Neîmblânzitul

Tarzan

EDGAR RICE BURROUGHS

Edgar Rice Burroughs

Seria TARZAN

TARZAN
Neîmblânzitul

sau
Salonul nebuniei

V.1.0

Tarzan The Untamed
1920

Ilustratia copertei:
Boris Vallejo

Versiune electronică realizată
după volumul apărut la
EDITURA EURO PONTIC
CLUJ-NAPOCA, 1996

CAPITOLUL I - Jaf şi omor

Printr-o pădure întunecoasă din Africa de Sud-Est, înainta anevoios o trupă de soldaţi negri al căror comandant, căpitanul Schneider, abia mergea de oboseală; iar din cauza căldurii, broboanele de sudoare de pe frunte i se prelingeau pe obraji şi gât.

Alături de căpitan păşea un locotenent, iar sublocotenentul Von Goss venea din urmă, cu o mână de soldaţi, forţele principale, grăbind la drum un grup de cărăuşi, care, deşi aproape morţi de osteneală, erau loviţi necontenit, când cu patul carabinelor, când cu vârful ascuţit al baionetelor. Negăsindu-se nici un cărăuş în apropierea căpitanului, acesta îşi răcorea furia pe soldaţi, dar cu multă atenţie, fiindcă ei erau înarmaţi, iar cei trei ofiţeri albi se găseau singuri cu atâţia negri în inima Africii.

Mai bine de jumătate din companie mergea înaintea căpitanului şi a locotenentului său; iar restul în urma lor.

Astfel, găsindu-se la mijloc, cei doi ofiţeri micşoraseră primejdiile acelei jungle sălbatice.

În fruntea coloanei, legaţi împreună de gât cu un lanţ gros, se aflau doi negri sălbatici, aproape goi. Erau călăuzele indigene, impuse în serviciul zisei “Kultur” germane, ale cărei urme se vedeau cu prisosinţă în numeroasele răni şi vânătăi de pe corpul lor.

Astfel, până şi în întunecimea Africii, lumina civilizaţiei germane începea să se reflecte asupra sărmanilor indigeni, după cum, cam tot pe aceeaşi vreme, în toamna anului 1914, se revărsase cu atâta strălucire asupra blândei Belgii.

E adevărat, călăuzele s-au rătăcit împreună cu toată compania, dar acest lucru se întâmpla mai tuturor călăuzelor africane. Pentru căpitanul Schneider, însă, nu

avea nici o importanţă faptul că pierderea drumului a survenit în urma relei-voinţe a călăuzelor sau din neştiinţa lor. Îi era destul să ştie că s-a rătăcit în sălbăticiile Africii şi că avea la îndemână fiinţe omeneşti, mai slabe decât el, pe care le putea supune diferitelor torturi.

Faptul că nu i-a omorât imediat se datora, în parte, unei urme de speranţă că vor găsi drumul, scoţându-i din jungla în care se găseau acum, iar, pe de altă parte, faptului că, atâta timp cât mai trăiau, avea prilejul să-i pedepsească.

Sărmanele fiinţe, sperând că vor da din întâmplare peste drumul adevărat, susţineau din toate puterile că ştiu drumul şi nu se rătăciseră, aşa că ei continuau să meargă pe o cărare veche, scobită de uzul a nenumărate animale, probabil în curs de secole.

Pe aici era drumul lui Tantor, elefantul, când se ducea să se adape. Tot pe aici umbla şi Buto, rinocerul, în timp ce noaptea, animalele de pradă păşeau uşor, aproape fără zgomot, pe dedesubtul ghirlandelor făcute de crengile încolăcite ale copacilor dintr-o parte în alta, ducându-se spre câmpia întinsă din marginea junglei, unde găseau prada mai uşor.

Iar, când călăuzele au ajuns la marginea acestei câmpii, care s-a ivit pe neaşteptate înaintea lor, căpitanul scoase un suspin adânc de uşurare, pentru că, după atâtea zile de rătăcire fără nădejde printr-o junglă aproape de nepătruns, priveliştea întinsă de ierburi clătinate de vânt, împestriţată în unele locuri de câte un copac sau doi, iar la distanţă o linie verde şerpuind printre tufişuri, ce indicau o apă curgătoare, îi părea europeanului un adevărat paradis.

Un zâmbet de satisfacţie a apărut pe buzele neamţului şi, ducând binoclul la ochi, a cercetat întreaga câmpie cu minuţiozitate, până când s-a oprit deasupra unor clădiri de pe lângă marginea înverzită a râului.

— Avem noroc, zise Schneider tovarăşului său. Vezi ce-i acolo?

Locotenentul, care privea şi el cu binoclul, a îndreptat lentilele în direcţia arătată, până când a văzut şi el priveliştea ce a atras atenţia superiorului.

— Da, zise el. Văd o fermă englezǎ. Trebuie să fie a lui Greystoke, pentru că alta nu mai este în această parte a Africii engleze de răsărit. Ne-a ajutat Dumnezeu, domnule căpitan.

— Eu cred că l-am descoperit cu mult mai repede ca el să fi aflat că ţara lui şi a noastră sunt în război. Acum o să simtă şi el mâna de fier a Germaniei.

— Să sperăm că este acasă, a zis locotenentul, ca să-l putem lua cu noi, când vom raporta lui Kraut la Nairobi, iar căpitanul Fritz Schneider va fi recompensat când îl va aduce pe faimosul Tarzan.

Schneider îşi umflă pieptul de mândrie.

— Ai dreptate, prietene, zise el. Ba încă la amândoi o să ne meargă bine; numai că va trebui să alergăm după generalul Kraut până să-l ajungem, atât de repede se retrag englezii cu armata lor caraghioasă.

În sfârşit, mica trupă de soldaţi negri cu cei trei ofiţeri albi ai lor, au pornit veseli la drum, spre reşedinţa lui John Clayton, lord de Greystoke, dar pe căpitan îl aştepta o dezamăgire, pentru că nici Tarzan, nici fiul său nu erau acasă.

Lady Jane, neştiind că Germania şi Anglia sunt în război, i-a primit cât se poate de ospitalier pe ofiţeri, dând dispoziţii credincioşilor ei Waziri să prepare o cină dintre cele mai festive şi bogate pentru soldaţii inamici.

Din partea de răsărit, de la o distanţă foarte mare, Tarzan venea cu mare viteză dinspre Nairobi către ferma sa. A aflat acolo despre izbucnirea războiului mondial şi, gândindu-se la o posibilă invazie a Africii engleze de Est de către germani, se grăbea să ajungă mai curând acasă pentru a îşi putea transporta soţia într-un loc unde ar fi fost în mai multă siguranţă.

Avea cu el şi vreo douăzeci de războinici negri ca abanosul, dar i se părea că ei merg prea încet prin junglă, cu toată obişnuinţa unor astfel de călătorii.

De multe ori, când era nevoie, se dezbrăca tot atât de uşor de pojghiţa subţire de civilizaţie, ca şi de hainele sale, simbolul acestei civilizaţii putând să se transforme, într-o clipă, din englezul nobil, civilizat şi cu maniere distinse, în sălbaticul aproape gol de mai înainte, care cutreiera pădurile africane.

Soţia lui era în primejdie!? Iată singurul gând care îl stăpânea. Ea nu mai era pentru el acum lady Jane Greystoke, ci mai curând femeia pe care o câştigase prin forţa muşchilor săi de oţel şi pe care trebuia să o ţină şi să o apere cu ajutorul aceluiaşi armament de luptă.

Iar acela care sărea repede din creangă în creangă prin pădurea încâlcită, sau alerga cu paşi repezi prin poienile ce le întâlnea în cale, nu mai arăta acum ca un membru al Camerei lorzilor, ci, mai degrabă ca o maimuţă dintre cele mai mari, antropoide. Avea numai un scop, care-i înăbuşea orice gând de oboseală sau primejdie.

Manu, maimuţa mică din vârful copacilor, l-a văzut trecând şi a început să vorbească în limba ei. De mult nu l-a mai văzut Manu pe marele Tarmangani trecând gol prin junglă. Acum Manu era bătrân, cu părul cărunt şi barba lungă, dar în ochii lui aproape stinşi a lucit flacăra amintirii vremurilor când Tarzan domnea ca suprem, stăpânitor al junglei peste toate vietăţile care călcau iarba crescută printre copacii seculari.

Chiar Numa, leul, ascuns în timpul zilei lângă prada pe care a reuşit s-o prindă cu o noapte mai înainte, a clipit din ochii săi galbeni şi a zvâcnit din vârful cozii sale, când l-a ajuns mirosul vechiului său duşman.

Dar şi Tarzan a simţit mirosul lui Numa şi a lui Manu, ca şi a oricărei alte fiare din junglă, cu toată graba lui în drumul său către apus. Timpul scurt pe care l-a petrecut în societatea engleză nu i-a alterat nici cea mai mică

părticică din minunatele facultăţi ale simţurilor sale. Nările l-au avertizat despre prezenţa lui Numa, cu mult mai înainte ca regele animalelor să-şi fi dat seama că Tarzan trece pe acolo.

L-a auzit nu numai pe zgomotosul Manu, ci chiar şi foşnetul tufişului prin care a trecut Sita, leopardul, înainte ca aceste animale atât de agere să îi fi simţit prezenţa.

Dar, oricât de acute erau simţurile lui Tarzan, oricât de repede înainta prin ţara sălbatică pe care o considera ca o patrie, oricât de puternici îi erau muşchii ce îl purtau, totuşi, nu era decât un muritor ca toată lumea... Timpul şi spaţiul îl apăsau cu puterile lor inexorabile; dar nici Tarzan nu era omul care să nu-şi dea seama perfect de toate acestea. Singurul necaz ce-l avea era că nu poate călători cu viteza gândului şi kilometri lungi şi obositori care se întindeau înaintea lui necesitau ore de eforturi fără odihnă, până când să sară de pe ultima creangă de la marginea junglei în câmpia deschisă de unde se vedea ţinta pe care o căuta.

Zile întregi au fost necesare ca să parcurgă acest drum, chiar dacă noaptea nu se odihnea decât numai câteva ore, iar căutarea hranei a lăsat-o în sarcina norocului. Dacă Wappi, antilopa, sau Horta, mistreţul, se întâmpla să îi iasă înainte când era flămând mânca şi el, zăbovind numai cât era necesar pentru uciderea pradei şi tăierea unei bucăţi de carne din ea.

În cele din urmă, lunga lui călătorie s-a apropiat de sfârşit, ajungând la ultima şuviţă de pădure deasă ce mărginea moşia sa spre răsărit. După ce a străbătut-o şi pe aceasta şi a ajuns la marginea câmpiei, şi-a îndreptat privirile peste ţinuturile sale întinse, spre casă.

Dar de la prima privire ochii i s-au îngustat şi muşchii i s-au încordat. Chiar de la această distanţă enormă el a putut să vadă că lucrurile nu sunt în deplină ordine. Un fir subţire de fum s-a ridicat din dreapta locuinţei, din locul unde au fost hambarele. Acum acestea nu mai

existau, iar de pe hornul locuinţei, de unde ar fi trebuit să iasă fum, nu mai ieşea nimic.

Tarzan a pornit atunci la drum din nou, de astă dată cu o viteză şi mai mare, împins de o teamă neânţeleasă, produsă mai mult de intuiţie, decât de judecată. Întocmai ca fiarele, Tarzan, părea că posedă al şaselea simţ. Cu mult înainte de a fi ajuns la conacul moşiei, şi-a zugrăvit exact în minte priveliştea care avea să-i întâmpine ochii.

Frumoasa sa locuinţă era acum tăcută şi pustie. Mormane de ruine fumegânde arătau numai locul unde au fost hambarele mari ale moşiei. Din colibele de lut acoperite cu stuf ale muncitorilor săi nu se vedea nici o urmă. Din unele locuri, se înălţa câte un vultur, zburâd în cercuri mari pe deasupra stârvurilor de animale şi oameni.

În cele din urmă, pătruns de o groază cum nu a mai avut prilejul să o simtă până atunci, a făcut un efort şi a intrat în casă. Priveliştea care i-a întâmpinat ochii a făcut să explodeze negura urii şi răzbunării, deoarece, crucificat pe zidul odăii de primire, era Wasimbu, fiul uriaş al credinciosului Muviro, care de mai mult de un an a fost protectorul lady-ei Jane.

Mobila odăii răsturnată şi sfărâmată, lacurile de sânge uscat de pe pardoseală, precum şi urmele lăsate pe ziduri şi uşi de mâini însângerate, arătau destul de limpede lupta crâncenă ce trebuie să se fi desfăşurat în încăperea îngustă a acelui apartament. Răsturnat peste pian, zăcea cadavrul unui alt războinic negru, în timp ce, la uşa budoarului lady-ei Jane, mai zăceau ucişi alţi trei din grupul credincioşilor lordului de Greystoke.

Uşa acestei odăi era închisă. Tarzan, cu privirea vagă, cu umerii lăsaţi în jos, stătea nemişcat şi mut, privind cadrul neanimat al uşii, care-i ascundea un secret oribil, pe care nici nu îndrăznea să şi-l închipuie.

Încet, cu picioarele ca plumbul, a înaintat până la uşă. A întins măna căutând o clanţă. Aici a mai stat un timp neclinitit. Apoi, cu un gest de răzvrătire, şi-a îndreptat

uriaşa statură şi cu umerii lăsaţi pe spate, cu capul sus, fără frică, a împins uşa şi a păşit peste pragul odăii care ascundea amintirile celor mai scumpe momente din viaţa sa. Iar, după ce a traversat-o, nici o schimbare nu s-a ivit în expresia posomorâtă a figurii sale, când, s-a oprit lângă pat, în faţa trupului neânsufleţit al femeii ce zăcea acolo, cu faţa în jos, nemişcată şi tăcută acum, dar pe care el a lăsat-o plină de viaţă, tinereţe şi iubire.

Nici o lacrimă nu a apărut sub genele lui Tarzan, dar numai Dumnezeu ar fi putut să ştie gândurile care treceau prin creierul lui încă sălbatic. Multă vreme a rămas acolo, cu ochii aţintiţi asupra cadavrului carbonizat în aşa mod încât nu mai era de recunoscut. În cele din urmă, însă, s-a aplecat şi l-a ridicat în braţe şi când l-a întors pe partea cealalată a văzut cât de oribilă i-a fost moartea, simţind în clipa aceea cea mai profundă durere amestecată cu ură.

Nu a avut nevoie nici de dovada unei arme germane sfărâmate pe care a găsit-o în odaia din afară, nici de şapca soldăţească plină de sânge aruncată pe jos, ca să ştie cine au fost cei care au comis acea crimă îngrozitoare şi inutilă.

A avut şi un momet de speranţă zadarnică, îndoiala că identitatea cadavrului nu ar fi a soţiei sale, dar, după ce a descoperit inelele de pe degetele ei, s-a stins şi ultima rază de nădejde ce i-a licărit o clipă.

Dar, fără a-şi manifesta durerea într-un alt mod decât prin tăcere şi veneraţie, a îngropat trupul carbonizat în grădina de trandafiri, mândria lady-ei Jane Clayton, iar alături pe războinicii negri care şi-au dat viaţa atât de zadarnic pentru apărarea stăpânei lor.

În altă parte a curţii, a descoperit mai multe gropi şi s-a decis imediat să caute acolo proba decisivă a identităţii adevăraţilor înfăptuitori ai atrocităţilor comise în lipsa lui.

A dezgropat, deci, cadavrele a vreo doisprezece ascaris germani şi a găsit pe uniformele lor

semnalmentele companiei şi ale regimentului cărora aparţineau. Era destul pentru el, sigur că, înarmat cu aceste indicii, îi va descoperi cu uşurinţă pe ofiţerii albi ce i-au condus pe negri.

S-a întors în grădina de trandafiri, unde iarba şi florile erau călcate în picioare de huni şi vandali şi s-a oprit cu capul aplecat lângă mormântul aceleia care i-a fost mai dragă decât orice pe lume, luîndu-şi astfel de la ea un ultim adio. Când soarele a început să coboare la orizont, în spatele pădurilor gigante de la apus, a plecat pe urmele încă distincte lăsate de Hauptmann Fritz Schneider şi compania sa.

Suferinţa lui, o suferinţă mută, nu era prin aceasta mai puţin sfâşietoare. La început, durerea intensă i-a amorţit orice altă facultate a gândirii... Creierul său a fost copleşit, în aşa măsură de această calamitate, încât nu mai reacţiona decât la o singură idee, care îl obseda: E moartă! E moartă! E moartă! Fraza aceea izbea ca un ciocan în creierul său, cu o monotonie care îi producea o durere surdă... Cu toate acestea, picioarele îl duceau mecanic pe urma ucigaşilor, în timp ce, în subconştient, fiecare simţ îi era încordat pentru preântâmpinarea primejdiilor mereu prezente ale junglei ecuatoriale.

Dar, puţin câte puţin, chinurile sale s-au manifestat printr-o emoţie, atât de reală şi de tangibilă, încât părea un tovarăş care mergea alături de el. Era “Ura” - ce i-a adus, într-o măsură oarecare alinare, pentru că era o ură sublimă, care îl înnobila... ura atâtor milioane de oameni din lumea întreagă faţă de nemţi şi ţara lor.

Bineânţeles, ura lui se concentra numai asupra ucigaşilor soţiei sale, dar cuprindea tot ce era german, fie însufleţit, fie neânsufleţit. Iar, când gândul acesta a ajuns să-l stăpânească cu totul, şi-a întors faţa spre Goro, luna, şi cu mâna ridicată i-a blestemat pe autorii crimei îngrozitoare care s-a comis în absenţa lui de la fermă; i-a mai blestemat, în acelaşi timp, pe toţi ai lor, împreună cu toate neamurile, făcând în sufletul său un jurământ

solemn: se va lupta cu ei fără cruţare, până îl va ajunge moartea.

Imediat după aceea, a simţit o uşurare în suflet, pentru că, până acum, viitorul, care i s-a părut gol şi fără nici un rost, era plin de posibilităţi la care numai când se gândea, se revărsa în el un sentiment de fericire; de acum acest viitor consta în încetarea absolută a chinurilor şi în îndeplinirea unei opere care îi va preocupa tot timpul.

Dezbrăcat nu numai de toate semnele exterioare ale civilizatiei, Tarzan a revenit acum, din toate punctele de vedere şi la starea de fiară sălbatică în care a fost crescut. Niciodată gradul lui de civilizaţie nu a fost altceva decât o pojghiţă subţire: un lustru pe care-l accepta de dragul iubitei sale soţii, crezând că ea era mai fericită văzându-l astfel. În realitate, el a purtat întotdeauna un mare dispreţ manifestărilor exterioare ale aşa-zisei culturi.

Civilizaţia nu însemna pentru Tarzan decât o stânjenire a libertăţii sub toate aspectele ei: libertatea de acţiune, de cugetare, de iubire şi de ură. Hainele îi erau nesuferite, neconfortabile, urâcioase şi stingheritoare, obiecte care îi aminteau de încătuşarea pe veci în care trăiau sărmanele fiinţe omeneşti din Londra şi Paris. Hainele nu erau decât emblema ipocriziei care însemna civilizaţie..., pretext că purtătorii lor s-ar ruşina de ceea ce acopereau hainele, de făptura omenească făcută după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

Tarzan ştia cât de ridicol şi caraghios, în acelaşi timp, arătau animalele de ordin inferior când erau îmbrăcate, deoarece a văzut, în diferite circuri din Europa, animale costumate. Mai ştia, de asemenea, ce înfăţişare ridicolă, deşi legată de un sentiment de mizericordie, are chiar omul, când îşi acoperă corpul cu haine potrivit cerinţelor civilizaţiei, deoarece el până la vârsta de douăzeci de ani nu a văzut decât sălbatici goi ca şi el.

Tarzan admira peste măsură un corp bine proporţionat şi musculos, fie al unui om, fie al unei antilope sau al unui leu. Totdeauna a fost mai presus de înţelegerea lui cauza pentru care hainele sunt considerate mai frumoase decât o piele sănătoasă şi curată sau pentru ce pantalonii şi hainele ar fi mai plăcute decât rotunjimea muşchilor jucând sub o piete flexibilă.

În lumea civilizată, a descoperit cu mult mai multă lăcomie, cruzime şi egoism decât a văzut vreodată, în jungla sălbatică pe care a cunoscut-o şi cu toate că în lumea civilizată şi-a găsit tovarăşa vieţii şi câţiva prieteni pe care îi iubea şi admira, niciodată nu a ajuns să accepte această lume aşa cum am face oricare dintre noi care nu am cunoscut altă viaţă.

De aceea, a simţit o mare uşurare când a părăsit definitiv orice urmă exterioară a civilizaţiei şi a pornit din nou prin junglă, numai cu o blană pe şolduri.

Era înarmat cu cuţitul de vânătoare al tatălui său, atârnat la şoldul stâng; arcul cu tolba de săgeţi peste umeri,iar peste piept, peste unul din umeri şi pe dedesubtul celuilalt avea încolăcită o funie lungă din fire de iarbă, fără de care s-ar fi simţit tot atât de gol ca oricare din noi, dacă ne-am găsi deodată pe stradă numai în flanelă.

Mai avea şi o suliţă mare şi grea, pe care uneori, o ducea în mână, iar alteori peste umăr, atârnată de o curea lungă. Îi lipsea, însă, medalionul bătut în diamante, în care păstra fotografiile tatălui şi mamei sale şi pe care l-a purtat totdeauna până când i l-a dat soţiei sale, ca semn al celui mai adânc devotament, înainte de a se căsători.

De atunci, ea l-a purtat neâncetat, dar Tarzan nu a găsit medalionul nicăieri, nici asupra corpului ei carbonizat, nici în budoar, aşa că răzbunarea spre care tindea mai avea un scop: găsirea giuvaerului furat

Abia spre miezul nopţii a început şi el să simtă oboseala lungilor ore de drum şi să-şi dea seama că până şi muşchi ca ai lui îşi au limita lor de rezistenţă

Urmărirea ucigaşilor nu s-a caracterizat printr-o viteză excesivă, ci mai curând în armonie cu procesul lui mintal, care se rezuma într-o hotărâre neclintită de a pretinde de la nemţi mai mult decât ochi pentru ochi şi mai mult decât dinte pentru dinte, pentru că noţiunea de timp nu ocupa decât prea puţin loc în socotelile lui.

Atăt în exterior cât şi în sinea lui, a devenit din nou o fiară; iar în viaţa fiarelor, timpul, sub aspectul unei măsuri de durată, nu are nici un înţeles.

Animalul e interesat numai în “acum” şi pentru că totdeauna este “acum”, după cum va fi în veci, are la dispoziţie o eternitate de timp pentru îndeplinirea scopurilor sale. Fireşte că Tarzan îşi dădea seama ceva mai mult despre dimensiunea timpului; totuşi, ca şi fiarele, înainta într-o chibzuinţă majestuoasă, deoarece nu era nici o nevoie de acţiune rapidă.

Odată ce şi-a consacrat viaţa răzbunării, ea a devenit o stare naturală; prin urmare, nu era o necesitate urgentă, aşa că nu se grăbea deloc în urmărirea lui.

Lipsa de odihnă şi preocuparea de gândurile năpastei sale şi de proiectele de răzbunare, începeau să îşi spună cuvântul. Acum însă şi-a dat seama că este obosit, aşa că a început să caute un copac unde s-a mai adăpostit şi alte daţi în timpul nopţii.

Faţa luminoasă a lui Goro era întunecată din când în când şi din ce în ce mai des de norii ce umblau repede pe cer, iar Tarzan a înţeles că se apropia o furtună. Umbra produsă de nori făcea ca întunericul din adâncul junglei să fie şi mai mare: un întuneric pe care aproape puteai să-l simţi şi care oricui, în afară de Tarzan, i-ar fi inspirat teroare, mai ales că era însoţit de foşnetul frunzelor, de trosnetul crengilor şi de intervalele şi mai sugestive de tăcerea completă, în timpul cărora şi cea mai simplă imaginaţie ar fi văzut numai fiare gata să atace. Tarzan

însă, trecea prin toate acestea fără să îi pese, cu toate că veghea necontenit.

Uneori se arunca uşor pe crengile de jos ale copacilor, urmându-şi drumul pe acolo, îndată ce simţea că pe cărare, înaintea lui, se află Numa mâncându-şi prada, Alteori, sărea repede la o parte, când Buto, rinocerul, venea agale spre el, de-a lungul cărării roase adânc de atâta umblet de animale. Ca întotdeauna, Tarzan încerca să înlăture certuri sau încăierări inutile, cu toate că era pregătit de luptă la cel mai mic pretext, când nevoia o cerea.

În sfârşit, a ajuns şi la copacul pe care l-a căutat. În timpul acesta luna a fost cu totul acoperită de nori, iar vârfurile copacilor se legănau violent, sub bătaie necurmată a vântului, al cărui muget acoperea celelalte zgomote mai mici din junglă.

Tarzan a început să urce copacul, spre bifurcaţia a două crengi puternice, unde şi-a făcut el, într-o vreme, o mică platformă de crengi. Acum s-a întunecat cu totul. Era cu mult mai întuneric decât înainte, deoarece tot cerul a fost acoperit de nori groşi şi negri.

Deodată, Tarzan s-a oprit în urcuşul său, iar nările lui sensibile s-au dilatat, mirosind aerul din jurul său. O clipă numai a rămas în atitudinea aceasta, pentru ca imediat după aceea să sară cu energia şi agilitatea unei pisici departe de tot, spre capătul unei crengi; apoi să se salte în sus, prin întuneric, spre a se prinde de o altă creangă, pe care să se ridice, iar de acolo pe alta şi mai sus.

Dar ce l-a determinat pe el, ca din urcuşul încet pe trunchiul copacului, să treacă deodată la un ocol atât de rapid printre crengile copacilor?

Oricare dintre noi, ceilalţi muritori, nu am fi putut vedea nimic: nici chiar platforma care, cu un moment mai înainte, a fost chiar deasupra capului său, dar care acum a rămas ceva mai jos de el; în timp ce el ocolea, am fi putut auzi un mârâit fioros şi apoi am fi văzut, când luna a ieşit o clipă din nori, atât platforma cât şi o

mogâldeaţă în care, după ce ochii s-ar mai fi obişnuit cu întunericul, am fi recunoscut-o pe Sita, pantera fioroasă.

Ca răspuns la mârâitul acestei feline, din pieptul puternic al lui Tarzan a ieşit un mârâit surd, tot atât de fioros ca şi al fiarei, dar un mârâit prin care pantera era înştiinţată că a nimerit în culcuşul altuia. Sita era însă în toane rele, aşa că, în loc să părăsească platforma, îl privea rânjind pe omul de pe creanga de mai sus de ea.

Atunci, Tarzan s-a apropiat încet de-a lungul crengii înspre trunchiul copacului, până când ajunse exact deasupra panterei. A tras din teacă cuţitul de vânătoare al tatălui său: arma care i-a dat de la început o adevărată ascendenţă asupra fiarelor junglei, dar de care spera că nu va fi nevoit să se folosească acum, ştiind bine că cele mai multe dintre disputele de junglă se rezolvă mai des prin mârâituri ameninţătoare decât prin luptă, legea vicleniei fiind tot atât de mult în vigoare în junglă ca orişiunde aiurea; fiarele măricele numai în chestiuni de dragoste şi de hrană, se încaieră cu ghearele şi cu colţii.

Tarzan s-a sprijinit de trunchiul copacului şi s-a aplecat înainte, mai aproape de Sita.

— Hoţ de copii! a strigat el.

Pantera s-a ridicat şi s-a aşezat pe şoldurle din spate rânjindu-şi colţii la câteva palme distanţă de faţa batjocoritoare a lui Tarzan. Acesta a mârâit fioros şi a izbit pantera peste bot cu latul cuţitului.

— Eu sunt Tarzan! a răcnit el. Aici este culcuşul lui Tarzan. Pleacă de aici ori te ucid!

Cu toate că i-a vorbit în limba marilor maimuţe din junglă, nu este de crezut că Sita i-ar fi înţeles cuvintele deşi pricepea destul de bine că acea maimuţă fără păr vroia s-o intimideze, ca să plece din culcuşul ce şi l-a ales şi pe lângă unde se aştepta să treacă, în timpul nopţii, destule animale potrivite pentru mâncare.

Înfuriată, pantera a sărit în sus ca fulgerul şi a izbit spre Tarzan cu ghiarele ei puternice, o lovitură care i-ar fi

sfâşiat faţa pe loc dacă l-ar fi ajuns; dar nu a fost aşa; Tarzan a fost mai rapid decât Sita.

După ce pantera a recăzut în cele patru labe pe mica platformă, Tarzan şi-a luat de pe umăr suliţa cea grea şi a început să împungă spre faţa cu colţii rînjiţi ai fiarei, în timp ce aceasta para loviturile, când cu o labă, când cu cealaltă; amândoi continuau duetul de urlete şi mârâituri, astfel încât ar fi îngheţat şi sângele în vinele oricui le-ar fi auzit.

Îndârjită până la paroxism, fiara s-a hotărât să urce mai sus, după acela care îi tulbura pacea, dar, cum încerca să sară pe creanga unde se afla Tarzan, găsea totdeauna vârful ascuţit al suliţei drept în faţa sa şi de fiecare dată când cădea înapoi pe platformă, era împunsă fără milă în părţile cele mai dureroase ale corpului.

În cele din urmă, însă, orbită de furie şi pierzând orice raţiune, s-a repezit în sus pe trunchiul copacului, până a ajuns la creanga care-l susţinea pe Tarzan.

De astă dată, se găseau amândoi faţă în faţă la acelaşi nivel, împrejurare ce a făcut-o pe Sita să creadă că se va răzbuna şi, totodată va avea o cină dintre cele mai suculente, deoarece, fiinţa din faţa ei cu ghearele şi colţii ei atât de neputincioşi, nu mai putea nutri acum nici o speranţă de scăpare.

Creanga cea groasă se îndoia sub greutatea celor două fiare, în timpul cât Sita înainta cu mare atenţie spre vârf, iar Tarzan se retrăgea încet mârâind.

Vântul a luat acum proporţiile unui adevărat uragan, aşa că până şi cei mai mari mari dintre copacii uriaşi ai junglei se încovoiau, gemând, sub forţa lui, iar creanga pe care cei doi adversari erau faţă în faţă se ridica în aer şi se cobora că puntea unui vas pe valurile unei mări bântuite de furtună.

Goro nu se mai vedea de nori, dar lumina vie a fulgerelor lumina jungla la intervale scurte, arătând sinistrul

tablou al manifestării unei pasiuni primitive sus pe creanga legănată de uragan.

Tarzan se retrăgea din ce în ce mai mult, atrăgând după el pantera, tot mai înspre vârful crengii, acolo unde ştia că spijinul piciorului ei nu va mai fi atât de solid; iar Sita, aţâţată de durerea rănilor provocate de împunsăturile de suliţă, a trecut de mult de orice margine a prudenţei.

A ajuns apoi pe vârful crengii, la o depărtare unde nu mai putea face altceva decât să se menţină pe picioare şi tocmai acest moment a fost ales de Tarzan ca să o atace.

Cu un răcnet amestecat cu bubuitul tunetului de sus. a sărit spre panteră, care nu a fost în stare decât să dea zadarnic cu o labă prin aer, pe când cu celelalte trei se susţinea de creangă să nu cadă..., dar Tarzan nu a ajuns până în curba de distrugere a labei panterei.

Săritura pe care a făcut-o l-a dus mai sus de ghearele ameninţătoare ale acesteia şi, făcând o întorsătură în aer, a căzut drept în spinarea fiarei şi a înfipt cuţitul adânc în blana ei ruginie.

Sita, turbată de furie şi durere, a făcut în agonia ei, un efort suprem să-l înhaţe pe Tarzan în gheare. Astfel, şi-a pierdut sprijinul de pe creanga bătută de furtună, prăbuşindu-se amândoi prin crengile ce se rupeau, troznind în drumul lor. Tarzan nu a slăbit nici măcar o clipă încleştarea mortală în care îşi ţinea adversarul. Intrase într-o luptă pe viaţă şi pe moarte şi fidel instinctelor primitive ale vieţii sălbatice, legea nescrisă a junglei, unul din ei sau amândoi, trebuia să moară mai înainte ca lupta să se fi terminat.

Pantera, ca toate pisicile, a căzut şi ea exact în picoare, însă greutatea omului din spatele ei a lăţit-o la pământ, în timp ce cuţitul i s-a înfipt din nou între coaste.

O singură dată a mai încercat Sita să se ridice, dar numai ca să cadă din nou întinsă la pământ. Tarzan a

simţit cum se înmoaie muşchii puternici ai fiarei de sub el: Sita era moartă.

Ridicându-se de jos, Tarzan a pus un picior pe cadavrul duşmanului său învins şi întorcându-şi faţa către cerul plin de tunete şi fulgere, în timp ce o ploaie torenţială s-a dezlănţuit asupra lui, a dat drumul strigătului sălbatic de victorie al maimuţelor printre care a crescut.

În sfârşit, satisfăcut că atinsese scopul de a-şi goni inamicul din culcuş, a adunat un braţ de frunze late şi s-a urcat în platforma din copac.

Acolo, a aşternut o parte din frunze ca să se culce pe ele, iar cu restul s-a acoperit cum a putut mai bine ca să se apere de ploaie. După aceea a adormit imediat, cu toate tunetele şi cu tot geamătul vântului.

CAPITOLUL II

Peştera leului

Ploaia a ţinut douăzecişipatru de ore în şir, plouând torenţial mai tot timpul, astfel că, după ce a încetat, urmele după care s-a luat Tarzan s-au şters cu totul; iar el, supărat peste măsură de această întorsătură a planurilor sale, precum şi de frigul pe care îl simţea, a pornit vijelios înainte prin pădurea umedă şi încâlcită. Sus, în copacii încă uzi, mica maimuţă Manu clănţănind din dinţi a fugit să se ascundă când a simţit apropierea lui Tarzan. Chiar leii şi panterele l-au lăsat să treacă fără să îl supere.

Dar a doua zi de dimineaţă, soarele a început din nou să strălucească şi Tarzan, ajungând într-o câmpie întinsă care începea de la marginea junglei, s-a încălzit la razele

puternice ale lui Kudu, revenindu-i buna dispoziţie. A rămas numai cu încruntarea de la început, produsă de gândurile asupra scopului propus.

În această stare a mers în direcţie sudică în speranţa că va putea regăsi mai departe urme lăsate de germanii pe care îi urmărea.

Se găsea acum în Africa germană de răsărit şi a luat hotărârea să treacă pe lângă munţii din apusul Kilimanjarului, apoi spre înspre răsărit, pe marginea de sud a dealurilor, până la calea ferată care duce la Tanga, pentru că, din experienţele pe care le-a avut printre oameni, deducea, cu o oarecare precizie, că trupele germane vor căuta să se unească unele cu altele la punctul acesta.

Două zile mai târziu, pe când se găsea pe dealurile de la sud de Kilimanjaro, a auzit un bubuit de tunuri departe de tot, spre răsărit. Era după-amiază şi o vreme închisă, noroasă; când Tarzan a trecut printr-un defileu îngust, a simţit câteva picături de ploaie căzând pe umerii lui goi.

A scuturat din cap şi a mârâit supărat, iar după aceea s-a uitat prin împrejururimi după un adăpost, sătul de atâta pribegie în umezeală şi frig dorind, în acelaşi timp, să-şi continue drumul în direcţia de unde s-a auzit bubuitul de tun, în siguranţa că acolo trebuie să fie nemţii în luptă cu englezii.

La gândul că şi el este englez pieptul i s-a umflat de mândrie, dar numai pentru o clipă, deoarece imediat după aceea a clătinat din cap murmurând:

— Nu! Tarzan nu-i englez, pentru că englezii sunt oameni, iar Tarzan e „Tarmangani”.

Totuşi, nici durerea cea mare din sufletul lui, nici ura împotriva neamului omenesc în general nu-l puteau împiedica să simtă o satisfacţie destul de mare că adversarii nemţilor sunt englezii. Atât numai, regreta că englezii sunt fiinţe omeneşti şi nu „maimuţe mari albe”, după cum se considera el.

— Mâine, şi-a zis, voi merge acolo şi îi voi găsi pe nemţi.

Satisfăcut pentru un moment în această privinţă, a început să caute un loc unde se poate adăposti în timpul furtunii. După puţin, a descoperit intrarea joasă şi îngustă a ceea ce părea a fi o peşteră la baza stâncilor din partea de nord a trecătorii.

Şi-a tras cuţitul şi s-a apropiat cu atenţie, ştiind că, dacă este cumva o peşteră acolo, trebuie să fie, fără îndoială, vizuina unei fiare. În faţa intrării erau împrăştiate în jur o mulţime de bucăţi de piatră de diferite mărimi, ca şi acelea căzute la poalele stâncilor.

Când le-a văzut, şi-a propus ca, în cazul în care va găsi peştera neocupată, să baricadeze intrarea cu ele, asigurându-şi, astfel, o noapte liniştită de odihnă în interiorul adăpostului. Va fi în siguranţă chiar dacă va bate vântul, va tuna sau va fulgera. Tarzan va sta înăuntru, în linişte şi fără să fie udat, până când elementele naturii se vor linişti.

Din interiorul peşterii curgea în afară un pârâiaş, mai mult un firicel de apă, dar apă rece şi limpede ca cristalul.

Ajungând lângă peşteră, Tarzan s-a lăsat în genunchi şi a mirosit în dreapta şi în stânga. Un mârâit surd i-a ieşit din piept imediat după această operaţie, în timp ce buza de sus i s-a rânjit lăsând să i se vadă colţii.

— Numa! a murmurat el.

Această descoperire nu l-a oprit. Poate că Numa nu era acasă... Trebuia însă să se asigure de aceasta, făcând mai întâi o cercetare.

Intrarea era atât de joasă, încât Tarzan a fost nevoit să se întindă pe jos pentru a putea să-şi introducă doar capul prin deschizătură; dar mai înainte de a face aceasta, a privit, a mirosit în toate direcţiile, mai ales în urma sa, nefiindu-i deloc plăcut să fie luat prin surprindere din partea aceea.

La prima privire pe care a aruncat-o în peşteră, a descoperit un tunel îngust; la capătul opus se zărea o lumină. Interiorul tunelului nu era atât de întunecos încât Tarzan să nu poată observa cu uşurinţă că în acel moment nu este ocupat.

Înaintând cu mare atenţie, s-a târât spre extremitatea cealaltă, intuind ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi intrat pe neaşteptate în tunel, apărând în faţa lui. Numa însă nu a apărut astfel că Tarzan a ajuns cu bine în partea celaltă, ridicându-se numaidecât în picioare.

Se afla într-o deschizătură stâncoasă, ai cărei pereţi prăpăstioşi se ridicau aproape perpendicular de toate părţile. Tunelul din defileu străbătând stânca, forma un fel de trecătoare dinspre lumea din afară la un tip de înfundătură sau prăpastie închisă din toate părţile de maluri înalte de stâncă. În afară de acel tunel îngust, nu mai era nici o intrare în fundătură, aceasta având vreo patruzeci de metri lungime şi vreo douăzecişicinci lăţime, şi lăsând impresia că ar fi fost roasă din malul stâncos de căderea şi scurgerea apelor, în timp de secole întregi.

Un fir de apă din vârful veşnic acoperit de zăpadă a muntelui Kijimanjaro, se prelingea în jos pe marginea stâncoasă a peretelui opus tunelului, formând la baza stâncii un lac mic de câţiva metri pătraţi din care izvora pârâiaşul îngust ce trecea mai departe prin tunel.

Aproape în centrul deschizăturii a crescut un copac cu crengi groase, iar în unele locuri, printre stâncile şi pietrişul de pe fundul peşterii, au răsărit câteva tufişuri şi o iarbă băţoasă. Împrăştiate de jur-imprejurul părţii interioare a tunelului, se vedea o mulţime de oase de animale mai mari şi mai mici, precum şi câteva cranii de om. Tarzan a ridicat din sprâncene.

— Hm, a murmurat el, un mâncător de oameni şi, după cum se vede, domneşte de multă vreme pe aici. Astă seară însă, Tarzan va dormi pe locul mâncătorului de oameni, iar Numa poate să răcnească şi să urle afară oricât de mult.

În timpul acesta, tot cercetând, a înaintat în interiorul înfundăturii până aproape de copac şi fiind mulţumit că tunelul îi va fi un adăpost uscat şi liniştit peste noapte, a pornit să se reântoarcă spre intrarea din exteriorul acestuia, ca să o poată baricada cu bolovani de piatră şi, în modul acela, să oprească intrarea lui Numa

De la prima sa mişcare, însă, a auzit un zgomot uşor, care l-a făcut să rămână nemişcat ca o statuie şi cu ochii aţintiţi pe intrarea tunelului.

O clipă după aceea, a apărut în deschizătură capul unui leu enorm, încadrat într-o coamă neagră şi stufoasă. Ochii galbeni-verzui, rotunzi şi fără să clipească, îl priveau fix pe acest Tarmangani ce a îndrăznit să intre în ţinuturile sale. Un mârâit surd a răsunat din pieptul puternic al fiarei, în timp ce buzele i s-au zbârcit într-un rânjet urât dezgolindu-i un rând de colţi fioroşi.

— Frate cu Dango! a strigat Tarzan înfuriat că întoarcerea lui Numa s-a produs astfel, încât să îl frusteze de noaptea confortabilă pe care şi-a imaginat-o. Nu ştii că eu sunt Tarzan? a continuat el plin de furie. Pleacă acum, pentru că la noapte eu dorm aici, nu tu! Numa însă nu a plecat, ci a scos un răcnet ameninţător, făcând câţiva paşi în direcţia lui Tarzan. Acesta s-a aplecat, a luat o piatra mai mare de jos şi a azvârlit-o drept în nasul fiarei.

Când trebuie să te confrunţi cu leii nu poţi să ştii niciodată ce se poate întâmpla la un moment dat. Acesta putea foarte bine să se întoarcă şi să fugă la prima ameninţare; Tarzan a mai intimidat mulţi lei în trecut, dar de data aceasta nu a reuşit.

Piatra l-a izbit pe Numa exact în bot, partea cea mai sensibilă din anatomia unei feline, dar, în loc să îl provoace la fugă, l-a transformat într-o maşină de ură şi distrugere.

Coada i s-a înţepenit în sus şi scoţând o serie de răcnete îngrozitoare, s-a repezit asupra lui Tarzan cu viteza unui tren expres.

Tarzan abia a avut timp să ajungă la copac şi să se agate de una din crengile lui mai joase, de pe care a aruncat tot felul de insulte regelui animalelor, în timp ce acesta ocolea de mai multe ori copacul, mârâind şi urlând de furie.

Acum a început să plouă intens, mărindu-se lipsa de confort şi supărarea lui Tarzan. Şi într-adevăr era înfuriat: dar, deoarece nu a intrat niciodată în luptă cu vreun leu numai împins de cea mai aprigă necesitate şi, ştiind că, dacă ar face aceasta acum, nu s-ar bizui decât pe agerimea lui şi pe noroc. Nu s-a gândit nici măcar pentru o secundă să înceapă un duel împotriva unor muşchi atât de puternici şi a unor colţi şi ghiare atât de teribile, un duel atât de inegal şi de inutil, numai pentru simpla recompensă a unui loc confortabil.

A rămas, deci, acolo sus, în copacul în care s-a urcat în timp ce ploaia curgea necontenit, iar leul stătea lângă copac aruncându-i priviri îngrozitoare la fiecare doi-trei paşi pe care îi făcea.

Tarzan a privit în jur cercetând amănunţit pereţii prăpastiei, în speranţa că va găsi o şansă de scăpare. Erau atât de drepţi, încât oricare muritor ar fi renunţat imediat la ideea de a-i urca, dar cum Tarzan era obişnuit cu urcuşurile, a văzut mai multe locuri unde considera că piciorul ar putea găsi un sprijin, nesigur fără îndoială, dar destul ca să-l asigure pe el până la un punct oarecare, că ar putea scăpa de Numa, numai să poată ajunge o clipă de partea cealaltă a fundăturii.

Numa, însă, cu toată ploaia măruntă, nu dădea nici un semn că ar avea intenţia să-şi părăsească postul, aşa că Tarzan a început să gândească serios dacă nu ar fi mai bine să rişte o luptă cu leul decât să mai stea înfrigurat, ud şi umilit, în copac.

Dar, tocmai în timp ce cântărea în minte aceste probabilităţi, Numa a pornit deodată, vertiginos, spre tunel, fără să mai arunce nici o privire înapoi.

În momentul când leul a dispărut, Tarzan a coborât pe partea cealaltă a copacului şi a fugit din toate puterile spre peretele stâncos al prăpastiei.

Dar abia a reuşit leul să intre în tunel că imediat a şi ieşit înapoi, s-a răsucit ca o sfârlează şi a pornit într-un adevărat atac asupra lui Tarzan, care a zburat în fuga lui. Tarzan a înaintat foarte mult şi nu dorea decât să poată găsi un sprijin unde să pună piciorul sau mâna pentru a fi fost în siguranţă; dar dacă se întâmpla să alunece de pe stâncile ude, soarta i-ar fi fost pecetluită, deoarece ar fi căzut direct în ghearele lui Numa, unde, până şi marele Tarmangani ar fi fost fără speranţă de scăpare.

Cu agilitatea unei pisici, Tarzan a alergat în sus pe mal vreo zece înainte de a se opri, şi acolo a găsit un loc sigur unde să îşi pună piciorul; s-a oprit şi a privit în jos spre Numa care acum, ajuns la baza stâncii, sărea mereu în sus într-o încercare, atât de sălbatică, dar atât de zadarnică, de a se urca pe malul stâncos al prăpastiei.

Ajungea el până la cinci-şase şi chiar şapte metri de la pământ în sus, dar cădea înapoi învins şi descurajat.

După ce l-a privit dispreţuitor câteva clipe, Tarzan a început să urce încet şi cu multă grijă spre muchia dealului. De mai multe ori abia reuşea să găsească câte un punct de sprijin, dar în cele din urmă s-a tras uşor pe muchie, s-a ridicat în picioare şi, luând de jos un pietroi, l-a aruncat în Numa, iar apoi a pornit la drum.

A găsit, după câteva minute, un loc pe unde putea să coboare destul de uşor până în defileul prin care a trecut munţii, şi era pregătit să-şi reia drumul în direcţia de unde se auzeau bubuiturile de tun când, deodată, s-a oprit şi a început să zâmbească la ideea care îi trecuse prin cap.

S-a întors şi a mers repede până la intrarea din afară a tunelului. Aici a ascultat un moment, apoi a început să adune repede pietre şi bolovani pe care i-a îngrămădit în gura tunelului.

Aproape a închis cu totul deschizătura, când leul a apărut de partea cealaltă, foarte supărat şi feroce, străduindu-se cu labele şi cu colţii să îndepărteze bolovanii de piatră şi scoţând răcnete puternice.

Răcnetele de leu nu-l speriau însă pe Tarzan care, încă de când era copil şi adormea la pieptul păros al Kalei, maimuţa mare, s-a obişnuit cu corul sălbatic al răcnetelor de leu; şi, cum aproape toată viaţa şi-a petrecut-o în junglă, cu greu se întâmpla să treacă vreo zi sau vreo noapte în care să nu audă răcnete de lei flămânzi, înfuriaţi sau în căutare de leoaice.

Sunetele de felul acesta aveau asupra lui Tarzan aceeaşi influenţă ca şi goarna unui automobil asupra noastră, când ne atenţionează să ne ferim din faţa lui; iar dacă nu suntem în faţa lui, nu îi acordăm nici o atenţie. Astfel, în momentul de faţă, ca să folosim o figură de stil, Tarzan nu se afla în faţa automobilului. Ştia că Numa nu-l putea ajunge, aşa că a executat în linişte baricadarea intrării în tunel, până când nu i-a mai rămas leului nici o posibilitate de ieşire.

După ce a terminat, a schiţat un gest strâmb leului închis după pietroaie şi a pornit spre răsărit.

— Iată, un mâncător de oameni, şi-a zis Tarzan, care nu va mai mânca alţi oameni!.

În noaptea aceea, Tarzan s-a odihnit sub o scobitură a stâncii, iar a doua zi de dimineaţă şi-a reluat drumul, oprindu-se numai când avea nevoie să prindă vreun animal pentru a îşi potoli foamea.

Celelalte animale sălbatice dorm de obicei după ce mănâncă, dar Tarzan nu permitea stomacului să se amestece în planurile sale. Aceasta era una dintre deosebirile esenţiale dintre Tarzan şi restul fiarelor din junglă.

Canonada de care el se apropia se înteţea uneori, iar alteori mai slăbea în timpul zilei. A observat că imediat după apus, precum şi în zori de zi, era mai puternică, iar noaptea înceta aproape cu totul.

Cam după-amiază, în ziua a doua, a observat câteva trupe mergând spre front. Din faptul că trupa conducea un grup de indigeni încărcaţi cu grâne şi hrană şi că aveau cu ei o mulţime de capre şi vaci, a dedus că erau trupe însărcinate cu rechiziţia, şi că au fost în interior.

A mai observat că indigenii cărăuşi erau legaţi de gât cu lanţuri, iar trupele se compuneau mai mult din soldaţi indigeni în uniforme germane. Ofiţerii erau oameni albi.

Nimeni, însă, nu l-a văzut pe Tarzan, cu toate că a fost când într-o parte, când în alta, pe lângă ei şi printre ei, mai mult de două ore. Le-a examinat semnele de pe uniforme şi, văzând că nu semănau cu acelea pe care le-a luat de la soldaţii îngropaţi la moşia lui, a trecut înaintea lor prin tufişurile dese, fără să fie văzut sau simţit.

După cum vedem, i-a găsit pe nemţi, dar nu a omorât nici unul dintre ei, pentru că Tarzan considera că uciderea lor în masă nu era motivul principal al existenţei sale. Acum nu dorea decât să îl descopere pe acela care i-a omorât soţia.

După ce se va răzbuna pe acesta se va ocupa şi de mica afacere de a-i ucide pe toţi nemţii cu care se va întâlni. Intenţiona, de altfel, să întâlnească cât mai mulţi.

Pe când se apropia de liniile de front, trupele deveneau tot mai numeroase. Se vedeau autocamioane, care cu boi şi tot ce ar aparţine unei armate mici; iar răniţii, fie că mergeau singuri, fie transportaţi, erau mereu în spatele său.

A traversat linia ferată, la o oarecare distanţă mai în urmă, şi a dedus că răniţii erau duşi în direcţia aceea pentru a fi transportaţi la spitalul central, sau poate, chiar până la Tanga, pe coasta mării.

Era pe înserat când a ajuns într-o tabără mare, ascunsă între dealurile munţilor Para; iar, cum el venea din spatele taberei, a văzut că aceasta era foarte slab păzită în direcţia aceea, iar puţinele santinele impuse de stricta rânduială nu erau atât de vigilente, cum ar fi fost

în partea opusă. După ce s-a înnoptat, Tarzan a intrat în tabără fără nici o dificultate. A început să umble dintr-o parte în alta, ascultând în spatele corurilor şi căutând neâncetat să găsească vreun indiciu care să-l pună pe urmele ucigaşului soţiei sale.

La un moment dat, s-a oprit lângă un cort în uşa căruia şedeau mai mulţi indigeni, şi a auzit câteva cuvinte. În limba lor natală, care i-au atras atenţia imediat.

— Wazirii s-au luptat ca nişte demoni, dar noi fiind războinici mai buni, i-am ucis pe toţi. După ce am executat ordinele, a intrat şi căpitanul ce a ucis femeia. Până atunci el a stat afară, strigând din răsputeri să îi ucidem pe toţi. Locotenentul Von Goss este mai viteaz. El a intrat cu noi şi a stat lângă uşă, dându-ne el ordine răstite şi spunându-ne să răstignim pe zid pe unul din Waziri care era numai rănit.. După aceea a râs în hohote, pentru că cel răstignit se zvârcolea în chinuri. A fost atât de hazliu, încât nu ne-am abţinut să nu râdem cu toţii.

Tarzan, tăcut şi teribil, stătea ca o fiară de pradă, pitit alături de cort.

Ce gânduri treceau oare prin creierul lui sălbatic? Cine ar fi putut spune?

Expresia frumoasei sale figuri nu arăta nici un semn de violenţă; ochii săi căprui, reci ca oţelul, nu denotau decât o atenţie deosebit de încordată.

În cele din urmă, soldatul, pe care Tarzan l-a auzit mai întâi, s-a ridicat şi spunându-le celorlalţi “noapte bună”, s-a îndepărtat în întuneric, trecând la o distanţă mică de locul unde se afla Tarzan şi îndreptându-se spre spatele taberei.

Tarzan l-a urmărit şi l-a ajuns tocmai când soldatul trecea prin umbra unui copac.

Nu s-a auzit nici un zgomot, nimic, când Tarzan a sărit exact în spatele victimei sale, trântind-o la pământ. În aceeaşi clipă, degetele lui de oţel s-au strâns de

beregata soldatului, înăbuşindu-i orice strigăt şi, astfel, ţinându-l de gât l-a târât într-un loc ascuns de un tufiş.

— Să nu strigi! a şoptit el în ureche pe limba negrului, desfăcându-şi în acelaşi timp degetele de pe gâtul lui.

Soldatul a răsuflat adânc, încordându-şi privirile în sus, ca să vadă ce fel de fiinţă era aceea în ale cărei gheare a căzut. Din cauza întunericului însă, nu a văzut decât corpul unui om bronzat de arşiţa soarelui, aplecat asupra lui; dar nu a uitat teribila forţă a muşchilor puternici care i s-au încleştat de beregată şi l-au târât în tufiş ca pe un copilaş. Şi, dacă i-a trecut prin cap gândul de a opune rezistenţă, desigur că l-a înlăturat imediat, căci nu a mai făcut nici o mişcare.

— Cum îl cheamă pe ofiţerul care a ucis femeia de la ferma unde v-aţi luptat cu Wizirii? a întrebat Tarzan.

— Hauptmann Schneider, a răspuns negrul îndată ce şi-a putut regăsi vocea.

— Unde se află acum? a mai întrebat Tarzan.

— Aici. Poate pe la comandament. Mai toţi ofiţerii se duc seara acolo să primească ordine.

— Du-mă şi pe mine acolo, a poruncit Tarzan; iar, dacă sunt descoperit, să ştii că te ucid pe loc. Ridică-te!

Negrul s-a ridicat şi l-a condus prin tabără, ocolind multe locuri. De câteva ori au fost nevoiţi să se ascundă de soldaţii care treceau. În cele din urmă, ajungând lângă o căpiţă mare de fân, negrul s-a oprit şi arătându-i, undeva la distanţă, o clădire cu două etaje, i-a zis:

— Acolo este comandamentul. Mai departe nu putem merge fără să nu fim văzuţi. Circulaţia soldaţilor este prea mare.

Tarzan şi-a dat şi el seama că nu ar mai putea să înainteze însoţit de soldat. A întors capul şi l-a privit un moment, ca şi când ar fi reflectat cum să dispună de el.

— Ai participat la uciderea lui Wasimbu, Wazirul cel mare, aşa-i? l-a acuzat el, vorbindu-i cu voce joasă, dar destul de teribilă.

Negrul a început să tremure din toate încheieturile, înmuindu-i-se genunchii.

— Aşa am primit ordin! s-a apărat el.

— Cine v-a dat ordinul?

— Locotenentul Van Goss, a răspuns soldatul. Este şi el aici.

— Îl voi găsi cu siguranţă. Dar şi tu te distrai când el s-a zvârcolit în chinuri şi suferinţe.

Soldatul a încremenit. Din cuvintele de acuzare pe care le-a auzit, a înţeles că i s-a rostit sentinţa la moarte.

Fără să mai spună ceva, Tarzan l-a prins din nou de gât ca şi înainte, fără ca negrul să mai poată scoate un sunet.

Muşchii uriaşi s-au încordat. Braţele i s-au ridicat cu energie şi împreună cu ele trupul negrului, descriind un cerc prin aer... o dată, de două ori, de trei ori, ca apoi să fie aruncat în lături, în timp ce Tarzan a pornit în direcţia comandamentului generalului Kraut.

Numai o singură santinelă, în spatele clădirii, i-a împiedicat drumul. Tarzan s-a târât pe pământ, pitindu-se cu aceeaşi facilitate şi succes cu care numai fiarele din junglă pot să o facă.

Când privirile santinelei erau îndreptate în direcţia lui, Tarzan se lăţea la pământ, rămânând nemişcat ca o piatră; iar când santinela privea în altă parte, înainta spre ea în mare viteză.

A ajuns, în sfârşit, la distanţa potrivită de atac, şi a aşteptat până când santinela s-a întors încă o dată cu spatele, s-a ridicat şi s-a năpustit asupra ei fără să producă nici un zgomot.

Ca şi mai înainte, afacerea s-a încheiat în deplină linişte, şi Tarzan şi-a transportat noua victimă până lângă zid, unde a lăsat-o moartă în umbra clădirii.

Etajul de jos era luminat, iar cel de sus era cufundat în întuneric Tarzan a privit prin fereastră şi a văzut o cameră mare pe care a considerat-o principală, şi a zărit una mai mică alături de ea. În încăperea principală erau

mai mulţi ofiţeri, dintre care unii stăteau pe la mese, scriind, iar alţii umblau, vorbind între ei.

Cum ferestrele erau deschise. Tarzan a reuşit să desluşească o mare parte din convorbire, dar nu era nimic care să îi trezească interesul. Ofiţerii discutau mai mult despre succesele nemţilor în Africa, făcând, în acelaşi timp, presupuneri asupra datei când vor intra trupele lor din Europa în Paris. Unii spuneau că împăratul se şi afla acolo, şi blestemau Belgia care le-a pus atâtea piedici.

În încăperea cea mică de alături, şedea la o masă un om mare, spătos, cu faţa roşcată, iar în spatele lui, pe scaune, alţi câţiva ofiţeri, iar alţi doi dintre ei stăteau drept în faţa generalului care le punea întrebări.

În timpul când vorbea, generalul se juca cu o lampă elegantă de petrol, din mijlocul mesei. După puţin, s-a auzit o bătaie la uşă şi a intrat un aghiotant care, după ce a salutat, a adus următorul raport scurt:

— A sosit domnişoara Kircher, să trăiţi, domnule general!

— Să poftească! a comandat generalul.

Apoi, a făcut semn celor doi ofiţeri din faţa lui că discuţia lor s-a încheiat.

Ofiţerii au ieşit, tocmai când domnişara a intrat, iar ceilalţi ofiţeri din cameră s-au ridicat şi au salutat-o. D-ra Kircher a răspuns cu o înclinare şi un zâmbet uşor.

Era o fată foarte drăguţă, amănunt care reieşea bine, cu tot costumul de călărie prăfuit şi cu tot praful de pe faţă. Pe lângă aceasta, era şi foarte tânără: nu se putea să fi avut nici douăzeci de ani.

Ea a înaintat până la masa la care şedea generalul, a scos dintr-un buzunar din interiorul taiorului o hârtie îndoită în patru, şi i-a întins-o comandantului.

— Şedeţi, vă rog, d-ră! a invitat-o acesta.

Un alt ofiţer i-a oferit numaidecât un scaun. Nici unul nu a vorbit în timpul cât generalul a citit hârtia adusă de d-ra Kircher.

Tarzan a observat cu atenţie diferitele persoane din cameră. Se întreba care dintre ei ar fi Hauptmann Schneider, deoarece trei ofiţeri erau căpitani. Despre fată şi-a făcut impresia că trebuie să fie de la serviciul de informaţii o spioană, cu alte cuvinte.

Frumuseţea ei nu l-a atras deloc: i-ar fi sucit gâtul acela frumos, fără nici o ezitare. Nu era decât o nemţoaică, nimic mai mult, dar acum avea de făcut altceva mai important. Îl vroia pe căpitanul Schneider.

În sfârşit, generalul a terminat de citit.

— Bun, a zis el fetei.

Apoi adresându-se către ofiţer, a ordonat;

— Trimite după maiorul Schneider.

La aceste cuvinte Tarzan a simţit că i se zburleşte părul pe ceafă.

Maiorul Schneider! a gândit el. Deci l-au şi avansat la gradul de maior pe monstrul care i-a ucis soţia...: şi se prea poate să fi fost avansat în mod special pentru această crimă!

Ofiţerul trimis a ieşit din cameră, iar între ceilalţi a început o discuţie generală, din care Tarzan a înţeles numaidecât că forţele germane din Africa de răsărit erau în superioritate numerică faţă de cele engleze, iar acestea din urmă au suferit înfrângeri grele.

Stând acum într-un tufiş, putea să observe tot ce se petrecea în odaie, fără să fie văzut de cei din interior. Ascunzătoarea lui îl ferea, de asemenea, de oricine ar fi trecut, din întâmplare, pe lângă postul santinelei ucise.

Se mai aştepta ca din moment în moment, să apară o patrulă sau schimbul acesteia şi să descopere lipsa santinelei. Ştia că, atunci, se va face imediat o cercetare minuţioasă.

A aşteptat, deci, cu răbdare sosirea omului pe care îl căuta şi aşteptarea i-a fost răsplătită prin înapoierea ofiţerului trimis de general, împreună cu un alt ofiţer de talie mijlocie, cu mustaţa răsucită în sus.

Noul sosit a înaintat până la masa generalului şi a salutat, făcând raportul obişnuit. Generalul a răspuns salutului şi s-a întors spre fată.

— D-ră Kircher, a zis el, vă recomand pe maiorul Schneider.

Atât i-a trebuit lui Tarzan să audă. Punând o palmă pe pragul ferestrei, a sărit în cameră, în mijlocul încremeniţilor ofiţeri ai Kaizerului.

Din doi paşi a ajuns la masă şi cu o izbitură a mâinii a răsturnat lampa drept în burta mare a generalului care, într-o mişcare nebună să nu ia foc, a căzut pe spate pe podea.

Doi ofiţeri au sărit să-l oprească pe Tarzan, dar acesta l-a smucit pe primul şi l-a azvârlit peste al doilea, rostogolindu-se amândoi la pământ, în timp ce ofiţerii ceilalţi strigau să vină garda, iar fata, sărind de pe scaun, s-a lipit de zid.

Tarzan, însă, nu a avut ochi decât pentru o singură persoană. În clipa în care a scăpat de atacul celor doi ofiţeri, l-a smucit pe maiorul Schneider, l-a aruncat peste umăr şi a sărit afară pe fereastră atât de repede, încât restul ofiţerilor abia au putut remarca ceea ce s-a întâmplat.

De la prima privire în jurul său. Tarzan a văzut că postul santinelei ucise era încă liber, aşa că, după câteva clipe, s-a pierdut în umbra grămezii de fân de lângă comandament.

În tot timpul acesta, maiorul Schneider nu a scos nici un cuvânt, nici un strigăt, din simplul motiv că beregata îi era strânsă ca într-un cleşte. Acum, Tarzan şi-a descleştat puţin mâinile doar pentru ca să îi dea voie omului să răsufle.

— Dacă scoţi vreun sunet, să ştii că te strâng din nou de gât! l-a ameninţat el. Acum, mişcă!

Cu multă grijă şi cu răbdare nesfârşită, Tarzan a reuşit să treacă şi de ultimul post. Forţîndu-şi prizonierul să meargă înainte, a mers spre apus până când, târziu după

miezul nopţii, a traversat din nou calea ferată şi abia atunci s-a simţit oarecum în siguranţă.

Neamţul înjura, mormăia, ameninţa şi punea tot timpul întrebări; dar singurul răspuns pe care-l primea era o înţepătură cu suliţa ascuţită a lui Tarzan care, îl împingea ca pe un porc, cu singura deosebire că, pentru acesta din urmă, ar fi avut, desigur, mai multă consideraţie.

Până acum nu s-a gândit aproape deloc la amănuntele răzbunării sale. Acum stătea şi întreba ce formă să dea pedepsei ce o va aplica neamţului.

Numai de un singur lucru era sigur: că pedeapsa trebuia să ia sfârşit prin moartea prizonierului.

Ca toţi oamenii demni, era firesc ca Tarzan să fie foarte puţin înclinat spre tortură. Dar, de data aceasta, era un caz cu un caracter unic în felul său. Un simţ inerent justiţiei ar fi cerut ochi pentru ochi, iar jurământul său recent cerea şi mai mult decât atât.

Da, acest om trebuia să sufere după cum şi el a făcut-o pe Jane Clayton să sufere. Totuşi, Tarzan nu credea că va putea să îi pricinuiască o suferinţă identică cu cea din sufletul lui, pentru că suferinţele fizice nu pot să fie niciodată atât de rafinate ca tortura sufletească.

Toată noaptea aceea, l-a grăbit la drum pe neamţ care, pe lângă faptul că era aproape sfârşit de oboseală, a ajuns să fie dominat şi de o spaimă neţărmurită. Ceea ce-l exaspera mai mult era tăcerea aceea cumplită a persoanei în mâinile căreia se afla.

— Doamne, dacă ar vorbi măcar! a gândit cu disperare maiorul Schneider.

A încercat, de nenumărate ori, să îl silească sau să îl înduplece să scoată doar un cuvânt. Dar rezultatul era întodeauna acelaşi: tăcere neîntreruptă şi o împunsătură dureroasă cu vârful suliţei. Schneider sângera şi rănile îl dureau. Era atât de obosit, se clătina la fiecare pas şi chiar a căzut de câteva ori, dar tot de atâtea ori a trebuit

să se ridice în urma înţepăturilor îngrozitoare şi fără milă ale suliţei.

Abia după ce s-a făcut ziuă a ajuns şi Tarzan la o hotărâre care i-a venit ca o inspiraţie de sus. Un zâmbet uşor i-a apărut pe buze, şi imediat a căutat un loc potrivit pentru odihnă, dorind ca prizonierul său să fie destul de voinic pentru ceea ce i-a pregătit.

Undeva mai departe curgea un pârâiaş pe care l-a trecut Tarzan cu o zi înainte; acolo a văzut un vad ce servea şi ca loc de adăpost al animalelor, şi unde, desigur, s-ar fi putut vâna ceva.

Făcând neamţului semn ca să păstreze linişte deplină, s-au apropiat amândoi încet de pârâiaş şi au văzut în jos, pe cărare, un cerb pregătit să plece după ce s-a adăpat.

Tarzan, l-a împins atunci pe Schneider într-un tufiş din marginea cărării, şi ghemuindu-se alături de el, a aşteptat cerbul, în timp ce neamţul îl privea tăcut şi speriat pe uriaşul de lângă el.

Abia acum, după ce s-a luminat de ziuă, a putut şi el să-l privească mai atent pe acela care l-a prins, dar, dacă în timpul nopţii a fost destul de speriat şi nu a ştiut lângă cine se află, emoţiile acelea nu erau nimic în comparaţie cu ceea ce simţea acum.

Cine sau ce putea fi acel sălbatic uriaş fără îmbrăcăminte pe el?

Nu l-a auzit vorbind decât o singură dată; atunci când i-a poruncit să nu strige; dar i-a vorbit într-o nemţească excelentă şi cu intonaţia corectă a omului inteligent.

Îl privea acum ca o broască hipnotizată privind şarpele care o va devora. A văzut formele graţioase şi corpul simetric nemişcat ca o statuie, pitit în ascunzişul frunzelor dese ale stufişului. A văzut cerbul venind încet şi nebănuitor de-a lungul cărării. Un cerb bătrân, urmat de unul tânăr şi gras, la câţiva paşi mai în urmă; iar, când acesta a ajuns în dreptul uriaşului din tufiş, ochii lui Schneider s-au dilatat deodată, şi un strigăt aproape ieşit din piept. Omul ager de lângă el a sărit spre gâtul

cerbului, scoţând, în acelaşi timp, un răcnet fioros ca şi fiarele din junglă.

Dar agilitatea lui Tarzan a procurat carne proaspătă atât pentru Schneider, cât pentru el însuşi. El a preferat să o mănânce crudă, iar neamţului i-a dat voie să facă foc şi să frigă carnea.

Amândoi au rămas acolo să se odihnească până târziu după-amiază, când au pornit din nou la drum; un drum dintre cele mai îngrozitoare pentru Schneider. necunoscând destinaţia, şi de mai multe ori căzând în genunchi în faţa lui Tarzan, rugându-l să se înduplece şi să-i lămurească situaţia.

Acesta însă tăcea, mergând înainte: în locul oricărui răspuns îl împungea cu suliţa pe bietul neamţ.

În sfârşit, a treia zi, pe la amiază, au ajuns şi la destinaţie. După ce au urcat o colină înaltă, stâncoasă, au mers aproximativ o sută de metri şi s-au oprit la marginea unei prăpăstii adânci, în adâncimea căreia Schneider a văzut numai un copac singuratic, un pârâiaş îngust şi puţină iarbă care creştea printre bolovanii presăraţi în toate părţile.

Tarzan i-a făcut semn să coboare, dar neamţul a făcut un pas înapoi, îngrozit. Tarzan l-a prins de guler şi l-a împins cu asprime spre marginea prăpastiei.

— Coboară! i-a poruncit el.

Era a doua oară că-i vorbea, în timpul celor trei zile, şi probabil că numai această tăcere a vârât în sufletul neamţului o spaimă mai cumplită chiar decât aceea pe care i-o insufla vârful suliţei gata de acţiune în fiecare moment.

Schneider a privit cu groază peste marginea adâncimii şi era pregătit să înceapă să coboare când Tarzan l-a oprit cu un gest.

— Sunt lordul de Greytokc, i-a spus el. Soţia mea a fost aceea pe care ai omorât-o în ţinuturile Wazirilor. Înţelegi, cred, pentru ce am venit după tine. Coboară acum!

Neamţul a căzut în genunchi.

— Nu ţi-am ucis soţia! a strigat el. Fie-ţi milă! Nu ţi-am ucis soţia şi nu ştiu nimic despre...

— Coboară! s-a răstit Tarzan, ridicând ameninţător vârful suliţei, în credinţa că acest om minţea şi, nefiind surprins de aceasta.

Un om care ucide ar minţi oricând, fără jenă.

Schneider tot mai ezita şi se ruga. Tarzan l-a izbit cu suliţa, iar neamţul a început să coboare încet şi cu frică însoţit şi ajutat de Tarzan pe unde era mai dificil, până au ajuns numai la câţiva metri de fundătura prăpastiei.

— Fără zgomot acum! l-a avertizat Tarzan.

Şi, arătându-i deschizătura pe unde se intra în tunel, tocmai de partea cealaltă a fundăturii, a adăugat:

— Acolo, înăuntru, este un leu flămând. Dacă poţi să ajungi de aici până la copac înainte să te simtă, mai ai câteva zile în care să te bucuri de viată; pe urmă, când vei fi prea slab ca să te mai poţi ţine de crengile copacului, Numa îşi va astâmpăra şi el foamea pentru ultima oară. Şterge-o acum! a sfârşit Tarzan, împingându-l pe neamţ, în jos, de unde i s-au sprijinit călcâiele.

Nemţul, tremurând de frică, a pornit spre copacul la care aproape a ajuns când, din urma lui, la intrarea tunelului, a izbucnit un răcnet îngrozitor şi în aceeaşi clipă, a apărut un leu mare, înnebunit de foame.

Schneider nu mai avea decât vreo doi metri de făcut, dar şi leul zbura, nu altceva, ca să îl ajungă înainte de a se urca în copac, în timp ce Tarzan urmărea zâmbitor această întrecere.

Cursa a câştigat-o neamţul cu o diferenţă de câţiva paşi.

Tarzan a început atunci să urce muchia prăpăstioasă, iar de jos, ajungeau până la urechile sale mârâiturile leului înşelat, precum şi vibrarea unei voci omeneşti, mai înfiorătoare decât a fiarei.

Ajungând înapoi pe culme, Tarzan s-a oprit să privească jos în prăpastie. Sus, aproape de vârful copacului, stătea agăţat neamţul, ţinându-se de o creangă cu amândouă braţele. Jos, la tulpina copacului aştepta Numa.

Tarzan şi-a întors faţa spre Kudu, soarele, iar din pieptul său puternic s-a ridicat strigătul de victorie al maimuţoiului, când îşi ucide duşmanul.

CAPITOLUL III

În tabără

Tarzan nu se simţea pe deplin răzbunat. Au mai rămas încă milioane de nemţi în viaţă, destui ca să-i dea o ocupaţie pe tot restul vieţii; dar nu ar fi fost niciodată suficient, chiar dacă i-ar fi ucis pe toţi, ca să compenseze pierderea suferită... Chiar moartea atâtor milioane de germani nu i-ar fi putut-o reda pe mult iubita lui soţie.

Pe când era în tabăra germană de pe dealurile munţilor Pare, aşezaţi la răsăritul trotuarului dintre Africa germană de răsărit şi cea engleză, a auzit destule lucruri care să-l convingă că englezii erau aproape înfrânţi în luptele din Africa împotriva nemţilor.

La început, nu a acordat mare importanţă acestor ştiri, deoarece, după moartea soţiei sale singura sa legătură cu civilizaţia, a renunţat la orice amestec cu omenirea, fără să se mai considere om, ci maimuţă.

După ce i-a pregătit sfârşitul lui Schneider, aşa cum s-a priceput mai bine, a pornit să înconjoare Kilimanjaro şi să vâneze pe colinele de la nordul acestor munţi puternici, deoarece a descoperit că în apropierea armatelor nu era nimic de vânat.

Din când în când, îşi amintea de neamţul pe care l-a lăsat în copacul singuratic din prăpastia înfundată unde

era închis leul flămând şi îşi imagina scena care se petrecea, zâmbind cu satisfacţie. Pe de altă parte, gândindu-se la durerile sufleteşti prin care trecea victima sa, slăbit de foame şi înnebunit de sete, dorea să cadă cât mai curând în ghearele lui Numa.

Se întreba: ce s-ar întâmpla dacă Schneider ar vrea să coboare până la râuleţ după apă, tocmai când leul ar intra în tunel? Îşi închipuia atunci goana nebună până la copac, când leul s-ar repezi să-şi înhaţe prada: fapt care, mai târziu, cu siguranţă că va reuşi s-o facă, neamţul neîndemânatic neputând să coboare până la râuleţ, fără să nu fi făcut nici măcar un zgomot, oricât de mic, care să atragă atenţia lui Numa.

Cu timpul, însă, plăcerea care deriva din aceste închipuiri a început să nu mai aibă nici un farmec şi Tarzan s-a trezit de mai multe ori gândindu-se la soldaţii englezi care luptau cu atâtea greutăţi şi, mai ales, la faptul că germanii îi secerau pe toate cărările.

Gândul acesta l-a făcut să lase capul în jos şi să mârâie straşnic, fiindu-i ciudă, într-un fel, că nu poate să uite uşor că este englez, tocmai atunci când nu dorea să fie decât o maimuţă.

A sosit, în cele din urmă, timpul când nu a mai putut să îndure gândul că nemţii ucid englezi, în timp ce el vânează liniştit şi la adăpost, deşi nu tocmai departe de ei.

S-a hotărât să pornească în direcţia taberelor germane, neavând nici un plan format dinainte dar cu ideea generală că, odată lângă câmpul lor de operaţii va găsi şi prilejul să provoace destule greutăţi comandamentului german.

Drumul ales de el ducea prin trecătoarea lângă care se găsea prăpastia din fundătură unde l-a lăsat pe Schneider şi lăsându-se cuprins de o curiozitate destul de firească, a mers până la marginea de sus a prăpastiei.

Copacul era gol şi nu se vedea nici o urmă de leu. Apucând un bolovan mare de piatră, l-a azvârlit în

prăpastie, bolovan care s-a rostogolit până la ieşirea din tunel.

Nu a trecut decât o clipă şi capul enorm al leului s-a încadrat în deschizătură. Dar câtă deosebire era între leul acesta şi cel pe care Tarzan l-a închis acolo cu două săptămâni înainte! Acum era slab şi amărât, iar când umbla, se clătina pe picioare.

— Unde-i neamţul? a strigat Tarzan. A fost o masă consistentă sau doar un rând de ciolane goale când a căzut din pom?

Numa a scos o mârâitură puternică.

— Eşti flămând, Numa, a continuat Tarzan, trebuie să-ţi fi fost grozav de foame, dacă ai mâncat până şi iarba de pe jos şi scoarţa copacului până unde ai putut ajunge. Nu ai vrea să-ţi mai aduc un neamţ? a adăugat el zâmbind şi plecând de acolo.

Ceva mai târziu, a găsit pe neaşteptate urmele lui Bara, cerbul, adormit sub un copac şi, cum era flămând, l-a ucis numaidecât şi, aşezându-se pe genunchi acolo, la umbra copacului, a început să mănânce cu poftă.

În timp ce rodea o ultimă bucăţică de carne de pe os, a auzit zgomotul făcut de paşii unui animal care se furişa spre el; şi-a întors capul şi l-a văzut pe Dango care se apropia pe nesimţite. Apucând o creangă care a căzut, Tarzan, mârâind ameninţător, a aruncat-o asupra fiarei.

— Pleacă de-aici, mâncător de stârvuri! a strigat el.

Dar Dango era flămând şi, fiind mare şi puternic, a început să mârâie şi el dând, în acelaşi timp, târcoale ca şi cum ar fi pândit prilejul să poată ataca.

Tarzan îl cunoştea pe Dango mai bine decât acesta se conoştea el însuşi. Ştia că bestia, sălbatică de foame, şi-a adunat curajul ca să atace şi că, probabil, era obişnuită cu oamenii, aşa că nu prea îi era teamă de el.

Şi-a desfăcut suliţa grea de pe umăr şi a pus-o lângă el la îndemână, continuând să mănânce, urmărind orice mişcare a hienei.

Nu îi era frică, pentru că era de mult obişnuit cu primejdiile junglei, ba încă le privea ca simple întâmplări din viaţa zilnică, aşa după cum am ajuns noi să privim primejdiile tot atât de reale ale vieţii de fermă sau ale vieţii de oraş de pe străzile cu multă circulaţie.

A fost născut şi crescut în junglă şi era gata să-şi apere prada de oricine ar fi râvnit la ea, bineînţeles în marginile posibile ale îngrijirii de sine.

În condiţii favorabile l-ar fi înfruntat chiar şi pe Numa, iar dacă ar fi fost silit să scape cu fuga, ar fi făcut-o fără cea mai mică ruşine.

În aceste ţinuturi sălbatice, nu exista nici o fiinţă mai curajoasă decât el dar, în acelaşi timp, nu exista nici una mai înţeleaptă, şi aceşti factori au fost aceia care i-au îngăduit să poată rezista şi să supravieţuiască diferitelor greutăţi.

Dango ar fi atacat mult mai curând, dar în faţa mârâiturilor lui Tarzan, stătea la îndoială, fiindu-i teamă. Această hienă a mai atacat femei şi copii în ţinuturile lor. I-a speriat până şi pe bărbaţi în jurul focurilor lor de noapte; dar nu a mai văzut până acum o fiinţă umană care să scoată asemenea sunete, care semănau mai mult cu ale lui Numa când era înfuriat, decât cu ale unui om speriat.

Terminând de mâncat, Tarzan era pregătit să arunce hienii osul care îl avea în mână, lăsându-i şi restul cerbului; dar, venindu-i o idee nouă, s-a aplecat, a ridicat hoitul cerbului pe umăr şi a pornit în direcţia tunelului în care a închis leul.

Dango, după ce l-a urmat câţiva paşi, şi-a dat seama că este frustat şi că nu va avea parte nici măcar să guste dintr-o carne atât de apetisantă.

Pierzându-şi răbdarea, s-a repezit să-l atace pe Tarzan. Dar, ca şi cum natura i-ar fi pus şi în ceafă o pereche de ochi, Tarzan a simţit într-o clipă primejdia şi lăsând jos corpul lui Bara. s-a răsucit în călcâie, cu suliţa ridicată.

Şi-a lăsat mai întâi mâna dreaptă pe spate, apoi a repezit-o cu o viteză fulgerătoare şi cu toată forţa muşchilor săi uriaşi.

Suliţa, fiind aruncată la momentul potrivit, a zburat exact spre Dango, nimerindu-l între gât şi şoldul din faţă, astfel că i-a trecut prin corp până în partea cealaltă.

După ce şi-a scos arma din cadavrul hienei, Tarzan a luat în spate amândouă hoiturile, pornind din nou la drum spre prăpastia unde se afla leul.

Acolo, l-a văzut pe Numa jos la umbra copacului. La strigătul lui Tarzan s-a ridicat clătinându-se pe picioare, dar cu toată slăbiciunea lui, a mârâit cu destulă sălbăticie, încercând chiar să răcnească în momentul în care şi-a văzut duşmanul.

Tarzan a lăsat cadavrele să se rostogolească în jos spre leu, strigându-i:

— Mănâncă, Numa, şi întăreşte-te! Poate că o să mai am nevoie de tine.

A observat că leul, însufleţit numai când a văzut carnea, s-a şi repezit la trupul inert al cerbului şi a început să smulgă bucăţi mari. Atunci a zâmbit mulţumit şi a pornit din nou pe drumul pe care a venit.

A doua zi, înainte de amiază a ajuns în apropierea trupelor germane. De pe o ruptură de deal din marginea unei păduri, putea observa tot flancul stâng al inamicului, iar undeva mai departe, trupele engleze.

Din înălţimea unde se găsea, avea avantajul să vadă câmpul de luptă, aproape aşa cum l-ar fi văzut dintr-un aeroplan; astfel a putut să observe, cu privirea lui ageră, o mulţime de amănunte care ar fi scăpat cu uşurinţă altui om ale cărui simţuri nu ar fi avut deprinderea perfectă a simţurilor cu care era înzestrat Tarzan.

A observat, în unele locuri, posturi de maşini-puşcă, foarte bine ascunse de ochii englezilor, precum şi posturi telefonice departe de tot, spre liniile engleze.

Mutându-şi privirile dintr-o parte în alta, de la un punct interesant la altul, a auzit din partea de jos a

colinei pe care se afla el, pocnetul rar al unei singure arme, zgomot deosebit de bubuiturile tunurilor şi împuşcăturile trupelor.

Toată atenţia i-a fost imediat concentrată asupra acestui punct, unde era sigur că se află ascuns un ţintaş. A aşteptat cu răbdare să audă o nouă împuşcătură, care îi va indica şi mai precis locul unde este ascunzătoarea, iar, după ce a auzit-o, a plecat în partea aceea coborând repede dealul, dar pe furiş şi fără zgomot ca şi o panteră.

După toate aparenţele nici nu se uita unde calcă; totuşi, nici o pietricică nu se rostogolea de pe locul unde călca şi nici o crenguţă nu troznea sub paşii lui; era ca şi cum ar fi văzut cu picioarele.

După puţin, trecând printre tufişuri, a ajuns la marginea unei râpe joase şi, la câţiva metri mai jos de el, sub râpă a văzut un soldat întins în spatele unui mic parapet construit din pietre adunate din împrejurimi, în care a înfipt mai multe crengi cu verdeaţă, aşa că era ascuns în întregime de vizorul trupelor engleze.

Trebuie să fi fost un ochitor excelent, pentru că era destul de departe în spatele liniilor germane, trăgând pe deasupra capetelor camarazilor săi.

Arma pe care o întrebuinţa era echipată cu un telescop pentru ochit; soldatul mai avea şi un binoclu cu care, în mometul când l-a descoperit pe Tarzan, a examinat terenul să vadă, probabil, efectul împuşcăturii sau poate ca să descopere o nouă ţintă.

Tarzan a privit spre locul pe care îl cerceta soldatul cu binoclul şi, cu ochii lui ageri, a descoperit multe ţinte bune pentru un trăgător aşezat atât de sus deasupra tranşeelor.

Evident că neamţul a fost satisfăcut de observaţiile sale căci, luând puşca din nou, a aşezat-o cu patul în umăr şi-a început să ţintească cu atenţie; tot în clipa aceea un corp bronzat de arşiţa soarelui, a sărit asupra lui de pe malul de mai sus de el.

Nu s-a auzit nici un zgomot şi probabil că nici neamţul nu a mai avut cum să ştie ce fel de vieţuitoare a fost aceea care i-a sărit în spate, pentru că, în clipa ciocnirii, degetele ca oţelul ale lui Tarzan s-au încleştat în gâtul păros al neamţului care, după un moment de împotrivire zadarnică, a trecut în rândul celor care nu mai simt nimic...

Întinzându-se la pământ în dosul parapetului improvizat de neamţ. Tarzan a examinat cu minuţiozitate taberele şi tranşeele germane care se găseau în apropiera lui.

A văzut destui ofiţeri şi soldaţi umblând prin tranşee. La câteva sute de metri în faţa lui, a observat o maşină-puşcă, foarte bine ascunsă, care bătea în cruciş peste terenul neutru din faţa trupelor engleze, secerând inamicul dintr-o astfel de direcţie, încât englezilor le era deosebit de dificil să o descopere.

Tarzan privea toate acestea, jucându-se alene cu puşca neamţului pe care l-a ucis. După puţin timp a început să cerceteze mecanismul armei. A privit după aceea din nou spre tranşeele germane şi a schimbat poziţia înălţătorului, apoi a dus puşca la umăr şi a ochit cu atenţie.

Era un ţintaş excelent. A vânat de multe ori animale mari, împreună cu prietenii lui din lumea civilizată, folosindu-se de armele lor şi, cu toate că nu a ucis niciodată decât pentru hrană sau pentru a se apăra, s-a distrat foarte mult, trăgând în ţinte mobile neânsufleţite, perfecţionându-se în folosirea armelor de foc, fără ca el să realizeze aceasta.

De astă dată, într-adevăr, va vâna o pradă dintre cele mai mari. Un zâmbet uşor i-a fluturat pe buze, în timp ce îşi apăsa degetul pe trăgaci. Împuşcătura a pornit şi un neamţ, din grupul celor care se aflau în jurul maşinii-puşti, s-a prăbuşit sa pământ.

În trei minute. Tarzan a curăţat întreaga echipă a acelei maşini-puşti. După aceea, a văzut un ofiţer ieşind

dintr-un „dugaut” şi l-a pocnit şi pe el împreună cu cei trei soldaţi care l-au urmat în şanţ. Avea grijă să nu rămână în viaţă vreunul, care ar putea cerceta şi afla cum se poate ca germanii să fie împuşcaţi chiar în tranşeele lor când sunt feriţi cu totul de inamic.

Aşezând înălţătorul pentru o distanţă mai mare, Tarzan, a ochit spre echipa unei alte maşini-puşti care era aşezată ceva mai departe spre drepata sa şi i-a curăţat pe toţi, unul după altul. Cu asta a secerat două echipe. A mai văzut şi oameni umblând prin tranşee şi a împuşcat câţiva dintre ei.

Acum, nemţii au început să-şi dea seama că ceva nu este în regulă. Aveau impresia că cineva se află într-un loc potrivit de unde să vadă bine sectorul acela al tranşeelor.

La început, au căutat să îi descopere locul în spaţiul dintre trupe, în faţa frontului, dar când un ofiţer, care privea cu periscopul peste parapet, a fost izbit în ceafă de un glonte şi s-a prăbuşit în şanţ, au înţeles că trebuie să caute dincolo de parados şi nu dincolo de parapet.

Un soldat a luat de jos glontele care ieşise prin fruntea ofiţerului ucis şi examinându-l, a descoperit că este de provenienţă germană. Agitaţia lor a crescut peste măsură şi s-au lipit cu spatele de parados, iar câţiva dintre ei s-au furişat să ducă vestea în partea de sus şi de jos a tranşeelor.

Nu a trecut mult timp şi mai multe periscoape şi-au făcut apariţia deasupra şanţurilor, căutând să descopere locul unde se află trădătorul, pe care probabil că l-au şi găsit numaidecât, deoarece, Tarzan i-a văzut pe nemţi îndreptând o maşină-puşcă spre el.

Dar, până ce maşina să poată intra în acţiune, soldaţii din echipa care trebuia s-o mânuiască, zăceau morţi lângă arma care le-a fost încredinţată.

Mai erau însă destui soldaţi care să ocupe locul acesta, involuntar, probabil, dar, siliţi de ofiţerii lor, trebuiau să intre în acţiune. În afară de aceasta, încă alte

două maşini-puşcă erau acum îndreptate spre Tarzan, gata să fie puse în funcţiune.

Dându-şi seama că afacerea s-a încheiat, Tarzan a mai tras o împuşcătură de adio şi apoi, lăsând puşca la o parte, a dispărut printre stâncile din spatele său. Câteva minute după aceea, a auzit pocniturile repezi ale armelor al căror foc era concentrat pe locul abia părăsit de el şi a început să zâmbească, gândindu-se la risipa de muniţie nemţească.

— Au plătit scump pentru Wasimbu, Wazirul meu, pe care l-au răstignit, şi pentru cei pe care mi i-au ucis, a murmurat el. Dar pentru Jane nu vor fi în stare să plătească niciodată, chiar dacă i-aş ucide pe toţi.

În aceeaşi zi, pe înserat, a ocolit flancurile ambelor armate şi trecând pe lângă posturile de pază ale englezilor, a pătruns adânc în interiorul taberei acestora. Nimeni nu l-a văzut venind şi nimeni nu ştia că el este acolo.

Comandamentul regimentului al doilea din Rhodesia se găsea aşezat într-un loc adăpostit, cu mult în spatele frontului, aşa că era ferit de ochiul ianamicului; lămpile aprinse nu erau interzise.

Colonelul Capell şedea în faţa unei mese de campanie, pe care era întinsă o hartă militară şi vorbea cu mulţi ofiţeri.

Masa era aşezată sub crengile stufoase şi lungi ale unui copac mare, o lampă lumina feţele celor din jurul mesei iar mai încolo ardea un foculeţ.

Inamicul nu avea aeroplane, şi nici un alt observator din partea lui nu ar fi putut descoperi lumina lămpii şi a focului atât de departe unde se găseau liniile germanilor.

Ofiţerii discutau avantajul numeric al inamicului şi neputinţa englezilor de a face mai mult decât să menţină poziţia pe care o ocupau acum. Au avut destule pierderi grele în timpul din urmă şi la fiecare atac au fost împinşi înapoi, copleşiţi de forţele mai numeroase ale nemţilor.

Se mai găseau, discutau ei, şi maşini-puşti ascunse bine: fapt de care colonelul era foarte necăjit, ceea ce dovedea că revenea întruna asupra lor, în timpul convorbirii.

— Azi după-amiază s-a întâmplat ceva care i-a liniştit o vreme, a luat cuvântul un ofiţer mai tânăr. Făceam observaţii în timpul acela şi nu am putut să aflu precis cauza. Totuşi, am văzut că s-au ciocnit de un mare necaz într-un sector de tranşee, în stânga lor. La un moment dat, am avut impresia hotărâtă că erau atacaţi pe la spate, deoarece, au început să tragă în muchia dealului din spatele lor. Am văzut zburând praful din locul acela dar nu aş putea spune care a fost pricina.

S-a auzit atunci un foşnet uşor în copac, printre crengile de deasupra lor şi în acelaşi timp a apărut, căzând de sus în mijlocul lor, un om aproape gol, cu corpul bronzat de arşiţa soarelui.

Ofiţerii au dus repede mâna la revolvere. Aceasta a fost însă, singura lor mişcare. Mai întâi, l-au privit uimiţi pe uriaşul din faţa lor, i-au observat îmbrăcămintea tot atât de primitivă ca şi armele pe care le purta; după aceea toate privirile lor s-au îndreptat spre colonel.

— Dar d-ta de unde naiba ai răsărit şi cine eşti? Spune! se răsti colonelul.

— Sunt Tarzan, a răspuns noul sosit.

— A! Greystoke? a strigat un maior, păşind înainte cu mâna întinsă.

— Preswick! a exclamat Tarzan, strângând mâna care i-a fost întinsă.

— Nu te-am recunoscut la început, s-a scuzat maiorul. Ultima dată când ne-am văzut, erai la Londra, îmbrăcat în frac. E o mare diferenţă, pe onoarea mea! Este o discrepanţă pe care cred că o recunoşti şi d-ta.

Tarzan a zâmbit şi apoi s-a adresat colonelului.

— Am auzit aproape toată convorbirea dv. Abia am sosit din spatele frontului german. Am posibilitatea să vă ajut.

Colonelul l-a privit întrebător pe maiorul Preswick care a înţeles imediat şi a făcut repede prezentările cuvenite. recomandându-l pe Tarzan comandantului său şi celorlalţi ofiţeri prezenţi. Tarzan le-a povestit pe scurt motivul care l-a determinat să pornească împotriva nemţilor.

— Şi-acum, veniţi să vă înrolaţi cu noi? a întrebat colonelul.

Tarzan a dat din cap negativ.

— Nu în mod regulat, a răspuns el. Trebuie să mă răzbun după sistemul meu; totuşi, vă pot ajuta şi pe dv. Pot să intru în tabăra nemţilor oricând aş vrea.

Capell a zâmbit clătinând din cap.

— Nu e tocmai atât de uşor după cum îţi închipui, a zis el. Săptămâna trecută am pierdut doi ofiţeri care au încercat acest lucru. Amândoi erau oameni cu experienţă în biroul informaţii.

— Este mai dificil decât a intra în lagărul englez? a întrebat Tarzan.

Colonelul era gata să răspundă, când i-a trecut prin minte o idee nouă şi l-a privit curios pe Tarzan.

— Dar pe d-ta cine te-a adus aici? a întrebat el. Cine te-a trecut prin posturile exterioare?

— Am venit singur, trecând printre liniile germane şi engleze şi am intrat în tabăra dv. Dacă nu mă credeţi trimiteţi pe cineva să cerceteze şi vă veţi convinge.

— Dar cine te-a însoţit? a insistat Capell.

— Nimeni, a răspuns Tarzan.

Apoi, stând drept cât era de înalt, a spus cu mândrie:

— Voi, cei din lumea civilizată, când ajungeţi în junglă, vă pierdeţi cu totul. Până şi maimuţele cele mai mici sunt mai deştepte în această privinţă. Eu mă mir cum de mai existaţi; numai numărul mare, numai armele pe care le aveţi şi numai puterea de judecată ce o posedaţi vă scapă cu viaţă.

Văzând privirile mirate ale ofiţerilor din jurul său, Tarzan a continuat:

— Dacă aş avea numai câteva sute de maimuţe din acelea mari... dotate cu judecata pe care o aveţi dv., aş putea să-i resping pe nemţi până la ocean, tot atât de repede pe cât ar putea să-i ducă picioarele pe aceia care ar mai fi în viaţă. Din nefericire, pentru dv, bietele maimuţe nu pot să plănuiască împreună. Altminteri, în Africa, nu ar mai exista picior de om. Dar să lăsăm aceasta. Vreţi să vă ajut? Nu v-ar plăcea să ştiţi locul unde sunt acuma câteva maşini-puşcă ale nemţilor?

Colonelul l-a asigurat că le-ar fi de mare folos să ştie aceasta. Atunci, Tarzan s-a apropiat de harta din faţa colonelului şi i-a arătat locul unde se aflau trei maşini-puşcă, care provocau multe încurcături englezilor.

— Uite, aici, a zis el punând degetul pe hartă, este un loc mai slab apărat de negri dar maşinile-puşcă din faţa frontului sunt coordonate de albi. Dacă... un moment, vă rog! Am un plan bun prin care puteţi să umpleţi tranşeul acesta cu oamenii dv. şi apoi să trageţi în tranşeele din dreapta lui cu propriile lor maşini-puşti.

Colonelul Capell a zâmbit şi a clătinat uşor din cap:

— Vi se pare un lucru simplu, d-le!

— Pentru mine este uşor, a răspuns Tarzan. Pot să golesc porţiunea aceasta de tranşee fără să trag o singură împuşcătură. Eu am fost crescut în junglă, cunosc fiinţele din junglă, pe Gomangani, tot atât de bine ca şi pe celelalte. Aşteptaţi aici poimâine seară, a spus el, întorcându-se să plece.

— Aşteaptă! a zis colonelul. Stai, să-ţi dau un ofiţer să te conducă printre posturi.

Tarzan a zâmbit şi a plecat Când s-a îndepărtat de grupul ofiţerilor a trecut pe lângă unul de statură măruntă, cu gulerul de la manta ridicat şi viziera chipiului trasă în jos pe ochi. În momentul acela, flacăra focului lumină o clipă faţa ofiţerului, care i s-a părut oarecum cunoscută lui Tarzan. Acesta, însă, şi-a închipuit că putea să fie un tânăr pe care l-a cunoscut la Londra, aşa că nu

s-a mai gândit la acest amănunt şi a plecat mai departe, printre liniile engleze, fără să fie simţit de nimeni.

Toată noaptea aceea a mers înainte, traversând dealurile sudice ale munţilor Kilimanjaro, urmând instinctiv o cale nouă, necunoscută, dându-şi seama că ceea ce căuta nu putea să se găsească decât undeva, pe vreo coastă împădurită şi mai înaltă decât acela peste care a trecut în ultimele sale drumuri prin aceste ţinuturi încă necunoscute lui.

Cu trei ceasuri mai înainte de răsăritul zorilor, nările lui simţitoare l-au avertizat că undeva, în vecinătate, va găsi ceea ce căuta şi, atunci, s-a urcat într-un copac înalt unde s-a aşezat, cum a putut mai bine, ca să guste câteva ore de somn.

CAPITOLUL IV

Golirea tranşeelor

Kudu, soarele, era de trei suliţe pe cer când s-a trezit Tarzan. Mai târziu şi-a întins mâinile şi picioarele uriaşe, şi-a trecut degetele prin părul negru şi des, iar după aceea a sărit uşor la pământ.

A pornit apoi, numaidecât, în căutarea celui pentru care a venit şi a mers, luându-se după miros, în partea de jos a unei râpe adânci.

După puţin timp nările l-au înştiinţat că vânatul este în apropiere, aşa că a mers şi el cu mai multă atenţie. La un moment dat, s-a oprit în spatele unui tufiş de măcieş, iar la câţiva metri mai încolo l-a văzut pe Horta, mistreţul, împreună cu o mulţime din semenii săi.

Desfăcându-şi arcul de pe umăr, a ales o săgeată din tolbă şi a ochit cu grijă în cel mai mare dintre porcii mistreţi.

Mai ţinea în gură vreo trei-patru săgeţi, astfel că abia a pornit cea dintâi cu iuţeala fulgerului, că a doua i-a luat locul şi a pornit după ea.

Imediat s-a ivit o învălmăşeală mare printre mistreţi, neştiind de unde îi ameninţă primejdia. La început au stat o clipă în loc ca şi tâmpiţi; apoi au început să se învârtească, pisând pământul, până când şase din ei au fost morţi sau răniţi.

Neştiind ce să facă, au guiţat cu toţii în cor şi au pornit speriaţi în goană, aşa că, după câteva clipe, au dispărut în tufişurile dese care cresc pe sub copacii mari ai junglei.

Tarzan a ieşit din ascunzătoare, i-a ucis pe aceia care nu muriseră încă şi a început să-i jupoaie de piele.

Pe când lucra repede şi cu multă îndemânare nu îngâna vreun cântec, nici nu fluiera, cum fac mulţi lucrători din lumea civilizată.

În lucruri mici ca acestea, dar foarte multe din ele, Tarzan se deosebea de ceilalţi oameni, dar probabil că totul se datora copilăriei petrecute în junglă.

Fiarele din junglă, printre care a crescut, aveau dispoziţia de a se juca numai până la maturitate şi foarte rar după aceea. Maimuţele lui, mai ales cele de partea bărbătască, deveneau nişte indivizi fioroşi şi arţăgoşi, cu cât înaintau în vârstă.

Pentru ei viaţa era o chestiune foarte serioasă, mai ales în anotimpurile slabe... Trebuia să te baţi cu alţii ca să-ţi asiguri partea ta de hrană; obiceiul, odată format, devenea o a două natură.

A vâna pentru hrană era munca de toate zilele, de care depindea viaţa celor născuţi în junglă, iar munca este un fapt care nu trebuie privit cu uşurinţă şi nici îndeplinit fără foarte multă atenţie.

De aceea, la orice acţiune Tarzan era serios, cu toate că a reţinut ceea ce pierd alte fiare din junglă odată cu vârsta: umorul, căruia îi dădea curs atunci când îi venea

la socoteală. Era un umor cam trist şi, uneori, destul de fioros, dar pe el îl satisfăcea.

De asemenea, dacă cineva ar începe să fredoneze sau să fluiere în timp ce lucrează, i-ar fi imposibil să se concentreze asupra lucrului său; Tarzan era în stare să-şi concentreze fiecare din cele cinci simţuri asupra unui subiect diferit.

Acum lucra la jupuitul celor şase mistreţi, aşa că degetele şi ochii îi erau ocupaţi cu această activitate, ca şi cum nu ar fi existat nimic altceva pe lume; totuşi, urechile lui şi nasul erau complet ocupate cu altceva: primele să prindă orice zgomot, cât de mic, din orice parte a pădurii, iar nasul simţea orice adiere de vânt, oricât de uşoară ar fi fost.

Astfel, cu ajutorul nasului a descoperit apropierea lui Sabor, leoaica, în momentul când vântul şi-a schimbat pentru o clipă adierea.

Tot atât de lămurit ca şi cum ar fi văzut-o cu ochii, Tarzan a ştiut că leoaica a dat peste mirosul de carne proaspătă şi că a pornit imediat spre locul unde se afla vânatul.

Mai ştia, după tăria mirosului şi a vântului, distanţa exactă la care se afla fiara, precum şi faptul că venea din spatele lui. Tocmai a isprăvit de jupuit ultimul porc, aşa că nu se grăbea. Avea la îndemână celelalte cinci piei, a avut grijă să le aşeze grămadă lângă el, iar pe deasupra capului său se întindeau crengile groase ale unui copac mare.

Nici măcar capul nu şi l-a întors, ştiind că leoaica este încă departe; dar şi-a încordat atenţia ca să prindă cel mai mic zgomot care ar arăta să s-a apropiat.

Cum a isprăvit şi cu ultima piele, s-a ridicat. Acum a auzit-o pe Sabor, în tufişul vecin, dar nu tocmai aşa de aproape. Fără să se grăbească, a luat de jos pieile şi unul din ciolanele de mistreţi şi s-a aruncat pe crengile de sus, tocmai în momentul când leoaica a apărut la câţiva metri.

Urcat acolo, a atârnat pieile întinse pe o creangă şi s-a aşezat liniştit cu spatele către trunchiul copacului, mâncând cu poftă din pulpa pe care a luat-o cu el. Sabor a ieşit mârâind, din tufiş, s-a uitat câteva clipe în sus la Tarzan, apoi a început să mănânce din mistreţul de lângă copac.

Tarzan a privit-o şi a zâmbit, amintindu-şi de o discuţie pe care a avut-o odată cu un vânător faimos şi care a susţinut că leul, regele mândru al animalelor, nu mănâncă decât ceea ce îşi ucide singur. Tarzan ştia însă, mai bine rosturile, pentru că i-a văzut pe Numa şi pe Sabor mâncând chiar stârvuri.

După ce a mâncat, Tarzan a început să lucreze pieile: toate şase erau mari şi solide. Mai întâi a tăiat din ele fâşii lungi şi înguste cam de un centimetru, atât cât a crezut că este suficient. După aceea, a cusut două piei la un loc, iar pe marginea lor, de jur împrejur, a făcut găuri la patru-cinci centimetri, prin care a trecut o fâşie lungă de piele, formând astfel, o pungă mare cu curele. Tot în felul acesta a mai croit încă patru pungi, puţin mai mici însă, având grijă să îi mai rămână câteva fâşii înguste.

După ce a terminat şi această lucrare, a cules un fruct mare şi zemos cu care a aruncat în Sabor şi în zgomotul mârâiturilor acesteia, a pornit printre copaci din creangă în creangă spre sud-est ducând cu el cele cinci pungi pe care le-a confecţionat.

Direcţia în care s-a îndreptat era peştera unde a închis leul şi nu a trecut mult până să ajungă la muchia de sus a prăpastiei, de care s-a apropiat cu multă atenţie şi a privit în jos. Numa nu era nicăieri.

Tarzan a mirosit aerul şi a ascultat. Nu a putut să audă nimic şi totuşi, ştia că Numa trebuie să fie undeva în tunel. Avea speranţa că poate dormea, deoarece aproape tot planul său depindea de faptul ca Numa să nu îl descopere. S-a lăsat uşor şi cu prudenţă peste marginea prăpastiei şi a început să coboare, fără să facă nici un zgomot. Adeseori se oprea, privind spre intrarea

tunelului, la vreo patruzeci de metri de partea cealaltă a prăpastiei.

Cu cât înainta şi se apropia de fund, cu atât creştea şi primejdia. Dacă ar fi putut să ajungă jos şi să meargă măcar până la jumătatea distanţei care separa malul de copacul din centru, ar fi fost oarecum în siguranţă pentru că atunci, chiar dacă leul ar fi ieşit din tunel, Tarzan ar fi mers înainte sau înapoi, spre mal sau spre copac.

Pentru a urca primii zece metri din mal şi încă destul de repede ca să scape de fiara care ar fi sărit după el, trebuia să fie un loc de cel puţin şapte-opt metri, deoarece aproape de fundul prăpastiei malul era foarte neted şi nu avea loc să poată să-şi sprijine nici mâna şi nici piciorul. Data trecută când a scăpat de Numa, a trebuit să urce în fugă primii opt-zece metri, aşa cum ar urca o veveriţă în copac.

Nu dorea sub nici o formă să mai încerce operaţia aceasta din nou, decât dacă şi condiţiile ar fi fost cel puţin tot atât de favorabile, pentru că prima dată a scăpat de ghearele tăioase ale lui Numa doar la o distanţă de câţiva centimetri.

În sfârşit, a ajuns jos de tot şi a început să se apropie de copac, tăcut ca o fantomă.

A ajuns acum la jumătatea distanţei şi Numa tot nu dădea semne de viaţă.

A ajuns lângă copacul cu scoarţa jupuită de leul înebunit de foame şi totuşi, acesta nu se înfăţişa.

După ce Tarzan s-a căţărat pe una din crengile copacului a început să se întrebe dacă fiara se mai afla totuşi în peşteră. Nu cumva a reuşit să forţeze bariera de pietroaie cu care Tarzan a înfundat tunelul şi a scăpat în acest fel?

Dar dacă Numa este mort?

Totuşi, se îndoia de această posibilitate, deoarece nu au trecut decât câteva zile de când i-a adus un cerb întreg şi o hienă... deci, nu a putut să moară de foame într-un timp atât de scurt, mai ales că firul de apă ce se

scurgea din prăpastie, prin tunel afară, era suficientă ca să-i potolească setea.

Era gata să coboare din copac pentru a cerceta terenul, când i-a trecut prin minte că ar putea să-l determine mai bine pe Numa să iasă decât să meargă el în cavernă.

Şi-a transformat imediat gândul în acţiune şi a fost răsplătit numaidecât prin zgomotul care s-a auzit din interiorul tunelului, iar după o clipă-două leul, cu privirile sălbatice, a ieşit fioros, pregătit să îl mănânce şi pe dracu, dacă acesta ar fi fost bun de mâncare.

Când l-a văzut pe Tarzan gras şi rotunjor, sus în copac, a devenit imediat întruchiparea celei mai aprige furii.

Atât nasul cât şi ochii l-au încredinţat că aceasta este fiinţa care l-a adus în starea în care se afla, dar tot nasul şi ochii îi spuneau şi altceva: că făptura din faţa lui era comestibilă.

A încercat frenetic să se caţere pe trunchiul copacului dar nu a reuşit. A sărit de două ori, atât de sus, încât s-a agăţat de una dintre crengile de mai jos ale copacului. În ambele rânduri însă, nu s-a putut menţine şi a căzut cu spatele la pământ; iar de fiecare dată devenea din ce în ce mai fioros.

Mârâiturile, scrâşniturile şi răcnetele lui se auzeau neâncetat, iar Tarzan îl aţâţa tot mai mult, jignindu-l cu vocabularul junglei şi bătându-şi joc de el pentru neputinţa de a ajunge sus. Pe de altă parte, se bucura că Numa îşi sleia puterile şi ultimele forţe care i-au mai rămas.

În sfârşit, Tarzan s-a ridicat în picioare şi şi-a desprins arcul de pe umeri. A aranjat funia, cu grijă, colac în mâna stângă şi ochiul în mâna dreaptă; după aceea, s-a aşezat cu un picior pe o creangă şi cu celălalt pe altă creangă şi cu spatele bine sprijinit de trunchiul copacului.

Văzând că Numa nu sare imediat în sus, a început să mârâie; drept rezultat, fiara s-a ridicat în două picioare

şi, în aceeaşi clipă, laţul a căzut ca fulgerul de gâtul ei. Cu o smucitură, Tarzan a strâns laţul şi Numa a rămas spânzurat, abia atingând pământul cu labele din spate.

Înaintând încet spre vârful celor două crengi pe care stătea cu picioarele, Tarzan l-a tras şi pe Numa acolo, aşa ca să nu mai ajungă cu ghearele la trunchiul copacului. A legat bine funia, după ce l-a ridicat pe leu de la pământ şi aruncând jos cele cinci săculeţe de piele de mistreţ, a sărit şi el din copac.

Numa lovea din toate puterile cu labele din faţă în funia de iarbă a lui Tarzan, iar acesta s-a gândit că trebuie să lucreze repede, dacă nu dorea ca leul să i-o rupă din moment în moment.

Mai întîi, a pus peste capul leului punga cea mare şi a legat-o bine de gâtul acestuia cu curelele ei; apoi, a reuşit, deşi cu mare dificultate, abia scăpând, de câteva ori, să nu fie sfâşiat de ghearele fiarei, să-l împiedice pe Numa, legându-i la un loc toate picioarele cu fâşiile de piele pe care le mai avea.

Între timp, smuciturile leului au încetat aproape cu totul: evident că strâns de gât cum era, se sufoca cu încetul, fapt ce nu i-a convenit însă lui Tarzan, aşa că s-a aruncat din nou în copac, a dezlegat funia şi l-a lăsat pe Numa jos la pământ, coborând după el şi scoţându-i laţul de la gât.

După aceea, a luat cuţitul de vânătoare şi a tăiat două găuri în dreptul ochilor leului cu scopul de a-i lăsa loc pe unde să intre aer şi loc pe unde să poată vedea.

Sfârşindu-şi opera, s-a ocupat cu încălţarea leului, adică să îi pună fiecare labă în câte una din celelalte pungi. Pe cele de la picioarele din spate nu numai că le-a legat strângând curelele pungilor, dar a învârtit curelele de câteva ori pe de-asupra genunchilor cât a putut de strâns, făcând aceeaşi operaţie şi la picioarele din spate.

După ce a terminat, a stat o clipă şi şi-a privit opera zâmbind, deoarece Numa, leul, era acum tot atât de inofensiv ca şi Bara, cerbul cel plăpând.

În sfârşit, Numa a început să dea semne de viaţă. A răsuflat adânc şi s-a zbătut, dar curelele de piele de mistreţ cu care i-au fost legate picioarele erau prea multe şi prea tari ca să le poată rupe.

Tarzan era aproape sigur că legăturile vor rezista; totuşi, muşchii leului erau puternici şi se putea, din întâmplare, ca vreo legătură să alunece şi fiara să reuşească astfel, să se dezlege. Totul depindea de tăria curelelor pungilor şi de felul cum le-a legat Tarzan

După ce Numa a fost în stare să răsufle din nou ca şi mai înainte, a început să scoată o serie de răcnete puternice, iar smuciturile au luat proporţii titanice.

Cum, însă, rezistenţa unui leu nu este nicidecum în proporţie cu mărimea şi puterea lui, s-a mai zbătut puţin, a mai mârâit şi a mai răcnit câteodată, dar în definitiv era ca şi învins, deoarece a fost silit unei noi înjosiri. Tarzan l-a legat de gât cu funia, dar nu cu un ochi de laţ ca să se strângă şi să-l sugrume ca înainte, ci cu un nod solid, care nu mai aluneca atunci când trăgea de funie.

Celălalt capăt al funiei l-a legat bine de trunchiul copacului iar după aceea a tăiat repede curelele cu care l-a legat pe leu de picioare şi s-a ferit repede, în clipa în care fiara a sărit în picioare dintr-o singură mişcare.

Leul a stat un moment locului, cu picioarele desfăcute, apoi a ridicat o labă, pe urmă alta şi alta, scuturându-le pe rînd cu putere, căutând în felul acesta să desfacă încălţămintea ciudată pe care i-a pus-o Tarzan.

În cele din urmă, a început să îndepărteze cu labele punga care o avea pe cap, în timp ce Tarzan îl privea cu suliţa ridicată, pregătit de atac.

Vor ţine legăturile? Va fi oare toată munca în zadar?

Văzând că ceea ce avea pe cap şi în picioare a rezistat tuturor încercărilor sale de ale scoate, Numa şi-a dezlănţuit atunci toată sălbăticia de care era capabil. S-a rostogolit pe pământ, izbindu-se în toate părţile, zbătându-se, muşcând, zgâriind şi urlând; s-a ridicat în

picioare şi a sărit în aer; s-a repezit să-l atace pe Tarzan, dar a fost oprit pe loc de funia cu care era legat de copac.

Atunci, Tarzan a intervenit şi l-a lovit peste cap cu coada suliţei. Leul s-a ridicat pe labele din spate şi a izbit în aer spre Tarzan, dar în schimb a primit un pumn în ureche azvârlindu-l cât colo.

Repezindu-se să atace din nou, a mai primit o lovitură zdravănă, rostogolindu-l. Abia la a patra încercare, s-a făcut lumină în creierul regelui animalelor, dându-şi seama că şi-a subapreciat adversarul.

Atunci şi-a aplecat smerit capul, şi-a luat coada între picioare, iar, când Tarzan s-a apropiat de el, s-a retras încet şi mârâind, dar fără să se gândească să atace.

Lăsându-l pe Numa legat de copac, Tarzan a intrat în tunel şi a îndepărtat bariera de la ieşire, după care s-a întors în prăpastie, mergând direct spre copac.

Numa i s-a pus în drum, mârâind ameninţător, dar Tarzan l-a lovit de două ori, l-a îndepărtat şi a dezlegat funia de la copac. Ceea ce a urmat a fost o luptă de o jumătate de oră cu îndărătnicia leului, care nu a acceptat sub nici o formă să fie împins din spate. În cele din urmă, după ce a folosit fără milă vârful suliţei, a reuşit să-l determine să pornească înaintea lui şi după o altă încercare, să intre în tunel.

Odată aici, problema s-a simplificat, Tarzan, înţepându-l mereu de la spate cu vârful suliţei: cel mai bun mijloc ca să-l pună în mişcare.

Dacă Numa ezita să înainteze, era înţepat, iar dacă se retrăgea, rezultatul era din cele mai dureroase.

De aceea, fiind un leu înţelept, care se adapta repede, s-a hotărât să meargă tot înainte, până a ajuns la capătul tunelui.

Ieşind la aer, a simţit că e liber şi ridicând capul, şi-a adus coada pe spate şi a început să fugă.

Tarzan era încă în spatele lui urmând şi el să iasă din tunel când, luat pe neaşteptate, a fost târât vreo sută de

metri peste terenul presărat cu pietre, până când Numa s-a oprit de bună voie.

Când s-a ridicat, avea destule zgârieturi şi era destul de supărat, dar, cum el rareori se lăsa condus de necaz fără să nu judece mai întâi, a renunţat le ideea încolţită în primul moment: de a-l pedepsi pe Numa pentru ceea ce i-a făcut.

Acum, după ce l-a învăţat să accepte să fie condus din spate, a pornit să facă una dintre cele mai ciudate călătorii pe care ar conţine-o istoria nescrisă a junglei.

Leul, care la început s-a răzvrătit împotriva lui Tarzan, care trecuse prin diferite încercări de rezistenţă înăpăţânată şi de ascultare în silă, a ajuns acum la o perfectă supunere.

Când s-a lăsat noaptea, leul era cât se poate de obosit, flămând şi însetat, dar nici în seara aceea, nici a doua zi, Tarzan nu i-a dat nimic să mănânce, neândrăznind să-i scoată punga de pe cap.

A mai tăiat o gaură în săculeţul de pe capul leului, ca să-şi poată potoli setea. După aceea, l-a legat de un copac şi s-a întins sus, între crengile copacului, să poată dormi câteva

A doua zi, dis-de-dimineaţă, au pornit din nou la drum trecând peste dealurile mărunte ale munţilor din spatele lui şi înaintând spre răsărit.

Toate fiarele din junglă fugeau în momentul în care îi zăreau. O privire era suficientă ca să le inspire teamă îngrozitoare.

Desigur, numai mirosul lui Numa ar fi fost suficient să alunge animalele mai mici, dar şi această apariţie stranie, care mirosea a leu, avea un aspect nemaivăzut; pe lângă aceasta leul era condus prin junglă de un Tarmangani uriaş; era chiar prea mult pentru locuitorii cei mai formidabili ai junglei.

Sabor, leoaica, recunoscând de la distanţă mirosul stăpânului său amestecat cu acela al unui Tarmangani şi

cu mirosul de piele de mistreţ, a pornit la trap printre tufişurile junglei ca să cerceteze.

Tarzan şi Numa au auzit-o venind, pentru că ea scotea miorlăituri întrebătoare, deoarece amestecul de mirosuri i-a stârnit atât curiozitatea cât şi teama, (leii, oricât de teribili ar părea, suferă adeseori de o timiditate excesivă), dar la Sobor, fiind de sex slab, era firesc ca să predomine curiozitatea.

Tarzan şi-a luat suliţa de pe spinare, ştiind că se putea foarte bine să fie nevoit să lupte pentru păstrarea animalului. Numa s-a oprit în loc, întorcându-şi capul, aşa împodobit cum era cu punga de piele de porc de mistreţ, să privească în direcţia de unde se apropia femela, scoţând şi un mârâit uşor, care semăna mai mult cu un tors de pisică.

Tarzan era pregătit să îl întâmpine cu vârful suliţei, când leoaica a apărut dintr-un tufiş, iar în spatele ei era ceva care l-a făcut să se oprească în loc: patru lei în floarea vârstei o urmau pe leoaică.

Acum, dacă l-ar fi silit pe Numa să pornească la drum şi acesta ar fi rezistat, rezultatul, mai mult ca sigur, ar fi fost că întreaga ceată ar fi năvălit asupra lui. Era deci mai bine să aştepte, să vadă mai întîi care era atitudinea lor.

Nu se gândea de altfel, să elibereze leul fără a se lupta pentru el; dar, cunoscând bine leii, ştia că nu poate preciza nimic din ceea ce urma să facă noii sosiţi.

Leoaica s-a oprit la vreo treizeci de metri de Tarzan, iar leii au trecut pe lângă ea, oprindu-se cu un metru-doi mai aproape decât ea, ţinându-şi urechile drept în sus şi privind cu multă curiozitate.

Pentru nimic în lume Tarzan nu ar fi putut ghici care le-ar fi fost mişcarea următoare. Leul de lângă el era întors cu totul spre noii veniţi, privindu-i tăcut şi în aşteptare ca şi stăpânul său.

Deodată, leoaica, a scos un ţipăt uşor; când l-a auzit, leul lui Tarzan a răcnit odată puternic şi a sărit drept spre leul cu coama neagră.

Imaginea acestei făpturi înspăimântătoare a fost prea mult pentru leul asupra căruia s-a avântat, trăgându-l şi pe Tarzan după el; leul, mârâind, a întors spatele şi a fugit, iar după el s-au luat şi ceilalţi trei, împreună cu leoaica.

Numa a încercat să îi urmeze, dar a fost reţinut de funia cu care l-a legat Tarzan. Furios, s-a întors asupra lui să se răzbune, dar a primit o lovitură puternică peste cap, cu coada suliţei.

Scuturând din cap şi mârâind, leul a pornit, în cele din urmă, din nou în direcţia iniţială.

Era foarte flămând, pe jumătate mort de foame şi prin urmare, îi era teamă de Tarzan, mergând alături de stăpânul său ca un câine credincios.

S-a întunecat bine când a ajuns lângă flancul drept al taberei engleze, după ce au trebuit să facă un ocol pentru a evita o patrulă germană.

La o mică distantă de primele posturi de santinelă, Tarzan l-a legat pe Numa de un copac, apoi a continuat drumul singur. A scăpat de prima santinelă, a scăpat de a doua şi, ocolind mereu, ascunzându-se cum putea când era nevoie, a ajuns până la comandamentul colonelului Capell, unde a apărut înaintea ofiţerilor adunaţi acolo ca un spirit materializat din aer curat.

Au zâmbit cu toţii când l-au văzut pe Tarzan, recunoscându-l dar surprinzându-i modul în care acesta a sosit.

— Ar trebui să împuşc vreo doi-trei pentru o asemenea neglijentă, a zis el. La ce bun să mai ţin posturile mărginaşe, când un om poate să se strecoare printre ele când vrea şi când îi place?

Tarzan a zâmbit şi a răspuns;

— Nu e vina lor, domnule colonel. Eu nu sunt om, ci un Tarmangani. Credeţi-mă că orice Mangani poate, dacă

vrea, să intre oricând în tabăra dv., dar dacă ar fi ei santinele, absolut nimeni nu ar putea să treacă fără ca ei să nu ştie.

— Cine sunt Manganii? a întrebat colonelul. Am putea să înrolăm vreo câţiva dintre ei.

Tarzan a înclinat din cap în semn negativ.

— Mangani sunt maimuţele mari, a explicat el; este poporul peste care domnesc eu, dar nu îi putem întrebuinţa, pentru că nu se pot concentra timp suficient asupra unei singure idei. Dacă le-aş spune despre acestea, vor fi foarte interesaţi un timp oarecare, poate chiar destul de lung până să ajung cu ei aici şi să explic atribuţiile fiecăruia. Dar după aceea, vor pierde orice interes asupra celor ce le-am spus, iar când vei avea nevoie de ei, îi vei găsi prin pădure, căutând gândaci şi omizi, în loc să fie la posturile lor. Mintea lor esta ca şi a copiilor, de aceea au rămas ceea ce sunt astăzi.

— Văd că lor le zici “Mangani”. iar ţie îţi spui “Tarmangani”. Care este diferenţa? a intrebat colonelul.

— ”Tar” înseamnă alb, a răspuns Tarzan. iar “Mangani” înseamnă maimuţe mari. Numele meu, nume care mi s-a dat în tribul lui Ciuk, înseamnă piele albă. Probabil, aşa cred, că pielea mea, când eram copil mic, arăta foarte albă faţă de blana neagră a mamei mele adoptive Kala, aşa că mi-au zis Tarzan şi Tarmangani. Şi d-tale ţi-ar zice tot Tarmangani, a încheiat el zâmbind.

Colonelul Capell a zâmbit la rândul său.

— Nu e nimic jignitor în toate acestea, Greystoke, ba chiar ar fi demn de apreciat. Dar, te rog, expune-mi planul pe care l-ai hotărât Tot mai crezi că poţi goli tranşeul din faţa sectorului nostru?

— De cine este ocupat: tot de Gomangani?

— Cine sunt Gomanganii? a întrebat colonelul. Este ocupat tot de trupele indigene, dacă de aceştia întrebi.

— Da, Gomanganii sunt maimuţele mari negre: oamenii negri, cum s-ar zice.

— Bine! Ce ai de gând să faci şi ce ajutor doreşti să îţi dăm?

Tarzan s-a apropiat de masă şi a pus un deget pe hartă.

— Aici este un post de ascultare, a zis el. Au şi o maşină-puşcă acolo. Postul este legat printr-un tunel cu tranşeul de aici.

— În timp ce vorbea şi explica, degetul său se mişca pe hartă dintr-un loc în altul.

— Daţi-mi o bombă, a continuat el şi când o veţi auzi izbucnind în postul de asculatare să daţi drumul oamenilor dv. să pornească încet până acolo. După puţin timp, vor auzi o comoţie mare în tranşeul inamic, dar nu trebuie să se grăbească. Să le mai spuneţi, vă rog, că şi eu voi fi în tranşeu şi că nu aş vrea nici să fiu împuşcat, nici să fiu găurit cu baioneta.

Colonelul Capell, după ce a ordonat unui ofiţer să îi aducă o grenadă de mână lui Tarzan, a întrebat:

— Asta este tot? Vei goli tranşeul d-ta singur?

— Nu tocmai singur, a răspuns Tarzan zâmbind, dar îl voi goli. Încă ceva: oamenii vor putea trece chiar prin tranşeu dacă vor dori. Într-o jumătate de oră, totul este gata, a mai adăugat el.

Şi a plecat.

Trecând prin tabără, a apărut deodată pe ecranul amintirilor sale reprodusă, fără îndoială, de vreo coincidenţă cu vizita sa de mai înainte la comandament, imaginea ofiţerului pe lângă care a trecut când a plecat data trecută şi simultan cu aceasta, a recunoscut şi faţa pe care lumina focului i-a arătat-o.

A scuturat din cap cu îndoială. Nu, nu se putea aceasta şi totuşi, trăsăturile tânărului ofiţer erau identice cu ale d-rei Kircher, spioana nemţoaică, pe care a văzut-o la comandamentul german în noaptea când l-a luat cu el pe maiorul Schneider de sub nasul generalului neamţ şi al statului său major.

Trecând de ultima linie de santinele, a pornit repede în direcţia în care l-a lăsat pe Numa. Fiara s-a întins jos lângă copac; dar la sosirea lui Tarzan, s-a sculat în ridicat în picioare şi un răcnet uşor i-a scăpat de pe buze.

Auzindu-l, Tarzan a zâmbit, recunoscând în vocea leului o notă aproape de rugă: semăna mai mult cu plânsetul unui câine când îşi cerşeşte hrana, decât cu vocea mândrului rege al animalelor.

— Vei ucide în curând şi vei avea ocazia să mănânci foarte mult, a murmurat Tarzan în limba marilor maimuţe.

Cu multă atenţie, amândouă fiarele au pornit spre postul de ascultare al nemţilor. Tarzan ţinea într-o mână bomba dată de englezi, iar în celalaltă ţinea colac funia de care era legat leul.

În sfârşit, a ajuns la un loc de unde putea să vadă că locul pe care îl căuta era la numai câţiva metri mai încolo. Ochii lui ageri au distins capul şi umerii santinelei de gardă.

Atunci, a prins bine bomba în mâna dreaptă, a măsurat distanţa din ochi şi a strâns picioarele sub el. Apoi, dintr-o singură mişcare, ca şi cum ar fi fost pe arcuri, s-a ridicat şi a aruncat bomba. Imediat după aceea s-a lipit de pământ.

După cinci secunde s-a auzit o detunătură îngrozitoare chiar în mijlocul postului de asculatare. Numa a tresărit nervos şi a încercat să fugă; dar Tarzan l-a ţinut şi, sărind în picioare, a alergat înainte trăgând leul după el.

Ajungând la marginea postului, a privit în jos şi a găsit prea puţine dovezi că poziţia ar fi fost ocupată de cineva, deoarece nu au mai rămas decât câteva fragmente de carne ruptă şi sfâşiată. Singurul lucru care nu a fost distrus era maşina-puşcă, deoarece a fost apărată de saci cu nisip.

Nu avea însă, nici un moment de pierdut. În fiecare clipă putea să sosească, prin tunelul de comunicaţie,

vreo patrulă inamică, deoarece pentru santinelele din tranşeele nemţeşti era clar că postul de ascultare a fost distrus.

Numa ezita să-l urmeze pe Tarzan în şanţul postului, dar acesta nu mai avea timp de gândit şi l-a smucit de funie, asfel încât acesta a sărit în groapă.

Înaintea lor se vedea gaura neagră a tunelului care ducea spre tranşeele germane Tarzan l-a împins pe Numa înainte, până ce capul acestuia a fost aproape tot în tunel; dar, aducându-şi aminte de ceva, s-a întors repede şi a tras maşina-puşcă de pe parapet, să îi fie la îndemână.

După aceea, s-a întors spre leu, tăindu-i repede legăturile de la pungile picioarelor din faţă şi mai înainte ca leul să-şi dea seama că această parte a corpului este liberă din nou. Tarzan a dezlegat funia de la gâtul leului şi a tăiat curelele care ţineau punga pe capul lui Numa. Apoi, l-a prins pe acesta de spate şi l-a împins aproape jumătate în tunel.

Numa a încercat să se retragă, dar a nimerit în vârful ascuţit al cuţitului lui Tarzan, care l-a înţepat dureros în şoldurile din spate.

Silindu-l mereu, omul junglei a reuşit să-l împingă destul de mult ca să nu mai aibă cum să scape, decât ori să pornească înainte, ori să se înfingă de bună voie în cuţitul ascuţit din spatele său.

Tarzan a mai tăiat şi legăturile de la picioarele din spate şi punând umărul şi vârful cuţitului în dosul leului, şi-a înfipt călcâiele în pământul surpat de explozia bombei şi a a împins cu putere.

Centimetru cu centimentru, Numa înainta prin tunel. Mârâia acum puternic şi, după puţin timp, a început să răcnească. Deodată, după o clipă de ezitare, a sărit înapoi şi atunci, Tarzan a ştiut că a simţit miros de carne de om.

Trăgând maşina-puşcă după el, Tarzan a alergat în urma leului, ale cărui răcnete le auzea foarte bine, amestecat cu ţipete de oameni înspăimântaţi.

Încă odată un zâmbet rece şi nemilos a apărut pe buzele lui.

— Mi-au ucis Wazirii, a murmurat el. L-au răstignit pe Wasimbu, fiul lui Muviro. Aşa le trebuie!

Reuşind să treacă prin tunel şi apărând în tranşeu, nu a văzut nici o urmă de om în despărţitura aceea, nici în cea următoare, nici chiar în a treia despărţitura prin care a trecut, în fuga lui spre centrul german.

Abia în a patra despărţitura a văzut vreo zece-cinci-sprezece oameni îngrămădiţi în colţul unei traverse de la capăt, în timp ce Numa, întruchiparea feroce a foamei şi a furiei, sărea asupra lor, sfâşiindu-i cu ghearele şi cu colţii.

În sfâşit, ceea ce îi împiedica pe oameni în fuga lor a slăbit şi s-a rupt şi atunci, a început o luptă nebună între ei, pentru a scăpa mai întâi de făptura îngrozitoare de care au învăţat să le fie teamă aproape de când erau în faşă.

Au reuşit, deci, să fugă din nou, unii dintre ei sărind afară din tranşeu peste parados, alţii ieşind peste parapet, preferând să înfrunte mai bine inamicul decât primejdia din spate.

Englezii, care înaintau încet către tranşeele germane, au întâlnit mai întâi, rând pe rând, o sumedenie de negri îngroziţi, care alergau înspre ei, predându-se de bună voie.

Faptul că s-a declanşat o grozăvie în tranşeele nemţeşti, era destul de clar soldaţilor englezi nu numai după înfăţişarea dezertorilor, dar şi după strigătele şi blestemele oamenilor din tranşee, care ajungeau până la urechile lor. Dar mai era un sunet pe care nu îl puteau recepţiona prea bine şi care nu semăna cu nimic altceva decât cu mârâiturile unui leu înfuriat.

Iar, când au ajuns, în cele din urmă, la tranşee, cei din faţă, dinspre stânga, au văzut un leu enorm, sărind peste paradosul tranşeului nemţesc şi ducând, în fălcile lui puternice, un soldat german, care ţipa cât îl ţinea gura.

În acelaşi timp, Tarzan, aşezat pe o traversă, în stânga lor, mânuia o maşină-puşcă cu care mătura tranşeele germane în toată lungimea lor.

Dar rhodesienii aflaţi mai în faţă au mai văzut ceva: un ofiţer german, de statură enormă, ieşind dintr-un tufiş chiar la spatele lui Tarzan. L-au văzut punând mâna pe o armă cu baioneta pusă, armă lăsată de vreun soldat în fuga lui şi s-a furişat spre Tarzan; acesta părea străin de primejdia care îl ameninţa.

Englezii au fugit în partea aceea, strigând din răsputeri, ca să îi poată atrage atenţia lui Tarzan, dar strigătele lor nu au ajuns până la el...; strigătele nu au reuşit să iasă prin iadul de zgomot care s-a dezlănţuit în tranşeul german.

Neamţul a urcat parapetul la spatele lui Tarzan; cu mâinile lui groase şi grase, a ridicat patul armei, gata să repeadă baioneta pentru a străpunge duşmanul pe la spate, dintr-o parte în alta, dar mişcarea lui Tarzan a fost tot atât de rapidă ca şi cea a lui Ara, fulgerul.

Nu a fost om acela care a sărit în spatele ofiţerului german, izbind la o parte baioneta ascuţită ca pe un beţişor în mâna unui copil, ci a fost o fiară sălbatică, de pe ale cărui buze a izbucnit un răcnet ca al unei fiare.

Aceasta pentru că Tarzan, înştiinţat de simţul ce îl posedă la fel cu celelalte făpturi din junglă, din întinsele sale domenii sălbatice..., înştiinţat de primejdia din spate, s-a răsucit să întâmpine atacul, şi a văzut în acelaşi timp, insigna companiei şi a regimentului de pe bluza inamicului. Erau aceleaşi pe care le-au avut ucigaşii soţiei lui şi ai oamenilor pe care i-a lăsat s-o apere, era insigna acelora care i-au jefuit casa şi i-au distrus fericirea.

Da, s-a repezit ca o fiară, înfingându-şi dinţii în umărul neamţului... şi, ca o fiară, a cuprins cu ghearele gâtul gros al victimei.

Atunci soldaţii regimentului al doilea din Rhodesia au văzut ceea ce le va rămâne pentru totdeauna întipărit în memorie.

L-au văzut pe uriaşul lor prieten ridicându-l de jos pe neamţ şi scuturându-l după cum scutură buldogul un şoarece..., sau cum Sabor, leoaica, îşi scutură, uneori, prada.

Au văzut ochii neamţului ieşind de groază, din orbite, izbind zadarnic cu mâinile peste capul şi umerii masivi ai aceluia pe care, cu un moment mai înainte, a vrut să-l ucidă mişeleşte, pe la spate. L-au mai văzut pe Tarzan, răsucind deodată, în loc pe neamţ, punându-i un genunchi în spate, un braţ pe după gât şi apoi, începând să-l îndoaie încet pe spate. Picioarele neamţului s-au înmuiat şi el s-a lăsat pe genunchi; dar acea forţă irezistibilă îl îndoia mai departe. În agonia durerii, neamţul a răcnit o dată... dar atunci s-a rupt ceva, iar Tarzan a aruncat la o parte corpul moleşit şi fără viaţă al neamţului.

Soldaţii regimentului de Rhodesia au pornit înainte cu un “ura” pe buzele lor... un “ura” care nu a fost pronunţat niciodată, un “ura” ce le-a îngheţat pe buze deoarece, în momentul acela Tarzan a pus un picior peste corpul celui pe care l-a ucis şi ridicând faţa spre cer, a dat drumul strigătului îngrozitor de victorie obişnuit de maimuţoii printre care a crescut.

Sublocotenentul Von Goss era şi el mort.

Şi fără a mai arunca o privire înapoi către soldaţii englezi uluiţi de ce au văzut. Tarzan a sărit din tranşee, dispărând în negura nopţii.

CAPITOLUL V

Medalionul de aur

Mica armată engleză din Africa de răsărit, după ce a suferit destule înfrângeri de la forţele inamice cu mult superioare lor din punct de vedere numeric, şi-au revenit într-un fel în timpul din urmă.

Ofensiva germană a fost zdrobită, iar nemţii se retrăgeau acum încet, rezistând cu încăpăţânare, în lungul căii ferate Tanga.

Ruperea liniilor germane a urmat imediat după capturarea sectorului stâng de tranşee, când soldaţii indigeni au fost izgoniţi de Tarzan cu Numa, în noaptea neuitată de englezi când omul junglei a asmuţit un leu flămând asupra superstiţioşilor negri încremeniţi de groază.

Al doilea regiment de arhodesia a intrat imediat în posesia tranşeului şi din această poziţie, măturând secţiunile vecine ale liniilor germane şi făcând posibil un atac de noapte al restului trupelor engleze.

De atunci au trecut câteva săptămâni. Nemţii disputau englezilor fiecare kilometru din terenul acela fără apă şi acoperit de mărăcini, căutând cu disperare să îşi menţină poziţiile în lungul căii ferate.

Ofiţerii englezi nu au mai auzit nimic despre Tarzan, încă de pe când l-a ucis pe sublocotenentul Van Goss şi a dispărut, luând o direcţie spre centrul taberei germane. Unii dintre ofiţeri considerau că putea să fie omorât în timp ce încerca să treacă printre liniile lor.

— Posibil să-l fi omorât, a zis colonelul Capell, dar nu mi-aş putea închipui că l-ar fi putut prinde viu.

Într-adevăr, nemţii nu l-au prins pe Tarzan şi nici nu l-au omorât. El a petrecut aceste două săptămâni în mod plăcut şi cu destul profit, adunând un bagaj de cunoştinţe destul de mare asupra situaţiei şi rezistenţei trupelor germane, a metodelor lor de război şi diferitelor

căi prin care un singur Tarmangani poate să hărţuiască o armată şi să-i slăbească moralul.

În momentul de faţă, dorea să-şi ducă la îndeplinire o dorinţă deosebită.

Era vorba de o oarecare spioană nemţoaică, pe care dorea să o prindă şi să o predea vie, englezilor.

Când s-a dus prima dată la comandamentul german a văzut-o pe tânăra aceea predând generalului o hârtie, iar ceva mai târziu a văzut-o în tabăra englezilor, deghizată în uniforma unui ofiţer englez. Concluzia era destul de limpede: acea femeie era spioană.

Astfel, Tarzan a umblat tot pe lângă comandamentul nemţilor, noapte de noapte, cu speranţa că o va vedea din nou sau va putea da peste vreun indiciu cu ajutorul căruia să-i găsească urma. În acelaşi timp, se îndeletnicea cu o mulţime de activităţi bizare care ar fi putut incita groaza în inimile germanilor.

Dovada că reuşea o avea din crâmpeiele de convorbiri pe care putea să le audă când se furişa prin tabăra nemţilor.

Într-o seară, când era ascuns într-un tufiş apropiat de comandament, a ascultat convorbirea mai multor ofiţeri.

Unul a adus vorba despre cele ce povesteau soldaţii indigeni în legătură cu gonirea lor prin tranşeu de către un leu - cu câteva săptămâni în urmă - şi apariţia simultană a unui om alb, de statură uriaşă, fără haine pe el, despre care erau convinşi că trebuie să fie un demon din junglă.

— Trebuie să fie acelaşi individ care a sărit pe fereastră în biroul generalului şi a luat cu el pe maiorul Schneider. a spus hotărât altul dintre ei.

— Eu mă mir, a început al treilea, cum de l-a ales dintre toţi pe maior. Se zice că l-ar fi interesat numai Schneider. A pus mai întâi mâna pe von Kelter şi ar fi putut să-l ia chiar pe general, dar nu căuta pe nimeni altcineva decât pe Schneider. Pe el l-a urmărit prin

cameră şi pe el l-a smucit şi l-a dus. Dumnezeu singur ştie care i-a fost soarta.

— Căpitanul Fritz Schneider are şi el o teorie proprie, a intervenit altul. Mi-a spus acum vreo zece zile că el ar şti pentru ce a fost luat fratele lui şi că a fost un caz de greşeală a identităţii.

— Da, a început altul, mi-a spus şi mie că nu a fost sigur depre aceasta până nu a fost ucis şi Von Goss, după toate aparanţele, de aceeaşi făptură, în noaptea când leul a intrat în tranşee. Von Goss făcea parte din comapania lui Schneider. De asemenea, în noaptea când a fost luat maiorul, s-a găsit un soldat de-al lui Schneider cu gâtul rupt şi căpitanul crede că dracul se ţine de el şi de compania lui... că în noaptea aceea a venit după el şi l-a luat pe fratele lui din greşeală. Kraut i-a spus că nu a pronunţat bine numele maiorului când l-a recomandat domnişoarei Kircher şi sălbaticul a sărit pe fereastră, repezindu-se la maior.

Deodată micul grup de ofiţeri a înţepenit în loc, ascultând.

— Ce a fost asta? a izbucnit unul, privind spre tufişul din care s-au auzit sunete de groază.

Nu erau alte sunete decât mârâiturile scoase de Tarzan, aflând că, din greşeala lui, a rămas în viaţă acela care a comis crima oribilă de la moşia sa, că ucigaşul soţiei sale se plimba nepedepsit.

Un minut întreg, care li s-a părut o veşnicie, ofiţerii au stat atenţi, cu nervii încordaţi şi cu ochii aţintiţi asupra tufişului de unde a ieşit acel sunet înfricoşător.

Fiecare şi-a amintit de recentele dispariţii misterioase atât din inima taberei, cât şi de pe la margine. Fiecare s-a gândit la cei pe care i-a văzut ucişi, aproape în văzul şi în auzul camarazilor lor, de către o făptură nevăzută.

S-au mai gândit şi la semnele pe care le-au găsit pe gâtul victimelor, semne care păreau a fi făcute de gheare sau de degete enorme, dar nu puteau spune exact care,

precum şi la semnele de pe umăr sau de la beregată, muşcături adânci făcute de dinţi puternici.

Aşteptau, deci, atenţi cu revolverele pregătite.

La un momemt dat, tufişul s-a mişcat aproape imperceptibil; iar în clipa următoare, un ofiţer a tras, deodată, în tufiş; Tarzan, însă, nu mai era acolo.

În intervalul care a trecut de la mişcarea tufişului până la descărcarea revolverului, Tarzan s-a topit în întunericul nopţii. După vreo zece minute, a ajuns în partea aceea a taberei unde era cortul soldaţilor negri din compania indigenă comandată de Hauptmann Fritz Schneider.

Oamenii erau întinşi pe pământul gol, fără corturi; s-au ridicat doar câteva pentru ofiţeri şi el a început să se furişeze în partea aceea.

Era, într-adevăr, o lucrare migăloasă şi primejdioasă, pentru că acum nemţii erau foarte atenţi, în scopul de a descoperi duşmanul înverşunat care s-a furişat până în taberele lor, noaptea, pentru a se răzbuna. Totuşi, Tarzan a trecut neobservat pe lângă santinelele lor, precum şi pe lângă paznicii din interior, ajungând în cele din urmă, la spatele liniei ofiţerilor.

Aici s-a lipit de pământ, alături de cel mai apropiat cort şi a ascultat. Din interior se auzea răsuflarea regulată a unui om care dormea. Tarzan a fost mulţumit.

A scos cuţitul, a tăiat sforile pânzei din spate şi a intrat.

Nu a făcut nici un zgomot. Nici umbra unei frunze, căzând uşor la pământ într-o zi liniştită, nu ar fi făcut mai puţin zgomot. S-a târât încet până lângă cel care dormea şi s-a aplecat deasupra lui.

Nu avea cum să ştie, dacă era Schneider sau altul, pentru că pe acesta nu-l văzuse niciodată; avea, însă, intenţia să afle atât acest lucru, cât şi altele.

L-a scuturat binişor de umeri pe neamţ iar acesta s-a mişcat cu greu mormăind sunete neânţelese.

— Tăcere! i-a poruncit Tarzan în şoaptă. Tăcere...altfel, ucid.

Neamţul a deschis ochii. În semiobscuritatea din cort a văzut un om uriaş aplecat asupra lui. În acelaşi moment, o mână puternică i s-a înfipt în umăr, în timp ce alta i-a înconjurat uşor gâtul.

— Să nu strigi! Răspunde în şoaptă la întrebările mele. Cum te cheamă?

— Luberg, a răspuns ofiţerul. Ce doreşti?

Bietul om tremura. Prezenţa fantastică a acestui uriaş, fără haine pe el, i-a dat o senzaţie de răcoare. Ca şi alţii, şi-a amintit şi el de oamenii asasinaţi atât de misterios în tăcerea nopţii din tabără.

— Unde este căpitanul Schneider? În care cort? a întrebat Tarzan.

— Nu este aici, a răspuns Luberg; a fost trimis de ieri la Wilhelmstal.

— Pe tine nu te voi ucide...acum, a zis Tarzan. Mai întâi merg să aflu dacă m-ai minţit sau nu; iar dacă m-ai minţit, moartea îţi va fi cumplită. Ştii cum a murit maiorul Schneider?

Neamţul a dat din cap.

— Eu însă ştiu, a continuat Tarzan, şi crede-mă că nu a fost o moarte tocmai uşoară...nici chiar pentru un blestemat de neamţ ca el. Acum, întoarce-te cu faţa în jos şi închide ochii. Să nu strigi şi să nu faci zgomot.

Neamţul a făcut după cum i s-a poruncit; iar în clipa când a pus mâna la ochi, Tarzan s-a furişat din cort.

Nu i-a trebuit mult ca să iasă din tabăra germană. La o oră după ce l-a lăsat pe german încremenit în cort, era pe drum spre orăşelul de munte Wilhelmstal, reşedinţa de vară a guvernatorului Africii germane de est.

D-ra Bertha Kircher s-a rătăcit, cauză pentru care s-a simţit tot atât de umilită pe cât era de supărată, mai ales că nu i-ar fi plăcut să admită, că tocmai ea, care s-a lăudat că ştie bine rosturile pădurilor, a pierdut acum

drumul cu desăvârşire, într-un petic de pământ destul de cunoscut: fâşia care se întindea între râul Pangani şi linia ferată Tanga.

Ştia ea bine că Wilhelmstal era la vreo optzeci-nouăzeci de kilometri înspre sud-est, dar, printr-o îmbinare de împrejurări contrarii, nu mai era acum în stare să spună în ce direcţie ar fi sud-estul.

Când a pornit de la comandamentul german, a mers pe un drum bine cunoscut, întrebuinţat şi de trupe şi a avut tot dreptul să îşi închipuie că nu se va abate din drum până nu va ajunge la Wilhelmstal.

Mai târziu, însă, fiind avertizată că o patrulă puternică engleză, care a venit pe malul stâng al râului Pangani, a trecut pe la sud de ea şi înainta acum pe linia ferată spre Tonda, a fost şi ea nevoită să se abată din drum. Intenţiona ca, după ce va merge o bucată bună de drum spre vest, să se îndrepte spre sud şi să treacă, fără nici o piedică prin spatele patrulei engleze.

Totuşi, după ce a părăsit drumul principal, s-a pomenit într-o pădure deasă şi, cum cerul era foarte înnorat, a trebuit să recurgă la ajutorul busolei ca să se poată orienta. A avut însă o nouă dezamăgire, descoperind că nu luase busola cu ea.

Simţindu-se, însă, foarte sigură pe cunoştinţele ei despre pădure, şi-a continuat drumul fără grijă, în direcţia pe care a considerat-o că ducea spre vest şi nu a avut nici cea mai mică bănuială că ar fi pierdut drumul, numai dacă într-un târziu, când potrivit calculelor ei, a tăiat pădurea spre est, departe de tot, la sud de patrula engleză.

A trecut multă vreme de la amiază, fiind acum aproape de înserat, iar ea ar fi trebuit să dea de mult peste drumul principal ceva mai la sud de Tonda… dar drumul parcă a intrat în pământ şi fata a început să se cam îngrijoreze.

A călărit calul toată ziua, fără să-i fi dat să mănânce sau să-l adape. Acum, noaptea s-a apropiat, iar ea şi-a

dat bine seama că s-a rătăcit cu siguranţă într-un ţinut sălbatic de neumblat, dar destul de reputat pentru musca Tsetse (o muscă mult mai veninoasă decât musca columbacă din România) şi mulţimea fiarelor.

Era o situaţie la care numai gândindu-te, îţi venea să înnebuneşti: să te ştii rătăcit şi fără cea mai mică noţiune despre direcţia în care călătoreşti, fiind cu plutinţă să înaintezi chiar în direcţie contrară, depărtându-te necontenit de ţinta călătoriei şi afundându-te tot mai adânc în junglă. Cu toate acestea, era imposibil să se oprească: trebuia să meargă tot înainte.

Bertha Kircher nu era o laşă. Oricâte altei defecte i-ar fi putut găsi lumea, pe acesta nu îl avea. Totuşi, odată cu apropierea nopţii nu şi-a putut scoate din minte grozăviile orelor atât de lungi pe care va trebui să le petreacă până când soarele va împrăştia întunericul de nepătruns al junglei: noaptea îngrozitoare fără lună, care invita toate fiarele pădurii să iasă în căutarea hranei.

Cu câteva momente mai înainte de a se întuneca cu totul, a găsit o poieniţă, în mijlocul căreia creşteau vreo trei arbuşti şi s-a hotărât să rămână acolo peste noapte.

Iarba era înaltă şi deasă, astfel că se putea hrăni calul iar ea putea să-şi facă un aşternut destul de moale. Pe lângă aceasta mai erau atâtea crengi şi crenguţe uscate şi căzute, că ar fi suficiente pentru a putea să facă un foc destul de mare, pe care să îl întreţină toată noaptea.

Luând de pe cal şaua şi scoţându-i frâul, le-a aşezat jos, lăngă un arbust de care a legat calul, dându-i destulă funie pentru ca animalul să poată mânca în voie. După aceea a început să adune uscături, iar când s-a întunecat de tot avea un foc mare şi suficiente lemne ca să-i ajungă toată noaptea.

Şi-a luat mâncarea rece pe care o avea iar din bidonaşul de apă a luat o înghiţitură. Atât îndrăznea să bea: numai o înghiţitură, neştiind cât timp va trece până va mai găsi apă.

Îi părea rău că pe cal trebuia să îl lase fără apă. Chiar şi spionii germani au inimă, iar acest spion era foarte tânăr şi, mai mult decât atât, era femeie.

Acum în toată jungla domnea un întuneric profund. Era o noapte fără lună şi fără stele, iar focul făcut de d-ra Kircher nu făcea altceva decât să accentueze întunericul din jur.

Atât reuşea ea să vadă: iarba din jurul ei şi trunchiul copacilor, al căror relief se vedea puternic pe fondul de nepătruns al junglei..., iar mai departe de flăcările focului nu mai exista nimic.

Pădurea părea că a amuţit. Era o tăcere înfiorătoare. Atât mai auzea ea, de la o depărtare mare: ecoul slab al unor bubuituri de tun, dar nu ar fi putut spune din care direcţie veneau. Şi-a încordat auzul şi toţi nervii astfel încât tensiunea lor i-a devenit insuportabilă; totuşi, direcţia de unde se auzeau bubuiturile de tun, a rămas pentru ea un mister: un mister care o dezola, neştiind în acest fel în ce direcţie să meargă în dimineaţa următoare.

Dimineaţa următoare! Va mai fi oare ea în viaţă când va răsări soarele?

Şi-a îndreptat umerii şi s-a scuturat pentru a înlătura gândurile care o deprimau. Ca să-şi facă puţin curaj, a început să fredoneze o melodie militară, aducându-şi şaua lângă foc şi smulgând mai multă iarbă pentru a avea un aşternut mai moale. Peste cal a întins pătura de sub şa şi, pentru că s-a făcut destul de frig, ea s-a îmbrăcat cu o manta soldăţească.

Aşezându-se în aşa fel încât să poată sta rezemată de şa, se pregătea să petreacă o noapte de veghe: o noapte fără nici un pic de somn.

Mai mult de o oră, tăcerea nu a fost întreruptă decât de bubuiturile din ce în ce mai rare, care se auzeau din depărtare şi de zgomotul făcut de cal, rupând şi ronţăind iarba din poiană, când, deodată, a izbucnit la doi-trei

kilometri distantă, sunetul detunător al răcnetului unui leu.

Fata a tresărit puternic şi a pus mâna imediat pe carabina de lângă ea. Un fior uşor a străbătut întreaga ei făptură delicată, pe când corpul i se făcea ca pielea de gâscă.

Răcnetul s-a repetat îngrozitor, de mai multe ori; de fiecare dată i se părea că se aude din ce în ce mai aproape. Dacă de direcţia bubuiturii tunurilor nu era sigură, de sensul din care se apropia leul era ferm convinsă: era mult mai aproape decât trupele. Leul se afla în partea de sus a adierii vântului, deci nu i-a simţit mirosul, deşi, după toate probabilităţile, se apropia să cerceteze lumina focului, care desigur se putea vedea de la o distanţă mare.

A mai trecut o oră: oră plină de groază, în timpul căreia fata a stat cu ochii şi urechile încordate spre golul întunecos de dincolo de sălaşul ei luminos.

În timpul acestei ore, leul nu a mai răcnit, dar ea avea senzaţia, de care nu se mai putea scutura, că fiara se furişează asupra ei. Din când în când, tresărea puternic, întorcând capul şi căutând să străbată cu privirea întunericul din spate, din dreapta sau din stânga, partea de unde i se părea că aude zgomotul labelor moi ale carnivorului.

Agitată peste măsură, cu nervii la ultima limită de încordare, îşi ţinea carabina cu cocoşul ridicat pe genunchi.

Calul a ridicat deodată capul şi a nechezat. Fata a scos un mic strigăt de groază şi a sărit în picioare. Animalul a venit repede spre ea, până ce a fost oprit de funia cu care era priponit, apoi s-a întors la loc şi, cu toate simţuirle încordate la maxim, studia întunericul nopţii. Fata nu vedea şi nu auzea nimic.

În felul acesta a mai trecut o oră de groază, în timpul căreia calul ridica, adeseori, capul să privească lung şi cercetător în întuneric. Fata reâmprospăta focul din când

în când. După un timp, a simţit cum somnul îi apăsa pleoapele făcându-le să cadă ca plumbul peste ochi, dar nu îndrăznea să doarmă.

Temându-se ca nu cumva să o cuprindă somnul de care se simţea din ce în ce mai copleşită, s-a ridicat şi a început să se plimbe, dintr-o parte în alta, prin faţa focului, unde mai arunca din când în când câteva vreascuri. La un momet dat s-a oprit în faţa calului şi l-a mângâiat pe ochi şi pe frunte. După aceea s-a întors din nou la aşternutul ei.

Rezemându-se de şa, a început să se preocupe de planuri şi calcule pentru a doua zi, dar probabil că, după un timp, a aţipit.

S-a trezit tresărind puternic şi sărind în picioare. Era ziuă; iar noaptea hidoasă, cu grozăviile ei de nedescris, era acum un amănunt al trecutului ce nu se mai întoarce.

Abia a putut să îşi revină. Trebuie să fi dormit ceasuri întregi; s-a stins în intervalul acesta, dar ea, împreună cu calul, erau vii şi nevătămaţi şi nu era nici un semn de fiare sălbatice în jur.

Ceea ce o bucura însă cel mai mult, era soarele care strălucea cu putere spre răsărit, arătându-i direcţia ca şi cum s-ar fi deschis o şosea dreaptă înaintea ei.

Fără să mai întârzie mănâncând din proviziile pe care le-a păstrat cu atâta grijă, a pus şaua pe cal, a încălecat şi a pornit la drum, satisfăcută ca şi cum ar fi ajuns la Wilhemstal.

Fără îndoială că şi-ar fi schimbat părerile, dacă ar fi putut vedea cele două perechi de ochi ce îi pândeau cu atenţie toate mişcările, din două puncte deosebite, dintre copacii care mărgineau poiana.

Satisfăcută, deci, şi fără nici o bănuială, ea a traversat poiana ca să se afunde în pădure, în timp ce, în drumul ei, doi ochi galbeni-verzui o priveau fix, o coadă lungă se zbătea nervos şi două labe mari se strângeau sub pântece, pregătit pentru o săritură puternică.

Calul a ajuns la doi paşi de linia copacilor când Numa, leul, s-a azvârlit prin aer din marginea tufişului. S-a izbit de umărul drept al animalului care, îngrozit, s-a ridicat cu picioarele înainte pentru a se răsuci, în loc să fugă.

Forţa izbiturii l-a trântit la pământ cu atât energie, încât fata nu a mai putut să sară într-o parte, ci a căzut jos odată cu calul iar un picior i-a rămas sub cal.

Aproape paralizată de spaimă, l-a văzut pe regele animalelor deschizându-şi fălcile puternice şi smucind de ceafă calul, care necheza jalnic.

Fălcile mari ale leului s-au închis: a urmat un momet de luptă zadarnică, în timp ce Numa îşi scutura prada. Fata a auzit troznind vertebrele credinciosului ei animal sub strânsoarea colţilor puternici ai fiarei şi, în acelaşi timp, a simţit muşchii animalului muribund relaxându-se, odată cu ultima lui suflare.

Numa stătea întins pe prada lui. Ohii lui îngrozitori s-au întors acum asupra fetei... îi simţea pe obraz suflarea caldă, al cărei miros puturos a ameţit-o.

Au rămas astfel, privindu-se reciproc, un timp care fetei i s-a părut o veşnicie, după care leul a scos un mârâit ameninţător.

Bertha Kircher nu a mai fost atât de îngrozită niciodată. Niciodată, până atunci, nu a mai avut un asemenea motiv de groază. Purta la şold un revolver: o armă formidabilă cu care să întâmpine un om, dar un obiect neînsemnat pentru a o apăra de o fiară ca cea din faţa ei. Ştia că rezultatul cel mai bun pe care îl poate obţine, trăgând în fiară cu revolverul era acela de a reuşi să o înfurie; şi, cu toate acestea, era hotărâtă să-şi vândă scump viaţa, dacă tot trebuia să moară.

Nici un ajutor omenesc nu putea să îi fie de folos acum, chiar dacă s-ar fi ivit vreunul în clipa aceea. Şi-a smuls privirea, în sfârşit, de la priveliştea ameninţătoare a acelei feţe îngrozitoare, ca să poată rosti, în gând, o scurtă şi ultimă rugăciune către Atotputernicul. Nu a

cerut însă ajutor... ci numai ca sfârşitul să vină mai repede şi cu cât mai puţină durere.

Nimeni nu poate să prezică ce anume va face un leu în anumite împrejurări. Acesta a privit furios mârâind câteva clipe în faţa fetei, iar după aceea a început să mănânce din calul ucis.

Domnişoara Kircher a rămas uimită o clipă-două, după care a încercat să-şi tragă uşor piciorul de sub cal; a văzut numaidecât că nu-l poate mişca deloc. A mărit, atunci, puţin forţa, ceea ce l-a determinat pe Numa să ridice capul de pe pradă şi să mârâie prevenitor. A fost nevoită, deci, să renunţe la orice încercare în acest sens.

Spera acum că, după ce leul se va sătura, se va da la o parte să se odihnească; totuşi, nu îi venea să creadă că o va lăsa în viaţă. Fără îndoială că va târâ rămăşiţele prăzii într-un tufiş din apropiere, ca să le păstreze pentru mai târziu; desigur, o considera şi pe ea ca o parte din acea pradă, urmând să o ucidă şi să aibă şi ea aceeaşi soartă.

Numa se hrănea liniştit. Nervii fetei erau atât de încordaţi, încât ar fi pleznit dintr-o clipă în alta. Se mira cum de nu a leşinat de atâta spaimă.

Şi-a amintit că de mai multe ori a dorit să poată vedea cât mai aproape un leu ce ucide şi îşi mănâncă prada. Oh, Doamne! Câtă realitate în împlinirea dorinţei sale.!

A început să se gândească din nou la revolverul de la şold. În cădere, tocul a alunecat în jurul cingătoarei, aşa că arma se afla acum sub ea. Încet de tot, pe cât a putut mai încet, a întins mâna să îl prindă, dar a fost nevoită să îşi ridice puţin corpul de la pământ.

Această mişcare a stârnit şi mişcarea fulgerătoare a leului, care a întins o labă peste corpul inert al calului, cu care a ţintuit-o la pământ, scrâşnind şi mârâind. Furia încarnată nu ar fi fost mai îngrozitoare la vedere decât figura acelei fiare.

O clipă s-au privit reciproc, fără să facă vreo mişcare. Şi, tocmai când fata a crezut că este pierdută, a auzit la

spate o voce omenească scoţând sunete bestiale, de neânţeles.

Numa a ridicat imediat privirea de pe figura fetei, uitându-se spre cel care îl tulbura. Mârâiturile lui s-au transformat în răcnete, dar s-a retras şi cu această mişcare a sfâşiat de sus până jos bluza fetei, lăsând să se vadă pieptul ei alb ca laptele scăpat neatins de ghearele ascuţite ale fiarei, ca printr-o minune.

Tarzan, a fost martor ocular la tot ceea ce s-a întâmplat din momentul în care Numa a sărit asupra prăzii sale. A pândit-o şi el pe fată, câtva timp, mai înainte de aceasta, iar după ce o atacase leul, a avut intenţia să-l lase pe Numa să facă cu ea ce dorea.

Pentru că, în definitiv, ce era ea mai mult decât o nemţoaică urâcioasă şi o spioană? A văzut-o la comandamentul generalului Kraut, sfătuindu-se cu ofiţerii germani de stat major, iar după aceea a mai văzut-o în tabăra englezilor, travestită în ofiţer englez.

Numai gândul acesta din urmă l-a făcut să intervină. Fără îndoială că generalul Jan Smuts va fi foarte bucuros să o aibă în mână şi să o poată cerceta. Exista chiar probabilitatea ca sub presiune, înainte de a fi împuşcată, să divulge secrete de mare importanţă comandantului englez.

Tarzan nu a recunoscut-o numai pe fată, ci şi pe leu. Pentru noi, muritorii de rând, toţi leii au aceeaşi înfăţişare, dar nu este acelaşi lucru şi cu conlocuitorii lui din junglă.

Fiecare leu are caracteristicile lui personale, atât ca figură, cât şi ca formă şi ca mers, tot atât de deosebite ca cele ale indivizilor din marea familie umană.

Pe lângă toate acestea, oricare dintre fiinţele din junglă mai are un mijloc de recunoaşere: mirosul. Orice fiinţă din lume, fie om, fie fiară, emană un miros particular, după care fiarele din junglă, înzestrate cu puteri miraculoase în domeniul simţului olfactiv, se recunosc unele pe altele.

Aceasta este dovada finală. Aţi văzut-o, cred, demonstrată de mai multe ori: un câine vă recunoaşte vocea şi vă priveşte. Vă ştie figura şi înfăţişarea şi nu are nici o îndoială în minte că sunteţi dv. cu adevărat. Totuşi, nu este satisfăcut... nu, domnule, până când nu vine şi miroase, pentru că toate celelalte simţuri ale lui se pot înşela, dar simţul mirosului nu se înşală niciodată, ci face dovada pozitivă că, într-adevăr, sunteţi persoana care îi este stăpână.

Tot astfel Tarzan l-a recunoscut pe Numa pe leul căruia i-a pus botniţă din pielea lui Horta, mistreţul..., leul pe care l-a târât cu funia de gât două zile în şir, până când l-a împins printre soldaţii negri care păzeau tranşeele nemţilor.

Mai ştia că Numa l-a recunoscut... şi că îşi amintea de suliţa ascuţită cu care l-a silit să se spună şi să îl asculte. Tarzan spera că leul nu a uitat încă lecţia primită, aşa că a înaintat încet spre Numa, vorbindu-i în limba marilor maimuţe, dându-i ordin să se îndepărteze de fată. E cert că se naşte întrebarea dacă Numa, leul, îl înţelegea sau nu. Însă cu siguranţă înţelegea ameninţarea suliţei grele pe care acest Tarmangani o ţinea pregătită în mâna dreaptă.

Numai astfel se explică de ce leul a început să se retragă, cu toate că mârâia puternic şi scutura din cap, ca şi cum ar fi căutat să-şi limpezească în creier hotărârea de a fugi sau de a ataca.

Şi, în timp ce Numa se tot retrăgea, ca împins de o forţă nevăzută, Tarzan înainta fără a se opri, exact spre leu.

— Pleacă de acolo, Numa, i-a strigat el, dacă nu vrei ca Tarzan să te lege din nou şi să te ducă flămând prin junglă. O vezi pe Arad, suliţa mea? Adu-ţi aminte cum te împungeam cu vârful ei şi cum te plezneam peste bot cu coada ei. Pleacă odată, Numa! Nu vezi că eu sunt Tarzan, omul junglei?

Numa a mârâit, a răcnit, a scrâşnit şi a mârâit din nou, zbârcindu-şi faţa în atâtea cute încât nu i se mai vedeau ochii; iar când vârful suliţei a ajuns în cele din urmă, până aproape de el, a izbit în ea furios, cu laba lui enormă...dar a făcut un pas-doi înapoi..., paşi cărora le-au urmat alţii. În acest timp Tarzan înainta după el, păşind pe deasupra calului mort, iar fata, care a rămas întinsă în urmă, privea cu ochii dilataţi de uimire această figură măreaţă care îşi impunea voinţa, gonind un leu furios de lângă prada din care se hrănea.

După ce s-a retras câţiva metri, Tarzan i-a strigat fetei într-o nemţească perfectă:

— Eşti rănită rău?

— Nu, a răspuns fata, dar nu îmi pot scoate piciorul de sub cal.

— Încearcă din nou! i-a poruncit el. Nu ştiu câtă vreme îl voi putea ţine pe Numa astfel.

Fata a încercat din toate puterile să-şi tragă piciorul; dar, în cele din urmă, s-a lăsat ostenită într-un cot.

— Îmi este imposibil să-l mişc, i-a spus ea.

Atunci Tarzan a păşit încet înapoi, până a ajuns din nou lângă cal. S-a aplecat puţin, a întins mâna în jos şi a prins puternic de chinga care a rămas intactă şi a ridicat de jos rămăşiţa calului. Fata şi-a tras piciorul numaidecât.

— Poţi să umbli? a întrebat Tarzan.

— Da, a zis ea. Piciorul mi-a amorţit, dar nu văd să fi suferit şi altceva.

— Bun! a hotărât Tarzan. Rămâi în spatele meu... Să nu faci nici o mişcare bruscă. Cred că nu ne va ataca.

Cu cea mai mare chibzuinţă, amândoi au păşit înapoi spre marginea poienii. Numa a stat locului un moment, a mârâit, apoi a înaintat după ei, încet, pas cu pas.

Tarzan şi-a pus întrebarea dacă leul, ajuns odată lângă prada lui, se va opri acolo sau va trece înainte. Dacă l-ar urma dincolo de cal, s-ar fi putut aştepta la un

atac, în acest caz se putea întâmpla ca unul din ei, el sau fata, să cadă victimă fiarei întărâtate.

Cum a ajuns leul lângă oasele calului, Tarzan s-a oprit şi Numa a făcut la fel, ceea ce şi Tarzan a bănuit că va face, aşa că acum aştepta să vadă ce va urma.

Leul i-a privit pe amândoi câteva clipe, mârâind îngrozitor; după aceea a privit în jos spre vânatul care îl atrăgea. După puţin, s-a aşezat pe şolduri şi a început să ronţăie cu multă poftă carnea de cal.

Fata a scos un suspin adânc de uşurare continuând să se retragă încet împreună cu Tarzan; leul, le-a aruncat doar câte o privire din când în când, până când aceştia au ajuns la copacii din marginea poienii, în al căror desiş s-au pierdut.

Atunci fata a simţit, pe neaşteptate, o ameţeală puternică şi ar fi căzut, dacă Tarzan nu ar fi sprijinit-o la timp. Numai o clipă a durat ameţeala, revenindu-şi numaidecât în fire.

— Nu m-am putut stăpâni, a zis ea, ca şi cum s-ar fi scuzat. Am fost atât de aproape de moarte - şi ce moarte îngrozitoare! - încât mi-am pierdut toţi nervii o clipă, dar acum mă simt bine din nou. Şi, a continuat ea, văzându-l pe Tarzan că o priveşte tăcut, nu sunt în stare să îţi mulţumesc. Ai fost atât de minunat: ţie nu ţi-a fost frică absolut deloc de fiara aceea îngrozitoare; dimpotrivă, ei i-a fost frică de tine. Cine eşti tu?

— Mă cunoaşte, a răspuns Tarzan apăsat şi întunecat la faţă; de aceea îi era frică de mine.

Stătea acum drept în faţa fetei, privind-o de sus până jos şi era pentru prima dată când avea prilejul să o vadă atât de aproape. Era frumoasă cu adevărat... nu încăpea îndoială asupra acestui punct; dar Tarzan îi aprecia frumuseţea doar aşa, obiectiv.

Această însuşire a ei era superficială... nu îi putea înălţa sufletul, care trebuia să fi fost negru ca păcatul. Nu era decât o nemţoaică..., o spioană a nemţilor. O ura şi nu dorea decât să o distrugă; dar pentru aceasta se

gândea să aleagă modalitatea prin care să poată să aducă inamicului cât mai mult rău.

Privind-o atent, i-a văzut sânii goi de pe care Numa a sfâşiat bluza ce-i acoperea şi-a mai văzut pe pielea ei albă şi moale un obiect care l-a făcut să scoată o exclamaţie de surpriză şi furie totodată: medalionul de aur, încrustat cu diamante, pe care el le-a avut în tinereţe, simbolul iubirii dăruit soţiei sale, de la al cărei piept a fost furat de Schneider, neamţul.

Fata a văzut grimasa de furie de pe faţa lui Tarzan, dar nu a avut cum să ştie adevărata cauză şi s-a speriat destul de tare, căci Tarzan a prins-o de braţ cu brutalitate.

— De unde ai asta? a întrebat el, smucindu-i giuvaerul de la gât.

Fata s-a înălţat atunci în faţa lui, indignată.

— Ia-ţi mâna de pe mine, i-a spus cu ton aproape poruncitor.

Dar Tarzan, fără să ia seama la vorbele ei, a strâns-o şi mai tare de braţ.

— Răspunde-mi la întrebare! a izbucnit el cu o voce care suna ca pleznitura unui bici. De unde ai asta?

— De ce te interesează? a temporizat ea.

— Este al meu, a răspuns el. Spune-mi cine ţi l-a dat, dacă nu vrei să te arunc înapoi pradă leului.

— Ai face asta?

— De ce nu? Nu eşti decât o spioană, iar spionii trebuie să moară când sunt prinşi.

— Aveai deci intenţia să mă ucizi?

— Aveam intenţia să te duc la comandament. Acolo aveau ei grijă de tine, dar şi Numa poate să o facă tot atât de bine. Pe care din cele două variante o preferi?

— Hauptmann Fritz Schneider mi l-a dat, a zis ea.

— Atunci mergem la comandament, răspunse Tarzan. Haide!

Şi fata a pornit prin junglă, alături de el, în timp ce creierul ei lucra cu iuţeală. Mergeau spre răsărit, ceea ce

îi convenea şi, atâta timp cât continuau să meargă în direcţia aceea, era mulţumită să fie sub scutul acestui sălbatic atât de mare şi de puternic.

Se mai gândea mult şi la faptul că încă mai avea atârnat la şold revolverul ei. Omul acesta trebuia să fie nebun să fi lăsat o asemenea armă în posesia ei.

— Ce te face să crezi că aş fi spioană? a rupt ea tăcerea după un timp.

— Te-am văzut la comandamentul german, iar după aceea în tabăra englezilor.

Nu, se gândea ea, nu putea să-l lase să o ducă acolo, pentru că trebuia să ajungă fără întârziere la Wilhelmstal. fapt ce era hotărâtă să îl facă, chiar dacă ar trebui să recurgă la revolver.

A aruncat o privire la dreapta, spre uriaşul de lângă ea. Ce fiinţă magnifică! Totuşi, nu era decât o brută care ar fi ucis-o sau ar fi pus să o ucidă, dacă nu se grăbea să o facă ea înainte.

Dar medalionul? Trebuia neapărat să aibă medalionul! Fără el nu avea ce căuta la Wilhemstal.

Tarzan era acum la un pas-doi înaintea ei, cărarea fiind foarte îngustă. Fata a scos încet revolverul din toc. Ar fi fost suficient un singur glonţ, mai ales că el era atât de aproape, încât nu se putea să nu îl nimerească în timp ce îşi făcea aceste planuri, privirile ei erau îndreptate pe pielea lui arsă de razele soarelui, la muşchii lui puternici, la picioarele şi mîinile lui perfect proporţionate şi la ţinuta lui măreaţă, pe care şi un rege din vechime ar fi invidiat-o.

I s-a făcut rău numai la gândul că trebuia să-l ucidă. Nu, asta nu o putea face! Totuşi, trebuia să intre în posesia medalionului. Atunci, aproape orbeşte, a ridicat mâna şi cu patul revolverulului l-a izbit pe Tarzan chiar în moalele capului; iar el, fără nici cel mai mic sunet, s-a prăbuşit greu, la pământ.

CAPITOLUL VI

Milă şi răzbunare

0 oră mai târziu după ce spioana nemţilor l-a lăsat pe Tarzan întins ca mort în praful de pe cărarea singuratică din junglă, Sita, pantera, fiind plecată la vânătoare, a privit din întâmplare în sus, spre albastrul cerului.

Ceea ce a văzut acolo a făcut-o să se oprească în loc, privind foarte atentă, cu ochii ei galbeni-verzui, mai bine de un minut, până ce s-a convins că realitatea concorda cu prima ei impresie.

Atenţia i-a fost atrasă de Ska, vulturul, care zbura în cercuri deasupra unui tufiş cu copaci mărunţi, cam la doi kilometri depărtare, în partea de jos a vântului; iar Sita a dedus din acest fapt ceea ce nici un muritor de rând nu şi-ar fi putut închipui.

A considerat, deci, că jos pe pământ, în dreptul evoluţiilor făcute de Ska, trebuie să fi fost o fiinţă în carne şi oase..., ori vreo fiară care se hrănea din prada ce a făcut-o, sau vreun animal în agonie, pe care Ska nu îndrăznea să îl atace încă.

În orice caz, se putea prea bine ca Sita să găsească acolo de mâncare, aşa că a pornit pe furiş să facă un ocol mare, călcând uşor cu labele ei moi care nu făceau nici un zgomot, până când, atât vulturul, cât şi prada lui în perspectivă se găseau în partea de sus a adierii vântului.

După aceea Sita, pantera, a înaintat cu multă atenţie, adulmecând fiecare adiere de vânt, iar după puţin, fără a fi parcurs cine ştie ce distanţă mare, toată osteneala ei de până atunci a fost răsplătită de mirosul care a ajuns la nările sale; miros de om, mirosul unui Tarmangani.

S-a oprit în loc. Nu era încă obişnuită cu carnea de om pentru că nu a avut ocazia până atunci să vâneze vreun

om. Era tânără, în floarea vârstei... dar până în prezent a evitat orice împrejurare care i-ar fi adus omul în cale.

Într-adevăr că, în timpul din urmă, s-a obişnuit mult cu prezenţa omului, din cauza nenumăraţilor soldaţi care străbăteau necontenit terenurile pe unde s-a învăţat ea să vâneze. Şi cum aceştia au speriat o mare parte din vânatul care îi plăcea ei, a trecut prin zile negre de lipsuri şi acum era flămândă.

Zborul ciudat al vulturului îi indica precis că acest Tarmangani este neputincios şi în pragul morţii, altfel Ska. nu s-ar fi interesat de el şi era, deci, o pradă uşoară pentru Sita.

Sub impulsul acestui gând, fiara şi-a reluat mersul ei furişat şi după puţin, a pătruns printr-un tufiş des şi privirile ei pofticioase s-au oprit asupra unui Tarmangani. aproape gol, care zăcea cu faţa în jos, în praful de pe cărarea îngustă a junglei.

După ce Numa s-a săturat mâncând din carnea calului Berthei Kircher, s-a ridicat de pe bucata de ciolan care a mai rămas din el şi apucând-o între fălcile sale puternice, a târât-o într-un tufiş din apropiere, după care a pornit spre răsărit, către locul unde şi-a lăsat partenera de viaţă.

Deoarece a mâncat prea mult, mai mult decât i-ar fi fost deajuns, se simţea somnoros şi nicidecum înclinat spre această luptă. Călca încet, alene şi majestuos, fără să caute să se ascundă: regele animalelor nu se temea să treacă prin junglă.

Aruncând din când în când câte o privire regală în dreapta sau în stânga, înainta de-a lungul unei cărări bătătorită de animale, până când la o cotitură a ei s-a oprit brusc, având înainteo privelişte neaşteptată: Sita, pantera, apropiindu-se pe furiş de corpul aproape gol al unui Tarmangani care zăcea cu faţa în jos în praful de pe cărare.

Numa a privit un moment cu atenţie trupul nemişcat al omului din praf şi l-a recunoscut. Era Tarmangani “al lui”! Atunci un mârâit surd de prevenire a ieşit din pieptul său puternic, iar Sita, care şi-a pus o labă pe spatele lui Tarzan, s-a oprit, întorcându-se impetuos să privească cine oare o tulbura.

Ce se petrecea oare în creierul ei sălbatic? Nimeni nu ar putea să spună. Avea, însă, aerul că dezbate în mintea ei dacă este înţelept sau să îşi apere sau nu hrana pe care a găsit-o, deoarece mârâia îngrozitor, ca şi cum l-ar fi prevenit pe Numa să plece de acolo.

Dar Numa? Erau oare gândurile sale dominate de ideea dreptului de proprietate sau nu? Era acest Tarmangani al lui sau el era al acestui Tarmangani de care a fost înfrânt şi stăpânit şi care, pe deasupra l-a hrănit?

Şi-a amitit de teama pe care a simţit-o faţă de acest om şi de suliţa lui nemiloasă, dar în creierul fiarelor frica sădeşte mai curând respect decât ură, aşa că Numa a descoperit că respectă această fiinţă care l-a subjugat şi l-a stăpânit...Şi iată că acum Sita, animalul pe care l-a dispreţuit întotdeauna, îndrăznea să îl supere pe stăpânul unui leu!

Numai singure gelozia şi lăcomia ar fi fost suficiente ca să o determine pe Numa să o gonească pe Sita de acolo, chiar acum când leul nu mai era flămând ca să devoreze carnea pe care o smulse de la vărul ei mai mic... dar, pe lângă aceasta, mai exista în creierul mic din acel cap masiv un simţ de loialitate şi probabil că aceasta a fost şi cauza care l-a făcut să se repeadă ca fulgerul mârâind spre panteră.

Aceasta s-a gândit un moment să reziste şi a rămas locului, cu spatele încovoiat, scrâşnind şi scuipând, arătând astfel ca un motan enorm încolţit de vreun câine.

Numa nu a fost deloc dispus să se lupte, dar când a văzut atitudinea îndrăzneaţă şi provocatoare a Sitei, care

încerca să îi conteste drepturile de rege al animalelor, o furie cumplită s-a dezlănţuit în creierul lui feroce. Din ochii rotunzi şi galbeni-verzui au izbucnit fulgere; a pleznit din coadă, întinzând-o drept ca un băţ, scoţând un răcnet puternic şi s-a aruncat asupra presupusului său vasal. Atacul a fost atât de violent şi de la o distanţă atât de mică, încât Sita nu a mai avut timp să întoarcă spatele şi să fugă, aşa că a întâmpinat atacul cu armele cu care o dotase natura: gheare puternice şi colţi mari, ascuţiţi; dar împrejurările erau împotriva ei.

Pe lângă colţii mai mari şi fălcile mult mai puternice ale adversarului ei, mai erau şi ghearele lui grozav de lungi, precum şi greutatea covârşitoare.

De la prima ciocnire, Sita a fost zdrobită şi cu toate că s-a lăsat pe spate intenţionat, trăgându-şi în sus labele din spate, sub Numa, ca să îi poată sfâşia pântecele dintr-o singură împinsătură, leul a fost mai energic. Înfingându-i teribilii colţi în beregată.

Totul s-a sfârşit în câteva clipe. Leul s-a ridicat în picioare, s-a scuturat şi a pus o labă deasupra corpului sfâşiat şi mutilat al duşmanului. Avea şi el destule zgârieturi din care curgea sânge şi care, deşi uşoare, erau destul de dureroase ca să îl provoace. A privit o clipă în jos spre pantera moartă şi într-un ceas de furie, a prins-o în fălci, a scuturat-o puternic, apoi i-a dat drumul, ridicând sfidător capul, a scos un răcnet puternic şi s-a întors spre Tarzan.

Apropiindu-se de corpul nemişcat al acestuia, l-a mirosit întâi de la cap la picioare, apoi a pus o labă dedesubt şi l-a întors cu faţa în sus.

A început, apoi, să-l miroasă din nou peste tot, până ce a ajuns la faţa lui, pe care a început să o lingă cu limba lui aspră. Tarzan a deschis ochii.

Deasupra lui se afla un leu enorm, a cărui respiraţie caldă o simţea pe faţă şi a cărui limbă aspră, o simţea pe obraz. A văzut de multe ori moartea cu ochii, dar niciodată nu a fost atât de aproape ca acum, când era

convins că moartea nu este decât o chestiune de câteva secunde cel mult.

Creierul îi mai era încă amorţit de efectul loviturii primite şi în urma căreia a căzut ameţit, aşa că nu a putut să realizeze în primul moment că leul care stătea peste el era acelaşi cu care s-a întâlnit acum câteva ore.

După puţin timp însă, şi-a dat seama de aceasta, şi, fapt uimitor, Numa nu părea înclinat să îl devoreze... cel puţin nu în clipa aceea.

Situaţia lui Tarzan era dintre cele mai delicate. Leul stătea călare pe el, cu labele din faţă una în dreapta şi alta în stânga. Prin urmare, nu se putea ridica până când nu îl împingea pe leu la o parte... dar nu putea să ştie dacă Numa va permite să fie împins la o parte sau nu.

De asemenea, se putea prea bine ca fiara să-l fi considerat mort, altfel cea mai mică mişcare care i-ar fi indicat contrariul nu ar fi avut nici un rezultat decât, după toate probabilităţile, să îi stârnească instinctul de ucidere.

Tarzan s-a plictisit curând de această situaţie. Nu era deloc dispus să stea acolo cât lumea, mai ales când se gândea că spioană care a încercat să îi spargă capul era acum pe drum, căutând să scape cât mai repede din locurile acelea.

În clipa aceea, Numa l-a privit în ochi. Era clar că leul ştia acum că omul trăieşte. După câtva timp, leul şi-a aplecat puţin capul şi a scos un răcnet uşor.

Tarzan cunoştea fondul acestui scâncet, pe care nici furia, nici foamea nu l-a produs, aşa că s-a hotărât să rişte totul, încurajat de acel scâncet.

— Dă-te la o parte, Numa! i-a ordonat el, punând o palmă pe umărul fiarei şi împingându-l în lături.

Apoi, s-a ridicat de jos şi ţinând în mână cuţitul de vânătoare a aşteptat să vadă ce va urma.

Abia atunci a avut prilejul să o vadă pe Sita moartă, sfâşiată. Privind de la pisica moartă la cea vie, a zărit urmele încăierării care s-a desfăşurat şi a înţeles

numaidecât ce s-a întâmplat acolo: Numa îi salvase viaţa din ghearele crude ale panterei.

Părea un fapt de necrezut şi totuşi, dovezile confirmau realitatea. Atunci s-a apropiat fără nici o teamă de leu şi îngenunchind lângă el, i-a examinat rănile, în timp ce Numa îşi freca o ureche de umărul stăpânului său.

Constatând că rănile sunt uşoare, superficiale, Tarzan a mângâiat capul enorm al fiarei, s-a ridicat, şi-a luat suliţa de unde a căzut şi a început să caute urmele fetei. Le-a găsit curând şi a pornit după ele spre răsărit, dar în aceeaşi clipă s-a pipăit instinctiv, să vadă dacă mai are medalionul. Nu îl mai avea!

Pe figura lui nu a apărut nici un semn de furie; atâta doar că a încleştat puţin din fălci. A dus gânditor mâna la ceafă, simţind o durere în locul unde l-a izbit fata cu revolverul.

Un început de zâmbet îi flutura pe buze. El nu putea să nu admită că fata l-a înşelat cum nu se poate mai bine şi că, pe lângă aceasta, a avut nevoie de foarte mult curaj ca să facă ceea ce a făcut, mai ales că a plecat să traverseze atâta spaţiu al junglei, neumblat de nimeni până atunci, înarmată doar cu un revolver, pentru a ajunge la Wilhemstal.

Tarzan i-a admirat curajul. Era destul de mare astfel încât să-l recunoască şi să-l admire chiar descoperit la o spioană germană.

Mai constata şi altceva: curajul fetei, mărind resursele ei, o făcea şi mai primejdioasă şi prin urmare, necesitatea de a o înlătura devenea acum supremă.

Sperând că va putea să o ajungă înainte ca ea să fi ajuns la Wilhelmstal, a pornit în urmărirea ei, mergând cu paşi mărunţi, ritm pe care îl putea menţine câteva ore în şir, fără întrerupere şi fără aparenţa oboselii.

După toate probabilităţile, fata ştia bine că nu va putea ajunge pe jos în oraş în mai puţin de două zile, distanţa până acolo fiind de peste şaizeci de kilometri şi o bună parte parcurgând dealuri şi văi.

Dar, pe când Tarzan dezbătea în gând această posibilitate, a auzit dinspre răsărit fluieratul unei locomotive.

Dacă trenul acesta mergea spre sud, sigur fata ar da un semnal de oprire, în cazul în care ar fi ajuns la timp până la linia ferată. Tarzan a auzit scârţâitul frânelor pe roate şi după câteva clipe, a auzit şi semnalul de slăbire al frânelor. Prin urmare trenul s-a oprit şi a pornit din nou, iar acum, după ce şi-a mărit viteza şi s-a mai îndepărtat, Tarzan a reuşit să distingă, după sunet şi direcţia în care mergea trenul, adică spre sud.

Şi-a grăbit şi el pasul după urma lăsată de spioană, iar când a ajuns în partea de apus a liniei ferate, urma se termina brusc, arătând că fata s-a urcat în tren, după cum a presupus.

Acum nu îi mai rămânea de făcut decât să îşi continue drumul până la Wilhelmstal, unde spera să-l găsească atât pe căpitanul Fritz Schneider, cât şi pe fată ca să îşi recupereze medalionul bătut în diamante.

Când a ajuns în apropierea micului oraş de munte, a început să se întunece. A pierdut puţină vreme încercând să se orienteze şi gândindu-se cum ar putea un alb, aproape gol, să exploreze orăşelul fără să trezească bănuielile cuiva.

Soldaţii mişunau în toate părţile, iar orăşelul era transformat în garnizoană, fapt dovedit de santinela care se plimba dintr-o parte în alta prin faţa postului ei, abia la vreo sută de metri de Tarzan.

Nu i-ar fi fost foarte greu să treacă pe lângă santinelă; dar ca să intre în orăşel şi să îl întoarcă pe dos era, desigur, o noţiune identică cu imposibilul, mai ales “îmbrăcat”,ori mai bine zis “dezbrăcat”, cum era el.

Dar nici să renunţe fără să încerce, nu concepea. A pomit,deci, încet, târându-se mai mult pe burtă şi folosindu-se până şi de cel mai mic adăpost care l-ar fi putut feri, rămânând de atâtea ori întins şi nemişcat de câte ori santinela era cu faţa întoarsă spre el. În sfârşit, a

ajuns la umbra unei case... cea mai în margine, dar, totuşi, în interiorul liniilor de pază.

De aici a pornit înainte, furişându-se de la o clădire la alta, până când a fost descoperit de un câine mare, în spatele unei vile pe lângă care a trecut.

Animalul venea încet spre el, mârâind. Tarzan s-a oprit şi stătea nemişcat lângă un copac, privea spre vilă, prin ale cărei ferestre se vedeau oameni în uniformă trecând dintr-o parte în alta. Ar fi fost de dorit, gândea Tarzan, să nu latre câinele.

Într-adevăr, câinele nu a lătrat, dar mârâia din ce în ce mai sălbatic; iar după un moment-două un om, deschizând uşa din spatele vilei şi ieşind un om, câinele a atacat.

Era un câine mare, tot atât de mare ca şi Dango, hiena; iar atacul l-a executat cu furia şi viteza lui Numa, leul.

La apropierea lui, Tarzan s-a lăsat pe genunchi şi câinele a sărit prin aer chiar la gâtul omului, dar acum nu mai avea în faţă un muritor de rând, deoarece viteza sa a fost întrecută de a lui Tarzan.

Dinţii câinelui nu au atins carnea moale a omului, pentru că degetele puternice, tari ca oţelul, l-au prins de gât în zbor, iar bietul câine nu a mai reuşit decât să scoată un schelălăit înăbuşit şi să bată aerul, zadarnic, cu labele.

Odată cu încleştarea degetelor în jurul gâtului câinelui, Tarzan s-a ridicat de jos, a smucit o dată în sus şi a aruncat la o parte corpul inert al animalului, tocmai când, din uşa deschisă a vilei, s-a auzit o voce de bărbat strigând:

— Simba! (aceasta în dialectul negrilor de acolo înseamnă “leu”, deci omul din uşă a strigat numele câinelui: “Leu!”)

Nu a primit nici un răspuns.

Strigând din nou, omul din uşă a coborât scările şi a înaintat spre copac.

În lumina din uşă, Tarzan a văzut că omul era înalt, cu umerii largi şi purta uniformă de ofiţer german. S-a retras din umbra proiectată de trunchiului copacului.

Ofiţerul german s-a apropiat din ce în ce mai mult de copac, strigând mereu numele câinelui... fără să observe fiara care îl aştepta pitită în umbră.

Când a ajuns la vreo trei metri de Tarmangani, acesta a sărit aupra lui cu aceaşi furie cu care sare Sabor asupra prăzii sale.

Viteza şi greutatea corpului său l-a trântit pe neamţ la pământ; iar ca să nu strige, gâtul i-a fost încleştat de zece degete puternice. Neamţul s-a zbătut încercând să se lupte, dar zadarnic, căci, după câteva clipe, zăcea mort, alături de cadavrul câinelui său.

Tarzan a stat o clipă să privească spre amândouă victimele sale... cu un singur regret: că nu putea risca să emită strigătul lui de victorie.

Uniforma cu care era îmbrăcat ofiţerul german i-a arătat şi mijlocul prin care ar fi putut să meargă prin târg, fără să fie observat şi descoperit decât cu multă dificultate.

După zece minute, un ofiţer înalt, cu umeri largi şi puternici, a ieşit din curtea vilei, lăsând în urma lui două cadavre: al unui câine şi al unui om fără haine pe el.

A mers pe stradă cu mult curaj, iar cei pe care îi întâlnea în drum nu ar fi putut să îşi închipuie că sub uniforma imperială germană se afla o inimă care bătea sălbatic, o inimă plină de ură neâmpăcată împotriva a tot ceea ce era german.

Prima grijă a lui Tarzan a fost să afle unde este hotelul orăşelului, închipuindu-şi că numai acolo ar putea să o găsească pe fată; iar unde se afla fata trebuia să fie şi Schneider... fie în calitate de confederent sau ca iubit al ei, fie chiar amândouă şi bineânţeles că la ea se afla şi medalionul.

În sfârşit, a găsit hotelul: o clădire joasă, cu două etaje şi o terasă aproape de jur-împrejur. O mare parte

din carnere, atât la etajul de sus, cât şi la cel de jos, erau luminate şi puteai să vezi în interior.

În primul moment Tarzan s-a gândit să intre în hotel şi să întrebe despre cei pe care îi căuta; dar, judecând mai bine, s-a hotărât că ar fi mai bine ca să facă mai întâi o recunoaştere.

În scopul acesta, a trecut de la fereastră la fereastră, în jurul etajului întâi, uitându-se în toate carnerele care erau luminate; dar, nevăzând pe nici unul dintre ei, s-a aruncat uşor pe acoperişul terasei şi a continuat cercetările, privind şi pe ferestrele etajului al doilea.

La un colţ al hotelului, într-o odaie a găsit jaluzelele trase, dar din interior se auzeau voci, iar la un moment dat i s-a părut că vede silueta unei femei proiectându-se pe jaluzea, cu toate că a dispărut atât de repede încât nu ar fi putut preciza.

S-a lipit de fereastră încercând să desluşească ce se vorbea. Da, în cameră se aflau un bărbat şi o femeie... le auzea foarte bine vocile, deşi nu putea să distingă şi cuvintele pe care aceştia le rosteau. Probabil că vorbesc în şoaptă, s-a gândit el.

Camera de alături era cufundată în întuneric. A încercat fereastra acesteia şi a descoperit că era închisă, dar fără a fi prinsă în cârlige. Din interior nu se auzea nici un zgomot şi nici o mişcare. A împins-o uşor şi a deschis-o... tot tăcere!

Punând un picior peste pervazul ferestrei, a sărit uşurel înăuntru şi a aruncat o privire repede în jurul camerei. Era goală. A străbătut-o până la uşă. A deshis-o şi s-a uitat în sală. Nici aici nu era nimeni. A ieşit atunci, din odaie şi s-a apropiat de uşa celeilalte de alături, unde se aflau bărbatul şi femeia.

Lipindu-se de uşă, a ascultat cu atenţie. Acum putea, într-adevăr, să distingă cuvintele pe care aceştia le rosteau, deoarece amândoi au ridicat puţin tonul vocii ca şi cum ar fi vorbit ceva cu înflăcărare.

Mai întâi a auzit vocea femeii:

— Am adus medalionul, zicea ea, după cum a fost înţelegerea între tine şi generalul Kraut, ca să îmi dovedească identificarea. Alte dovezi nu mai am. Atâta trebuie să fie suficient. Acum nu mai ai altceva de făcut, decât să îmi dai hârtiile ca să pot pleca.

Bărbatul a răspuns cu o voce atât de joasă încât Tarzan nu a putut să recepţioneze cuvintele, dar a auzit vocea femeii cu puţin dispreţ şi chiar cu puţină teamă.

— Nu cred că vei îndrăzni, Hauptmann Schneider, a zis ea.

Apoi a adăugat supărată:

— Nu mă atinge! Ia-ţi manile de pe mine! În clipa aceea, Tarzan a deschis uşa.

Un ofiţer german, gras, înalt, puternic, a apucat cu un braţ, de după mijloc, pe d-ra Bertha Kircher, pe când cu cealaltă îi împingea capul pe spate, căutând să o sărute pe gură.

Fata se zbătea, luptându-se cu bruta de ofiţer, dar eforturile ei erau zadarnice. Buzele individului se apropiau încet-încet de ale ei şi tot aşa, pas cu pas, tot veneau înapoi, spre patul din cameră.

Schneider a auzit zgomotul uşii, deschizându-se şi a întors capul. Văzându-l pe ofiţerul străin, a eliberat fata, şi-a îndreptat statura, a privit o clipă epoleţii celuilalt şi a întrebat răstindu-se:

— Ce înseamnă aceasta, locotenente, să intri neanunţat? Ieşi imediat afară!

Tarzan nu i-a dat dat nici un răspuns inteligibil; tot ce au auzit ceilalţi doi din cameră a fost un mârâit surd, un mârâit care a făcut să treacă un fior prin corpul fetei, iar figura roşie a neamţului să devină palidă.

În aceeaşi clipă, neamţul a dus mâna la şold să scoată revolverul, dar abia a apucat să-l scoată din toc că i-a şi fost smucit din mână şi aruncat departe, pe fereastră.

Apoi Tarzan a făcut doi paşi înapoi spre uşă şi a dezbrăcat tunica uniformei pe care o purta.

— D-ta eşti căpitanul Fritz Schneider? a întrebat el în nemţeşte.

— Şi ce este cu asta? s-a răstit celălalt.

— Eu sunt Tarzan, omul junglei, a răspuns lordul. Acum cred că ştii de ce am venit neanunţat.

Atât fata cât şi Schneider au văzut că e gol după ce şi-a scos tunica pe care a aruncat-o jos. Acum îl vedeau că îşi scoate şi pantalonii, rămânând în faţa lor numai cu tunicuţa lui de peste şolduri.

În sfârşit, fata l-a recunoscut şi ea.

— Ia-ţi mâna de acolo! i-a strigat Tarzan, văzând-o că vrea să scoată revolverul.

Fata a lăsat mâna în jos, pe lângă corp.

— Acum vino aici! a adăugat Tarzan.

Fata s-a apropiat, el i-a luat pistolul şi l-a aruncat în curte lângă celălalt.

Tarzan a observat paloarea care s-a răspândit pe faţa neamţului când a auzit numele lui. În sfârşit, l-a găsit pe adevăratul vinovat. Soţia sa va fi răzbunată în sfârşit... parţial numai, deoarece nu va fi răzbunată niciodată pe deplin. Firul vieţii era prea scurt, faţă de mulţimea nemţilor din lume.

— Şi ce vrei de la mine? a întrebat Schneider.

— Să plăteşti pentru crima pe care ai comis-o la ferma mea din ţara Wazirilor, a răspuns prompt Tarzan.

Când a auzit această acuzare, aroganţa neamţului a dispărut şi el a început să se roage:

— Am soţie şi copii acasă... Nu am făcut nimic. Eu...

— Văd că vrei să mori cum obişnuieşte neamul tău: cu mâinile pline de sânge şi cu minciuna pe buze, a zis Tarzan.

În acel moment a pornit să străbată încăperea spre Schneider; acesta la rândul lui era şi el robust, puternic, de aceeaşi înălţime cu a lui Tarzan şi cu mult mai greu decât acesta.

Văzând că nici ameninţările şi nici rugăminţile nu îi folosesc, s-a pregătit de luptă, cum un şobolan încolţit se

luptă să-şi salveze viaţa, cu o furie de maniac, cu şiretenia şi ferociatea pe care cea dintâi lege a naturii o dăruieşte animalelor, fiarelor mici şi mari.

Aplecându-şi în jos capul mare ca de bivol, s-a repezit la Tarzan şi, amândoi s-au încăierat în mijlocul camerei. Au stat un moment înlănţuiţi, până când Tarzan şi-a forţat adversarul pe spate, peste o masă care s-a prăbuşit la pământ, în bucăţi, sub greutatea celor două trupuri.

Fata a rămas cu privirile aţintite, privind cu ochi dilataţi lupta care se desfăşura între viaţă şi moarte.

I-a văzut pe cei doi rostogolindu-se dintr-o parte în alta a podelei. A auzit cu groază mârâiturile surde care ieşeau de pe buzele uriaşului alb.

Schneider a încercat acum să ajungă cu degetele la gâtul duşmanului său, în timp ce Bertha Kircher vedea grozăvia grozăviilor: celălalt încerca să-şi înfingă dinţii în beregata neamţului.

Probabil că şi Schneider îşi dădea seama de aceasta, pentru că şi-a îndoit forţele ca să scape şi în cele din urmă, a reuşit să ajungă deasupra lui Tarzan şi să se desprindă de el.

Sărind în picioare, a alergat spre fereastră, dar Tarzan a fost prea energic pentru el, deoarece l-a prins înainte ca acesta să ajungă unde şi-a propus.

Punând-i o mână grea pe umăr, l-a smucit înapoi şi l-a azvârlit până în perete, de cealaltă parte a camerei. A sărit după el şi s-au încăierat din nou, dându-şi unul altuia lovituri groaznice, până când neamţul a ţipat din adâncul sufletului:

— Kamerad! Kamerad!

Atunci Tarzan l-a prins de gât cu o mână, iar cu cealaltă a scos din teacă cuţitul de vânătoare

Schneider stătea rezemat cu spatele de zid, dar genunchii îi tremurau atât de tare, încât Tarzan a trebuit să îl sprijine cu mâna cu care îl ţinea de gât. Apoi, a aplicat vârful cuţitului jos, în abdomenul neamţului.

— Aşa mi-ai ucis soţia, a scrâşnit el cu o voce teribilă; aşa vei muri şi tu!

Clătinându-se, fata a făcut doi paşi spre spre el, strigând:

— Oh, Dumnezeule, nu! Numai asta nu! Eşti un om prea brav ca să fii şi o astfel de fiară!

Tarzan a întors capul spre ea şi a privit-o.

— Ai dreptate, a zis. Nu pot să fac una ca asta. Eu nu sunt neamţ.

Ridicând cuţitul, l-a înfipt adânc în pieptul neamţului, punând capăt vieţii acestuia ca şi frazelor lui incoerente:

— Nu eu am făcut aceasta! Ea nu este... au fost ultimele cuvinte ale lui Schneider.

După aceea, Tarzan s-a întors către fată şi a întins mâna.

— Dă-mi medalionul! a cerut el.

— Este la el, a răspuns ea, arătând spre mort. Tarzan l-a scotocit pe neamţ şi a luat giuvaerul.

— Acum dă-mi şi hârtiile, a mai spus el fetei care, fără să spună un cuvânt, i-a întins un document îndoit în patru.

El a privit-o un timp, apoi a vorbit:

— Te căutam şi pe tine. Cum mi-ar fi fost dificil să te aduc aici, aveam intenţia să te omor, după cum am jurat să îi ucid pe toţi din acelaşi neam cu tine. Dar ai avut dreptate când ai spus că nu pot să fiu fiară ca şi acest ucigaş de femei. Nu l-am putut ucide în felul în care mi-a ucis el soţia, şi nici pe tine nu te pot ucide, fiind femeie.

După câteva clipe a dispărut pe fereastră, iar d-ra Bertha Kircher s-a apropiat repede de cadavru, i-a scotocit hainele şi a luat un pachet de hârtii.

Apoi s-a dus la fereastră şi a strigat după ajutor.

CAPITOLUL VII

Aventurile din pustiu

Tarzan era dezgustat. A avut-o în mână pe spioana germană Bertha Kircher şi totuşi, a lăsat-o neatinsă.

E adevărat că l-a ucis pe căpitanul Schneider, că sublocotenentul Van Goss şi-a găsit moartea în mâinile sale şi că aproape a distrus compania de negri, soldaţi germani din Africa, soldaţi care erau cu ofiţeri albi, când aceştia au ordonat jaful şi măcelul de la reşedinţa lui Tarzan din ţara Wazirilor.

A mai rămas un ofiţer căruia nu i-a rostit încă sentinţa, dar pe acela nu îl putea găsi. Era sublocotenetul Obergatz,

pe care l-a mai căutat în zadar, pentru că, în cele din urmă, a aflat că acesta a fost trimis într-o misiune specială, dar informatorul lui Tarzan nu a fost în stare să îi spună dacă misiunea era tot în Africa sau era în Europa.

Îl rodea faptul că a dat voie sentimentelor să-i oprească mâna când i-a fost uşor, în noaptea aceea, la hotelul din Wilhelmstal, să pună capăt zilelor Berthei Kircher.

Îi era ruşine de slăbiciune sa şi cu toate că înmânase colonelului Capell documentul luat de la spioană, ceea ce i-a ajutat pe englezi să îi poată frustra pe nemţi de efectele unui atac de flanc, totuşi, era mulţumit de el însuşi.

Probabil că, sub nemulţumirea aceasta, se afla şi faptul că îşi dădea perfect seama de un adevăr; chiar dacă i s-ar oferi din nou prilejul, tot nu ar putea ucide o femeie, după cum nu a putut să facă acest lucru nici atunci, la Wilhelmstal.

Această slăbiciune o atribuia, după o oarecare reflexie, numai izvorului de îmblânzire a firii, pe care lumea civilizată a exercitat-o asupra lui.

Era şi firesc să creadă aceasta, pentru că, în adâncul inimii sale sălbatice, a avut întotdeauna un mare dispreţ atât pentru ceea ce numim noi civilizaţie, cât şi pentru reprezentanţii ei, adică bărbaţii şi femeile din ţările civilizate.

Obişnuia adeseori să compare slăbiciunile acestora; modulaţiile glasului lor, ipocriziile, precum şi micile lor vanităţi, cu felul deschis şi primitiv de a fi al fiarelor din junglă, totdeauna în defavoarea celor dintâi. În pieptul său se dădea o luptă mare între aceste forţe şi altele mai puternice, adică dragostea şi loialitatea sa faţă de prietenii pe care îi are în lumea civilizată.

Deoarece a fost crescut de către şi printre fiare sălbatice, îşi făcea prieteni cu mare dificultate. Avea multe cunoştinţe, dar prieteni foarte puţini.

Pentru prietenii săi, oricât de puţini ar fi fost, şi-ar fi jertfit bucuros viaţa, după cum, fără îndoială şi ei şi-ar fi jertfit-o pe a lor pentru el, dar nici unul dintre ei nu era cu

armata engleză din Africa-de-Est.

Aşa că şi el, plictisit şi dezgustat de acest război crunt şi inuman, s-a hotărât să asculte de neîncetata chemare a junglei sale din copilărie, atât de departe de el acum, mai ales că germanii au fost alungaţi şi războiul din Africa-de-Est era pe sfârşite, nemaifiind nevoie de serviciile sale.

Pentru că nu a fost înrolat după toate regulile în serviciul regelui şi patriei, nu avea nici o obligaţie să mai rămână, acum când obligaţia morală nu mai exista. Deci a dispărut din tabăra englezilor tot atât de misterios cum a apărut cu câteva luni înainte.

A revenit la viaţa primitivă de mai multe ori, dar întotdeauna s-a întors la civilizaţie numai datorită marii iubiri pe care o nutrea pentru soţia sa. De data aceasta,

însă, pentru că ea nu mai exista, simţea că este timpul să părăsească pentru totdeauna locurile umblate de oameni şi să-şi reia viaţa din copilărie, trăind peste fiarele junglei şi murind acolo unde s-a născut.

Între locul în care se afla acum şi destinaţia pe care şi-a pus-o în gând, intervenea un ţinut de o întindere nemărginită, fără drumuri şi de o sălbăticie primitivă. Probabil în unele părţi nu a mai călcat niciodată piciorul unui alt om decât al lui.

Amănuntul acesta nu îl descuraja pe Tarzan, era pentru el mai degrabă un impuls şi o atracţie, deoarece în vinele sale curgea din sângele acela nobil care a făcut cea mai mare parte a lumii să poată fi locuită de fiinţa omenească.

De asemenea, nici chestiunea apei şi a hranei, care în mintea oricărui alt om, ar fi ocupat locul de frunte, nu îl îngrijora deloc.

Ţinuturile sălbatice erau locurile lui obişnuite, iar traiul de pădure şi cunoştinţele pe care le avea despre acest sistem de viaţă îi erau tot atât de inerente ca şi răsuflarea.

Ca şi oricare dintre animalele din junglă, el putea să miroasă apa de la o distanţă mare şi acolo unde alt om ar fi pierit de sete, Tarzan ar fi ales exact, fără cea mai mică greşeală, locul unde trebuia să sape pentru a găsi apă.

A pornit la drum, străbătând mai întâi, câteva zile în şir un ţinut foarte bogat în vânaturi şi în apă. Înainta încet, când vânând, când pescuind... uneori fraternizând cu unii dintre locuitorii junglei, sau certându-se cu alţii mai sălbatici.

Uite, de exemplu, Manu, mica maimuţă, îndată ce îl vedea se urca în vârful copacului şi începea să îl dojenească de acolo de sus, iar în mijlocul dojenelor se întrerupea, pentru a-l înştiinţa că ceva mai în faţă, pe cărare, se aflã colac Histah, şarpele cel mare.

Tot pe Manu îl întreba dacă ştie ceva despre maimuţele mari, Manganii, iar mica maimuţă îi răspundea că foarte puţine locuiau prin părţile acelea ale codrului, iar acum acestea vânau departe de tot, spre nord.

— Poţi să îl găseşti însă, pe Bolgani, a adăugat Manu. Nu vrei să îl vezi pe Bolgani?

În vocea lui Manu se simţea puţină batjocură datorită, Tarzan ştia aceasta, faptului că toate fiinţele se temeau de Bolgani, gorila.

Tarzan şi-a umflat puternicul său piept şi izbindu-se cu pumnul, a început:

— Eu sunt Tarzan care, de când era copil încă, a ucis un Bolgani. Tarzan îi caută pe Mangani, fraţii lui şi nu pe Bolgani, care ar fi bine să nu îi stea în drum.

Manu, maimuţica din vârful copacilor, a rămas foarte impresionată de cuvintele lui Tarzan, deoarece în junglă aşa este regula: ca unele din laudele de sine ale unuia din ei să fie crezute, aşa că s-a decis să îl creadă pe Tarzan şi să îi dea şi alte lămuriri despre Mangani.

— Ei merg pe aici, pe acolo şi pe dincolo, a zis el, făcând cu mâna un cerc mare spre nord, apoi spre vest şi la urmă spre sud. Pentru că acolo, a continuat el arătând spre vest, se găseşte mult vânat. Dar până acolo se află un ţinut uscat, unde nu există nici apă şi nici vânat, aşa că trebuie să meargă întâi pe acolo, a sfârşit Manu, indicând cu mâna ocolul mare pe care trebuia să îl facă maimuţoii pe la nord ca să ajungă în ţinuturile de apus.

Acest ocol se potrivea de minune cu firea leneşă a Manganilor, cărora nu le păsa dacă merg repede sau încet; dar lui Tarzan nu i-ar fi surâs decât un drum drept, fără ocol.

Va străbate deci ţinutul cel uscat şi va ajunge în cel abundent în a treia parte de timp cât i-ar fi luat să facă ocolul cel mare, pe la nord. Şi-a continuat, deci, drumul spre vest şi după ce a trecut un şir de munţi nu tocmai

înalţi, a ajuns în marginea unui platou întins, format numai de stânci şi fără urme de vegetaţie.

Departe, se vedea alt şir de munţi, în spatele cărora era sigur că trebuie să fie şi locurile bogate de vânat pe care le cutreierau Manganii.

Ajungând acolo, ar fi putut să se unească cu ei şi să stea acolo un timp oarecare, mai înainte de a-şi continua drumul spre coastă, până la cabana clădită de tatăl său lângă golful de la marginea junglei.

Tarzan şi-a făcut o mulţime de planuri.

Mai întâi, se gândea el, va reface şi va mări cabana în care s-a născut. După aceea, va construi magazii şi le va învăţa pe maimuţe să îşi pună prada acolo la păstrare, ca să aibă ce să mănânce în perioadele de lipsă; lucru pe care maimuţoii nu au visat niciodată să-l facă.

În felul acesta, tribul va rămâne aproape totdeauna în aceeaşi localitate, iar el va domni din nou peste ei ca şi în trecut.

De asemenea el va încerca să îi înveţe lucruri folositoare, pe care şi el le-a învăţat de la oameni; totuşi, se temea ca ostenelile sale să nu fie zadarnice, întrucât cunoştea bine mintea nestatornică a antropoizilor.

S-a gândit că platoul pe care vroia să îl traverseze era unul dintre cele mai părăginite ţinuturi peste care a dat el vreodată. Era întretăiat de numeroase văi adânci şi abrupte a căror trecere necesita ore întregi de efort.

Vegetaţia aproape că nu exista şi puţinele plante care au răsărit acolo, dintre stânci, erau gălbejite de arşiţa soarelui, dând priveliştii un aspect şi mai trist.

În toate părţile, atât cât se putea vedea cu ochii, era presărat cu bolovani enormi, înfipţi parcă intenţionat într-un praf fin, care se ridica în nori în jurul lui, la fiecare pas.

Şi tot timpul acesta, razele nemiloase ale soarelui cădeau perpendicular, dintr-un cer fără nori.

O zi întreagă a mers Tarzan în felul acesta, iar când soarele a asfinţit, a constatat că munţii îndepărtaţi

dinspre apus, păreau a fi tot atât de departe ca şi dimineaţa.

În tot acest timp nu a văzut nici o urmă de vietate, decât acele ale lui Ska, această pasăre prevestitoare de rău, care l-a urmat fără să obosească, de când a păşit în pustiul acesta uscat.

Pe înserat s-a oprit, întinzându-se pe piatra arsă de soare ca să se odihnească, era şi flămând şi însetat, pentru că în tot drumul nu a găsit nici măcar o râmă sau vreun gândac ca să îşi astâmpere foamea.

Şi cum noaptea era răcoare, s-a hotărât să îşi continue drumul, dându-şi seama că şi rezistenţa lui avea unele limite; unde nu se găseşte nimic de mâncat, nimeni nu poate să mănânce şi unde nu este apă deloc, nu putea să o găsească.

Era o experinţă cu totul nouă pentru Tarzan, să găsească un ţinut atât de gol şi atât de uscat, în iubita lui Africă. Până şi pustiul Saharei îşi avea oazele sale, dar această parte îngrozitoare a lumii nu dădea nici cel mai mic indiciu că ar conţine un metru pătrat ospitalier.

Cu toate acestea, nu se îngrijora mult, fiind sigur că va putea să străbată până şi ţinuturile minunate despre care i-a povestit Manu, deşi, pentru a ajunge acolo, va trebui să rămână numai cu oasele şi pielea pe el.

A mers tot timpul înainte, până dimineaţa, când a simţit din nou nevoia să se odihnească.

A ajuns acum la marginea unei văi abrupte, a opta, pe care trebuia să o treacă acum şi ale cărei maluri prăpăstioase ar fi necesitat până la ultima picătură toată rezistenţa unui om odihnit, a unui om întărit de hrană şi băutură.

Atunci, pentru prima dată, când s-a uitat la abisul care se deschidea la picioarele sale şi a privit spre malul opus pe care trebuia să-l urce, s-a simţit cuprins de o oarecare îngrijorare.

De moarte nu îi era frică... mai ales de când a murit soţia sa, adeseori aproape că a căutat moartea; cu toate

acestea, instinctul de conservare era încă puternic în el... acea forţă a vieţii care îl ţinea în luptă constantă cu secera morţii, până când, nemaiputând să lupte, ar fi fost copleşit de o forţă superioară.

Umbra a trecut încet pe pământ alături de el. Privind în sus, l-a văzut pe Ska, vulturul, sus de tot, zburând într-un cerc larg pe deasupra capului său.

Persistenţa acestei păsări îngrozitoare a trezit în el o nouă hotărâre. S-a ridicat şi întorcându-se cu faţa spre pasărea de pradă, care îi dădea ocol, a răcnit în pustiu strigătul de provocare al maimuţoiului antropoid:

— Eu sunt Tarzan, omul junglei. Tarzan nu este pentru Ska, mâncător de stârvuri. Du-te la locul lui Dango şi te satură din ce rămâne de la hiene, pentru că Tarzan nu-şi va lăsa oasele în acest pustiu ca să le ciugulească Ska.

A început apoi să coboare; dar mai înainte de a ajunge în fundătură, a fost nevoit să conceapă că puterea lui cea mare era deja pe sfârşite, iar când a ajuns jos, sfârşit de oboseală şi privind malul opus pe care trebuia să îl urce, a rânjit arătându-şi colţii şi mârâind ca o fiară, de furie.

A rămas astfel întins la umbra răcoroasă a stâncilor din fundul văii mai bine de o oră. Peste tot în jurul lui, domnea o tăcere adâncă... tăcere ca într-un mormânt.

Nici fâlfâit de aripi de păsări, nici bâzâit de insecte, nici hârşâit de şopârle, nimic nu întrerupea tăcerea completă de acolo.

Într-adevăr că aici era valea morţii! Simţindu-se copleşit de influenţa deprimată a acestui loc oribil, s-a ridicat clătinându-se, în picioare, scuturându-se cum se scutură un leu puternic... căci oare nu era el Tarzan, puternicul om al junglei?

— Da, şi tot Tarzan cel puternic va rămâne până la ultima bătaie a inimii sale sălbatice.

În timp ce traversa fundul prăpastiei a văzut, aproape de malul opus de care s-a apropiat, ceva care era peste

aşteptările sale care, totuşi, părea să fie în armonie cu decorul sobru din jurul său.

Dar pentru ca impresia să fie şi mai puternică, razele nemiloase ale strălucitorului Kudu, soarele, au trecut peste muchia de răsărit a văii şi au luminat, ca un reflector puternic, tocmai locul acela, scoţând şi mai în relief ceea ce a văzut Tarzan.

Ajungând mai aproape, a văzut ţeasta şi oasele înălbite ale unei fiinţe omeneşti, în jurul cărora mai existau încă rămăşiţele de îmbrăcăminte şi de echipament ale acesteia; când le-a examinat, a fost cuprins de o curiozitate atât de mare încât a uitat de situaţia lui precară, gândindu-se la remarcabila istorie sugerată de aceste dovezi mute ale unei tragedii petrecute în timpuri îndepărtate.

Oasele erau într-o stare bună de conservare şi din împrejurarea că nici unul din ele nu era sfărâmat şi nici deplasat, se dovedea că vulturii au ciugulit carnea de pe ele... însă, rămăşiţele de echipament, arătau aproape limpede, cât de mult timp trebuie să fi trecut de când zăcea acolo.

În acest loc, protejat de intemperii, unde nu erau îngheţuri şi probabil că plouă foarte rar, oasele ar fi putut să rămână veacuri întregi, fără să se descompună, pentru că alte forţe nu existau care să le poată împrăştia de la locul lor.

Alături de schelet se afla o cască de bronz bătut cu ciocanul şi o zale ruginită de oţel; iar mai la o parte era o sabie lungă şi dreaptă în teaca ei, lângă o muschetă.

Oasele erau ale unui om mare... un om de o putere minunată şi vitalitate aproape nesfârşită, s-a gândit Tarzan, ca să poată să pătrundă atât de departe prin primejdiile Africii, încărcat cu un armament atât de greu şi atât de nefolositor.

O admiraţie adâncă s-a ivit în sufletul lui pentru acest aventurier fără nume ale unor zile pierdute în veacuri. Ce om trebuie să fi fost şi acesta la timpul său! Ce povestiri

glorioase de bătălii şi de peripeţii diverse trebuie să fi zăcut în creierul care a fost în ţeasta aceea!

Tarzan s-a aplecat să examineze obiectele care mai erau pe lângă oase. Fiecare bucăţică de piele sau curea a dispărut, mâncată, fără îndoială, de Ska. Nici cizmele nu mai erau, dacă cumva a purtat cizme. Însă se vedea... în unele locuri câte o cataramă care arăta că o mare parte din echipament a fost susţinut de curele.

Tarzan a mai descoperit ceva. Lângă oasele unei mâini, a văzut un cilindru de vreo douăzeci de centimetri lungime şi vreo cinci centimetri în diametru.

Pe acest obiect a fost aplicat un lac gros care a rezistat ravagiilor vremii atât de bine încât era acum într-o stare aproape tot atât de bună ca şi atunci când posesorul lui l-a scăpat jos cu câteva secole în urmă, în momentul adormirii sale pe veci.

Examinându-l mai de aproape, Tarzan a descoperit că era închis la un capăt cu un capac pe care, după puţin efort, l-a desfăcut şi a găsit înăuntru un rulou de pergament.

A scos ruloul din cilindru şi desfăcându-l, a descoperit câteva foi îngălbenite de vreme şi scrise mărunt şi des într-o limbă care, bănuia el, era spaniola.

Pe ultima pagină era schiţată o mapă rudimentară, cu explicaţii numeroase asupra unor puncte însemnate pe ea... totul de neânţeles pentru Tarzan care, după o scurtă examinare a foilor de pergament, le-a pus la loc în cutia lor cilindrică de metal.

În momentul în care era gata să arunce cutia jos de unde a ridicat-o, o urmă de curiozitate nesatisfăcută l-a oprit, determinându-l să pună cilindrul în tolba lui de săgeţi, iar pe figura lui s-a zugrăvit un zâmbet trist, la gândul că se putea prea bine ca, după alte câteva secole, să găsească cineva cilindrul lângă oasele sale albite de vremuri.

După aceea, aruncând o privire de adio vechiului schelet, a început să urce malul de apus al văii prăpăstioase.

Încet de tot şi cu multe opriri să poată să se odihnească, îşi trăgea în sus corpul slăbit. De multe ori a alunecat înapoi pentru că nu era în stare să se sprijine şi doar norocul l-a ajutat să nu cadă în fundul prăpastiei.

Cât timp i-a trebuit să urce versantul îngrozitor nu ar fi putut să spună; iar când, în cele din urmă a ajuns, sus pe culme, a rămas nemişcat şi suflând greu, nemaifiind în stare să se ridice de jos sau să se mişte măcar o palmă de la marginea prăpastiei.

În sfârşit, s-a ridicat foarte încet şi cu multă greutate, mai întâi în genunchi şi apoi, clătinându-se, pe picioare; totuşi, voinţa lui s-a arătat neînfrântă, reuşind astfel să-şi îndrepte umerii şi să scuture din cap cu energie.

A pornit înainte ca un om beat, cu picioarele nesigure, reluându-şi lupta curajoasă pentru a supravieţui împrejurărilor.

S-a oprit o clipă să cerceteze terenul cu privirea ca nu cumva să mai fie o altă vale în drum; ar fi însemnat pentru el un sfârşit inevitabil.

Munţii de la răsărit se ridicau acum cu mult mai aproape, deşi nu păreau să fie reali, aceştia dansând în lumina soarelui ca şi cum şi-ar fi bătut joc de el cu apropierea lor tocmai în momentul când, sfârşit de oboseală, nu ar mai fi putut să ajungă acolo.

Ştia că dincolo de munţi trebuie să fie terenurile fertile despre care i-a vorbit Manu.

Chiar dacă până acolo nu ar mai fi dat de nici o vale, tot nu credea că ar fi fost în stare să treacă peste dealurile de lângă pustiu, dacă ar putea să ajungă până acolo. Însă dacă mai întâlnea o vale, era pierdut.

Pe deasupra capului său, Ska, dădea întruna târcoale şi i se părea acum că această pasăre prevestitoare venea din ce în ce mai aproape, ca şi cum ar fi dedus, după mersul lui nesigur, că se apropie de sfârşit... Tarzan

a scos printre buzele sale pleznite de sete, un mârâit surd de sfidare.

A parcurs, astfel, încet kilometru după kilometru, împins numai de forţa voinţei sale de fier, în timp ce un alt om s-ar fi întins pe jos să moara spre a-şi odihni, în felul acesta, pentru totdeauna, muşchii obosiţi, a căror mişcare, oricât de mică, era o adevărată agonie. Dar mai la urmă, înaintarea sa a devenit cu totul mecanică... mergea clătinându-se, cu mintea zăpăcită, care reacţiona în amorţire, numai la o singură idee: înainte, înainte, înainte!

Dealurile i se păreau obiecte nelămurite, vagi, departe... Uneori uita că sunt dealuri, iar după aceea se mira, neştiind pentru ce trebuie să meargă mereu înainte ca să ajungă la ele, la acele dealuri iluzorii care zburau din faţa lui.

După un timp, a început să le urască şi atunci, în creierul său, pe jumătate în delir, a avut halucinaţia că sunt dealuri nemţeşti şi că a ucis pe cineva care i-a fost atât de drag, de care nu îşi mai putea aminti, dar că aleargă după ele ca să le ucidă.

Această idee, luând proporţii, părea că îi dă putere, era un scop nou care îl întărea, aşa că, un timp oarecare nu se mai clătina în mers, ci înainta întruna, cu capul drept.

La un moment dat s-a împiedicat şi a căzut, iar când a încercat să se ridice, a văzut că nu mai poate să o facă. A simţit că forţele îi sunt atât de sfârşite încât nu mai putea decât să se târască pe brânci câţiva metri, pentru ca apoi să se întindă jos, pentru a se odihni.

În timpul uneia dintre aceste perioade dese de sfârşeală extremă, a auzit bătaia lugubră a unor aripi foarte aproape, chiar deasupra lui.

Cu ultima rămăşiţă de putere care i-a mai rămas, s-a întors pe spate, numai ca să îl vadă pe Ska zburând repede în sus. Odată cu această mişcare şi datorită

priveliştii pe care a văzut-o, mintea i s-a luminat pentru puţin timp.

— Să fie oare sfârşitul atât de aproape? s-a gândit el. Ştie Ska, oare, că sunt atât de istovit încât îndrăzneşte să coboare chiar peste mine?

Şi atunci, a apărut pe buzele lui un zâmbet întunecat, iar în creierul lui sălbatic a răsărit o idee neaşteptată... isteţimea fiarei sălbatice încolţite.

Închizând ochii, a aruncat un braţ deasupra lor, acoperindu-i ca să poată să se apere de ciocul puternic al lui Ska; iar după acea, a rămas nemişcat cu totul, aşteptând.

Era dulce şi înviorător să stea astfel, mai ales că soarele era acum acoperit de nori, iar Tarzan era foarte obosit.

Se temea ca nu cumva să adoarmă. Era ceva care îi şoptea, încredinţându-l că dacă va adonni, nu se va mai trezi niciodată, aşa că toată voinţa care i-a mai rămas a concentrat-o asupra unui singur gând: să rămână treaz.

Nu i se mişca nici un muşchi... iar vulturul, care dădea ocol deasupra lui, s-a convins că i-a sosit sfârşitul... că va fi, în cele din urmă, răsplătit şi el pentru lunga sa stare de veghe.

Zbura acum în cercuri din ce în ce mai mici şi tot mai aproape de omul muribund culcat la pământ.

De ce nu se mişca oare Tarzan?

L-a copleşit oare somnul istovirii sau Ska avea dreptate: moartea a pus stăpânire şi pe acest corp puternic?

Să fi fost adevărat că inima aceea sălbatică nu mai bătea deloc?

Era de necrezut.

Ska, plin de bănuială, dădea ocol cu multă atenţie. De două ori, aproape că a aterizat cu ghiarele sale, pe pieptul acela mare şi gol; dar a zburat ca fulgerul, din nou, în sus. A treia oară însă, ghiarele sale au atins pielea arsă de soare a omului de jos.

A fost întocmai ca şi cum contactul acesta ar fi făcut legătura unui circuit electric, care a dat instantaneu viaţă acelei grămezi de carne care a stat nemişcată atâta timp.

O mână brună a zburat ca fulgerul de pe frunte şi mai înainte ca Ska să poată mişca o aripă, să zboare, s-a trezit el singur în ghiarele aceluia pe care şi-a propus să îl transforme într-o victimă.

Ska s-a zbătut, s-a luptat puternic, dar nu îşi putea măsura puterile cu cele ale unui Tarzan muribund, aşa că, după câteva clipe, dinţii acestuia s-au înfipt în carnea mâncătorului de stâvuri.

Era tare carnea lui Ska, aţoasă, fără gust şi cu un miros neplăcut; dar totuşi, era hrană, iar sângele lui a fost pentru Tarzan băutura cu care şi-a alinat setea... Tarzan, în clipele acelea, nu mai era decât un maimuţoi mort de foame şi de sete.

Oricât de slăbit ar fi fost Tarzan, era destul de stăpân pe poftele sale, aşa că nu a mâncat din carnea lui Ska decât cu economie, păstrând restul pentru mai târziu.

După aceea, ştiind că poate să doarmă fără grijă, s-a întors pe o parte şi a adormit adânc. S-a trezit la un moment dat, simţind pe faţă şi pe corp picăturile mari şi reci ale unei ploi torenţiale.

S-a ridicat pe şolduri, şi-a unit palmele şi a sorbit cu sete lichidul preţios pe care îl putea strânge în acest fel. numai câte puţin putea să strângă, dar era oricum, mai mult decât nimic.

Cele câteva bucăţi pe care le-a mâncat din Ska şi sângele pe care l-a băut, împreună cu apa de ploaie şi somnul, l-au refăcut îndeajuns, punând forţe noi în muşchii lui obosiţi.

Acum, putea să distingă mai bine dealurile, ce erau destul de aproape, mai aproape decât şi-a închipuit, aşa că, deşi soarele era acoperit de nori, lumea i s-a părut veselă şi luminoasă. Tarzan ştia acum că este salvat.

Pasărea care a încercat, aproape reuşind, să îl devoreze, precum şi ploaia povidenţială, l-au salvat în ultimul moment, atunci când moartea începea să i se pară inevitabilă.

Liniştit aşadar, a stat să mai mănânce puţin din carnea fără gust a lui Ska, apoi s-a ridicat şi a pornit, îmbărbătat, la drum, spre dealurile făgăduinţei, care se ridicau atrăgătoare în faţa lui.

Întunericul s-a lăsat înainte ca el să ajungă până acolo, dar nu s-a oprit, ci a mers mai departe, până când a simţit panta în urcare a terenului de sub picioarele sale, ceea ce însemna că a ajuns la poalele munţilor.

Aici s-a culcat aşteptând sosirea dimineţii, odată cu care credea că va găsi un loc mai uşor de trecut.

În acest fel a reuşit să treacă munţii, ieşind din valea morţii şi intrând într-un ţinut frumos ca o grădină şi cu vânat din belşug.

Înaintea ochilor lui se întindea o luncă mare, prin mijlocul căreia trecea un râu, al cărui curs întortocheat se vedea bine după vegetaţia bogată care a crescut pe malurile sale.

Dincolo de acest râu şi pe o întindere de kilometri întregi, era o pădure primitivă, care se vedea în zare, până sus pe piepturile unor alţi munţi înalţi ale căror piscuri erau albe de zăpadă.

Prin aceste locuri Tarzan nu a mai fost niciodată şi deci, nu le cunoştea, nici nu a auzit vorbindu-se despre ele. Probabil că nici piciorul vreunui alt om alb nu a mai călcat pe acolo, decât numai dacă, acum câteva secole, nu ar fi trecut pe acolo aventurierul ale cărui oase înălbeau nisipul de pe fundul prăpastiei din pustiu.

CAPITOLUL VIII

Tarzan şi antropoizii

Tarzan a stat acolo trei zile în şir, timp în care s-a odihnit şi şi-a revenit fizic, hrănindu-se cu fructe, nuci şi mici animale, pe care le vâna cu multă uşurinţă.

În a patra zi a pornit la drum, să exploreze lunca şi pădurea, dominat în acelaşi timp de dorinţa de a găsi maimuţele mari.

Pentru el, timpul era un factor neglijabil în ecuţia vieţii:
îi era indiferent dacă ajungea la coasta de apus a Africii într-o lună, într-un an sau în trei ani. Avea la dispozitie tot timpul şi Africa întreagă.

Mai avea acum şi libertate absolută. Ultima legătură care l-a mai ţinut legat de civilizaţie şi obiceiurile ei era ruptă acum. Era singur şi cu toate acestea, nu se simţea izolat: nu se plictisea sub nici o formă.

Cea mai mare parte din viaţă şi-a petrecut-o în acest mod şi cu toate că nu mai era nimeni pe acolo din semenii săi, era totuşi înconjurat de numeroasele animale din junglă, faţă de care, deşi nu le cunoştea bine, nu avea în sufletul lui nici o urmă de dispreţ.

Îl interesa până şi cel mai mic dintre ele; cu unele împrietenindu-se uşor, iar altele, rămânând duşmanii lui ereditari. Prezenţa acestora mai dădea un oarecare gust vieţii lui care, de altfel, ar fi devenit prea monotonă cu timpul.

Aşadar, Tarzan a plecat în a patra zi, să exploreze lunca şi să-şi caute antropoizii cu care a crescut din copilărie.

A pornit mai întâi spre sud... după cum a crezut el că este mai bine; după ce a mers o bucată bună de drum, a simţit deodată, un miros puternic de om... de Gomangani, omul negru. Erau mulţi, chiar foarte mulţi...

şi amestecat cu mirosul lor, era şi acela al unei Tarmangane.

Luând-o prin copaci, s-a apropiat de cei de la care proveneau aceste mirosuri tulburătoare.

Se îndrepta încet, cu multă atenţie; nu dădea nici o importanţă vântului, ştiind că simţurile tocite ale omului nu ar fi putut să perceapă sosirea lui decât numai cu ajutorul ochilor şi al urechilor, şi aceasta numai când s-ar fi apropiat foarte mult.

Dacă l-ar fi urmărit pe Numa sau pe Sita, ar fi ocolit mult până când să ajungă în partea de sus a adierii vântului şi luându-şi toate măsurile să nu fie simţit, până când nu ar fi ajuns la o distanţă de la care să poată fi văzut sau auzit.

În urmărirea omului însă nu ţinea cont de toate acestea, aşa că toată jungla ştia că el trece pe acolo numai oamenii pe care îi urmărea nu ştiau şi nu bănuiau nimic.

Le-a ieşit înainte şi îi observa cum trec: o grămadă de negri zdrenţuroşi, unii îmbrăcaţi în uniforma trupelor indigene din Africa de răsărit, alţii purtând numai câte o singură bucată de uniformă, pe când cea mai mare parte dintre ei au revenit la costumul naţional, adică erau aproape goi.

Erau cu toţii înarmaţi cu puşti germane şi echipaţi cu cartuşiere şi muniţii tot germane.

Mai erau însoţiţi de mai multe femei de rasa lor, care râdeau şi glumeau între ele, tot mergând la pas cu bărbaţii.

Între două dintre femeile negre mergea o fată albă. Era fără pălărie, cu îmbrăcămintea sfâşiată în dezordine, haine care păreau că mai înaite ar fi fost un costum de călărie. Nu mai avea nici jachetă; iar bluza îi era aproape ruptă în întregime de pe corp.

Din când în când şi fără nici o provocare aparentă, când una, când cealaltă negresă, o lovea şi o împingea înainte cu asprime.

Tarzan privea această scenă cu ochii pe jumătate închişi. Primul său impuls a fost să se repeadă printre ei şi să scape fata din ghearele lor. Dar a recunoscut-o imediat şi stătea acum să se gândească asupra deciziei pe care urma să o ia.

De ce să îi pese lui de soarta spioanei germane?

El nu a putut să o ucidă din cauza acelei slăbiciuni inerente care nu îi permitea să se atingă de nici o femeie... acestea toate nu aveau însă, nici o legătură cu ceea ce puteau să îi facă alţii.

Era un lucru sigur că soarta ei va fi mult mai cumplită decât moartea uşoară şi rapidă pe care i-ar fi oferit-o Tarzan, dar pe el nu îl interesa decât faptul că nemţoaica îşi va primi pedeapsa meritată.

I-a lăsat deci, pe negri să treacă înainte, ducând-o în mijlocul lor pe d-ra Bertha Kircher... dar numai până când a trecut şi cel din urmă războinic răsleţit.

Când l-a văzut pe acesta, i-a trecut prin minte să îşi bată puţin joc de negri: distracţie în care a prins multă îndemânare, încă de mult timp, din vremea când Long, fiul lui Mong, a avut nenorocirea să arunce suliţa în Kala, mama adoptivă a lui Tarzan.

Ultimul negru, care trebuia să se fi oprit, pentru un scop oarecare, a rămas cam la trei sute de metri în spatele celorlalţi.

Alerga să-i ajungă, când a fost zărit de Tarzan; iar, când a trecut pe sub copacul din marginea cărării, în care acesta s-a urcat, un laţ a căzut fără zgomot pe gâtul lui.

La strigătele lui de groază, camarazii lui şi-au întors capul şi i-a văzut corpul ridicându-se în aer ca şi cum ar fi fost vrăjit şi dispărând în frunzişul de deasupra.

Au rămas un moment împietriţi de uimire şi de spaimă, dar, după puţin timp, Usanga, un negru uriaş, care le era sergent şi îi conducea, a pornit înapoi în fugă pe cărare, strigând celorlalţi să îl urmeze.

Încercându-şi armele, negrii au alergat în ajutorul colegului lor, iar la comanda lui Usanga, s-au împrăştiat în tiraliori, înconjurând copacul în care le-a dispărut camaradul.

Usanga l-a strigat pe nume, dar neprimind nici un răspuns, s-a apropiat încet, pregătit să tragă cu arma şi a privit în copac.

Nu se vedea nimeni, nu se vedea nimic.

Cercul tiraliorilor s-a strâns până când vreo cincizeci de negri s-au adunat sub copac, privind în sus, printre crengile lui.

Ce s-a întâmplat oare cu colegul lor?

Au văzut bine când acesta s-a ridicat în copac şi de atunci, toate privirile lor au fost îndreptate către acel punct. El nu era acolo.

Unul, mai curajos decât ceilalţi, a avut ideea să se urce în copac, să cerceteze, dar nu a stat acolo nici două minute, deoarece a coborât imediat, jurându-se pe toate neamurile că nu era nimeni în copac.

Foarte încurcaţi şi uluiţi, au părăsit locul acela, îndepărtându-se şi aruncând mereu priviri speriate în urma lor.

Şi-au continuat călătoria, dar fără veselia pe care au avut-o înainte de întâmplarea aceea ciudată.

După ce au mers vreo doi kilometri, cei din capul coloanei l-au văzut pe camaradul lor dispărut, privindu-i de după un copac, puţin mai înaite, pe cărare.

În strigăte de bucurie că l-au găsit, i-au înştiinţat şi pe cei din urmă, care au alergat spre locul indicat.

Însă, aceia care au ajuns mai întâi la copac s-au oprit, dându-se speriaţi înapoi şi privind cu ochii holbaţi, când în dreapta, când în stânga, ca şi cum ar fi aşteptat să sară asupra lor cine ştie ce dihanie fără nume.

Groaza lor era destul de mare şi de justificată, pentru că, înfipt într-o cracă ruptă, capul colegului lor era proptit de copac în aşa fel încât acesta părea că se uită la ei de partea cealaltă a trunchiului.

Cea mai mare parte dintre ei nu au mai vrut atunci să meargă mai departe, în credinţa că au supărat vreun zeu al pădurii, trecând pe acolo fără voia lui.

Usanga, nu dorea să îi asculte, explicându-le în termeni înfricoşători, chinurile şi moartea care le erau pregătite de foştii lor stăpâni, nemţii.

În cele din urmă, sfaturile sale au reuşit să-i calmeze şi au pornit din nou îngrămădiţi ca o turmă de oi, fără să mai rămână vreunul prea mult în spate.

Rasa neagră are o caracteristică fericită: la fel ca şi copii mici, aceştia nu rămân multă vreme deprimaţi dacă dispare cauza imediată a deprimării; aşa că, abia a trecut o jumătate de oră şi negri au început să se relaxeze şi să râdă între ei ca şi mai înainte.

Spaima lor a dispărut; deodată, la o cotitură a cărării, s-au ciocnit brusc de corpul decapitat al camaradului lor întins drept în mijlocul cărării; şi de data aceasta, spaima lor nu a mai cunoscut margini.

Atât de inexplicabilă şi atât de ciudată a fost toată întâmplarea, încât le-a pierit tot curajul de a mai înainta în jungla aceea întunecoasă şi fioroasă. Ceea ce s-a întâmplat unuia dintre ei se putea prea bine să i se întâmple oricui. Şi dacă, în timpul zilei, se puteau întâmpla lucruri de acest gen, cine ştie la ce se puteau aştepta în timpul nopţii! Numai gândindu-se la aceasta era suficient să tremure din toate încheieturile.

Nici fata albă, care era cu ei, nu era mai puţin buimăcită decât ei de ceea ce a văzut; totuşi, era cu mult mai nepăsătoare de tot ce ar mai fi putut să se întâmple. O moarte bruscă era tot ce mai aştepta de la mila soartei.

Adevărat este că până în acel moment nu a fost expusă la nimic mai rău decât la cruzimile trecătoare ale femeilor, dar pe de altă parte, numai prezenţa acestor femei au scăpat-o de un tratament mai josnic din partea bărbaţilor... mai ales din partea brutalului sergent Usanga.

Printre negrese se afla şi propria lui soţie, o adevărată uriaşă, o furie de clasa întâi; ea era, probabil, singurul lucru pe lume de care ştia de frică chiar şi Usanga.

Deşi această femeie a fost cu deosebire crudă cu tânăra albă, fata era sigură că negresa era singurul scut pe care îl avea faţă de degeneratul tiran negru.

Cu puţin înainte de a se însera, grupul negrilor a ajuns la marginea unui sat întărit cu garduri înalte şi rezistente, ale cărui colibe acoperite cu stuf, se aflau într-o poiană mai mărişoară din junglă, lângă apa liniştită a unui râu.

La apropierea lor, sătenii au ieşit înarmaţi la porţile satului. Dar Usanga s-a apropiat însoţit numai de doi războinici dintre ai lui, pentru a negocia cu şeful.

Întâmplările din cursul zilei au zguduit atât de mult nervii sergentului negru, încât era gata, acum, să intre în tratative cu aceşti străini, în loc să ia satul cu forţa armelor, cum ar fi preferat să o facă în alte împrejurări.

Acum era influenţat de o convingere vagă că părţile acestea ale junglei erau păzite de un demon înzestrat cu puterea miraculoasă de a îi pedepsi pe aceia care îl jigneau.

Usanga dorea să afle mai întâi situaţia acestor săteni faţă de zeul sălbatic din junglă şi dacă descoperea că ei se bucură de bunăvoinţa lui, avea intenţia să îi trateze cu respect.

În cursul discuţiilor cu şeful, se relevă faptul că acesta avea hrană, capre şi păsări pe care le-ar fi dat bucuros în schimbul unei plăţi oarecare. Dar cum această plată ar fi însemnat ca oamenii să se priveze de armele şi muniţiile lor preţioase sau chiar de o parte din îmbrăcăminte, Usanga a început să se gândească dacă nu ar fi fost mai bine, la urma urmei, să înceapă război pentru a obţine hrană.

Unul din oamenii săi a avut însă o idee fericită, care a rezolvat întreaga afacere; a doua zi soldaţii să meargă să vâneze pentru săteni şi să le dea carne proaspătă în schimbul ospitalităţii.

La aceasta s-a învoit şi şeful, hotărând ce fel de vânat şi în ce cantitate să primească în schimbul făinii, caprelor, păsărilor şi al celor câteva colibe care trebuiau predate oaspeţilor.

Deoarece aranjarea amănuntelor acestui târg a mai răpit mai mult de o oră de tocmeală, s-a înserat bine când noii sosiţi au intrat în sat şi au fost consemnaţi în colibele lor.

Bertha Kircher era singură într-o colibă mică, aproape lipită de gardul satului, tocmai la capătul din spate al străzii principale.

Cu toate că nu era nici legată, nici păzită, Usanga a avut grijă să o avertizeze că nu putea să fugă din sat fără să dea de o moarte sigură în jungla unde, aşa cum l-au asigurat sătenii, mişunau lei de o mărime şi de o ferocitate rară.

— Dacă vei fi drăguţă cu Usanga, a încheiat el, nu ţi se va întâmpla nici un rău. E mai bine să fim prieteni!

Când această brută s-a îndepărtat de ea, un fior convulsiv a cutremurat întreaga ei făptură, căzând îngrozită pe podeaua de lut a colibei şi îngropându-şi faţa în mâini.

Abia acum îşi dădea seama de ce femeile nu au mai fost lăsate să o păzească. Nu era decât manopera vicleniei lui Usanga.

Dar soţia lui nu va bănui, oare, nimic despre intenţiile pe care el le avea?

Proastă nu era; iar pe de altă parte suferea şi de o gelozie nebună, care o făcea să caute întotdeauna nod în papură soţului ei, pe această temă.

Bertha Kircher era sigură că numai ea ar fi putut să o salveze, dacă ar fi reuşit să o anunţe.

Dar cum să facă?

Lăsată singură şi departe de privirile celor care au prins-o cu câteva zile în urmă, a profitat imediat de acest prilej ca să se asigure dacă hârtiile pe care le-a luat din

haina lui Hauptmann Fritz Schneider mai erau în siguranţă, cusute bine în interiorul combinezonului.

Oh, Doamne! Ce valoare mai aveau aceste hârtii acum pentru iubita ei ţară?

Dar obiceiul şi loialitatea erau atât de tari în sufletul ei, încât tot mai păstra o rază de speranţă că poate va avea vreodată prilejul să predea pacheţelul şefului ei.

Indigenii păreau că au uitat de existenţa ei... nici unul nu a venit pe lângă colibă, nici măcar să îi aducă ceva de mâncare. Îi auzea râzând şi strigând, tocmai de partea cealaltă a satului: probabil că petreceau, mâncând şi bând, căci aveau bere indigenă la dispoziţie.

Însă ideea că negrii fac chef îi mărea teama. Nu este puţin lucru să fii prizonieră într-un sat de sălbatici din inima unui ţinut neexplorat încă, din Africa centrală şi totodată, să fii singura femeie albă într-un grup de negri îmbătaţi. Numai la gândul acesta o apuca groaza.

Şi totuşi, faptul că nu au supărat-o până acum, îi influenţa speranţa că poate au uitat-o cu adevărat şi că nu va mai trece mult până când negri vor fi atât de beţi, încât să nu se mai gândească la ea.

A trecut mult până când s-a întunecat şi tot nu venea nimeni. Fata se întreba dacă ar fi bine să plece acum în căutarea lui Naratu, soţia lui Usanga, deoarece se putea întâmpla ca acesta să nu uite că i-a comunicat că se va întoarce.

Ieşind din colibă şi nevăzând pe nimeni prin apropiere, a pornit spre partea acea a satului, unde se aflau negri care petreceau în jurul unui foc mare.

Ajungând mai aproape de ei, i-a văzut, atât pe săteni cât şi pe oaspeţii lor, stând turceşte în jurul flăcărilor, iar în faţa lor, vreo şase războinici dansau un dans grotesc, sărind în sus, îndoindu-se de mijloc şi bătând pământul cu picioarele goale.

Publicul ce privea acest spectacol era tratat necontenit cu mâncare servită în oale şi cu vase de bere care treceau din mână în mână în jurul focului.

Mâini murdare se înfingeau energic în oalele cu mâncare, iar bucăţile de carne extrase astfel erau devorate cu o lăcomie excesivă, încât părea că până atunci mesenii au fost pe cale să moară de foame.

Vasele de bere le ţineau la gură până când berea începea să curgă pe alături, pe obraji şi pe gât sau până când vasul le era smucit de la gură de altul mai lacom.

Băutura a început acum să aibă un efect clar asupra multora, cu rezultatul că o parte dintre ei au început să recurgă la un desfrâu fără margini.

Când fata a ajuns ceva mai aproape, ţinându-se tot de umbra colibelor şi căutând-o din priviri pe Naratu, a fost zărită pe neaşteptate de una din femeile care se găseau mai în marginea mulţimii: o negresă uriaşă, care s-a ridicat şi a venit spre ea.

După atitudinea pe care o avea negresa, fata se aştepta ca femeia aceea să o sfâşie în bucăţi. Cu atâta laşitate a fost făcut atacul şi atât de lipsit de orice provocare, încât fata a fost surprinsă fără să se mai poată apăra, nici măcar să fugă. Nu se ştie ce s-ar mai fi întâmplat, dacă nu intervenea la timp un războinic din apropiere...

Usanga, văzând incidentul care a întrerupt petrecerea, a venit, clătinându-se, la faţa locului, ca să iscodească fata.

— Ce vrei, mâncare şi băutură? Haide cu mine să îţi dau, i-a zis el, strângând-o cu braţul de mijloc şi trăgând-o spre cercul de oameni de lângă foc.

— Lasă-mă! a strigat ea, o caut pe Naratu! Unde este Naratu?

Aceste vorbe l-au dezmeticit puţin pe negru, care se părea că a uitat vremelnic de jumătatea lui oficială.

Speriat s-a uitat repede în jurul său şi convins probabil că Naratu nu a observat nimic, a poruncit războinicului, care abia o mai ţinea în frâu pe negresa înfuriată, ca să o conducă pe fată la coliba ei şi să rămână acolo de pază

Luând apoi un vas plin cu bere ca să îl aibă în timpul postului de santinelă, negrul i-a făcut semn fetei să meargă înainte şi păzită în felul acesta, s-a întors la colibă, unde negrul s-a aşezat ocupat acum, pentru puţină vreme, cu berea.

Bertha Kircher s-a dus să se aşeze jos în capătul colibei, aşteptându-şi soarta.

Îi era imposibil să adoarmă, atât de preocupată de planuri de evadare, pe care le înlătura, unul după altul, ca inutile.

După aproape o jumătate de oră de la întoarcere în colibă, războinicul care o păzea s-a ridicat şi a intrat, încercând să închege o convorbire cu ea.

Dibuindu-şi drumul în interior, şi-a rezemat suliţa cu mânerul scurt şi s-a aşezat jos lângă ea şi în timp ce vorbea se apropia din ce în ce mai mult de ea, până când a putut să o ajungă cu mâna.

Fata s-a ferit repede şi s-a tras la o parte.

— Să nu te atingi de mine! a strigat ea. Te spun lui Usanga şi ştii foarte bine ce îţi va face dacă nu mă laşi în pace.

Negrul, însă, a început să râdă prosteşte ca omul beat şi întinzând mâna repede, a prins-o de braţ, începând să o tragă spre el. Fata s-a zbătut din toate puterile, strigându-l pe Usanga, iar în clipa aceea a apărut în deschizătura colibei silueta unui bărbat.

— Ce este asta? a strigat noul sosit cu o voce groasă, pe care fata a recunoscut-o imediat că este a sergentului negru.

Aşadar a venit, dar soarta ei va fi oare, acum mai bună? Ştia foarte bine că nu, dacă nu putea să îl oprească cu spaima acestuia faţă de soţia lui.

Când a văzut ce s-a petrecut, Usanga a dat vreo doi pumni războinicului şi împingându-l din colibă, l-a gonit de acolo; după ce acela a dispărut, sergentul a început să se apropie de fată.

Era atât de beat, încât fata a fost de câteva ori în stare să-l ocolească, iar de două ori a reuşit să-l îmbrâncească atât de tare, încât negrul şi-a pierdut echilibrul şi a căzut.

În cele din urmă, el s-a înfuriat, a dat năvală asupra fetei, pe care a prins-o în braţele lui lungi ca ale unui urangutan.

Fata a încercat să se apere şi să se desprindă, izbindu-l în obraz, cu pumnii încleştaţi.

Apoi l-a ameninţat că îl va spune lui Naratu, a cărei furie Usanga o cunoştea destul de bine.

Când a auzit această ameninţare, negrul a schimbat tactica şi a început să pledeze cauza; iar în timp ce el se ruga, promiţându-i ocrotire şi o probabilă libertate, războinicul gonit din colibă a pornit pe două cărări să o găsească pe Naratu.

Usanga, văzând că rugăminţile şi făgăduielile au tot atât de puţin efect asupra fetei ca şi ameninţările, şi-a pierdut şi răbdarea şi capul, a smucit-o pe fată cu grosolănie, dar în aceeaşi clipă a pătruns în colibă demonul înfuriat al geloziei.

Sosise Naratu.

Strigând, izbind, zgâriind şi muşcând, l-a pus numaidecât pe fugă pe îngrozitorul Usanga..., dar atât de obsedată a fost ideea pedepsirii necredinciosului soţ, încât a uitat cu totul de fată.

Bertha Kircher a auzit-o îndepărtându-se ţipând după Usanga şi s-a cutremurat la gândul celor care o aşteptau şi pe ea, de la aceşti doi sălbatici ştiind bine că, cel mai târziu a doua zi, Naratu îşi va răcori asupra ei tot năduful geloziei, după trecerea primei furii, ale cărei efecte le-a înfruntat Usanga.

Dar nu au trecut nici câteva minute de la plecarea grăbită a fericitei perechi, când războinicul de santinelă s-a întors. S-a uitat în colibă şi a intrat.

— Nimeni nu va putea să mă oprească acum, albo! a mormăit el, apropiindu-se repede de ea.

Tarzan al maimuţelor, după ce a mâncat dintr-o pulpă suculentă de cerb, a simţit în mod vag o oarecare nelinişte.

Ar fi trebuit să fie împăcat atât cu el însuşi, cât şi cu restul lumii, fiind acum, în propriul element, cu vânat din belşug şi sătul.

Era, însă, obsedat de un tablou reprezentând o fată albă, delicată, pe care câteva negrese o împingeau înainte, brutalizând-o, iar în imaginaţia lui şi-o închipuia trăind în lagărul improvizat într-un ţinut atât de sălbatic ca prizonieră a unor negri degeneraţi.

Pentru ce îi era atât de greu să-şi amintească de faptul că ea nu era decât o spioană nemţoaică? De ce faptul că era femeie albă prepondera asupra gândurilor sale?

Ştia bine că o urăşte, după cum îi ura pe cei din acelaşi neam cu ea, că soarta pe care o va avea nu era mai teribilă decât o merita oricare altul din neamul ei, şi totuşi...

A făcut un efort şi a înlăturat gândurile acestea, pentru a medita la alte lucruri. Tabloul cu fata, însă, persista..., nu dorea să piară, ci revenea cu toate amănuntele lui, mărindu-i amărăciunea.

A început să întrebe ce aveau de gând negri să îi facă fetei şi unde o duceau: întrebări la care, desigur, nu putea să răspundă.

L-a apucat, în acelaşi timp, o mare ruşine de el însuşi, tot aşa cum s-a ruşinat în urma slăbiciunii pe care a avut-o la Wilhelmstal, când a lăsat-o în viaţă. Cum? Are intenţia să fie încă o dată tot atât de slab? Nu se poate!

Când s-a înnoptat, s-a aşezat comod în furca unui copac mare, ca să se odihnească până dimineaţa; dar nu a fost în stare să adoarmă.

Înaintea ochilor săi, în întuneric, apărea tabloul viu şi nemişcat cu fata maltratată de negrese, apoi decorul se

schimba, ducându-l în altă parte, în capătul acelei jungle întunecoase, cu fata la discreţia războinicilor negri.

Mârâind de supărare şi aproape dispreţuindu-se, s-a ridicat, s-a scuturat fioros ca un leu şi a pornit, din creangă în creangă, pe urmele lăsate de trupa lui Usanga, cu câteva ore în urmă.

Urmărirea negrilor a fost uşoară, fiindcă au mers pe un drum bătătorit. Astfel, pe la miezul nopţii a simţit mirosul puturos emanat de un sat indigen şi numaidecât a înţeles că s-a apropiat de ţintă şi că, după puţin timp, va găsi ceea ce căuta.

Strecurându-se tiptil, aşa cum se strecoară Numa, leul, când urmăreşte o pradă greu de acaparat, a mers fără zgomot în jurul întăriturii satului, ascultând şi mirosind.

În partea de răsărit a satului a dat peste un copac mare, ale cărui crengi se întindeau în interior, peste gard. Nu i-au trebuit decât două minute ca să urce în copac şi să coboare uşor de partea cealaltă, în sat.

După aceea a pornit din colibă în colibă, căutând să descopere, atât cu ajutorul urechilor, cât şi al nărilor, vreo dovadă care să îl încredinţeze despre prezenţa fetei. Slab şi copleşit aproape de mirosul de Gomangani a găsit, în sfârşit, dovada în jurul unei colibe mici: mirosul subtil al fetei, ca o dâră uşoară de aburi.

Satul s-a liniştit acum, căci negrii, după ce au terminat mâncarea şi băutura, s-au dus aproape morţi de beţi în colibele lor, unde au adormit. Cu toate acestea, Tarzan nu făcea nici atâta zgomot cât ar fi putut să audă un om treaz care ar fi vegheat.

Ocolind pe după colibă, s-a oprit la intrarea acesteia, ascultând.

Din interior nu se auzea nici un zgomot, nici măcar respiraţia uşoară a cuiva care nu ar dormi; dar era sigur că fata a fost acolo şi posibil să mai fie. A intrat deci şi el în colibă, uşurel ca o fantomă.

Nu a făcut decât doi paşi înăuntru, când s-a oprit nemişcat ca o statuie, ascultând cu atenţie. Acum era absolut sigur că acolo nu era nimeni. Totuşi, a simţit ceva care l-a făcut să mai cerceteze.

Cu cât ochii lui se obişnuiau mai mult cu întunericul din interiorul colibei, cu atât putea să distingă mai bine obiectele din jurul lui, aşa că, după puţin timp, a văzut un corp omenesc întins jos pe podea.

S-a apropiat, aplecându-se deasupra, ca să îl cerceteze: era corpul unui războinic mort, cu pieptul străpuns de o suliţă scurtă.

După aceea a cercetat cu atenţie fiecare palmă de loc din restul podelei, întorcându-se, în cele din urmă, tot la mortul peste care s-a aplecat, mirosind mânerul armei cu care a fost ucis.

Un zâmbet uşor i-a fluturat pe buze... precum şi o mişcare uşoară din cap, care arăta că a înţeles totul.

După ce a căutat repede prin tot restul satului, s-a încredinţat că fata a scăpat şi s-a simţit cuprins de o mare uşurare că nu i s-a întâmplat nici un rău.

Faptul că viaţa ei ar fi fost tot atât de mult în primejdie şi în jungla sălbatică în care a găsit un refugiu nu făcea asupra lui aceeaşi impresie cum o făcea asupra altcuiva, deoarece pentru el jungla nu era un loc primejdios... el se considera în mai multă siguranţă acolo decât noaptea în Paris sau în Londra.

A sărit din nou din copacul de lângă gardul satului, continuându-şi acum drumul prin copaci, în căutarea unui loc potrivit de odihnă, când a auzit din depărtare un sunet foarte slab dar foarte cunoscut.

Legănându-se cu uşurinţă pe o crenagă mare care se clătina sub greutatea lui, nemişcat ca statuia unui zeu al pădurii, a ascultat cu încordare, să se mai repete o dată sunetul auzit înainte.

Probabil că a mai auzit ceva, căci, după un minut-două, i-a izbucnit de pe buze strigătul lung şi înfiorător prin care antropoidul îşi cheamă semenii.

Ecoul acestui strigăt nu s-a stins încă în depărtare, când Tarzan a pornit în direcţia de unde a auzit bătaia tobelor de pământ ale marilor maimuţe. Dar în urma sa a rămas un sat întreg de negri îngroziţi, pe care strigătul lui i-a trezit din beţie şi care, a doua zi s-au gândit că neapărat trebuie să fi fost o legătură între acel strigăt îngrozitor, dispariţia fetei albe şi uciderea camaradului lor negru.

Bertha Kircher mergea grăbită prin junglă, de-a lungul unei cărări de animale, cu singurul gând de a pune cât mai multă distanţă între ea şi sat înainte de a se lumina de ziuă, când negri ar fi putut să o urmărească. Nu ştia nici măcar unde mergea, nici nu îi mai păsa acum de aceasta, sigură fiind că tot va ajunge moartea mai curând sau mai târziu.

Norocul a favorizat-o foarte mult până atunci, deoarece a trecut neatinsă printr-un ţinut în care leii mişunau mai mult decât în oricare altă parte a Africii.

Era un adevărat parc natural de vânătoare, pe care omul alb nu-l descoperise încă, unde existau în număr mare antilope, zebre, girafe, elefanţi, rinoceri şi alte animale ierbivore din Africa centrală, trăind nesupărate de nimeni, decât de inamicii lor fireşti din rasa felină care, atraşi aici de pradă uşoară şi de lipsa gloanţelor de carabină ale vânătorilor, s-au înmulţit în toată voia

Fata a alergat înainte pe cărare, când a simţit, deodată, zgomotul produs de animalele mari când trec prin codru: mormăieli şi mârâituri surde.

Fiind convinsă că a străbătut o distanţă destul de mare pentru ca a doua zi dimineaţa negrii nu o vor ajunge numaidecât şi temându-se, în acelaşi timp, de animalele al căror zgomot l-a auzit în apropiere, s-a urcat într-un copac mare, cu intenţia să petreacă restul nopţii acolo.

Dar abia a ajuns sus pe o creangă mai mare, când a descoperit că acest copac se găsea la marginea a ceea ce putea observa de tufişurile dese de jos.

În acelaşi timp, a descoperit şi identitatea zgomotelor auzite cu puţin înainte.

În centrul luminişului, aproape sub ea şi foarte vizibil în lumina strălucitoare a lunii, a văzut vreo douăzeci de maimuţe antropoide enorme: indivizi mari şi păroşi, care mergeau pe picioarele din spate, ajutându-se doar puţin de pumnii labelor din faţă.

Lumina lunii bătea în blănile lor linse, făcând ca numeroasele fire de păr din vârf să răsfrângă o astfel de strălucire încât, aceste creaturi urâte păreau să aibă o înfăţişare aproape frumoasă.

Abia a reuşit fata să le privească vreo două minute, când, lângă ceata din poiană s-au mai adăugat şi alţii, venind câte unul sau câte doi odată, până când s-au strâns mai mult de cincizeci de inşi în acea poiană luminată de o lună tropicală.

Printre ei se aflau şi unii mai tineri, precum şi alţi câţiva mici de tot, care se ţineau strâns agăţaţi de umerii păroşi ai mamelor lor.

După puţin, întreaga ceată s-a strâns într-un cerc în jurul unui muşuroi de pământ cu vârful lăţit din mijlocul luminişului.

Jos, alături de acest muşuroi, stăteau două femele înarmate cu câte un baston scurt, dar greu, cu care izbeau în suprafaţa lăţită a muşuroiului, din care ieşea o bubuitură surdă.

Imediat după ce femelele au început să bată în această tobă de pământ, au început şi maimuţoii să se mişte dintr-o parte în alta, fără rost, unindu-se unii cu alţii, când în exteriorul, când în interiorul cercului.

La început, bătaia tobei urma într-o cadenţă înceată şi greoaie, dar după puţin s-a transformat într-un ritm hotărât, căruia maimuţele îi ţineau tactul cu paşi măsuraţi şi prin legănarea corpurilor.

După un timp, ceata s-a desfăcut, formând două cercuri, cel din afară compus din femele şi din pui, care s-a aşezat pe brânci, fiecare rămânând la locul său; cercul din interior, compus din maimuţoii mai în vârstă, tot mai continua dansul, în bătaia tobei de pământ.

Atunci a ajuns la urechile fetei un sunet slab din depărtare, dinspre satul din care ea a fugit nu cu mult timp în urmă: era un strigăt ciudat şi strident.

Efectul pe care acesta l-a avut asupra maimuţelor a fost ca un curent electric: s-au oprit din dans, rămânând un moment într-o atitudine dintre cele mai atente, în aşteptare.

Apoi, un maimuţoi mai înalt şi mai mare decât colegii săi, şi-a întors faţa către cer şi cu o voce care a făcut să treacă prin corpul fetei un fior de spaimă, a răspuns strigătului auzit din depărtare.

După aceea, au început din nou bătăile în tobă, maimuţoii continuându-şi încet dansul.

Această ceremonie sălbatică avea ceva fascinant pentru fată şi, după toate aparenţele, nefiind în primejdie de a fi descoperită, a hotărât că ar putea să rămână până dimineaţa în acel copac, ca apoi să-şi reia fuga, în siguranţa oferită de lumina zilei.

Încredinţându-se că pachetul cu documente este la adăpost, a încercat să se aşeze cât mai comod printre crengi, după care a continuat să privească spre ciudăţeniile care se petreceau sub ea, în luminiş.

A mai trecut astfel o jumătate de oră; cadenţa bătăilor în toba de pământ era din ce în ce mai repezită.

Maimuţoiul cel mare, care a răspuns strigătului auzit din depărtare, a început să danseze singur în mijlocul dansatorilor, sărind, pitindu-se şi sărind din nou, acompaniindu-şi ritmul dansului cu mârâituri şi cu strigăte; iar din când în când se oprea, ca să ridice faţa spre Goro, luna, şi să se bată cu pumnii încleştaţi în pieptul său păros, scoţând apoi un răcnet dintre cele mai

înfiorătoare: răcnetul de sfidare şi provocare al maimuţoilor din tribul său.

După ce a răcnit acel sunet neânchipuit, a rămas câtva timp nemişcat, în plina lumină a lunii, formând, împreună cu celelalte maimuţe care se învârteau în jurul lui, un tablou al sălbăticiei şi forţei primitive...; un Hercule atotputernic din primele zile ale lumii.

În urma unui răcnet de acest gen, pe când fata se uita ca fermecată la priveliştea dinaintea ochilor ei, s-a auzit nu departe, un alt răcnet ca răspuns; iar după câteva clipe a văzut un om alb, aproape gol, sărind în poiană, de sus de pe creanga unui copac mare.

Subit, ca şi cum ar fi fost atinse de un curent electric, maimuţele s-au transformat într-o ceată de fiare înfuriate, mârâind şi scrâşnind din dinţi.

Bertha Kircher a încremenit cu totul.

Ce fel de maniac trebuie să fi fost şi acesta care îndrăznea să se apropie de atâtea creaturi înfiorătoare în propriul lor domeniu... el singur contra a cincizeci?

L-a văzut acum, cu pielea lui brună de arşiţa soarelui scăldată de lumina lunii, mergând drept către maimuţele care mârâiau neâncetat.

A mai observat simetria şi frumuseţea acelui corp perfect, forţa, mlădierea şi minunata lui proporţie. L-a recunoscut.

Era aceeaşi fiinţă pe care a văzut-o când a fost răpit Schneider, chiar de la comandamentul generalului Kraut...; era acelaşi om care a salvat-o de Numa, leul, acelaşi pe care ea l-a doborât cu o lovitură a revolverului, scăpând atunci când el intenţiona să o ducă înapoi la duşmanii ei, acelaşi care l-a ucis pe căpitanul Fritz Schneider în noaptea memorabilă de la Wilhelmstal, dar care pe ea a lăsat-o în viaţă.

Cuprinsă de spaimă şi fascinată în acelaşi timp de ceea ce vedea, îl privea cum se apropia de maimuţe.

A mai auzit ieşind din gura lui un fel de sunete, sunete identice cu acelea pe care le-au scos maimuţele, dar cu

toate că abia putea să creadă dovezile care se înfăţişau în proprii ei ochi, ştia totuşi, că acea făptură dumnezeiască vorbea cu fiarele în limba lor.

Tarzan s-a oprit lângă cercul format de femele şi de pui.

— Sunt Tarzan! a strigat el. Nu mă cunoaşteţi, pentru că sunt din alt trib, dar eu vin ori în pace, ori să lupt...; care din două doriţi? Tarzan va vorbi cu regele vostru, a continuat el după o clipă.

Şi zicând acestea, s-a înfipt drept printre femele şi pui, care s-au dat la o parte, lăsând o cărare îngustă ca el să poată să treacă până la cercul din interior.

Aici a fost întâmpinat de colţi puternici rânjind la el şi de figurile hidos contractate în mârâituri puternice ale maimuţelor.

— Eu sunt Tarzan, a repetat el. Tarzan vine să danseze dum-dumul cu fraţii săi. Unde este regele vostru?

Din nou şi-a făcut loc printre maimuţoi, iar fata din copac s-a izbit cu palmele peste faţă, privindu-l cu ochii dilataţi pe nebunul care se ducea la o moarte cumplită.

Acum, desigur, vor sări toţi asupra lui, sfâşiindu-l în bucăţi; totuşi, cercul s-a desfăcut din nou şi, cu toate că maimuţoii mârâiau ameninţător, nu l-au atacat; în cele din urmă, el s-a pomenit în mijlocul tuturor, lângă toba de pământ, în faţa regelui tribului.

Atunci a vorbit din nou:

— Eu sunt Tarzan al maimuţelor... Am venit să trăiesc împreună cu fraţii mei. Am venit în pace, dar la nevoie voi ucide, pentru că, dacă am venit, am de gând să rămân, oricare din două ar fi... Poate Tarzan să danseze în pace cu fraţii săi, ori trebuie să ucidă mai întâi?

— Şi eu sunt Go-lat, regele maimuţelor! a răcnit deodată maimuţoiul cel mare. Eu ucid! Ucid! Ucid! a mai adăugat el.

Şi scoţând un răcnet puternic, l-a atacat cu furie pe Tarmangani.

Fetei i s-a părut că Tarzan a fost luat pe neaşteptate, nefiind nicidecum pregătit pentru un asemenea atac furios, aşa că s-a aşteptat să îl vadă trântit la pământ şi ucis de prima năvală a maimuţoiului.

Într-adevăr, maimuţoiul aproape a ajuns cu labele lui enorme întinse ca să-l înhaţe, mai înainte ca Tarzan să fi făcut vreo mişcare de apărare, dar şi când acesta a făcut mişcarea, a executat-o cu o viteză de care, până şi Ara, fulgerul, ar fi fost mândru.

Mai mult decât fulgerătoare a fost mişcarea mânii stângi a lui Tarzan când a repezit-o înainte, înhăţând-o pe cea stângă a adversarului, de la încheietură.

A urmat o răsucire vertiginoasă şi braţul drept al maimuţoiului a fost încleştat sub braţul drept al duşmanului, într-o stânsoare de Jiu-Jitsu, pe care Tarzan a învăţat-o printre oamenii civilizaţi... o strânsoare cu care ar fi rupt oasele mari ale fiarei, o strânsoare care îl făcea pe maimuţoi neputincios.

— Sunt Tarzan al maimuţelor, a strigat el. Va dansa Tarzan în pace sau va trebui să ucidă?

— Eu ucid! Ucid! Ucid! a strigat Go-lat, în loc de răspuns.

Cu iuţeala unei pisici, Tarzan l-a azvârlit pe maimuţoiul rege peste un şold şi l-a răsturnat pe iarba din poiană, rostogolindu-l.

— Sunt Tarzan, rege al tuturor maimuţelor. Vrei să trăim în pace?

Go-lat, înfuriat, a sărit în picioare şi a atacat din nou, strigând întruna:

— Eu ucid! Ucid! Ucid!

Tarzan l-a întâmpinat din nou cu aceeaşi mişcare energică şi neaşteptată pe care maimuţoiul stupid, necunoscând-o, nu a avut cum să o ocolească... o strânsoare şi o aruncătură care le-a făcut pe maimuţele-spectatori să scoată un strigăt de plăcere, făcând-o pe fată să se îndoiască de nebunia albului, care era în destulă siguranţă printre maimuţe, văzându-l că

l-a aruncat pe Go-lat în spatele său şi de acolo l-a azvârlit prin aer, peste umăr. Maimuţoiul-rege a căzut în cap, rămânând nemişcat.

— Sunt Tarzan al maimuţelor, a strigat noul sosit, şi am venit să dansez dum-dumul cu fraţii mei.

Făcând după aceea un semn toboşăriţelor, acestea au luat cadenţa bătăilor în tobă de acolo de unde s-au întrerupt ca să-l privească pe regele lor ucigându-l pe nebunul de Tarmangani.

Atunci, Go-lat a ridicat puţin capul, încercând să se ridice în picioare. Tarzan s-a apropiat repede de el.

— Sunt Tarzan al maimuţelor, a repetat el. Vrei ca Tarzan să danseze cu fraţii săi sau să ucidă mai întâi?

Go-lat şi-a întors faţa şi a privit în ochii lui Tarzan.

— Kagoda, a strigat el, Tarzan al maimuţelor va dansa dum-dumul cu fraţii săi şi Go-lat va dansa cu el.

Atunci fata din copac l-a văzut pe albul sălbatic sărind, pitindu-se şi bătând pământul ca maimuţele, celebrând ritualurile stranii ale acestor fiare.

Răcnetele şi mârâiturile sale erau cu mult mai bestiale decât ale celorlalte animale. Frumoasa lui faţă era schimonosită de o ferocitate sălbatică. Se lovea cu pumnul în pieptul lui mare şi scotea strigătul de sfidare, frecându-şi, totodată, corpul cel brun şi neted de blănurile păroase ale camarazilor săi..

Era ceva fantastic, ceva ieşit din comun de minunat şi în sălbăticia ei primitivă, s-ar putea zice chiar frumos... această scenă pe care probabil nici o altă fiinţă omenească nu a mai văzut-o şi care, era atât de oribilă.

În timp ce privea, concentrată la maximum, o mişcare uşoară în spatele ei, a determinat-o să privească în acel loc; a zărit doi ochi mari, galbeni-verzui, în care se reflecta lumina lunii. Era Sita, pantera.

Fiara era atât de aproape încât ar fi putut să o înhaţe, întinzând numai laba cea mare cu ghearele ascuţite şi puternice.

Fata nu a avut timp să se gândească, nu a mai avut timp să-şi cântărească şansele şi să aleagă alternativele. Nu mai era călăuzită decât de impulsul groazei care a pus-o în faţa unui fapt împlinit, scoţând un ţipăt ascuţit, a sărit din copac exact în poiană.

Maimuţele înnebunite acum de efectul dansului şi de lumina lunii, au privit ţintă spre locul unde aşteptau să vadă cauza întreruperii, dar nu au văzut decât o Tarmangană singură şi neputincioasă şi s-au repezit la ea.

Sita, pantera, ştiind că nici chiar Numa, leul, poate doar dacă ar fi fost înnebunit de foame, nu ar fi îndrăznit să le atace pe aceste maimuţe mari în timpul dansului, a dispărut fără zgomot în întunericul nopţii, căutându-şi o pradă în altă parte.

Tarzan, privind şi el odată cu ceilalţi ca să vadă cauza întreruperii ceremoniei, a recunoscut-o pe fată şi şi-a dat seama de primejdia în care aceasta se afla.

Iat-o din nou, în situaţia de a fi ucisă. Tarzan ştia prea bine că o va ajuta şi de data aceasta, cu toate că gândul acesta l-a determinat să îi fie ruşine de el şi de slăbiciunile lui.

Femelele din fruntea cetei erau aproape pregătite să o prindă pe fată, când Tarzan s-a repezit printre ele, împrăştiindu-le cu lovituri puternice în dreapta şi în stânga.

Atunci maimuţoii s-au apropiat să participe şi ei la uciderea pe care credeau că o va săvârşi noul sosit şi cu gândul ca nu cumva acesta să fure toată carnea pentru el; dar l-au găsit întâmpinându-i cu un braţ trecut pe după mijlocul albei ca şi cum ar fi apărat-o.

— Este femela lui Tarzan, a zis el. Să nu vă atingeţi de ea.

Era singurul motiv prin care ar fi reuşit să îi determine pe maimuţoi să înţeleagă că nu trebuia să o omoare şi îi părea bine că ea nu îi putea înţelege cuvintele. A fost

destul de umilitor pentru el ca să facă maimuţelor o asemenea declaraţie despre duşmanca ţării sale.

Astfel, încă o dată, Tarzan al maimuţelor a fost nevoit să apere un neamţ. Mârâind de supărare, a mormăit o scuză:

— E femeie, iar eu nu sunt neamţ, deci nu putea fi altfel

CAPITOLUL IX

Căzut din ceruri

Locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick, din serviciul aviaţiei, a plecat în recunoaştere. La comandamentul englez din Africa germană de răsărit a sosit un vapor sau, mai bine zis, s-a zvonit că inamicul a debarcat cu forţe mari pe coasta de apus şi că acum traversa continentul negru pentru a reântări trupele coloniale.

De fapt, se presupunea că noua armată a ajuns atât de aproape, încât nu se afla acum decât la o distanţă de câteva zile de marş forţat, venind dinspre apus.

Desigur, era ridicol... de necrezut..., dar în război se întâmpla adeseori astfel de lucruri de necrezut. De asemenea, nu se putea ca un general bun să lase necercetat cel mai mic zvon despre activitatea inamicului.

Prin urmare, locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick zbura înspre apus, păstrând o înălţime mică şi cercetând, cu ochii pătrunzători, să găsească un semn al armatei nemţeşti.

Dedesubtul său, pe pământ, se desfăşurau păduri nesfârşite, în care s-ar fi putut ascunde corpuri întregi de armată germană, atât de des era frunzişul marilor copaci ai codrului.

Munţi, lunci şi lacuri se perindau, formând o privelişte variată şi drăguţă; dar tânărul locotenent nu a văzut nici o urmă de soldat inamic.

Gândindu-se şi sperând că poate va descoperi vreun semn lăsat în trecerea lor, vreo căruţă stricată şi părăsită sau o rămăşiţă de-a ei sau chiar locul unei tabere temporare, locotenentul continua să zboare tot mai departe în sus, până când se afla deasupra unei câmpii cu copaci şi prin mijlocul căreia curgea un râu întortocheat, s-a hotărât să se înapoieze în tabăra englezilor.

Dar ca să ajungă până acolo înainte de a se întuneca, ar fi trebuit să zboare în linie dreaptă şi cu toată viteza, dar pentru că avea destulă benzină şi o maşină bună, nu se îndoia nicidecum că nu şi-ar putea atinge ţinta.

Tocmai atunci a avut o pană la motor.

Deoarece zbura prea jos, nu ar fi putut face altceva decât să aterizeze şi asta cât mai repede posibil, cât timp se mai găseau locuri deschise, pentru că, în drumul său spre răsărit, se întindea, pe cât putea să vadă, o pădure.

Dacă ar fi ajuns deasupra acestei păduri înainte de a ateriza cu motorul în pană s-ar prăbuşi, aşa că a aterizat într-o poiană, la marginea râului, începând imediat să cerceteze motorul.

În timp ce lucra fredona o melodie lăsând impesia că lucrează în siguranţă, la un aerodrom englez, înconjurat de camarazii săi şi nu în inima unui ţinut sălbatic şi neexplorat din Africa.

Era un semn caracteristic acestui tânăr, ca să fie absolut indiferent faţă de tot ce îl înconjura, deşi, după înfăţişare, nu ai fi crezut că este prea curajos.

Locotenetul Harold Percy Smith-Oldwick era blond, cu ochii albaştri şi delicat la făptură. Avea o faţă rumenă, mai mult de copil... faţă care s-a modelat probabil în urma unui trai uşor şi îmbelşugat şi nu din cauza solicitărilor unei vieţi grele.

Dar tânărul locotenent nu era, numai în aparenţă fără grijă de ceea ce îl înconjura sau de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla din moment în moment, ci era aşa în realitate. Nu se sinchisea deloc de faptul că tot ţinutul acela poate mişuna tot felul de duşmani.

Era cât se poate de ocupat şi lucra să ajusteze un mic aparat, care a făcut ca motorul să se oprească, fără să fi aruncat nici măcar o privire din curiozitate în jurul său.

Pădurea dinspre răsărit, precum şi jungla mai îndepărtată pe lângă care curgea râul, ar fi putut conţine o armată întreagă de sălbatici setoşi de sânge, dar nici unul nu ar fi putut să atragă din partea locotenentului nici măcar o urmă de interes trecător.

Dar chiar dacă el s-ar fi uitat în partea aceea, tot nu ar fi putut să vadă grupul de vreo douăzeci de inşi pitiţi după adăpostul oferit de tufişurile din marginea pădurii.

Există fiinţe înzestrate cu ceea ce numim, uneori, al şaselea simţ, un fel de intuiţie care ne avertizează despre prezenţa unei primejdii oarecare.

La asemenea persoane, privirea concentrată a unei alte fiinţe, pe care nu o văd, provoacă o senzaţie prevenitoare de nelinişte nervoasă; cu toate că acum, douăzeci de perechi de ochi sălbatici îl priveau ţintă pe locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick, faptul acesta nu a stârnit în pieptul său liniştit nici o senzaţie care să îl atenţioneze de primejdia care îl ameninţa.

Locotenentul fredona liniştit şi îndată ce a terminat ajustarea necesară, a încercat motorul un minut-două, l-a oprit şi a coborât la pământ, cu intenţia de a îşi dezmorţi picioarele, fumând o ţigară, înainte de a-şi fi reluat zborul înapoi spre tabără.

Pentru prima dată a privit în jurul său şi a rămas foarte impresionat de sălbăticia şi frumuseţea priveliştii din faţa lui.

Din anumite puncte de vedere, lunca aceea colorată de copaci îi amintea de un parc frumos de vânătoare din

Anglia, aşa că numai la fiare şi la animale sălbatice nu se gândea el acum.

A văzut astfel, de la o distanţă oarecare de maşină, un arbust înflorit, ale cărui flori i-au atras atenţia şi a pornit spre acel loc fumându-şi ţigara, cu gândul de a examina aceste flori mai de aproape.

Probabil că se afla acum la vreo sută de metri depărtare de aeroplan; iar în clipa când s-a aplecat asupra florilor, a fost şi momentul ales de Numabo, şeful satului Wamabo, ca să iasă din ascunzişul său şi să îşi conducă războinicii la o năvală neaşteptată asupra albului din poiană.

Primul semn de primejdie a englezului a fost un cor de strigăte sălbatice ieşind în junglă, din spatele său. Întorcându-şi capul spre acel loc, a văzut un grup de vreo douăzeci de războinici negri şi goi înaintând cu viteză spre el.

Veneau în masă compactă şi pe măsură ce se apropiau de el, viteza lor se micşora văzând cu ochii.

Locotenentul Smith-Oldwick şi-a dat seama dintr-o singură privire, că direcţia din care veneau, precum şi apropierea la care se găseau acum i-au tăiat toate posibilităţile de a se retrage la timp până la aeroplan, observându-le atitudinea războinică şi ameninţătoare.

A observat că sunt înarmaţi cu suliţe, arcuri şi săgeţi şi s-a convins că, deşi el era înarmat cu un revolver, ei îl pot doborî la primul asalt.

Ceea ce nu ştia, însă, era tactica lor de război; nu ştia că faţă de cea mai mică mişcare de împotrivire, ar fi fugit înapoi şi că numai după numeroase înaintări şi retrageri, în timpul cărora îşi vor aduna destul curaj şi se vor incita destul cu strigăte şi sărituri, vor ajunge la acel grad de voinicie ca să dea un atac în regulă

Numabo păşea în fruntea negrilor şi fiind cu mult mai înalt şi mai gras decât ceilalţi şi mai ameninţător în aparenţă era, deci, indicat ca ţinta cea mai sigură în care englezul să descarce primul foc de revolver.

Odată cu uciderea şefului, ceilalţi desigur, se vor împrăştia fără să se mai întoarcă gândea tânărul englez.

Glonţul a trecut pe lângă Numabo, înfingându-se în pieptul unui războinic din spatele lui, iar cum a căzut negrul scoţând un ţipăt în agonie, ceilalţi s-au răsucit pe călcâie şi s-au retras.

Însă în ciuda locotenentului, negrii au alergat în direcţia aeroplanului, în loc să pornească înapoi spre pădure, aşa că nici acum nu avea posibilitate de a ajunge la maşină.

După câteva clipe, negrii s-au oprit din fugă, întorcându-se din nou cu faţa spre el.

Vorbeau între ei cu voce tare, gesticulând puternic; după un moment-două, unul a sărit în aer, scuturând şi învârtind suliţa deasupra capului şi scoţând strigăte sălbatice de război.

Aceste strigăte şi-au făcut numaidecât efectul dorit asupra camarazilor care, după puţin timp, au participat cu toţii la acest act de sălbăticie, care le va da curajul necesar să poată porni un atac nou.

Al doilea asalt, i-a adus şi mai aproape de englez şi cu toate că el a mai trântit unul la pământ cu un glonţ de revolver, nu le-a luat mult după aceea până să dea o nouă năvală; iar aceasta a fost şi mai ordonată decât celelalte două, pentru că s-au împărţit în trei grupe, aproape înconjurându-l şi venind asupra lui simultan din trei părţi, astfel că el, deşi şi-a descărcat revolverul cu succes la fiecare împuşcătură, tot a fost ajuns în cele din urmă.

Sălbaticii se comportau ca şi când ar fi ştiut că el şi-a epuizat muniţiile; astfel îl înconjurau la câţiva paşi numai, cu intenţia clară de a-l prinde. Puteau foarte uşor şi fără nici o teamă să îl străpungă cu suliţele lor ascuţite.

După ce s-au mai învârtit de câteva ori în jurul lui, negrii, la un semn al lui Numabo, s-au repezit deodată asupra lui. Deşi tânărul locotenent a izbit în dreapta şi în

stânga, a fost copleşit repede şi lovit puternic cu cozile suliţelor.

Negri l-au smucit cu brutalitate de picioare, i-au legat mâinile la spate şi l-au împins să meargă spre junglă.

În timp ce paznicul din urma lui îl înţepa cu coada suliţei să meargă mai repede, locotenentul Smith-Oldwick încerca să descopere misterul motivului care i-a determinat pe negri să îl prindă viu.

Ştia bine că este prea departe în interiorul pădurilor ca uniforma lui să fi trezit interesul acestui trib până la care, probabil, vestea războiului mondial încă nu a ajuns. Astfel nu putea decât să îşi închipuie că întâmplarea l-a făcut să cadă în mâinile războinicilor unui mare domnitor al negrilor şi că soarta lui va atârna de capriciul aceluia.

Au mers astfel poate vreo jumătate de oră, când englezul a văzut înaintea lor un luminiş pe malul râului, un sat cu colibe acoperite cu stuf şi după puţin timp a fost condus pe poarta satului în strada principală, de fapt, unica lui stradă.

Imediat a fost înconjurat de un grup de copii, femei şi războinici, devenind centrul atenţiei într-o mulţime aprinsă, a cărei intenţie părea că nu e alta decât să îl termine cât mai repede.

Femeile erau mai veninoase decât bărbaţii, izbindu-l şi zgâriindu-l ori de câte ori puteau să îl ajungă, până când, în cele din urmă, Numabo, şeful, a fost nevoit să intervină ca să îl scoată din ghearele lor, păstrându-l, bineânţeles, pentru un alt scop.

În timp ce războinicii încercau să împrăştie mulţimea, pentru a croi un drum până la o colibă, Smith-Oldwick a văzut venind spre el, din partea opusă a satului, un număr de negri care purtau părţi de uniformă germană.

A rămas destul de surprins şi primul gând care l-a avut a fost acela că tocmai a intrat în contact cu o parte din armata despre care auzea că ar înainta dinspre coasta de apus şi în căutarea căreia a pornit el cu aeroplanul.

Un zâmbet trist i-a fluturat pe buze, gândindu-se la împrejurările nefericite în care a făcut această descoperire, pentru că, deşi nu şi-a pierdut cu totul speranţa, îşi dădea seama că numai printr-o minune ar fi putut scăpa de aceşti oameni.

Printre negri îmbrăcaţi numai cu o parte a uniformei germane era şi un individ înalt, într-o tunică cu galoane de sergent; dar cum l-a zărit pe ofiţerul englez un strigăt de triumfi a izbucnit de pe buze şi imediat după aceea, semenii lui au repetat strigătul, apropiindu-se de prizonier.

— Unde l-aţi prins pe englez? a întrebat Usanga, sergentul cel negru, pe şeful Numabo. Mai erau şi alţii cu el?

— A coborât din cer, a răspuns şeful, într-un obiect ciudat care zboară ca o pasăre şi care la început ne-a provocat teamă; dar am stat şi l-am studiat mai mult timp şi am văzut că nu era viu. După ce albul acesta a coborât din el, a continuat să explice şeful, noi l-am atacat şi l-am prins cu toate că mai întâi mi-a ucis câţiva războinici; dar şi noi suntem oameni curajoşi şi mari războinici.

— A zburat prin cer până aici? a întrebat Usanga, cu ochii holbaţi de mirare.

— Da, după cum ţi-am spus, într-un obiect mai mare care semăna cu o pasăre. Obiectul acela a rămas acolo unde a coborât, ştii, după cotitura a doua a râului. Noi l-am lăsat acolo, neştiind ce este şi fiindu-ne frică să ne atingem de el. Poate că este tot acolo, dacă nu o fi zburat până acum.

— Nu poate să zboare acum, a zis Usanga, dacă nu este şi omul acesta înăuntru.

— Dar ce este aceea?

— Este un lucru teribil, care ne-a îngrozit soldaţii, pentru că zbura noaptea spre taberele noastre şi arunca cu bombe în noi. Bine că l-aţi prins, deoarece v-ar fi făcut

şi vouă la fel, ucigându-vă pe toţi. Englezii aceştia sunt nişte oameni foarte răi.

— De acum nu o să mai zboare, a zis Numabo. Nu este dat oamenilor să zboare prin aer. Numai dracii fac lucruri de acest fel.

Cu acestea, şeful satului l-a împins cu brutalitate pe tânărul ofiţer spre o colibă din mijlocul celorlalte, unde l-a lăsat în paza a doi războinici puternici.

A trecut mai mult de o oră, timp în care prizonierul a rămas singur cu propriile lui proiecte, care nu erau decât încercări neobosite dar şi zadarnice, ca să desfacă legăturile cu care a fost legat de încheieturile mâinilor.

Mai târziu, încercările i-au fost întrerupte de sosirea sergentului negru Usanga, care a intrat în colibă şi s-a apropiat de el.

— Ce au intenţia să facă cu mine? a întrebat englezul. Apoi a continuat cu puţină speranţă în glas:

— Ţara mea nu este în război cu acest trib. Văd că d-ta ştii limba lor. Spune-le că nu le sunt duşman, că poporul meu este prietenul negrilor şi să mă lase să plec în pace.

Usanga a râs batjocoritor:

— Ei nu pot să facă vreo deosebire între un englez şi un german, a răspuns el. Lor le este indiferent din ce neam eşti. Ei atâta ştiu: că eşti alb şi prin urmare le eşti duşman.

— Atunci de ce m-au prins viu şi nu m-au omorât? a întrebat locotenentul.

— Vino aici! l-a poftit Usanga, conducându-l până la uşa colibei. Priveşte acolo, a adăugat el, arătându-i cu degetul marginea satului unde a fost lăsat un spaţiu mai mare între colibe, ca un fel de piaţă.

Locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick a văzut acolo un număr mare de negrese, unele ocupate să adune uscături şi lemne în jurul unui stâlp, iar altele pregătind focuri dedesubtul unor oale de gătit aşezate pe câteva pietroaie.

Ceea ce indica această privelişte sinistră era destul de lămurit pentru englez.

Usanga îl privea, în timpul acesta, cu multă atenţie, dar dacă se aştepta să fie răsplătit cu gesturi care să îi trădeze teama, se înşela amarnic, căci tânărul locotenent nu a făcut decât să ridice din umeri şi să îi spună calm:

— Aşadar, doriţi cu orice preţ să mă mâncaţi?

— Eu nu, şi nici oamenii mei, a răspuns Usanga. Noi nu mâncăm carne de om. Sătenii sunt aceia care te vor mânca, dar şi noi îi vom ajuta, când te vor ucide, englezule.

Locotenentul s-a oprit în uşa colibei, ca spectator interesat al organizărilor pentru teroarea ce avea să urmeze şi care să pună capăt existenţei sale pământeşti într-un mod îngrozitor.

Cu greu şi-ar fi putut imagina cineva că un sentiment de teamă l-a scuturat din temelie, teamă care, chiar dacă ar fi avut-o, o ascundea foarte bine sub o mască de indiferenţă imperturbabilă.

Până şi brutalul Usanga a fost impresionat de curajul victimei sale; deşi a venit cu intenţia să-şi bată joc şi să-l tortureze pe prizonier, nu a făcut nici una nici alta. S-a mulţumit doar să vorbească despre rasa albă cu cea mai mare răutate, în special despre englezi, pentru groaza pe care aviatorii acestora au insuflat-o în trupele indigene germane din Africa de răsărit.

— De acum, a încheiat el, nu vei mai zbura cu pasărea aceea mare, aruncând cu bombe asupra noastră din cer... voi avea eu grijă de aceasta.

Apoi s-a apropiat de un grup format din soldaţii lui care s-au adunat lângă un stâlp, unde glumeau şi râdeau cu femeile.

După câteva minute, englezul i-a văzut ieşind pe poarta satului şi gândurile sale s-au îndreptat din nou către planurile de evadare care îl obsedau.

La o distanţă de câţiva kilometri mai la nord de sat, pe o mică ridicătură de pământ şi foarte aproape de malul

râului, acolo unde jungla, oprindu-se la poalele unei movile, a lăsat liber câteva părţi de teren, un bărbat şi o fată erau foarte ocupaţi cu construcţia unei mici căsuţe în centrul căreia au clădit, cu un timp înainte, o colibă de stuf, lipită cu lut.

Lucrau amândoi aproape fără să schimbe vreun cuvânt, cerându-şi doar câte o explicaţie, sau punându-şi câte o întrebare ocazională.

Bărbatul, era aproape gol; avea doar o tunică aruncată ca un şal peste şolduri. Avea pielea netedă, bronzată de arşiţa soarelui. Mişcările sale aveau o graţie deosebită, iar când ridica un obiect greu, părea că nu face mai mult efort decât dacă ar fi ridicat mâinile goale.

El o privea destul de rar; fata însă îl privea mai insistent pe bărbatul de lângă ea, zugrăvindu-i-se pe chip o expresie de nedumerire, ca şi cum el ar fi fost o enigmă pe care ea nu o putea rezolva.

Adevărul este că, în ceea ce simţea ea faţă de el, era şi o nuanţă de respect, deoarece, în timpul scurt cât au fost împreună, a descoperit la acest om de statură uriaşă şi cu o înfăţişare aproape dumnezeiască, multe calităţi de supraom, amestecate cu apucături de fiară. La început, nu a simţit decât groaza inconştientă a femeii pe care i-o inspira situaţia în care se afla.

Era groaznic numai faptul că se afla singură în mijlocul unei jungle necunoscute şi neexplorate din Africa centrală, cu un om sălbatic; dar să mai ştie şi că acest om este un duşman care o ura pe ea şi pe toţi cei care făceau parte din neamul ei, însemna să nu îi mai rămână nici o urmă de speranţă că i-ar fi acordat cea mai mică atenţie de consideraţie.

L-a văzut pentru prima oară acum câteva luni, când el a intrat în localul înaltului comandament german din Africa-de-Est şi l-a răpit pe nefericitul maior Schneider, despre a cărui soartă nu s-a mai putut afla nimic.

L-a mai văzut încă o dată când a salvat-o din ghearele leului şi după ce i-a mărturisit că a recunoscut-o în tabăra englezilor, a luat-o ca prizonieră.

Ea însă, profitând de un moment de neatenţie din partea lui, l-a doborât cu o lovitură de revolver în moalele capului, reuşind astfel să se elibereze. Vedea însă bine că el nici acum nu căuta să se răzbune personal pentru gestul ei necugetat, după cum acesta a dovedit-o şi în noaptea aceea la Wilhelmstal, când l-a ucis pe căpitanul Fritz Schneider iar pe ea a lăsat-o în viaţă.

Nu, nu era în stare să îl pătrundă. O ura, dar în acelaşi timp o proteja. Iar acest lucru era cert. O dovadă mult mai recentă a fost momentul când a oprit maimuţele înainte să o sfâşie în bucăţi, după ce ea a reuşit să fugă din satul Wamabo în care Usanga, sergentul negru, a adus-o ca prizonieră.

Dar care era motivul pentru care el o salva tot timpul când era în primejdie?

Cu ce scop sinistru o proteja acest inamic sălbatic din primejdia celorlalţi locuitori din această junglă furioasă?

Căuta să înlăture gândul la probabila soartă care o aştepta, dar tocmai acest gând persista deasupra celorlalte gânduri ale ei, cu toate că trebuia să admită că în comportamentul acestui om faţă de ea, nu exista nimic care să îi arate că teama ei era justificată.

Probabil că şi ea făcea greşeala să-l judece după criteriul celorlalţi oameni şi fiindcă îl considera ca pe o fiinţă sălbatică.

Credea, de asemenea, că nu se putea aştepta la mai mult cavalerism de la el decât ar fi găsit la ceilalţi oameni civilizaţi pe care i-a cunoscut.

Domnişoara Bertha Kircher era din principiu o bună şi veselă camaradă. Nu se lăsa niciodată copleşită cu uşurinţă de gânduri negre şi mai mult ca toate, îi plăcea să meargă în lume, unde avea prilejul să schimbe idei, să

converseze, ceea ce însemna adevărata deosebire dintre om şi alte animale.

Pe de altă parte, Tarzan se mulţumea cu el singur.

Anii mulţi pe care i-a petrecut în semisingurătate, printre fiinţe a căror putere de expresie orală era extrem de limitată, l-au obişnuit să nu fie sclavul convorbirii altora.

Mintea lui activă nu era niciodată în repaus, dar pentru că ceilalţi camarazi din junglă nu puteau să urmeze ideile lui şi nici să priceapă imaginile vii pe care mintea lui de om le expunea, a învăţat de mult timp să le păstreze doar pentru el, aşa că nici acum nu a simţit nevoia să se împărtăşească altora.

Acest fapt, pe lângă antipatia pe care o nutrea pentru fată, era suficient să-i pecetluiască buzele dincolo de dialogul strict necesar. Din acest motiv lucrau amândoi, aproape fără să îşi vorbească.

Bertha Kircher nu putea să-şi dezmintă firea ei de femeie, aşa că a descoperit destul de repede cât este de plictisitor să ai lângă tine pe cineva căruia să îi poţi vorbi, dar care să nu aibă nici un chef să ţină pasul unui dialog.

Teama de acest om a dispărut încet-încet şi acum era cuprinsă de nenumărate curiozităţi nesatisfăcute, fie la planurile lui de viitor în ceea ce o privea pe ea, fie relativ la chestiuni mai personale în ceea ce îl privea pe el însuşi.

Era chiar firesc ca ea să se întrebe cu uimire,şi interes, care au fost antecedentele vieţii lui singuratice şi atât de ciudate în junglă şi cum a ajuns să lege o prietenie cu antropoizii care nu îi inspirau nici o infimă de teamă.

Odată cu dispariţia fricii care a stăpânit-o un timp destul de îndelungat, fata a devenit atât de îndrăzneaţă încât a reuşit să îi mai adreseze câte o întrebare.

— Ce ai de gând să faci după ce coliba şi gardul vor fi terminate?

— Mă voi duce pe coasta de apus unde m-am născut, a răspuns Tarzan.

Dar văzând nedumerirea din ochii fetei, a adăugat:

— Nu ştiu când voi porni. Am timp toată viaţa să o fac şi nu văd nici un motiv să mă grăbesc. Noi nu alergăm tot timpul dintr-un loc în altul cât mai repede posibil cum faceţi voi, în lumea civilizată. După ce voi sta destul aici, voi pleca spre apus, dar voi avea mai întâi grijă să îţi las un loc unde să poţi dormi în siguranţă şi să înveţi cum să te aprovizionezi cu cele necesare pentru a putea să trăieşti. Oare va fi necesar mult timp pentru aceasta?

— Cum? Vrei să pleci şi să mă laşi singură aici? a exclamat fata, cu o voce care îi trăda groaza insuflată de o asemenea perspectivă.

Şi văzând că el nu răspunde, a continuat:

— Vrei să mă laşi singură în jungla asta înfiorătoare, pradă fiarelor şi oamenilor sălbatici, la sute de kilometri distanţă de orice aşezare a albilor, într-un ţinut în care ştii bine că nu a călcat încă nici un picior de om civilizat?

— De ce nu? a obiectat Tarzan flegmatic. În primul rând că nu eu te-am adus aici şi în al doilea rând, crezi că ar proceda oare altfel bărbaţii din rasa ta cu o femeie care aparţine inamicului?

— Da! a exclamat fata. Bineânţeles. Nici un bărbat din ţara mea nu ar părăsi o femeie albă ştiind că rămâne singură în aceste locuri oribile, pline de groază.

Tarzan a ridicat, plictisit, din umeri. Toată discuţia i se părea fără nici un rost şi, în altă ordine de idei, îi era dez-agreabilă pentru că vorbea nemţeşte; era o limbă pe care o detesta la fel de mult ca şi poporul care o folosea.

Ar fi dorit ca şi fata să ştie engleza, dar chiar o dată cu acest gând şi-a amintit că a văzut-o o dată travestită în ofiţer în tabăra englezilor, unde continua să spioneze în favoarea nemţilor… deci, probabil, ştia şi această limbă.

— Ştii limba engleză? a întrebat-o el.

— Desigur că ştiu, a răspuns, dar nu aş fi crezut că o ştii şi tu.

Tarzan a privit-o aproape uimit când fata a remarcat aceasta, dar nu a scos nici un cuvânt. S-a întrebat numai care era motivul pentru care fata se îndoia de facultatea unui englez de a îşi vorbi limba.

Şi-a dat imediat seama că ea l-a considerat o fiară din junglă care a învăţat întâmplător limba germană, umblând des prin ţinuturile colonizate de nemţi.

Şi, într-adevăr, că numai prin acele locuri a avut ocazia să îl vadă, aşa că nu avea de unde să ştie că el era englez şi că şi locuinţa sa era într-un ţinut de sub dominaţia engleză.

— E bine şi aşa, a realizat el, ca fata să ştie cât mai puţin despre mine, deoarece cu atât pot eu mai mult să aflu despre activitatea ei în folosul germanilor, precum şi despre sistemul de spionaj german, al cărui reprezentant este ea.

S-a gândit, deci, să îi lase părerea care şi-a făcut-o despre el, adică să creadă tot ce îi arătau aparenţele: un locuitor sălbatic al junglei, care nu avea nici rasă şi nici ţară şi care îi ura pe toţi albii.

În această privinţă nu se înşela pentru că, într-adevăr, tocmai aceste lucruri şi le închipuia fata despre el, ceea ce de fapt nu era decât o explicaţie plauzibilă a atacurilor asupra maiorului Schneider şi a fratelui acestuia, căpitanul Fritz.

Au lucrat, deci, aşa în tăcere la căsuţă şi la împrejmuirea care acum era aproape sfârşită, fata ajutându-l cum putea mai bine.

El nu putea să observe acest fapt decât cu oarecare ciudă, deşi în sufletul său aproba impulsul pe care ea îl manifesta atât de des oferindu-i o mână de ajutor în munca destul de anevoioasă a culesului şi aranjatului tufişelor ghimpoase care ar fi constituit apărarea lor provizorie împotriva nenumăratelor carnivore de acolo.

Mâinile şi braţele ei însângerate erau dovezi clare ale numeroaselor vârfuri ascuţite ale ghimpilor în care s-a înţepat şi s-a zgâriat, aşa că, deşi o considera o duşmancă, totuşi, se simţea jenat să o lase să facă o astfel de muncă, aşa că i-a spus răspicat să înceteze.

— De ce? a întrebat ea. Nu mă doare mai mult decât te doare pe tine şi pe de altă parte, împrejmuirea o faci mai mult pentru mine, pentru apărarea mea, aşa că nu văd motivul pentru care nu aş lucra şi eu.

— Tu eşti femeie, a răspuns Tarzan, şi acest gen de muncă nu este pentru femei. Dacă ţii neapărat să faci ceva atunci ia vasele acelea şi mergi să le umpli cu apă din râu. S-ar putea să ai nevoie de apă când eu nu voi fi aci.

— Când nu vei fi aici? a repetat ea. Chiar ai de gând să pleci atât de curând?

— Imediat ce am terminat căsuţa, merg să vânez ceva ca să putem mânca, a răspuns el; iar mâine, merg din nou şi o să te iau cu mine ca să îţi arăt cum poţi vâna singură, după ce voi pleca definitiv.

Fata, fără să mai spună un cuvânt, a luat vasele pe care Tarzan a avut grijă să le aducă şi a pornit cu ele spre râu.

În timp ce le umplea cu apă, nu putea să nu se gândească cu multă îngrijorare la viitor, ştiind acum că Tarzan, după cele ce i-a spus, nu a făcut altceva decât să îi pronunţe sentinţa de moarte.

Da, pentru că din momentul când avea el de gând să plece, moartea ei era mai mult ca sigură, nemaiputând fi atunci, decât o chestiune de timp foarte scurt, până când jungla o va privi ca pe o pradă.

Şi ca să dea o şi mai mare convingere cugetului său şi-a pus întrebarea: cum ar putea o femeie singură să spere că ar fi capabilă să combată forţele sălbatice de distrugere, forţe care constituiau cea mai mare parte a existenţei din junglă.

Era atât de preocupată de problemele acestea încât nu mai vedea şi nici nu mai auzea nimic din ceea ce se petrecea în jurul ei.

A umplut vasele cu apă cu un gest mecanic şi luându-le de jos s-a întors încet spre căsuţă, dar a scos imediat un ţipăt înăbuşit şi a făcut un pas în spate, deoarece în faţa ei se înălţa ca un munte, tăindu-i calea spre colibă, o figură ameninţătoare.

Go-lat, regele tribului de maimuţe, fiind la vânătoare, s-a îndepărtat puţin de tribul său şi a văzut-o când mergea spre râu, iar acum stătea, oprind-o din drum.

Go-lat nu era o fiinţă frumoasă, dacă l-am fi judecat după criteriile omenirii civilizate. Toate femelele din tribul său însă şi chiar Go-lat însuşi, susţineau că blana lui neagră ca lutrul şi cu fire argintii, braţele lui enorme atârnând până la genunchi, capul lui ca o ghiulea înfiptă între umeri, erau semne de o rară frumuseţe.

Dar nici nu putea să creadă altfel, când ochii lui fioroşi şi injectaţi de sânge, gura lui enormă şi colţii puternici, nu făceau decât să mărească adorarea din partea tuturor femelelor pentru acest Adonis al junglei.

Fără îndoială că în minusculul său creier sălbatic s-a născut convingerea că şi această femelă străină, care aparţinea lui Tarmangani, trebuia să privească cu aceeaşi admiraţie această creatură atât de frumoasă ca el; căci cine s-ar fi putut îndoi de faptul că frumuseţea lui o întrecea pe cea a maimuţei albe care nici măcar nu avea păr pe corp.

Bertha Kircher nu a văzut în el decât o fiară urâtă, o caricatură de om, îngrozitoare şi teribilă.

Dacă ar fi ştiut Go-lat ce îi trecea ei prin minte, s-ar fi întristat şi cu siguranţă ar fi atribuit această calificare unei lipse complete de discernământ estetic din partea ei.

Tarzan a auzit însă strigătul fetei şi uitându-se spre acel loc a văzut imediat cauza care a îngrozit-o.

Sărind dintr-o mişcare, a alergat spre ea, în timp ce Go-lat s-a apropiat de fată, arătându-i sentimentele prin sunete surde care, deşi nu erau în realitate decât vorbe amicale, fetei i se părea că sunt mârâiturile unei bestii furioase.

Când Tarzan a ajuns mai aproape de ei, a strigat ceva maimuţoiului şi fata a auzit atunci, de pe buzele lui omeneşti, sunete identice cu cele care ieşeau de pe buzele antropoidului.

— Nu îi fac nici un rău, a răspuns Go-lat.

— Ştiu asta, dar ea nu ştie. Ea este ca şi Numa sau Sita, care nu pricep limbajul nostru. Crede că ai venit să îi faci vreun rău.

În timpul acesta, Tarzan a ajuns lângă fată.

— Nu îţi face nimic, a zis el. Să nu îţi fie frică. Maimuţoiul acesta s-a săturat de lecţia pe care i-am dat-o. Ştie acum cine este Tarzan. Nu se va atinge de ceea ce este a lui Tarzan.

Fata a aruncat repede o privire spre faţa lui şi a observat că fraza pe care a rostit-o nu însemna nimic pentru el şi că dreptul de proprietate pe care şi l-a asumat asupra ei era ca şi asupra căsuţei, de exemplu: un nou mijloc de a o ocroti.

— Dar îmi este tare frică de el, a articulat fata.

— Să nu îţi trădezi frica. Vei fi de multe ori înconjurată de maimuţe. Să ştii că în mometele acelea eşti mai în siguranţă decât oricând.

Şi văzând uimirea din ochii ei, a continuat să îi explice ceea ce credea el că ar fi necesar în această privinţă.

— Înainte să plec, îţi voi da mijloacele cu care să te poţi apăra dacă vreunul din ei ar vrea să încerce să fie împotriva ta. Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să fiu cât mai mult în preajma lor. În junglă există puţine animale care ar îndrăzni să atace aceste maimuţe, mai ales când sunt mai multe împreună. Dacă le dai ocazia să vadă că îţi este frică de ele, nu va trece mult şi vor căuta să profite de această slăbiciune a ta, iar viaţa îţi va fi atunci

ameninţată necontenit. În primul rând femelele te vor ataca. Eu le voi spune că poţi să te aperi şi că eşti capabilă să le ucizi. Îţi voi arăta cum să faci asta la momentul potrivit şi atunci te vor respecta şi se vor teme de tine.

— Voi încerca, a zis fata cu resemnare, dar mă tem că va fi ceva foarte dificil; iar acest animal este cea mai îngrozitoare creatură pe care am întâlnit-o vreodată.

Tarzan a zâmbit şi îi spuse un mare adevăr:

— Fără îndoială că şi el crede acelaşi lucru despre tine. În acest timp au venit şi celelalte animale în luminiş, aşa că Tarzan şi fata erau acum în centrul unui grup destul de mare de maimuţoi cu femelele lor bătrâne şi tinere şi cu puii, unii de gâtul mamelor, alţii jucându-se pe lângă picioarele lor.

Cu toate că au văzut-o pe fată în noaptea dansului, când Sita a provocat-o să sară din ascunzişul ei în arena în care maimuţele dansau, totuşi, mai arătau o mare curiozitate, acum după ce au revăzut-o.

Unele dintre femele s-au apropiat foarte mult şi prinzând hainele ei între degete, făceau o mişcare ca şi cum ar smulge fire de păr comentând în această privinţă una cu alta, în limba lor ciudată. Fata, făcând un efort a întregii sale voinţe de care era capabilă, a reuşit să treacă prin această încercare fără să arate nici o urmă de frică şi nici dezgustul de care era cuprinsă.

Tarzan o privea cu un zâmbet oarecum batjocoritor.

El nu s-a îndepărtat atât de mult de contactul pe care l-a avut cu lumea civilizată încât să nu realizeze tortura pe care fata o suferea, dar nu îi era deloc milă de această femeie din neamul duşmanilor cruzi şi care, fără îndoială, merita suferinţe cât mai năprasnice.

Dar cu toate aceste sentimente pe care le avea pentru ea, era nevoit să admire minunata ei desfăşurare de curaj.

La un momet dat, s-a întors spre maimuţe spunându-le:

— Tarzan merge să vâneze pentru el şi pentru femela lui. Ea va rămâne singură aici, în colibă. Aveţi grijă ca nici unul din trib să nu îi facă vreun rău. Aţi înţeles?

Maimuţele au dat afirmativ din cap.

— Nimeni nu se va atinge de ea, a zis Go-lat.

— Desigur că nu, a zis Tarzan. Pentru că altfel Tarzan vă va ucide.

După aceea s-a adresat fetei:

— Eu mă duc la vânătoare. Tu să stai în colibă. Maimuţele mi-au promis că nu se vor atinge de tine. Îţi las, totuşi, suliţa mea. Este cea mai bună armă pe care o poţi folosi când e nevoie să te aperi, dar nu cred că vei fi în primejdie, în scurtul timp cât voi lipsi.

A condus-o până la căsuţa pe care au construit-o şi după ce fata a intrat, a închis dechizătura cu crengi ghimpate şi a pornit spre pădure.

Fata l-a privit cum traversează poiana, observând mişcările lui elegante, care se armonizau atât de bine cu perfecţiunea corpului său.

La marginea pădurii, el s-a aruncat uşor într-un copac şi a dispărut din ochii ei iar ea, nefiind decât femeie, a intrat în colibă şi trântindu-se jos, a izbucnit în plânsete.

CAPITOLUL X

Prins de sălbatici

Tarzan îl căuta pe Bara, cerbul sau pe Horta, mistreţul, pentru că din toate animalele din junglă carnea acestor două i s-ar fi părut mai gustoasă femeii pentru care a plecat să vâneze.

Dar cu toate că nările lui sensibile erau concentrate în căutarea acestui vânat şi cu toate că a mers o distanţă destul de mare, nu a fost răsplătit nici cu cea mai mică urmă de miros a unuia dintre aceste animale.

Mergând tot pe lângă râu, unde spera să îl găsească mai uşor pe Bara sau pe Horta, a simţit la un moment dat un miros puternic care emana din satul Wamabo.

Cum Tarzan era întotdeauna pregătit să facă o vizită nepoftită inamicilor lui ereditari, Gomanganii, a făcut un ocol şi a ajuns în partea din spatele satului.

Aici, dintr-un copac ale cărui crengi atârnau peste gard, a început să observe ceea ce se petrecea în sat şi a văzut pregătirile care se făceau. După experienţa sa, a recunoscut imediat că acestea erau destinate uneia dintre'acele petreceri îngrozitoare, în care predomina consumul de carne de om.

Una dintre distracţiile lui principale era aceea de a juca negrilor farse diverse, simţind astfel o plăcere nebună şi o distracţie deosebită de cea pe care i-ar fi oferit-o jungla. Se amuza necăjindu-i şi îngrozindu-i pe săteni.

Şi acum chiar, dacă ar fi putut să îi frusteze de obiectul petrecerii lor, ar fi gustat o bucurie excesivă. Astfel, a cercetat satul din priviri ca să găsească vreun indiciu despre locul unde se afla prizonierul. Imaginea sa era însă împiedicată de frunzişul des al copacului în care stătea, aşa că, pentru a obţine o vedere mai bună, s-a strecurat uşor spre vârful crengii.

Cunoştiinţele lui despre pădure atingeau perfecţiunea, dar cu toată minunăţia simţurilor sale nu ar fi putut să fie infailibil.

Creanga pe care înainta acum, îndepărtându-se de trunchiul copacului, nu era mai subţire decât altele care i-au susţinut greutatea de nenumărate ori.

În ansamblu părea destul de sănătoasă; era înfrunzită de la un capăt la celălalt, iar Tarzan nici măcar nu a bănuit că la cotorul acestei crengi un gândac a reuşit să găurească lemnul, mâncând aproape jumătate din partea solidă a acestuia pe dedesubtul cojii.

Astfel, ajungând mai aproape de vârf, creanga a pleznit dintr-o dată de lângă trunchi, fără ca el să fi fost cât de cât prevenit.

Mai jos de această creangă nu mai era nici una de care ar fi putut să se agaţe, iar când a pornit să cadă, piciorul i s-a împiedicat de o plantă parazită care l-a făcut să se rostogolească peste cap şi să cadă lat pe spate în mijlocul străzii satului.

Negrii speriaţi de troznetul crengii când aceasta s-a rupt şi de zgomotul produs de trecerea corpului său printre crengi, au ieşit în fugă din colibe pentru a se înarma; iar când cei mai curajoşi dintre ei au ieşit, au văzut un corp omenesc, alb şi aproape gol, zăcând întins şi nemişcat acolo unde a căzut.

Împinşi de faptul că nu se mişca, s-au apropiat şi nemaivăzând pe altcineva care să îl fi însoţit, vreo doisprezece dintre ei au venit în fugă şi l-au înconjurat cu suliţele pregătite să îl străpungă, la orice semn de împotrivire.

La început, au crezut că a murit din cauza căzăturii, dar după ce l-au examinat mai de aproape, au descoperit că nu este decât ameţit.

Un războinic a propus să îi pună capăt zilelor printr-o împunsătură de suliţă, dar Numabo a intervenit, oprindu-i.

— Legaţi-l! a poruncit el. În seara aceasta ne vom hrăni cu toţii din belşug.

L-au legat deci de mâini şi de picioare cu curele tari, transportându-l în coliba în care locotenetul Smith-Oldwick îşi aştepta sfârşitul.

Englezul a fost şi el legat, cu puţin timp înainte, de mâini şi de picioare, de teamă ca nu cumva să scape în ultimul moment şi astfel să fie frustaţi de petrecerea lor.

Între timp, o mulţime de negri s-a strâns în jurul colibei ca să poată să îl vadă şi ei pe noul prizonier, dar Numabo a dublat numărul paznicilor de la intrarea în colibă, temându-se ca nu cumva vreun sătean, ameţit de

bucurie să o ia înaintea celorlalţi şi astfel, să fie lipsiţi de plăcerile dansului morţii, care preceda uciderea victimelor.

Tânărul englez a auzit şi el zgomotul când Tarzan a căzut printre crengile copacului, precum şi învălmăşeala din sat care a urmat imediat după aceea. Aşa cum stătea cu spatele rezemat de peretele colibei, îl privea pe colegul lui de închisoare, adus de negri. Pe faţa lui se observa clar un sentiment de surprindere şi milă.

A observat imediat că nu a mai întâlnit niciodată un specimen mai perfect din rasa umană decât acela care zăcea fără cunoştinţă în faţa lui şi se întreba căror împrejurări nefericite se datora căderea lui în mâinile negrilor.

Evident, după toate aparenţele, noul prizonier era şi el tot atât de sălbatic ca şi cei care l-au prins, dacă îmbrăcămintea şi armele ar fi fost un criteriu just după care să poţi judeca.

Dar tot atât de clar era şi faptul că, după forma bine făcută a capului şi a trăsăturilor sale regulate, nu părea să fie nicidecum unul dintre acei tâmpiţi care revin la sălbăticie chiar în mijlocul satelor sau orăşelelor civilizate.

A mai observat după un timp, că pleoapele noului venit se mişcau. Încet-încet, fluturând din când în când din pleoape, străinul a deschis ochii, privind nedumerit în jurul său.

Dar odată cu revenirea sa, privirile lui şi-au reluat expresia unei inteligenţe vii şi după câteva clipe, făcând un efort, s-a întors pe o parte, ridicându-se de la şolduri.

Acum stătea în faţa englezului şi văzându-i mâinile şi picioarele strâns legate, a zâmbit cu amărăciune.

— Îşi vor umple bine burţile în seara aceasta, a zis el. Englezul a zâmbit şi el la rândul lui.

— După gălăgia pe care o fac, trebuie să fie grozav de flămânzi. Vroiau să mă mănânce viu de când m-au adus aici. Dar pe tine cum te-au prins?

Tarzan a dat descurajat din umeri:

— Din greşeala mea, a răspuns el. Merit să fiu mâncat. M-am întins prea mult la vârful unei crengi care nu mă putea susţine, iar când s-a rupt, în loc să cad în picioare, m-am împiedicat şi am căzut în cap. Altfel nu m-ar fi prins de viu.

— Nu este nici o şansă de evadare? a întrebat englezul.

— Am mai scăpat o dată, a zis Tarzan şi i-am văzut şi pe alţii care au reuşit să fugă. Am văzut un om luat chiar de lângă par, după ce i-a fost străpuns corpul de vreo zece suliţe şi s-a aprins chiar focul de la picioarele sale.

Locotenentul Smith-Oldwick s-a cutremurat din cap până în picioare.

— Dumnezeule! a exclamat el. Sper să nu fiu supus acestei torturi. Pot rezista la orice, numai de foc îmi este frică. Şi m-aş dispreţui pe mine însumi dacă ar fi să cedez măcar o clipă, în ultimul moment, în faţa acestor demoni.

— Nu te îngrijora, a zis Tarzan. Nu durează mult. Nu este nici pe jumătate atât de rău pe cât se pare. Ai numai un moment-două, de durere înainte să îţi pierzi cunoştinţa. La urma urmei, a continuat el după o clipă de gândire, este o moarte ca oricare alta. Tot o să murim o dată. Ce deosebire este dacă va fi deseară sau peste un an, atâta timp cât am trăit deja o bună parte din viaţă! Şi crede-mă că am trăit!

— Cred că filosofia ta este foarte bună, prietene, dar nu pot să spun că este şi satisfăcătoare.

Tarzan a râs cu poftă.

— Mai bine rostogoleşte-te până aici ca să pot să ajung cu dinţii până la legăturile tale.

Englezul a făcut după cum i-a spus Tarzan şi acesta a început să îi roadă curelele.

Le simţea cum se desfăceau sub efortul său. Încă puţine clipe şi se vor desface şi atunci, va fi mai simplu pentru englez ca să îl dezlege şi pe el.

Dar tocmai în momentul acela a intrat în colibă o santinelă care, văzând ceea ce făcea noul prizonier, l-a lovit puternic în cap cu coada suliţei.

După aceea a chemat şi celelalte santinele şi au năvălit pe nenorociţii de prizonieri, bătându-i fără milă şi legându-i mai zdravăn decât au fost, câte unul de fiecare perete al colibei, faţă în faţă.

La plecarea lor, Tarzan l-a privit, dând din cap, pe colegul său de suferinţă.

— Cât mai avem viaţă trebuie să avem şi speranţă, a zis el, dar fără curajul cu care pronunţa altădată vechea lui deviză.

Locotentul Harold Percy Smith-Oldwick a zâmbit cu tristeţe.

— Văd însă că ni s-a scuturat de tot şi una şi alta, a zis el. Îmi pare rău că nu mai este mult până la cină.

Zu-tag vâna singur undeva mai departe de restul maimuţelor lui Go-lat. Zu-tag era un maimuţoi tânăr, ajuns de foarte scurt timp la maturitate.

Era mare, puternic şi feroce, iar în acelaşi timp era cu mult mai inteligent decât restul semenilor, fapt pe care şi fruntea lui mai plină şi mai puţin lăsată pe spate îl marcau.

Go-lat vedea de pe acum în acest maimuţoi tânăr un pretendent posibil la laurii domniei sale, aşa că îl privea cu gelozie şi răutate.

Probabil că, pentru acelaşi motiv ca şi pentru oricare altul, Zu-tag prefera să vâneze adeseori singur. Iar faptul că se îndepărta mai mult decât ar fi trebuit de ocrotirea maimuţelor, demonstra lipsa lui totală de teamă în faţa unor primejdii care puteau să îl întâmpine.

Unul din rezultatele acestui obicei a fost şi acela că putea să depindă de el însuşi mai mult decât camarazii săi şi că inteligenţa îi creştea necontenit, împletindu-se cu spiritul de observaţie.

Azi a fost la vânătoare spre sud şi se întorcea de-a lungul râului, pe o cărare pe care mergea de multe ori; folosea acest drum deoarece, îndeletnicirile ciudate, maimuţăreşti chiar şi obiceiurile de trai ale Gomanganilor, i-au stârnit atât curiozitatea cât şi interesul.

Astfel, după cum a făcut de nenumărate ori, s-a aşezat într-un copac de la marginea satului, de unde putea să vadă mai bine în interior şi a început să îi observe pe negri, care erau ocupaţi cu diverse treburi de-ale lor.

Dar nu a reuşit bine să se aşeze în copac, când odată cu negri, a fost şi el speriat de căderea corpului lui Tarzan printre crengile altui copac uriaş al junglei.

I-a văzut atunci pe negri adunându-se în jurul corpului nemişcat din stradă şi după puţin timp, ducându-l într-o colibă.

În aceeaşi clipă, Zu-tag s-a ridicat în toată înălţimea lui pe creanga copacului pe care a stat. Şi-a îndreptat apoi faţa spre cer ca să răcnească protestul său sălbatic, deoarece a recunoscut în omul legat pe străinul Tarmangani, care a venit ca prieten în mijlocul lor cu o noapte-două în urmă; era acelaşi om care a demonstrat cu câtă uşurinţă poate el să îl învingă pe cel mai puternic dintre ei câştigând, în acest fel, respectul şi admiraţia maimuţoilor tineri.

Dar ferocitate lui Zu-tag a fost imediat temperată de un vicleşug înnăscut.

Înainte de a da drumul vocii s-a şi născut în mintea lui gândul că ar fi bine să o poată elibera pe această maimuţă albă atât de minunată, din mâinile inamicului lor comun: Gomangani.

Nu a scos deci nici un răcnet, convingându-se de înţelepciunea ideii că mult mai mult se poate îndeplini în secret şi pe furiş decât cu forţa muşchilor şi a colţilor.

Bineânţeles că la început s-a gândit să intre singur în sat şi să îl răpească pe Tarmangani, dar când a văzut cât

de numeroşi erau războinicii din sat şi mai ales că foarte mulţi păzeau chiar intrarea în colibă, a realizat că aici nu putea să facă faţă singur. Atunci, tot atât de tăcut precum a venit, s-a îndepărtat prin frunzele copacilor, mergând spre nord.

Tribul îşi pierdea vremea prin poiana în care se afla coliba construită de Tarzan şi de Bertha Kircher. Unele maimuţe căutau alene hrană printre copacii de la marginea pădurii, iar alţii s-au întins pe jos la umbra copacilor răzleţi din poiană.

Fata, după ce a depăşit starea de nervi şi şi-a şters lacrimile, a ieşit din colibă şi a privit îngrijorată spre junglă, în partea de sud, pe unde a dispărut Tarzan.

Din când în când, arunca priviri bănuitoare în direcţia enormilor şi păroşilor antropoizi din jurul ei.

Cât de uşor, se gândea ea, i-ar fi oricăreia dintre aceste fiare să intre în colibă şi să o ucidă.

Îşi dădea foarte bine seama cât de neputincioasă era ea, chiar înarmată cu suliţa care i-a lăsat-o Tarzan, observând poate, pentru a mia oară, umerii lor masivi, gâturile lor ca de taur şi muşchii lor puternici alunecând atât de uşor sub blana care lucea pe ei.

Era sigură că niciodată nu a mai văzut până atunci o personificare atât de perfectă a forţei brute ca la aceşti maimuţoi îngrozitori.

Cu labele lor puternice i-ar smuci şi i-ar rupe suliţa din mână cu aceeaşi uşurinţă cu care ar rupe ea un băţ de chibrit, iar una din loviturile lor cele mai uşoare ar fi fost suficientă să o doboare şi să o zdrobească şi poate chiar să o ucidă.

Şi tocmai pe când era copleşită de aceste gânduri care o deprimau, s-a întâmplat să sară în poiană, pe neaşteptate, din copacii de la sud, un maimuţoi tânăr, dar enorm de mare.

Până atunci toate maimuţele aveau acelaşi aspect şi înfăţişare pentru Bertha Kircher şi abia cu mult mai târziu

a fost în stare să îşi dea seama că fiecare se deosebea de ceilalţi prin câteva caracteristici, aşa cum se deosebesc şi persoanele din rasa umană.

Şi totuşi, chiar în timp ce fiara se apropia, fata nu a putut să nu observe forţa şi agilitatea ei şi să îi admire blana de lutru.

Era clar că noul sosit era deosebit de agitat astfel încât cu greu se putea stăpâni. Purtarea şi atitudinea lui trădau din depărtare acest lucru.

Dar nu era numai fata care să observe aceasta ci şi întregul trib, deoarece mai multe maimuţe s-au ridicat să iasă înainte cu coama zbârlită şi mârâind de îndată ce l-au văzut venind spre ei.

Go-lat a fost printre primii, apropiindu-se de el, ţeapăn pe picioare, scoţând mârâituri surde şi rânjindu-i colţii cei puternici, în timp ce părul de pe ceafă şi de pe gât stătea ridicat, nici unul dintre ei nu aveau cum să ştie dacă Zu-tag vine liniştit sau speriat.

Bătrânul rege a mai văzut el în zilele sale şi alţi maimuţoi tineri venind în felul acesta, cuprinşi de o hotărâre neaşteptată ca să îi smulgă domnia.

A mai văzut chiar şi alţi maimuţoi pe punctul de a înnebuni, venind în acest fel din junglă şi năvălind printre membrii tribului. Aşadar, el nu dorea să fie luat prin surprindere.

Dacă Zu-tag s-ar fi apropiat paşnic, căutând în drumul său câte ceva de mâncare, ar fi putut ajunge în mijlocul tribului fără să stârnească nici o bănuială şi poate chiar fără ca cineva să îl simtă.

Când cineva vine însă aşa, deodată, manifestând toate dovezile unei emoţii neobişnuite, maimuţele trebuie să fie foarte atente!

S-a întâmplat însă şi acum ca şi în alte nenumărate rânduri să se manifeste în mod ciudat, ocolindu-se reciproc, ţepeni pe picioare, cu coama zbârlită, timp în care mârâiturile lor cumplite să nu lipsească, până să se

afle că nici unii şi nici alţii nu au intenţia să înceapă un atac.

Zu-tag i-a povestit lui Go-lat ceea ce a văzut acolo unde se afla satul Gomanganilor.

Go-lat şi-a arătat dezgustul său printr-o mârâitură şi s-a îndepărtat, trădându-şi indiferenţa prin cuvintele:

— Maimuţa albă să îşi poarte singură de grijă.

— Este o maimuţă mare, a zis Zu-tag, care a venit să trăiască în pace cu tribul Go-lat. Haide mai bine să îl eliberăm din mâinile Gomanganilor!

Go-lat a mârâit din nou şi a continuat să se îndepărteze.

— Atunci Zu-tag se va duce singur să îl ia de acolo, a stigat maimuţoiul tânăr, dacă lui Go-lat îi este frică de Gomangani.

Regele tribului s-a răsucit în călcâie, mârâind de furie şi bătându-se cu pumnul în piept:

— Lui Go-lat nu îi este frică, dar nu vrea să meargă, pentru că maimuţa albă nu face parte din tribul său. Du-te tu şi ia pe femela lui Tarmangani cu tine, dacă vrei atât de mult să îl scapi de acolo.

— Da, a strigat celălalt. Zu-tag va merge, luând cu el pe Tarmangană şi pe toţi maimuţoii lui Go-lat care nu sunt laşi.

Şi zicând acestea şi-a aruncat întrebător privirile de jur-împrejur spre ceilalţi maimuţoi.

— Cine vrea să meargă cu Zu-tag ca să îi bată pe Gomangani şi să îl salveze pe fratele nostru? a întrebat el.

La propunerea lui au păşit în faţă şi i s-au alăturat opt maimuţoi mai tineri, toţi în floarea vârstei şi a puterilor, pe când maimuţoii mai bătrâni, pe care anii i-au făcut mai conservatori şi mai circumspecţi, au clătinat din cap şi l-au urmat pe Go-lat.

— Bun, a mai strigat Zu-tag. Nu ne trebuie femele bătrâne să meargă la luptă cu Gonmangani, pentru că

aceasta este o afacere ce îi priveşte doar pe adevăraţii lupătători ai tribului.

Maimuţoii bătrâni nu au acordat nici o atenţie acestor cuvinte de laudă, dar cei opt care s-au oferit de bună voie ca să îl însoţească erau atât de plini de mândrie încât, stând în jurul lui Zu-tag, se loveau cu pumnii în piept, mârâind şi scoţând de mai multe ori răcnete de provocare, făcând întreaga junglă să răsune de ecoul acestor sunete cumplite.

În tot acest timp, Berta Kircher a fost o spectatoare încremenită a ceea ce ea credea că nu poate lua sfârşit decât printr-o luptă teribilă între aceste fiare îngrozitoare.

Dar, când Zu-tag şi cei care s-au oferit să îl urmeze au început să răcnească provocările lor, biata fată a început să tremure de groază, pentru că dintre toate sunetele din junglă, nu exista nici unul care să înfricoşeze mai mult decât răcnetele maimuţelor celor mari, mai ales acelea de provocare la luptă.

Dar, dacă până atunci a fost numai îngrozită, acum a rămas paralizată de spaimă, văzându-l pe Zu-tag şi pe cei opt maimuţoi pornind spre căsuţă şi apropiindu-se de ea.

Zu-tag a sărit deasupra gardului protector cu agilitatea unei pisici şi s-a oprit în faţa ei.

Fata, cu un curaj nemaimpomenit ţinea suliţa întinsă înaintea ei, cu vârful spre pieptul fiarei.

Maimuţoiul a început să bolborosească şi să gesticuleze, iar fata, deşi nu ştia nimic despre apucăturile maimuţelor, a înţeles că nu era ameninţată, pentru că nici nu mârâia, nici nu scrâşnea din dinţi; întreaga lui atitudine şi expresie arătau numai că doreşte să explice o problemă grea.

În cele din urmă şi-a pierdut, probabil, răbdarea, căci, cu o singură lovitură a labei sale enorme, i-a azvârlit suliţa din mână şi venind mai aproape, a prins-o de un braţ, fără brutalitate.

Ea s-a ferit de el, dându-se îngrozită la o parte şi totuşi, parcă îi spunea cu o voce internă că nu era nici o primejdie din partea acelei fiare.

Zu-tag bolborosea şi mai tare acum, arătând întruna cu mâna spre junglă, pornind spre acel loc, trăgând-o şi pe ea după el, părea aproape disperat în efortul pe care îl făcea să îi exlice ceva.

Arăta mai întâi spre căsuţă, apoi către ea, pe urmă spre pădure; în cele din urmă, ca sub o inspiraţie subită, s-a aplecat, a luat suliţa de jos şi arătând-o mereu cu degetul arătător, a arătat din nou spre sud.

Deodată, ca şi cum i s-a luminat în faţa ochilor, fata a înţeles că maimuţoiul încearcă să îi spună ceva desprea albul a cărui proprietate credeau ei că este ea.

Probabil că protectorul ei atât de ciudat a dat peste un necaz mare. La acest gând, care a prins imediat rădăcini în mintea ei, nu s-a mai ferit de maimuţoi, ci a pornit imediat, exprimându-şi cu aceasta intenţia că vrea să îl însoţească.

Ajungând lângă căsuţă, acolo unde Tarzan a blocat intrarea, a început să tragă la o parte mărăcinii pentru a face loc de ieşire.

Văzând ce face fata, Zu-tag a început să o ajute, aşa că după un minut-două, a avut o deschizătură suficientă pe unde să poată să iasă şi el şi ea

Imediat după aceea, Zu-tag şi cei opt maimuţoi au pornit repede spre junglă..., atât de repede, încât Bertha a trebuit să alerge cât o ţineau picioarele să ţină pasul cu ei.

Dar, după câteva clipe, s-a convins că nu este în stare să o facă şi a fost silită să rămână în urmă, în ciuda lui Zu-tag care se înapoia mereu insistând ca ea să vină mai repede.

La un moment dat, a prins-o de braţ, provocând-o să alerge alături de el. Toate protestele ei nu au dat nici un rezultat, deoarece nici fiara nu avea cum să ştie că ea protestează. Aşa că nu i-a dat drumul, până când ea nu

s-a împiedicat de un smoc de iarbă mai tare, căzând la pământ.

Atunci Zu-tag s-a înfuriat şi a început să mârâie.

Între timp, maimuţoii săi, ajunşi la marginea junglei îl aşteptau acolo ca să îi conducă mai departe.

Cu toată supărarea lui, Zu-tag a reuşit să înţeleagă în cele din urmă, că femela aceasta era prea slabă ca să ţină pasul cu ei; iar, dacă ei şi-ar fi încetinit puţin pasul şi ar fi continuat să meargă tot atât de încet ca şi ea ar ajunge poate prea târziu ca ajutorul lor să mai fie util pentru Tarmangani.

Astfel, uriaşul antropoid, a smucit-o pe Bertha Kircher şi a urcat-o ca pe o pană în spatele său. Cum braţele ei erau pe după gâtul lui, a prins-o de mâini într-una din labele sale şi a pornit repede să-i ajungă pe camarazii săi.

Îmbrăcată cum era în costum de călărie, fetei nu i-a fost dificil să se prindă de gâtul puternicului maimuţoi, iar când, după un timp, acesta a pornit printre copaci, printre crengile de mai jos ale acestora, ea a închis ochii, încolăcindu-şi braţele şi mai strâns de gâtul maimuţoiului, de teama ca nu cumva să cadă la pământ.

Călătoria aceasta prin copacii unei păduri primitive, împreună cu cele două maimuţe, va dăinui în amintirea Berthei Kircher pentru tot restul vieţii sale…, tot atât de limpede şi de vie ca şi momentul când s-a petrecut.

După ce a trecut primul val de teamă copleşitoare, a deschis şi ea ochii, privind cu un mare interes ceea ce era în jurul ei.

Nu a trecut mult şi senzaţia de groază a fost înlocuită cu altele: mai întâi, o siguranţă aproape completă când a văzut cu câtă uşurinţă şi siguranţă înaintau aceste fiare printre copaci; iar, mai târziu, nu s-a putut abţine să nu îl admire pe acest maimuţoi, care, deşi încărcat cu o greutate în plus, mergea tot atât de repede ca şi camarazii săi, fără a arăta vreun semn de oboseală.

Nici măcar o singură dată nu s-a oprit Zu-tag, până a ajuns între crengile unui copac uriaş la o mică distanţă de sat.

De acolo se putea auzi mai bine zgomotul vieţii din interiorul curţii, râsul şi strigătele negrilor, precum şi lătratul câinilor... şi cu tot frunzişul des al copacului fata a reuşit să privească şi să recunoască satul din care atât de recent a fugit şi ea.

S-a cutremurat la gândul eventualităţii de a fi nevoită să se înapoieze acolo. Se întreba cu ce scop a adus-o Zu-tag până aici.

Maimuţele înaintau acum foarte încet şi cu mare atenţie, nefăcând nici măcar atâta zgomot, cât ar fi făcut o veveriţă, până au ajuns la un punct de unde puteau să vadă mai bine în sat toată lungimea străzii.

Zu-tag s-a aşezat pe o creangă mare, lângă trunchiul copacului şi eliberând braţele fetei, i-a arătat că trebuie să găsească un loc unde să-şi pună piciorul; iar, după ce ea a făcut cum i s-a indicat, maimuţoiul s-a întors spre ea, arătându-i cu mâna uşa deschisă a unei colibe, de partea cealaltă a străzii.

Prin gesturile lui repetate, părea că încearcă să-i explice ceva, şi nu a trecut mult fiindcă fata a prins firul ideii care îl stăpânea: albul, bărbatul ei, era prizonier în acea colibă.

Ea a mai văzut că sub crengile copacului în care se aflau, era o colibă pe al cărei acoperiş ar fi putut să sară cu uşurinţă..., dar ce urma să facă după ce va intra în sat, era mai presus de puterea şi de închipuirea sa.

A început să se întunece. Negresele au aprins focul de sub oalele lor de gătit.

Fata a văzut stâlpul ridicat în mijlocul străzii satului şi a ghicit, cuprinsă de groază, ce însemnau aceste pregătiri odioase ale negrilor.

— Vai! a suspinat ea fără voie.

Dacă ar avea măcar o armă oarecare cu ea, armă care să îi dea o speranţă cât de slabă că ar putea cumva să îi intimideze pe negrii!...

Nu ar fi stat nici un momet la îndoială să intre în sat, încercând să îl salveze pe omul care, la rândul lui, a salvat-o de trei ori.

Ştia bine că o ura şi cu toate acestea, în pieptul ei ardea cu tărie simţul datoriei pe care îl avea faţă de el.

Nu se simţea în stare să îl pătrundă. În toată viaţa ei nu a văzut încă un bărbat atât de paradoxal în comportament şi de care să depindă atât de mult.

În multe apucături ale lui era mai sălbatic chiar decât fiarele cu care s-a asociat şi pe de altă parte era tot atât de cavaler, ca şi cavalerii din vechime.

A locuit cu el câteva zile în şir, pierdută în junglă şi absolut la discreţia lui şi în ciuda acestora a ajuns să creadă cu desăvârşire în onoarea lui; şi orice teamă pe care o simţea faţă de el dispărea repede.

Pe de altă parte, el putea să fie şi de o cruzime fără margini, iar dovada era faptul că intenţiona să o lase singură în mijlocul atâtor primejdii îngrozitoare de care era ameninţată şi ziua şi noaptea.

Acum Zu-tag, probabil că aştepta să se întunece înainte de a pune în aplicare planurile care existau în mintea lui sălbatică, deoarece şedea liniştit în copac, împreună cu ceilalţi, privind pregătirile negrilor.

După puţin timp, între negri a început o ceartă oarecare, pentru că mai mult de douăzeci de inşi s-au adunat în jurul unuia care, se părea, era şeful lor şi vorbeau cu toţii, gesticulând înflăcăraţi.

Discuţia dintre ei a durat cam cinci-zece minute, când deodată, grupul de negri s-a desfăcut şi doi războinici au alergat de partea cealaltă a satului, de unde s-au întors numaidecât cu un par lung şi gros, îngropându-l cu un capăt în pământ, alături de celălalt.

Fata s-a întrebat mirată care ar fi fost scopul celui de al doilea par, dar nu a trecut mult pentru a primi şi explicaţia cuvenită.

Între timp s-a întunecat bine, iar satul era luminat de flăcările a numeroase focuri mai mici. Fata a văzut un număr de războinici intrând în coliba pe care o avea Zu-tag sub observaţie.

O clipă mai târziu, a ieşit de acolo, târând în mijlocul lor doi prizonieri, dintre care unul a fost imediat recunoscut de fată ca fiind protectorul ei; iar despre celălalt fata şi-a spus că ar fi un englez în uniformă de aviaţie.

Acesta era aşadar secretul celui de-al doilea stâlp...

Ridicându-se repede în picioare, a pus o mână pe umărul lui Zu-tag şi arătându-i cu cealaltă spre sat, i-a zis:

— Haide!

Aceasta, ca şi cum s-ar fi adresat unuia din propria ei rasă...; îndată ce i-a ieşit cuvântul din gură, a sărit uşor pe acoperişul colibei de jos.

De aici până la pământ nu era decât o distanţă foarte mică, pe care a parcurs-o cu uşurinţă. A mers, ocolind după colibă, în partea pe unde era mai departe de focurile negreselor şi orientându-se pe unde era umbra mai mare, ca să nu poată fi descoperită cu uşurinţă.

0 dată numai, a întors capul să vadă dacă Zu-tag venea după ea şi l-a văzut chiar în urma ei; în spatele acestuia se mai vedea unul din cei opt antropoizi.

Fără îndoială că au urmat-o cu toţii şi gândul acesta o făcea să se simtă mai în siguranţă şi să spere mult mai mult decât a făcut-o până acum.

Trecând prin spatele unei colibe de la marginea străzii, a scos puţin capul, privind cu mare atenţie după colţul construcţiei.

La câteva palme de ea, se afla uşa deschisă a colibei; negrii erau mai departe, spre partea de jos a străzii

satului şi s-au strâns cu toţii în jurul prizonierilor legaţi de stâlpi.

Privirile tuturor, erau aţintite asupra victimelor, aşa că numai printr-un mare noroc ar fi putut să fie descoperiţi, atât ea cât şi însoţitorii ei, înainte să ajungă aproape de negri.

Dorea din tot sufletul să fi avut asupra ei vreo armă oarecare, cu care să poată conduce atacul, neavând de unde să ştie sigur dacă maimuţele o vor urma sau nu mai departe.

Sperând că va găsi ceva în interiorul colibei, s-a strecurat repede pe uşa din interior, iar după ea a intrat, unul după altul şi cei nouă maimuţoi.

Căutând la repezeală prin interior, a dat în cele din urmă, peste o suliţă mare şi înarmată cu aceasta, a intenţionat să iasă, dar s-a oprit la un moment dat la uşa construcţiei.

Tarzan şi locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick erau strâns legaţi, fiecare de parul lui. Nici unul din ei nu a rostit un cuvânt de mult timp.

Englezul a întors capul, astfel încât să-l poată vedea pe colegul său de suferinţă.

Tarzan stătea drept ca şi parul de care era legat. Figura lui era lipsită de orice expresie de teamă sau de furie.

Atitudinea lui arăta indiferenţa plictiselii, cu toate că amândoi bărbaţii ştiau că după câteva clipe, va începe tortura.

— Adio, prietene! a şoptit tânărul locotenent. Tarzan a întors capul în direcţia celuilalt şi a zâmbit.

— Adio! a răspuns el. Dacă vrei să scapi rapid, inhalează fumul şi flăcările cât poţi mai repede.

— Mulţumesc, a zis aviatorul.

A făcut apoi o strâmbătură, s-a ridicat pe lângă par, îndreptându-şi umerii.

Femeile şi copiii s-au aşezat în cerc larg în jurul victimelor, în timp ce războinicii, cu feţele oribil zugrăvite, se adunau încet ca să înceapă dansul morţii.

Tarzan s-a întors din nou către englez.

— Dacă vrei să le strici cheful, l-a sfătuit el, să nu te manifeşti în nici un fel, oricât de mult ai suferi. Dacă poţi să o duci până la sfârşit, fără să îţi schimbi expresia feţei şi să scoţi doar un singur geamăt, să ştii că îi privezi de toată plăcerea acestei părţi a petrecerii lor. Adio şi noroc!

Tânărul englez nu a răspuns, dar era clar, după felul cum şi-a încleştat fălcile, că negrii vor găsi prea puţină plăcere de la el, prin tortura la care îl vor supune.

Războinicii ocoleau victimele de la stâlp.

După puţin, Numabo avea să facă să curgă primele picături de sânge cu vârful ascuţit al suliţei sale, care va fi semnalul începerii torturii şi aprinderea vreascurilor de la picioarele victimelor.

Mai aproape şi tot mai aproape de ei, dansa îngrozitorul şef al satului, ai cărui dinţi galbeni şi ascuţiţi cu pila se vedeau rânjiţi la lumina focurilor, între cele două buze cărnoase ale lui.

Când se îndoia de mijloc, când bătea furios cu tălpile în pământ, când sărea în aer: acesta era dansul lui, într-un cerc care se tot restrângea, până când ar fi ajuns atât de aproape ca să poată atinge cu suliţa pe unul din cei doi legaţi de stâlp.

Iar când, în cele din urmă, suliţa a fost repezită, l-a atins în piept pe Tarzan, după care a început să curgă pe pielea lui netedă şi bronzată de arşiţa soarelui, un fir îngust de sânge.

Aproape simultan a izbucnit, la oarecare distanţă, aproape de periferia satului, strigătul unei femei, care părea a fi semnalul unei serii de ţipete îngrozitoare, de mârâituri puternice, de lătrături şi a unei mari mişcări şi dezordini din exteriorul cercului războinicilor.

Victimele de la stâlp nu puteau să descopere cauza acestei tulburări, dar Tarzan, fără să vadă, a recunoscut vocile maimuţelor provocatoare de dezordine.

Se mira numai ce anume i-a adus aici şi care era scopul atacului lor, mintea lui refuzând să creadă că au venit să-l salveze pe el.

Numabo şi războinicii săi au întrerupt imediat dansul şi au văzut-o pătrunzând, printre rândurile sătenilor înspăimântaţi, chiar pe fata care a scăpat din sat cu câteva seri înainte; iar în urma ei era un grup de fiinţe enorme, păroase, din junglă, pe care întotdeauna le-au privit cu spaimă.

Izbind în dreapta şi în stânga cu pumnii lui puternici şi sfâşiind cu colţii mari, venea Zu-tag, iar, pas la pas după el, stimulati de exemplul acestuia, restul trupei de maimuţe.

Acum, trecuţi dincolo de bătrâni, femei şi copii, erau conduşi de fată, exact spre Numabo şi războinicii săi.

Abia atunci au putut să fie văzuţi de Tarzan, care cu greu şi-a putut stăpâni marea surprindere, văzând-o pe aceea care a adus maimuţele să-l salveze.

Acesta i-a strigat numaidecât lui Zu-tag:

— Săriţi pe Gomangani până când ea mă dezleagă pe mine!

Iar Berthei Kircher i-a spus:

— Repede! Taie-mi legăturile!. Maimuţele vor avea grijă de negri.

Fata a alergat numaidecât spre el. Nu avea cuţit şi legăturile erau strânse foarte tare, dar ea a început să le dezlege cu degetele, lucrând foarte repede şi cu sânge rece, aşa că, până să se încaiere Zu-tag cu războinicii, a reuşit să desfacă legăturile lui Tarzan suficient ca el să-şi elibereze mâinile şi după o jumătate de minut, să fie dezlegat cu totul.

— Acum dezleagă-l şi pe englez! a strigat el.

S-a repezit înainte să îi dea ajutor lui Zu-tag şi semenilor acestuia în crunta bătălie împotriva negrilor.

Între timp, Numabo cu războinicii lui, dându-şi seama de numărul relativ mic al maimuţelor de care au fost atacaţi, s-au oprit, hotărâţi să îi distrugă cu suliţele şi cu celelalte arme pe năvălitori.

Trei maimuţe au căzut ucise, când Tarazan şi-a dat seama că rezultatul nu putea fi altfel decât în defavoarea maimuţelor, dacă nu găsea repede un mijloc de a distruge moralul negrilor. Atunci a privit înjur, căutând ceva cu care să îşi poată îndeplini scopul.

Privirile sale s-au oprit asupra unui număr de arme, cu care ştia bine că va putea ajunge la rezultatul scontat.

Pe buzele sale a fluturat un zâmbet sinistru, când a smucit o căldare de apă clocotită de deasupra unuia din focuri şi a azvârlit-o exact în faţa negrilor, opărindu-i.

Urlând de groază şi de durere, aceştia s-au retras, cu toate insistenţele lui Numabo de a-i împinge la atac.

Dar abia a vărsat asupra negrilor căldarea cu apă fiartă, când Tarzan a aruncat-o şi pe a doua; nu a mai fost nevoie să o folosească şi pe a treia, căci negrii s-au îndepărtat în toate direcţiile ţipând şi urlând.

În timpul acesta, fata l-a dezlegat şi pe englez, iar Tarzan regăsindu-şi armele, le-a făcut semn să plece toţi trei, urmaţi de cele şase maimuţe care au mai rămas, spre porţile satului. Aviatorul s-a înarmat şi el cu o suliţă aruncată de unul dintre războinici în fugă şi astfel, au dispărut în întuneric.

Numabo nu a mai reuşit să îşi readune la timp războinicii şi să le alunge spaima care a intrat în sufletele lor. Nu a putut nici să le aline durerile pricinuite de apa care i-a opărit, astfel că cei eliberaţi au reuşit să se îndepărteze, fără să mai fie împiedicaţi de cineva.

Tarzan păşea în tăcere prin junglă.

În urma lui mergea Zu-tag, maimuţoiul şi după ei antropoizii care au supravieţuit luptei, urmaţi de Bertha şi de locotenentul Smith-Oldwick; acesta din urmă era complet uimit şi mistificat.

În toată viaţa lui, Tarzan a fost nevoit să se simtă obligat altora de prea puţine ori.

El şi-a croit drumul vieţii într-o lume sălbatică, prin forţa muşchilor săi, prin agerimea celor cinci simţuri ale sale şi prin puterea de judecată, darul de la Dumnezeu.

Dar acum cea mai mare obligaţie din lume i-a fost pusă pe umeri: viaţa i-a fost salvată de altcineva!

A scuturat furios din cap şi a mârâit ca fiarele, pentru că a fost scos din ghearele morţii chiar de aceea pe care o ura mai mult ca pe oricare altul.

CAPITOLUL XI

Fuga şi aeroplanul

Tarzan al maimuţelor, întorcându-se de la o vânătoare cu succes, de unde aducea pe umerii săi puternici un cerb întreg, s-a oprit printre crengile unui copac mare de la marginea poienii şi a privit cu tristeţe spre cele două persoane care mergeau spre râu, către coliba împrejmuită din interiorul colibei de mărăcini, aflată la o mică distanţă mai încolo.

Tarzan şi-a scuturat pletele şi a oftat, îndreptându-şi privirile spre apus şi lăsând gândurile să îi rătăcească la cabana îndepărtată de lângă golfuleţul oceanului, ale cărui valuri mângâiau nisipul plajei unde se afla locuinţa copilăriei sale. Se gândea la cabana tatălui său mort de atâta vreme, cabană spre care îl atrăgeau amintirile şi comorile unei copilării fericite.

De când şi-a pierdut soţia, era stăpânit de dorul nemărginit de a se întoarce la locurile acelea, în jungla sălbatică şi neumblată unde a trăit viaţa pe care o iubea, cu mult timp înainte ca omul să îi fi invadat terenul străbătut de el.

Spera ca, reluându-şi viaţa de mai înainte, în aceleaşi condiţii, să poată simţi o uşurare sufletească a unei inimi nemângâiate şi dacă ar fi fost cu putinţă, să găsească într-o oarecare măsură şi uitarea.

Dar cabana şi golfuleţul erau departe, trebuind să facă marşuri multe şi obositoare până acolo şi pe deasupra mai era şi împiedicat de datoria pe care simţea că o are faţă de cele două persoane care mergeau prin poiană în faţa ochilor săi.

Una dintre ele era într-o uniformă zdrenţuită a forţelor aeriene engleze..., cealaltă, o tânără îmbrăcată şi mai zdrenţuros, în ceea ce a mai rămas din costumul ei elegant de călărie.

Un capriciu ciudat al destinului omenesc a aruncat împreună aceste trei fiinţe atât de deosebite una de alta: una sălbatică, aproape o fiară, a doua, un ofiţer din armata engleză, iar cea de-a treia o femeie, o nemţoaică spioană, pe care el o ura atât de mult.

Tarzan nu putea să îşi facă nici un plan ca lumea pentru a scăpa de ei... numai dacă nu i-ar fi însoţit tot drumul nemărginit de lung până înapoi la coasta de răsărit a Africii: un drum care l-ar fi silit din nou la acea cale lungă şi obositoare pe care a parcurs-o până acum spre ţinta lui.

Dar ce mai putea să facă în afară de aceasta?

Nici una dintre cele două persoane nu putea şi nu avea nici forţele necesare, nici puterea de rezistenţă şi nici nu cunoşteau suficient pădurea ca să îl poată însoţi prin ţinuturi cu totul necunoscute până la coasta de apus; dar nici nu dorea să-i aibă cu el.

Poate că pe bărbat l-ar fi tolerat într-o oarecare măsură, dar în ceea ce priveşte posibila prezenţă a acelei femei în cabana lui care, prin amintiri, îi devenise un lucru sacru, nu putea să se gândească la aceasta fără ca o mârâitură de furie să nu îi iasă de pe buze.

Dar, pentru că nu putea nici să îi lase acolo în voie, nu îi rămânea decât o singură soluţie.

Se credea nevoit să se înapoieze în marşuri scurte şi obositoare, pe drumul pe care l-a mai făcut o dată, spre coasta de răsărit sau până va da de primele aşezăminte de albi în direcţia aceea.

E adevărat că la început a avut intenţia să o lase pe fată în grija soartei, dar aceasta a fost mai înainte ca ea să fi fost actorul principal în eliberarea lui din mâinile sătenilor negri.

Obligaţia spre care l-a îndreptat episodul îl supăra, dar nu putea nici să nu recunoască acest fapt; aşa că, în timp ce îi privea, s-a zugrăvit pe faţa lui acea expresie de tristeţe, luminată puţin de unul dintre zâmbetele sale, la ideea neputinţei în care se aflau cei doi.

Cât de mic era, într-adevăr, omul!

Cât de prost echipat era să poată combate forţele naturii!

Chiar şi puii mici din tribul Go-lat aveau mai multe perspective de suportat greutăţile vieţii decât aceştia, pentru că puiul acela putea cel puţin să scape din primejdia numeroaselor fiare care îi ameninţau viaţa.

Da! Nici una dintre vietăţi nu umbla atât de încet ca sărmanul om, slab şi neputincios; poate doar Kata, broasca ţestoasă, să îl fi putut întrece în încetineala mişcărilor.

Fără Tarzan, cei doi ar fi putut foarte bine să moară de foame şi de sete în mijlocul unui ţinut dintre cele mai stranii dacă, prin cine ştie ce minune, ar scăpa de celelalte forţe de distrugere de care erau ameninţaţi necontenit.

În dimineaţa aceea Tarzan le-a adus fructe, nuci şi banane, iar acum le aducea carnea vânatului ucis, în timp ce ei nu puteau face altceva mai bun decât să aducă apă de la râu.

Nici acum, când traversau poiana spre colibă, nu simţeau prezenţa lui Tarzan prin apropiere.

Nu ştiau că sunt urmăriţi de ochii lui ageri, dar prietenoşi, după cum nu ştiau că altă pereche de ochi, mai

puţin prietenoşi, îi priveau insistent dintr-un tufiş de răchită, din apropierea intrării în colibă.

Nu ştiau nimic din toate acestea; dar Tarzan ştia.

Deşi, la fel ca şi ei, nu putea să vadă fiinţa care era ascunsă de frunzele dese ale tufişului, ştia, totuşi, că este acolo, ba chiar şi ce anume era, după cum îi ştia cu precizie şi intenţiile, ca şi cum nu ar fi fost acoperită cu absolut nimic, aflându-se în imaginea tuturor.

O mişcare uşoară a frunzelor din vârful unei singure tulpine a fost suficientă să îl înştiinţeze de prezenţa fiarei acolo. Era convins de aceasta, deorece mişcarea provenea din presiunea făcută la rădăcina tulpinei, iar frunzele scoteau alt sunet când mişcarea lor era provocată de vânt. Oricine ar fi trăit o viaţă întreagă în junglă ar fi făcut această diferenţă subtilă.

A trecut totuşi şi o boare de vânt, care a adus până la nările sale delicate şi dovada indiscutabilă a faptului că Sita, pantera aştepta, ascunsă acolo, cele două fiinţe care se întorceau acum de la râu.

Ei au reuşit să meargă cam jumate din distanţa de la râu până la intrarea în căsuţă, când Tarzan le-a strigat să se oprească.

Privind miraţi în direcţia de unde s-a auzit strigătul lui, l-au văzut sărind cu uşurinţă din copac la pământ şi înaintând spre ei.

— Veniţi încet spre mine! a strigat el. Să nu alergaţi pentru că dacă o veţi face, Sita o să vă atace îndată.

Au făcut aşa cum li s-a spus, mergând spre el, cu uimirea zugrăvită pe feţele lor...

— Ce vrei să zici? Şi cine este Sita? a întrebat englezul. Dar în locul oricărui răspuns, Tarzan a aruncat la pământ trupul lui Bara, cerbul, şi a pornit în fugă spre ei, cu privirile aţintite spre ceva ce se afla în spatele lor.

Atunci au întors şi ei capul, convingându-se de identitatea Sitei, pentru că din spatele lor venea în viteză pantera, cu faţa încruntată şi întruchipând parcă furia, repezindu-se să atace.

Bănuiala şi furia panterei s-au stârnit în momentul în care l-a văzut pe Tarzan sărind din copac şi apropiindu-se de aceia pe care ea îi pândise.

Experienţa, desprinsă din viaţă, sprijinită de instinctul ei, i-a spus că Tarmangani este pregătit să o frusteze de prada ei şi fiind flămândă, nu era deloc dispusă să renunţe la carnea pe care o considera a ei.

Fata şi-a stăpânit un strigăt involuntar văzând cât de aproape se află fiara cu colţi şi gheare, care a năvălit asupra lor.

S-a lipit de bărbatul de lângă ea, agăţându-se de el; iar englezul neânarmat şi fără nici un fel de apărare, nu a ezitat nici un moment să o împingă la spate şi acoperind-o cu corpul său, s-a oprit să întâmpine atacul panterei.

Tarzan, oricât de obişnuit era cu acte de curaj, nu a putut să nu simtă trecându-i un fior prin vine, când a văzut scena de curaj zadarnic şi fără nici o aparenţă a englezului.

Pantera, în atacul ei, înainta cu viteză şi nici distanţa, dintre tufişul în care a fost ascunsă şi victimele către care aspira, nu era prea mare.

În intervalul necesar unei persoane oarecare să citească inteligent o duzină de cuvinte, pisica aceasta enormă şi agilă ar fi putut parcurge toată distanţa şi să ucidă prada atacată.

Dar, dacă Sita era energică, Tarzan era şi mai dinamic.

Locotenentul englez l-a văzut pe Tarzan trecând ca o săgeată pe lângă el. A văzut pantera oprindu-se din atacul ei ca şi cum ar fi intenţioant să facă loc sălbaticului ce năvălise asupra ei…

Locotenentul Smith-Oldwick a văzut cu uimire, pe lângă toate acestea, că şi Tarzan face o mişcare într-o parte şi în acelaşi timp, o săritură asupra fiarei, ca un jucător asupra celui în mâinile căruia se află mingea.

Tot atunci două braţe puternice au înlănţuit corpul carnivorului: braţul stâng pe dinaintea umărului stâng al fiarei şi braţul drept pe sub piciorul drept din faţă; iar odată cu ciocnirea, amândoi s-au rostogolit de câteva ori pe iarba poienii.

Englezul a mai auzit şi scrâşniturile, amestecate cu mârâituri, ale timpul luptei cumplite, dar groaza pe care o simţea nu i s-a atenuat când şi-a dat seama că sunetele care ieşeau din gâtul acestui om abia se deosebeau de cele ale fiarei.

Trecându-le spaima din primul moment, fata s-a desprins de braţul englezului spunându-i:

— Nu putem să facem şi noi ceva? Să îl ajutăm până nu îl ucide fiara!

Englezul s-a uitat prin jur după un pietroi sau o creangă groasă cu care să atace pantera. Fata, însă, a scos o exclamaţie şi a început să alerge spre colibă.

— Aşteaptă-mă aici! i-a strigat ea din fugă, peste umăr. Voi aduce suliţa pe care mi-a lăsat-o.

Smith-Oldwik a văzut pantera încercând să ajungă cu ghearele ei ascuţite la carnea lui Tarzan şi pe acesta l-a văzut încordându-şi fiecare muşchi, întrebuinţând toate mijloacele pe care le avea la îndemână ca să îşi ţină corpul departe de ghearele ei.

Muşchii braţelor sale păreau nişte otgoane groase, înnodate sub pielea brună. Vinele i s-au umflat pe gât şi pe frunte, odată cu forţa care creştea neâncetat şi cu care se străduia să zdrobească pantera.

Dinţii lui erau înfipţi în ceafa fiarei şi acum a reuşit să înlănţuie trupul cu picioarele pe care le-a încrucişat pe sub burta ei.

Sita, sărind în sus, a încercat să se desprindă din strânsoarea lui Tarzan, trântindu-se la pământ şi rostogolindu-se dintr-o parte în alta.

S-a ridicat în picioarele din spate, dar fiinţa sălbatică din spatele ei a rămas neclintită la locul ei, ţinându-se agăţată de ea cu tenacitate, în timp ce braţele ei

puternice se strângeau din ce în ce mai tare de pieptul fiarei.

Atunci a sosit fata, răsuflând greu şi aducând suliţa pe care Tarzan i-a lăsat-o ca armă de apărare.

Dar nu a pierdut vremea să o mai dea englezului care a ieşit înaintea ei să o ia, ci, trecând repede pe lângă el s-a repezit la grămada de blană galbenă şi la pielea netedă şi înnegrită de soare.

De mai multe ori a încercat să înfigă suliţa în inima fiarei, dar tot de atâtea ori a trebuit să renunţe de teamă să nu rănească Tarzan.

În cele din urmă, însă, când amândoi combatanţii au rămas un moment nemişcaţi, timp în care carnivorul a încercat să răsufle o clipă de oboseala teribilă a luptei, Bertha Kircher a străpuns pantera dintr-o parte în alta, ucigând-o pe loc.

Tarzan s-a ridicat de pe trupul mort al Sitei şi s-a scuturat, aşa cum se scutură fiarele care sunt acoperite peste tot corpul cu pâr.

Ca şi alte apucături ale sale, aceasta nu era altceva decât rezultatul influenţei traiului din junglă, nicidecum ceva ereditar sau o reântoarcere la starea primitivă a omului. Astfel, deşi era om, atât fata cât şi englezul au rămas impresionaţi de originalitatea actului său.

A fost întocmai ca şi cum Numa, ieşind victorios dintr-o luptă, s-ar fi scuturat să îşi îndrepte coama ciufulită şi totuşi, impresia era foarte nefirească, după cum erau şi mârâiturile hidoase care ieşeau de pe buzele sale.

Tarzan a privit-o pe fată cu o expresie ciudată.

Bertha i-a făcut din nou o favoare şi Tarzan nu dorea să aibă nici o obligaţie faţă de o spioană nemţoaică.

Cu toate acestea nu se putea ca în inima sa cinstită să nu încolţească o oarecare admiraţie pentru curajul ei: fapt care întotdeauna îl impresiona adânc, el însuşi fiind personificarea curajului.

— Uite şi vânatul, a zis el, luând de jos cerbul pe care l-a adus. Probabil că doriţi să frigeţi partea voastră de carne, dar Tarzan nu îşi va strica la foc partea lui de carne.

L-au urmat amândoi în interiorul căsuţei unde a tăiat mai multe bucăţi de carne pentru ei, reţinându-şi o bucată de pulpă.

Tânărul locotenent a aprins un foc, iar fata a participat la operaţiile culinare ale simplului lor prânz.

Pe când era ocupată cu această îndeletnicire, cei doi bărbaţi o priveau de la o oarecare distanţă, în aşteptarea rezultatului.

— Minunată fată, nu este aşa? a întrebat locotenentul englez.

— Nu este decât o nemţoaică şi, mai mult decât atât, este o spioană, a răspuns Tarzan.

Englezul s-a întors repede spre aceasta.

— Ce vrei să spui? a exclamat el.

— Exact ceea ce am spus; nu este decât o nemţoiacă şi o spioană.

— Nu cred, a obiectat ofiţerul.

— Cum vrei; îmi este indiferent dacă crezi sau nu. Am văzut-o pentru prima dată în tabăra germanilor conferind cu generalul lor şi cu ofiţerii statului major. Pe urmă, am văzut-o travestită, dar în tabăra englezilor; iar după aceea am văzut-o din nou, aducând ştiri unui ofiţer german la Wilhelmstal. Deşi, după cum ţi-am spus, este nemţoiacă, fiindcă este femeie mi-a fost cu neputinţă să o distrug.

— Şi eşti convins că ceea ce spui este adevărat? a întrebat locotenentul. Dumnezeule! Numai una ca asta nu pot să cred, când este atât de dulce, bună şi curajoasă.

Tarzan a ridicat indiferent din umeri.

— Dar până şi Pamba, şobolanul, trebuie să aibă vreo calitate. Totuşi, ea este ceea ce ţi-am spus că este, prin urmare o urăsc şi ar trebui să o urăşti şi tu.

Locotenetul Harold Percy şi-a îngropat faţa în mâini.

— Dumnezeu să mă ierte, a zis în cele din urmă, dar nu pot să o urăsc.

Tarzan a aruncat o privire dispreţuitoare camaradului său şi s-a ridicat.

— Plec din nou la vânătoare, a spus el. Acum aveţi mâncare suficientă pentru două zile. Până atunci mă întorc.

Amândoi au privit în urma lui, până când acesta a dispărut în frunzişul copacilor, de partea cealaltă a poienii.

Şi cum nu l-au mai văzut, fata a început să simtă o nelinişte vagă pe care, în prezenţa lui Tarzan nu o simţea.

Primejdiile invizibile care o pândeau din codrul întunecos păreau şi mai rele şi cu mult mai eminente acum, când Tarzan nu mai era de faţă.

Când el era acolo, vorbind cu ei, căsuţa lor din mărăcini i se părea unul dintre cele mai sigure locuri din lume.

Acum dorea ca el să fi rămas cu ei...; două zile întregi i se păreau o eternitate: două zile de frică neâncetată, două zile cu fiecare moment plin de primejdie.

S-a întors spre locotenent, zicându-i:

— Aş fi dorit să mai rămână. Mă simt întotdeauna mai în siguranţă când el este aici. Într-adevăr, este întunecat şi teribil, totuşi, simt că sunt mai în siguranţă cu el, decât cu oricare alt om pe care l-am cunoscut vreodată. Are aerul că i-aş fi antipatică, dar, cu toate acestea, nu ar permite nimănui să îmi facă vreun rău. Nu pot să îl înţeleg deloc.

— Nici eu nu prea pot să îl înţeleg, a răspuns englezul; dar ştiu bine un lucru: că prezenţa noastră aici îi stinghereşte planurile. Ar vrea să scape de noi şi chiar mă cuprinde gândul că speră să nu ne mai găsească aici când vine, fie că am sucombat sau nu vreuneia din

primejdiile de care suntem necontenit înconjuraţi în aceste ţinuturi sălbatice.

Mai cred, a continuat englezul, după oarecare reflexe, că ar trebui să încercăm să ne întoarcem la locuinţele albilor din această regiune. Acest om nu ne vrea aici şi nici nu ne-am putea închipui că ar fi posibil de trăit multă vreme în sălbăticia care ne înconjoară. Am călătorit şi am vânat în multe părţi ale Africii, dar nu am văzut şi nici nu am auzit vreodată de o singură localitate măcar, în care să mişune atâtea fiare sălbatice ca în regiunea aceasta.

Dacă pornim imediat spre coasta de răsărit, vom face drumul înconjuraţi de aceleaşi primejdii pe care le avem şi aici şi dacă putem supravieţui unui marş de o zi, cred că vom găsi mijloacele să ajungem la coastă numai în câteva ore, pentru că aeroplanul meu trebuie să fie tot acolo unde am aterizat în ziua când m-au prins negri.

Sunt sigur că nu se găseşte nici unul printre ei capabil să îl piloteze şi nici nu văd vreun motiv ca ei să îl fi distrus până acum. De fapt, indigenii nu pot să fie stăpâniţi decât de frică în faţa unui obiect atât de ciudat, pe care nu îl pot pricepe, aşa că nu ar îndrăzni să se apropie de el.

Da, a încheiat el, trebuie să fie tot acolo unde l-am lăsat, pregătit să ne ducă în siguranţă la destinaţia noastră.

— Dar nu putem pleca, zise fata, până nu se întoarce şi el. Cum o să plecăm aşa, fără să îi mulţumim sau să ne luăm rămas bun de la el? Suntem prea obligaţi faţă de el ca să procedăm astfel.

Locotenentul a privit-o câteva clipe în tăcere. Se întreba dacă ea cunoştea sentimentele lui Tarzan faţă de ea şi a început el singur să se îndoiască de adevărul acuzaţiilor care acesta i le aducea fetei.

Cu cât o privea mai mult pe fată, cu atât îi venea mai greu să accepte ideea că ar fi putut fi o spioană inamică.

Era tentat să o întrebe fără menajamente despre acest subiect, dar nu a avut inima să o facă, aşa că, în

cele din urmă, s-a hotărât să aştepte ca timpul şi un studiu mai îndelungat, să-i dezvăluie adevărul sau netemeinicia acuzaţiilor.

— Cred, a continuat el ca, şi cum nu ar fi fost nici o pauză în convorbirea lor, că omul acesta va fi mai mult decât fericit să ne găsească plecaţi când se va înapoia. Nu este nevoie de a ne pune încă două zile viaţa în pericol pentru a-i mulţumi, oricât de mult am aprecia serviciile care ni le-a făcut. Tu te-ai achitat suficient de obigaţia pe care o aveai; iar după cele ce mi-a spus el mie despre tine, cred că tu ai cele mai puţine motive să rămâi aici.

Fata l-a privit mirată, spunându-i:

— Nu înţeleg ce vrei să zici!

— Îmi este greu să îţi explic, a răspuns englezul, scormonind nervos prin iarbă cu vârful băţului pe care îl ţinea în mână, dar îţi dau cuvântul meu de onoare că ar dori să nu ne mai vadă aici.

— Te rog, spune-mi ce a spus despre mine, a insistat fata. Am şi eu dreptul să ştiu.

Locotenentul Smith-Oldwick şi-a îndreptat umerii, a prins curaj din această mişcare şi a privit fix în ochii fetei.

— A spus că te urăşte şi că nu te-a ajutat decât pentru faptul că eşti femeie, simţind în asta o datorie.

Fata s-a îngălbenit când a auzit aceste cuvinte, apoi faţa i s-a înroşit.

— Atunci plecăm, a zis ea. Într-un minut sunt gata. Numai să iau ceva din carnea pe care ne-a lăsat-o. Nu se ştie dacă mai putem găsi alta pe drum şi foarte curând.

Şi iată cum cei doi au pornit la drum spre sud, mergând în jos pe malul râului.

Au luat cu ei şi suliţa pe care Tarzan i-a lăsat-o ca armă de apărare.

Înainte de a pleca, fata a insistat ca englezul să îi lase lui Tarzan un semn prin care să îşi ia adio de la el şi să îi mulţumească de grija pe care le-a purtat-o. Apoi a înfipt răvaşul în peretele colibei cu o aşchie.

Din acest moment ei trebuiau să îşi concentreze atenţia pentru că nu puteau să ştie ce îi aştepta după fiecare cotitură.

Trebuia să fie atenţi ca nu cumva să se trezească cu un războinic negru de-a lui Numabo, pentru că satul era exact în drumul lor şi din acest motiv au fost nevoiţi să ocolească terenul la o distanţă destul de mare, pentru a nu fi descoperiţi.

Fata a spus englezului:

— Nu-mi este atât de frică de negri din sat cât, îmi este de Usanga şi de oamenii lui. Ei au făcut parte dintr-un regiment german de trupe indigene şi m-au luat cu ei când au dezertat, fie cu intenţia de a mă răscumpăra, fie ca să mă vândă vreunui sultan negru din nord. După cum vezi, Usanga inspiră mai multă teamă decât Numabo, pentru că are avantajele dobândite în serviciul militar şi este înarmat cu muniţii şi arme cu mult mai moderne decât ale lui Numabo.

— Norocul meu, a spus englezul, că s-a nimerit să fiu descoperit de Numabo şi nu de deşteptul de Usanga; acestuia nu i-ar fi fost teamă de aeroplanul meu şi ar fi ştiut prea bine cum să îl disturgă.

— Să dea Dumnezeu să nu îl fi descoperit până acum, a remarcat fata.

Astfel au mers pe cărare până la un punct situat la un kilometru şi ceva distanţă de sat, prin interiorul junglei, după care şi-au continuat drumul prin pădurea neumblată.

Cu mari dificultăţi au reuşit să se strecoare prin verdeaţa deasă şi încâlcită şi printre copacii căzuţi.

Dar nu s-au lăsat învinşi. Cu tenacitatea pe care ţi-o insuflă deznădejdea au străbătut această parte a pădurii alcătuită din tulpinile plantelor parazite încolăcite de crengile vii sau moarte ale copacilor din junglă.

La sud de ei, într-o poiană, un număr de războinici s-au strâns în jurul unui obiect care le-au stârnit interesul.

Erau îmbrăcaţi în fragmente din ceea ce a fost uniforma frumoasă a unui regiment german.

Acum aceştia arătau mai îngrozitor decât cerşetorii, atât erau de zdrenţuroşi, iar cu mult mai respingător în înfăţişare era sergentul Usanga.

Obiectul interesului şi curiozităţii lor era un aeroplan englez.

Imediat după ce locotenentul a fost dus în satul lui Numabo, Usanga a plecat în căutarea maşinii atât din curioziotate cât şi cu intenţia de a o distruge.

După ce, însă, a descoperit-o şi-a dat seama că ar fi mai bine să îşi amâne planul legat de acest obiect. Ştiind destul de bine că aeroplanul avea o valoare destul de mare, s-a gândit că nu ar fi rău să câştige ceva bani din această afacere.

De atunci şi-a făcut un obicei mergând să îl vadă în fiecare zi şi cu toate că la început i se părea destul de ciudat, cu timpul s-a obişnuit cu el considerându-se singurul proprietar al acestui obiect.

S-a obişnuit să urce în el, la volanul acestuia, ajungând să constate cât de mult ar dori să ştie şi să îl conducă, pentru a reuşi să zboare cu el.

Se gândea că nu era prea dificil să poţi zbura ca o pasăre, sus de tot, pe deasupra celor mai înalţi copaci ai junglei.

Cât de încremeniţi ar rămâne camarazii lui şi cu câtă admiraţie l-ar privi apoi!

Dacă ar fi reuşit să zboare s-ar fi bucurat de respectul tuturor sătenilor din acele locuri, din satele împrăştiate prin interiorul Africii.

Nici nu se putea altfel decât să îl considere un semizeu, poate chiar şi mai mult.

Usanga şi-a frecat satisfăcut palmele şi a pleznit din buzele sale negre şi groase, ca şi cum ar fi gustat din plăcerea presupusă.

Desigur că se va îmbogăţi atunci, pentru că toate satele îi vor plăti tribut şi îmbogăţindu-se, ar fi putut să aibă chiar o duzină de neveste.

Însă, odată cu acest gând, i s-a prezentat în faţa ochilor chipul lui Naratu, furia vieţii sale, care îl guverna cu o mână de fier.

S-a strâmbat şi a uitat îndată de cele douăsprezece neveste deosebite, dar ideea era atât de atrăgătoare încât persista atât de mult determinându-l ca după puţin timp să judece logic, că un zeu nu poate să fie zeu fără să nu aibă cel puţin două duzini de neveste.

A început să atingă cu degetele aparatele cu speranţa de a nimeri mecanismul cu care să pună în mişcare aeroplanul. Simultan era stăpânit de o senzaţie puternică de teamă.

De multe ori a privit el de jos aviatorii englezi zburând pe deasupra trenşeelor germane şi i s-a părut atât de simplu, încât era cât se poate de sigur că ar putea să zboare şi el dacă ar avea pe cineva care să îl iniţieze măcar o singură dată.

I-a rămas desigur şi speranţa că se putea prea bine să îi cadă cumva în mâini albul care a venit cu aeroplanul şi care a scăpat din satul lui Numabo şi atunci desigur că ar avea posibilitatea să îl înveţe cum să zboare.

În speranţa acestei eventualităţi, Usanga îşi pierdea mai tot timpul în preajma aeroplanului gândindu-se că albul s-ar putea întoarce cândva în căutarea maşinii.

Aşteptarea i-a fost în cele din urmă răsplătită, pentru că într-o zi, când tocmai a plecat de lângă maşină şi a intrat în pădure cu oamenii lui, a auzit o voce din nord, ceea ce i-a determinat pe toţi să se ascundă de o parte şi de alta a cărării.

După câteva clipe, nu îşi mai putea stăpâni bucuria, pentru că înaintea lui, la o mică distanţă de cărare, a

apărut ofiţerul englez cu fata la care sergentul negru a aspirat atât de mult şi care i-a scăpat din mână.

Când i-a văzut, a reuşit cu greu să îşi înghită un strigăt de bucurie, căci nu a sperat ca vreodată soarta să îi fie atât de favorabilă, aducându-i pe cei de care avea mare nevoie, fără ca el să facă vreun efort.

Venind încet pe cărare, fără să presimtă primejdia care îl ameninţa, englezul explica fetei cât sunt de aproape de locul unde acesta aterizase cu câteva zile în urmă cu aeroplanul.

Acum toată atenţia lor era îndreptată spre cărare, înaintea lor, aşteptând, din moment în moment, să ajungă în poiana de lângă râu, unde cu siguranţă vor vedea aeroplanul care însemna pentru ei viaţă şi libertate.

Cărarea devenind mai lată, puteau să meargă acum alături; la vreo doi metri de la o cotitură bruscă, le-a apărut înaintea ochilor acea poiană pe care ofiţerul a asemănat-o cu un parc din ţara sa, iar puţin mai încolo au deosebit şi conturul aeroplanului pe care îl căutau.

În clipa aceea, au izbucnit în exclamaţii de bucurie şi mulţumire, iar Usanga şi războinicii săi s-au ridicat în jurul lor din tufişurile în care fuseseră ascunşi.

CAPITOLUL XII

Aviatorul negru

Fata a fost aproape zdrobită de groază şi deznădejde.

Să te vezi atât de aproape de salvare şi apoi să ţi se smulgă şi ultima speranţă, printr-o cruntă lovitură a sorţii, era o nenorocire care, cu mare greu, ai fi putut să o suporţi.

Însoţitorul ei se simţea şi el deznădăjduit, dar, mai presus de toate, era foarte furios.

Observând rămăşiţele de uniformă care îi mai acopereau pe negri, i-a întrebat imediat unde se află ofiţerii lor.

— Nu pot să te înţeleagă, a zis fata; dar le voi explica eu.

Şi în limba aceea bastardă care este mijlocul de comunicare între germanii şi negrii din colonia lor, le-a repetat întrebările englezului.

Usanga a rânjit:

— Tu ştii bine unde sunt ei, albo, a răspuns el. Sunt morţi cu toţii; iar, dacă albul acesta nu va face ce voi vrea eu, va fi şi el un om mort, în curând.

— Ce vreţi de la el? a întrebat fata.

— Vreau să mă înveţe cum se zboară cu o pasăre, a răspuns hotărât Usanga.

Bertha Kircher îl privea pe negru cu nedumerire; totuşi, a repetat locotenentului ceea ce el solicita.

Englezul a meditat profund, un timp îndelungat.

— Vrea să zboare? a repetat el. Întreabă-l dacă ne va pune în libertate după ce îl învăţ să zboare.

Fata a pus întrebarea lui Usanga care, degenerat, şiret şi cu totul lipsit de scrupule, era întotdeauna pregătit să promită orice, fie că avea sau nu intenţia să îşi ţină făgăduiala, aşa că a admis propunerea locotenteului.

— Să mă înveţe albul să zbor şi după aceea vă voi duce până la cel mai apropiat loc unde trăiesc oamenii albi; însă, în schimbul acestei favori, voi păstra eu pasărea aceea mare, a zis negrul, indicând aeroplanul.

Bertha Kircher, a repetat aviatorului propunerea negrului. Acesta a dat din umeri, luând o înfăţişare posomorâtă şi în cele din urmă, a acceptat.

— Văd bine că nu se poate altfel, a zis el. În orice caz aeroplanul este pierdut pentru guvernul englez. Dacă refuz cererea acestei canalii negre, sigur îmi va lua viaţa, iar rezultatul va fi că maşina tot va rămâne aici, până va putrezi. Dacă îi primesc oferta, va fi cel puţin un mijloc

de a-ţi asigura reîntoarcerea în lumea civilizată, ceea ce, a adăugat el, are mai multă valoare pentru mine decât toate aeroplanurile din lume.

Fata l-a privit uimită.

Acestea erau primele cuvinte cu care i-a indicat că sentimentele care le nutrea pentru ea erau mai mult decât ale unui coleg de nenorociri.

Regreta, însă, că el i-a vorbit în acest fel, aproape în aceaşi clipă, văzând umbra de tristeţe care a trecut peste figura ei. Şi-a dat seama că fără să vrea, a participat şi el la greutăţile situaţiei ei aproape insuportabile.

— Iartă-mă, a zis el numaidecât. Te rog să uiţi ce am spus. Îţi promit că nu voi mai greşi, dacă aceasta te jigneşte, până când nu vom ieşi amândoi din încurcătura în care ne aflăm.

Ea a zâmbit în semn de mulţumire, dar cuvintele pronunţate şi nu mai puteau fi retrase; Bertha ştia că tânărul englez o iubea. Simţea asta cu mai multă siguranţă decât dacă el ar fi căzut în genunchi în faţa ei şi i-ar fi jurat dragoste eternă.

Părerea lui Usanga era ca prima sa lecţie în domeniul aviaţiei să înceapă imediat.

Englezul a încercat să îl convingă de contrariul ideii, dar negrul a luat imediat o atitudine ameninţătoare, deoarece, ca toţi cei ignoraţi, îi bănuia întotdeauna pe toţi ceilalţi oameni de intenţii ascunse, dacă manifestările lor nu coincideau cu dorinţele sale.

— Bine, moşule, a murmurat englezul, îţi voi da o lecţie să o ţii minte toată viaţa.

Apoi, întorcându-se spre fată, a zis:

— Convinge-l, dacă poţi, să te lase să ne însoţeşti. Mă tem să te las aici cu aceste canalii blestemate.

Dar, când ea a făcut această propunere lui Usanga, negrul a bănuit imediat că la mijloc este ceva care nu se potrivea, un plan care să îl înşele: poate să îl ducă de

exemplu, înapoi la germani, de unde dezertase ca un trădător.

Privind-o sălbatic pe fată, a refuzat cu încăpăţânare să reflecte măcar un minut asupra acestei propuneri.

— Alba va rămâne aici cu oamenii mei, a zis el energic. Nici unul nu se va atinge de ea, decât numai dacă nu mă vei aduce înapoi viu şi nevătămat.

— Spune-i, a zis englezul, că, dacă nu vei fi în poiană, în aşa fel încât să te văd, nu voi ateriza şi am să îl duc în lagărul englez ca să-l spânzure acolo.

Usanga a promis că fata va fi în câmpul lui vizual la înapoierea lor, după care a luat numaidecât măsurile necesare pentru a-i face pe războinici să înţeleagă că îi aşteaptă pedeapsa cu moartea, dacă se vor atinge de ea.

Apoi, urmat de ceilalţi membri ai rasei sale şi împreună cu englezul, a străbătut poiana, spre aeroplan.

Imediat ce s-a aşezat în obiectul pe care îl considera ca o parte a posesiilor sale, curajul începu să îi dispară, iar, după ce a fost pornit motorul şi elicea a început să se învârtă, a ţipat englezului să oprească maşina şi să îl lase să coboare; dar aviatorul, din cauza zgomotului elicei nu a auzit rugămintea negrului.

În timpul acesta, aeroplanul a început să înainteze pe pământ, iar Usanga era pregătit să sară jos, dar a fost împiedicat de curelele cu care era legat de mijloc.

După o clipă-două, aeroplanul s-a ridicat de la pământ, zburând cu eleganţă într-un cerc larg, până ce a ajuns mai sus de vârful celor mai înalţi copaci.

Sergentul negru era într-o stare de groază care l-a încremenit. A văzut pământul îndepărtându-se sub el. A văzut copacii, râul şi la o distanţă mai mică, luminişul în care se afla satul de colibe al lui Numabo.

A încercat cu toată puterea voinţei sale să nu se gândească la o cădere neaşteptată pe pământul care se îndepărta atât de repede.

Se străduia să-şi concentreze gândul numai la cele douăzeci şi patru de neveste pe care această pasăre enormă i le va pune, cu siguranţă, la dispoziţie.

Dar maşina s-a ridicat în acest timp de la pământ tot mai sus, desenând un cerc mare deasupra pădurii, râului şi a poienii, iar, după un timp, spre marea sa surpriză, Usanga a descoperit că spaima care l-a stăpânit dispărea treptat. Astfel, nu a durat mult timp şi s-a simţit în cea mai mare siguranţă, după care a început să observe modul de pilotare al aeroplanului.

După o jumătate de oră de manevrare îndemânatică, englezul s-a ridicat rapid la o mare înălţime, unde deodată, fără cel mai mic avertisment, s-a învârtit peste cap şi a zburat câteva secunde cu aeroplanul pe spate.

— Am spus eu că o să îi dau o lecţie să nu mă uite, a murmurat el satisfăcut, auzind, cu tot zgomotul produs de elice, urletele negrului înspăimântat.

Un moment mai târziu, şi-a îndreptat maşina, începând să coboare cu viteză spre pământ. Ocolind de vreo două ori pe deasupra poienii, până când s-a asigurat că Bertha Kircher era acolo vie şi nevătămată, a coborât uşor la pământ, aşa că maşina s-a oprit la o mică distantă de locul unde se găsea fata aşteptându-i împreună cu războinicii lui Usanga.

Când acesta a coborât din aeroplan, era livid la fată Şi tremura din toate încheieturile, pentru că nervii îi erau încă neliniştiţi de încercarea îngrozitoare prin care au trecut când aeroplanul s-a dat peste cap.

Cu toate acestea, simţindu-se încă o dată pe pământ solid, şi-a revenit repede în fire, reluându-şi vechiul tupeu.

Umflându-se în pene şi radiind de o mândrie prostească, a încercat să-i impresioneze pe colegii lui pozând neânsemnătatea faptului de a zbura ca o pasăre la mii de metri pe deasupra junglei.

Astfel, şi-a luat timp pentru a se convinge pe sine însuşi, autosugestionându-se, că fiecare clipă din zborul

făcut a fost o plăcere pentru el şi că a avansat în arta aviaţiei.

Era atât de mândru de jucăria lui de curând găsită, încât nu a mai dorit să se întoarcă în satul lui Numabo, insistând să se stabilească tabăra în apropierea aeroplanului, ca nu cumva, cine ştie în ce mod, să îi fie furat de cineva.

Astfel, două zile în şir, a rămas cu lagărul în punctul acela, cât era ziua de mare, nu făcea altceva decât să-l silească pe locotenent să îl înveţe să piloteze.

Lui Smith-Oldwick, gândindu-se la lunile lungi şi obositoare prin care a trecut el până să fie considerat îndemânatic şi să i se încredinţeze un aeroplan, îi venea să râdă acum, auzindu-l pe acest negru încrezut că cere, după două zile, să fie lăsat să zboare singur.

— Dacă nu m-aş teme că îmi pierd maşina, a explicat el fetei, l-aş lăsa pe măgarul asta să-şi rupă gâtul, pentru că i-ar trebui doar două minute.

Totuşi, l-a sfătuit pe Usanga să mai aştepte câteva zile, ca în timp să înveţe şi mai bine.

Dar mentalitatea bănuitoare a negrului era tot mai mult stăpânită de convingerea că sfatul albului porneşte dintr-un motiv ascuns.

Usanga credea că motivul invocat nu ar fi fost echivalent speranţei albilor de a fugi cu maşina, în timpul nopţii şi de aceea refuzase solicitarea lui, încercând să-l convingă că nu este încă destul de îndemânatic pentru a conduce singur aeroplanul şi că, pentru aceasta, mai are nevoie de timp ca să mai înveţe... în creierul negrului s-a născut ideea de a fi mai deştept decât albul.

Ispita celor douăzeci şi patru de neveste era un impuls extrem de puternic..., dar la aceasta se adăuga acum şi aspiraţia spre fata pe care hotărâse de mult să pună stăpânire.

Încărcat de aceste gânduri, a încercat să adoarmă, visând la fericirile care îl aşteptau în viitor.

Avea necontenit neplăcerea de a nu reuşi să alunge din gând imagmea soţiei şi a furiilor ei, imagini care vătămau mult plăcutele lui închipuiri.

Ah, dacă ar putea numai să scape de ea!

Gândul acesta a prins rădăcini în mintea lui, dar fără să aibă încă tărie de manifestare, fiind potolit de frica pe care sergentul negru o simţea faţă de soţia lui...; de fapt, îi era atât de frică de ea, încât nu ar fi îndrăznit să îi facă vreun rău, decât doar în secret, în timp ce ea dormea.

Totuşi, odată cu marile dorinţi care îl mistuiau şi îl împingeau să alcătuiască planuri după planuri, i-a venit în cele din urmă o idee, pe care a simţit-o ca forţa unei lovituri puternice şi care l-a determinat să se ridice brusc.

Dimineaţa, aştepta de nerăbdare momentul când să-şi pună planul în aplicare, aşa că după ce a mâncat, i-a chemat la o parte pe câţiva dintre camarazii săi şi le-a vorbit un timp.

Englezul, care s-a obişnuit să urmărească fiecare mişcare a negrului, l-a văzut explicând ceva războinicilor săi, iar după gesturile şi atitudinea sa, era clar că le explica un plan nou, dându-le în acelaşi timp instrucţiuni asupra a ceea ce aveau de făcut.

De asemenea, a observat, de mai multe ori, că privirile negrilor erau îndreptate spre el, iar o dată s-au întors şi spre fată.

Deşi această coincidenţă ar fi putut să nu reprezinte nimic, totuşi în mintea englezului s-au trezit unele bănuieli asupra unor eventuale fapte care numai favorabile lui şi fetei nu erau.

Această idee a ajuns să îl stăpânească cu totul, aşa că a continuat să îl studieze pe negru, deşi se vedea silit să admită că nu avea nici o putere să înlăture soarta care i se pregătea.

Într-adevăr, i s-a luat până şi suliţa pe care o avea când a fost prins şi acum era neânarmat şi la absoluta discreţie a sergentului negru şi a camarazilor lui.

Locotenetul Harold Percy nu a avut mult de aşteptat până a reuşit să afle o parte din planul lui Usanga, pentru că imediat, după ce sergentul a sfârşit cu instrucţiunile sale, câţiva războinici s-au apropiat de englez, iar alţi trei au pornit spre fată.

Fără să îi adreseze nici un cuvânt explicativ, războinicii l-au smucit pe tânărul englez şi l-au trântit la pământ, cu faţa în jos. El s-a împotrivit atât cât i-a fost cu putinţă, reuşind să aplice lovituri destul de zdravene, dar numărul negrilor era prea mare ca să poată spera altceva decât doar întârzierea acţiunii negrilor de a-l lega de mâini şi de picioare.

După ce au îndeplinit această acţiune l-au întors pe o parte. Din această poziţie a observat că şi Bertha a fost legată ca şi el. Smith-Oldwick a fost pus într-o astfel de poziţie încât putea să vadă aproape întreaga suprafaţă a luncii, precum şi aeroplanul.

Usanga vorbea acum cu fata. Ea făcea mereu mişcări energice din cap în sens negativ.

— Ce mai vrea acum? a întrebat englezul.

— Vrea să mă ia cu el în aeroplan, a răspuns fata. Vrea să mă ducă mai departe în interior, în altă ţară, unde spune că va fi rege, iar eu una dintre soţiile sale.

Apoi, spre marea surpriză a englezului, s-a întors spre el cu faţa zâmbitoare continuând:

— Dar nu te îngrijora, pentru că nu este nici o primejdie să îşi realizeze această dorinţă. Peste câteva minute vom fi amândoi morţi. Lasă-l numai să pornească maşina şi dacă poate să se ridice de la pământ cincezeci de metri, apoi nu va mai trebui să îmi fie frică de el.

— Dumnezeule! a strigat englezul. Nu este nici un mijloc prin care să-îl influenţezi să renunţe? Promite-i orice! Tot ce va vrea el. Am bani destui, mai mult decât îşi poate închipui că ar exista în lumea întreagă. Îşi va putea cumpăra tot ce se poate cumpăra cu bani: îmbrăcăminte, hrană şi femei, oricâte va vrea. Spune-i toate acestea şi mai spune-i că, dacă te va lăsa în pace,

îi dau cuvântul meu de onoare că îi voi aduce aici toţi banii pe care îi va vrea.

Fata a clătinat din cap şi a rostit descurajată:

— Este zadarnic. În primul rând că nu va înţelege şi chiar dacă pricepe, nu va avea încredere în tine. Negrii sunt atât de lipsiţi de scrupule, încât nu îşi pot închipui că ar exista la alţii aşa ceva ca principiile de onoare, de exemplu, şi mai ales la englezi, în care aceşti negri nu au nici cea mai mică încredere, deoarece nemţii i-au învăţat că englezii sunt oamenii cei mai mişei şi mai ticăloşi dintre toate popoarele.

Lasă, a continuat fata, văzând descurajarea care s-a zugrăvit pe faţa englezului, lasă că este mai bine aşa. Îmi pare rău că nu poţi să fi şi tu cu noi, pentru că dacă se urcă destul de sus moartea mea va fi sigură dar cu mult mai uşoară decât cea care probabil te aşteaptă aici pe tine.

În acest timp, Usanga a întrerupt mica lor convorbire încercând să determine fata să îi comunice şi lui ceeea ce vorbeau, temându-se ca nu cumva să plănuiască ceva care să fie împotiva planurilor lui. Fata a fost nevoită să îi explice, liniştindu-l că englezul îşi lua doar rămas bun de la ea şi îi dorea succes. Dar în urma unei idei care i-a venit pe neaşteptate, s-a întors repede către negru şi i-a spus:

— Vrei să faci ceva pentru mine, a întrebat ea, dacă merg de bună voie cu tine?

— Ce mai vrei? a întrebat el.

— Spune oamenilor tăi să îl elibereze pe alb, imediat ce plecăm noi. El tot nu ne mai poate ajunge. Asta este tot ce îţi cer. Dacă îi dăruieşti viaţa şi libertatea, merg de bună voie cu tine, oriunde vei vrea.

— În tot cazul vei merge cu mine, nu mă interesează dacă o vei face de bună voie sau nu. Eu voi ajunge un rege puternic, iar tu vei face tot ce îţi voi impune eu.

Negrul se gândea că trebuie să fie dur de la început cu această femeie, pentru a nu i se mai repeta

experienţa teribilă care i-a provocat-o Naratu. Nevasta aceasta nouă împreună cu celelalte douăzeci şi trei pe care le va alege cu grijă, vor fi educate după propriul lui plac. De acum înainte, Usanga va fi el însuşi stăpân în casa lui!

Bertha Kircher a văzut zădărnicia solicitărilor prin rugăminţi umilitoare pentru cruţare din partea acestei brute. Era clar că pe tânărul englez îl aştepta un sfârşit îngrozitor. În sufletul ei se năştea un sentiment sincer de regret pentru tânărul care, cu puţin timp în urmă, i-a mărturisit iubirea.

A întors privirile spre englez. Chipul ei era livid dar pe buze i-a apărut un zâmbet plin de curaj.

— Adio! a strigat ea.

— Adio! Dumnezeu să te binecuvânteze, a răspuns el cu o voce moale.

Apoi a continuat:

— Ceea ce doream să îţi spun, vrei să îţi spun acum când suntem atât de aproape de moarte?

Buzele ei s-au mişcat, dar dacă a consimţit sau nu dorinţa lui, locotenentul nu a avut cum să ştie, deoarece vorbele ei au fost acoperite de zgomotul elicei aeroplanului.

Negrul şi-a învăţat destul de bine lecţiile astfel, încât a pornit motorul fără nici o dificultate, iar aeroplanul a înaintat spre poiană.

Un geamăt surd a izbucnit de pe buzele descurajatului ofiţer când a văzut că fata pe care o iubea este îndreptată spre moarte sigură.

A văzut aeroplanul pornind cu botul în sus... Era o pornire bună... tot atât de bună ca şi cum ar fi făcut-o el însuşi, dar a ştiut că numai întâmplarea l-a ajutat pe negru.

În orice clipă, aeroplanul ar fi putut să cadă la pământ şi chiar dacă negrul ar reuşi prin cine ştie ce mijloc să se ridice deasupra copacilor şi să execute un zbor corect, nu rămânea decât o singură şansă dintr-o sută de mii pentru

o aterizare fără distrugerea aeroplanului, căzând în braţele morţii împreună cu frumoasa fată de lângă el.

Dar ce a fost asta? Ofiţerul a încremenit. Până şi bătăile inimii i s-au oprit pentru o clipă.

CAPITOLUL XIII

Răsplata lui Usanga

Două zile Tarzan a vânat în libertate spre nord şi acum, făcând un ocol mare pe la răsărit, a ajuns din nou la o mică distanţă de poiana în care i-a lăsat pe Bertha şi pe tânărul ofiţer.

Peste noapte a adormit într-un copac mare, ale cărui crengi atârnau pe deasupra râului, numai la o distanţă mică de luminiş.

Iar acum, când s-a luminat de ziuă stătea întins la marginea apei, aşteptând momentul pentru a-l prinde pe Pisah, peştele, cu gândul să îl ducă la colibă unde fata l-ar fi putut găti pentru ea şi amicul ei de acolo.

Nemişcat ca o statuie de bronz stătea vicleanul Tarzan, ştiind cât de atent era peştele Pisah.

Cel mai mic foşnet l-ar speria imediat şi numai printr-o răbdare nemărginită ar putea fi prins.

Tarzan, pe de altă parte, se baza pe energia lui şi pe un atac realizat pe neaşteptate.

Ceea ce ştia el despre obiceiurile vieţuitoarelor din apă îl făcea să cunoască cu toată previziunea locul unde trebuia să-l aştepte pe Pisah.

Aşteptarea lui ar fi putut să dureze numai un minut, dar era posibil să treacă şi o oră până când peştele să înoate în ochiul de apă deasupra căruia pândea Tarzan, dar, mai repede sau mai târziu, tot trebuia să vină o dată. Acest lucru Tarzan îl ştia foarte bine, aşa că şi-a aşteptat vânatul cu răbdarea unei fiare.

În cele din urmă, a văzut o sclipire uşoară de solzi lucitori. Pisah se apropia! După o clipă-două va fi destul de aproape... şi atunci două mâni puternice se vor scufunda în apă cu o mişcare fulgerătoare şi îl vor prinde cu cea mai mare precizie.

Dar tocmai în mometul când peştele a ieşit la suprafaţă, s-a auzit o troznitură puternică în tufişul din spatele lui Tarzan.

Pisah a dispărut mai repede decât ai clipi din ochi, iar Tarzan, mârâind furios s-a întors repede ca să întâmpine fiinţa care l-a tulburat, oricare ar fi fost ea.

A rămas uimit când a văzut că cel care a provocat zgomotul nu era altul decât Zu-tag.

— Ce vrea Zu-tag? a întrebat Tarzan.

— Nimic. Zu-tag vine să adape, a răspuns antropoidul enorm.

— Unde este tribul? a mai întrebat Tarzan.

— Culege nuci şi banane undeva în urma mea, în pădure.

— Dar Tarmangana şi colegul ei? Nu li s-a întâmplat nimic?

— Au plecat, a răspuns Zu-tag. Kudu a ieşit de două ori din culcuşul său de când au plecat amândoi.

— Nu cumva i-au gonit cineva din trib?

— Nu, nici nu i-am văzut când au plecat. Nimeni dintre noi nu ştie de ce au plecat.

Tarzan s-a aruncat repede în copaci şi a pornit spre luminiş.

A găsit căsuţa aşa cum a lăsat-o; dar nu se vedea nici o urmă de bărbat sau de femeie pe acolo.

Traversând luminişul, a intrat în curtea împrejmuită şi după aceea în colibă. Amândouă erau goale, iar după mirosul înţepător s-a convins că, într-adevăr, au plecat cel puţin de două zile.

Cînd să iasă din colibă a văzut o hârtie, prinsă de perete cu aşchioară din lemn şi luând-o de acolo, a citit următoarele:

În urma celor ce mi-ai spus despre d-ra Kircher şi ştiind câtă antipatie îi nutreşti, m-am gândit că nu este drept, nici pentru tine şi nici pentru ea, să te mai supărăm cu prezenţa noastră, care ştim că te împiedică să îţi continui călătoria spre coasta de apus; am considerat că este mai bine pentru noi să pornim la drum fără să te mai deranjăm, îţi mulţumim pentru bunătatea şi ocrotirea care ne-ai împărtăşit-o şi ne-am simţi foarte fericiţi, dacă ar fi un mijloc prin care se te putem răsplăti.

Scrisoarea era semnată de locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick.

Tarzan a ridicat pasiv din umeri, mototolind hârtia şi-apoi aruncând-o la întâmplare. Simţea că sufletul i s-a uşurat de răspunderea pe care a avut-o şi îi părea bine că l-au ajutat să evite această situaţie.

Acum erau plecaţi şi îi va uita; dar simţea foarte bine în adâncul sufletului său că nu va putea să îi uite. A ieşit nehotărât din căsuţă, oprindu-se în mijlocul poienii; îl stăpânea groaza, se simţea îngrijorat şi neliniştit.

La un moment dat a pornit spre nord împins de o hotărâre neaşteptată ca să îşi continue drumul spre apus.

Pentru aceasta nu trebuia decât să urmeze cursul şerpuit al râului pe o distanţă de câţiva kilometri spre nord, unde el cotea spre apus şi de acolo înainte să îşi continue drumul către izvorul râului prin pădure, peste dealuri şi urcând coasta munţilor.

Ajuns de partea cealaltă a munţilor, va căuta să găsească un alt pârâu curgând spre coasta de apus şi în felul acesta, urmând cursul râurilor, va fi sigur nu îi va lipsi vânatul şi apa.

A plecat, dar nu a mers mult timp. Abia a făcut poate vreo douăzeci de paşi, când s-a oprit pe loc.

— El este englez, iar ea nu este decât femeie. Nu vor putea ajunge niciodată, fără ajutorul meu, în locurile unde se găsesc oamenii albi. Ce să fac? s-a întrebat el, continuându-şi monologul. Când am vrut să o ucid cu

mâna mea, nu am fost în stare să o fac, iar dacă îi las să meargă singuri, este acelaşi lucru ca şi cum aş fi omorât-o eu vârându-i un cuţit în piept!

Şi scuturând din cap, s-a apostrofat singur:

— Tarzan este un prost, o muiere bătrână şi slabă! Şi cu acestea s-a întors, pornind spre sud.

Manu, maimuţa cea mică din vârful copacilor, i-a văzut pe cei doi Tarmangani trecând pe acolo cu două zile mai înainte.

Clănţănind din gură şi gesticulând puternic, i-a povestit lui Tarzan tot ce ştia în această privinţă..., cu toate că nu avea cine ştie ce informaţii grozave de împărtăşit.

I-a văzut cu proprii săi ochi mergând în direcţia satului Gomanganilor, atât ştia Manu, aşa că Tarzan l-a lăsat să povestească singur şi s-a avântat prin junglă după cei doi fugari.

Deşi nu făcea cine ştie ce eforturi pentru a se ţine de urma lor, a dat peste câteva dovezi numeroase că ei au trecut pe acolo; de exemplu, o urmă uşoară de miros tot mai atârna de o frunză sau de o creangă pe care unul sau altul s-a întâmplat să o atingă în treacăt..., sau în pământul cărării pe care au călcat ei şi pe unde, în drumul lor, pădurea a fost umedă, tot se mai vedea, din când în când, câte o urmă de picior imprimată în vegetaţia putredă şi udă de jos.

Tarzan era împins să meargă din ce în ce mai repede de un fel de stăruinţă a cărei origine nu şi-o putea explica.

Era aceeaşi voce internă care l-a învinuit că şi-a neglijat companionii şi care acum îi şoptea întruna că ei au cea mai mare nevoie de ajutorul său.

Tarzan a început să-şi facă mustrări de conştiinţă, ceea ce explică şi motivul pentru care s-a comparat singur cu o muiere bătrână şi slabă, pentru că lui, care era crescut în sălbăticie şi împietrit faţă de orice alte

greutăţi şi cruzimi, nu îi plăcea să admită că ar poseda una din trăsăturile unei firi delicate.

Urma după care mergea a făcut un ocol mare pe la răsărit de satul negrilor, apoi revenea la cărarea largă de elefant care se continua pe lângă râu, kilometri întregi spre sud.

Nu a trecut mult după ce a ajuns aici, când a auzit, deodată, un zbârnâit puternic ce semăna la început cu vâjâitul unui zmeu.

Oprindu-se, şi-a concentrat auzul şi a ascultat un moment cu mare atenţie:

— Un aeroplan! a exclamat el, începând să alerge în direcţia de unde se auzea zgomotul elicei.

Când, în sfârşit, a ajuns la marginea poienii în care a coborât Smith-Oldwick acum câteva zile cu aeroplanul Tarzan a cuprins întreaga scenă şi dintr-o singură privire a înţeles situaţia, deşi nu îi venea să creadă ceea ce vedea.

Jos, pe iarbă, într-o parte a poienii, se afla englezul legat bine, iar în jurul lui, păzindu-l, mai mulţi negri dezertori din armata germană.

Spre el, prin poiană, venea un aeroplan condus de negrul Usanga, iar pe scaunul din spatele pilotului se afla Bertha Kircher.

Cum a ajuns sălbaticul acela să conducă aeroplanul, era un mister pentru Tarzan, dar nu avea timp să se gândească acum la acest fapt.

Ceea ce ştia el despre Usanga şi situaţia în care se găsea albul, îi spuneau destul de limpede că sergentul negru încerca să o ducă pe fată cu el.

Era un mister şi faptul pentru care negrul făcea aceasta; fata era în stăpânirea lui iar singura fiinţă din junglă care o mai putea apăra, era prizonieră. Tarzan nu putea să ştie nimic despre cele douăzeci şi patru de neveste care îl tentau pe Usanga, precum nici despre spaima negrului de furia lui Naratu, actuala lui soţie.

Nu avea cum să ştie că Usanga era hotărât să zboare cu fata ca să nu se mai întoarcă, singura grijă fiindu-i să pună cât mai multă distanţă între el şi Naratu, ca aceasta să nu îl mai poată găsi..., dar proprii săi războinici nu bănuiau nimic din ceea ce era în mintea negrului.

Lor li s-a spus că o va duce pe albă la un sultan din nord, unde va obţine un preţ mare pe ea şi când se va înapoia, fiecare îşi va lua partea lui de câştig.

Niciunul dintre aceste amănunte nu le ştia Tarzan.

Ceea ce ştia era ceea ce vedea: un negru încercând să zboare cu o fată albă.

Maşina a început acum să se ridice de la pământ. Peste câteva clipe avea să se ridice rapid şi nu va mai putea fi ajunsă.

La început, Tarzan s-a gândit să pună săgeata în arc şi să îl ucidă pe Usanga, dar a renunţat imediat la această idee, ştiind că, fără pilot, maşina s-ar izbi de copaci, ucigând-o şi pe fată.

Nu îi rămânea decât un singur mijloc prin care spera să o mai poată ajuta şi care, dacă nu îi reuşea, l-ar fi trimis pe el la o moarte sigură. Dar nu a stat la îndoială nici măcar o clipă. Trebuia să acţioneze cât mai repede.

Usanga nu l-a văzut, ocupat fiind cu îndatoririle de pilot pe care nu era încă destul de stăpân. Războinicii lui, însă, l-au văzut şi imediat au alergat să îl oprească din drum, scoţând în acelaşi timp, strigăte sălbatice şi învârtind armele pe deasupra capetelor.

Dar nu au avut timp să întreprindă vreo mişcare, căci scena la care au fost martori s-a desfăşurat senzaţional de rapid.

Negrii au văzut sărind în poiană, din crengile unui copac mare, un alb de statură uriaşă, care a alergat în întâmpinarea aeroplanului.

L-au mai văzut luând, în timp ce fugea, de pe umerii săi, o funie lungă împletită din iarbă. În aceeaşi clipă, au văzut funia ondulând într-un cerc mare pe deasupra

capului..., iar privirile fetei, îndreptate spre pământ, s-au ciocnit de statura lui Tarzan.

La şase-şapte metri deasupra lui Tarzan zbura aeroplanul. Ochiul deschis al funiei a fost repezit ca fulgerul spre el; iar fata, ghicind parcă intenţiile lui Tarzan, a întins mâna, a prins funia de ochi şi încordându-şi muşchii o ţinea strâns cu amândouă mâinile.

Tot atunci Tarzan a fost smuls de la pământ, iar aeroplanul s-a aplecat într-o parte, sub noua greutate care atârna de el.

Usanga s-a încleştat, disperat cu mâinile de volan; maşina s-a îndreptat şi a pornit în sus, aproape perpendicular..., în timp ce de capătul funiei atârna Tarzan, legănându-se ca pendula unui ceasornic enorm.

Englezul, din locul de unde zăcea pe pământ, a urmărit cu respiraţia tăiată ceea ce se întâmpla în aer.

Inima a încetat să îi mai bată în clipa când a văzut corpul lui Tarzan repezit prin aer, spre vârfurile copacilor de care, inevitabil, trebuia să se zdrobească... dar aeroplanul s-a înălţat repede, Tarzan trecând deasupra copacilor. Atunci a început să urce funia spre motor.

Fata, ţinându-se cu disperare de ochiul funiei, şi-a încordat până şi ultimele ei forţe pentru a susţine greutatea mare care atârna de capătul de jos al funiei.

Usanga, fără să aibă nici cea mai mică bănuială despre ceea ce se petrecea în spatele său, conducea aeroplanul din ce în ce mai sus în spaţiu.

Tarzan a aruncat o privire în jos. Pădurea şi râul rămâneau în spate; iar între el şi moartea sigură care îl aştepta la sute de metri mai jos nu a rămas decât o funie subţire şi muşchii delicaţi ai fetei tinere.

Bertha Kircher nu îşi mai simţea degetele de la mâini. Amorţeala începea să se urce acum în sus spre coate. Nu îşi mai putea controla forţa. Nu ar fi putut să spună câte clipe ar mai avea putere să susţină funia.

I se părea că degetele ei, lipsite de orice viaţă, au scăpat deja de mult timp ochiul funiei; dar, tocmai

atunci, când şi-a pierdut orice speranţă, a văzut că se întinde în sus o mână puternică, agăţându-se de marginea aeroplanului.

Imediat a dispărut şi greutatea care atârna de funie şi un moment mai târziu, Tarzan s-a ridicat peste margini şi a sărit lângă fată.

A aruncat mai întâi o privire scurtă spre Usanga, apoi aplecându-se la urechea fetei a strigat:

— Ai pilotat vreodată un aeroplan? Fata a dat din cap afirmativ.

— Ai curajul să te urci lângă negru şi să prinzi volanul, în timp ce eu mă voi ocupa de el?

Fata l-a privit pe Usanga şi s-a cutremurat.

— Da, a răspuns ea, dar îmi sunt picioarele legate. Tarzan a scos atunci din teacă cuţitul său de vânătoare şi a tăiat curelele cu care fata era legată de glezne. După aceea ea a desfăcut şi cureaua care o ţinea de scaunul ei.

Apucând-o de braţ, Tarzan a sprijinit-o, târându-se amândoi încet şi cu atenţie, peste puţinul loc care despărţea scaunul ei de al negrului. În momentul acela, cea mai mică înclinare a aeroplanului i-ar fi prăbuşit pe amândoi în viaţa eternă.

Tarzan şi-a dat însă foarte bine seama că numai printr-o minune a destinului ar fi putut ajunge la Usanga şi să realizeze schimbul de piloţi. Mai ştia, însă, că acesta era singurul lucru care l-ar fi putut face, deoarece, din mometul când a văzut aeroplanul zburând, înţelegea că negrul era lipsit cu desăvârşire de experienţa unui pilot. Astfel, era convins că moartea îi aştepta, inevitabilă, dacă sergentul negru ar fi rămas la volan.

Primul semn pe care l-a simţit Usanga că ceva nu este în regulă, a fost abia atunci când fata a alunecat pe neaşteptate lângă el şi i-a pus cu fermitate amândouă mâinile pe aparatul de control.. în acelaşi timp însă, un rând de degete tari ca oţelul l-au smucit pe negru de gât,

în timp ce o mână cu un cuţit ascuţit, a pornit în jos, tăind cureaua care îl ţinea legat, de mijloc, în scaun.

Restul s-a petrecut fulgerător. Usanga s-a simţit ridicat din scaun ca o pană: a început să strige şi să dea disperat din mâini; mişcări şi gesturi inutile, deoarece era neputincios ca un copil.

Cei din poiană au văzut aeroplanul clătinându-se puternic, pentru că, odată cu schimbarea de control, acesta a pornit repede cu botul în jos, apoi l-au văzut îndreptându-se şi făcând un ocol mare, s-a întors spre ei, dar era atât de departe şi lumina soarelui atât de puternică încât nu se putea desluşi nimic din ceea ce se petrecea acolo sus, în aer.

După câteva clipe, locotenentul Smith-Oldwick a scos o exclamaţie de groază văzând un corp care se rostogolea prin aer, apropiindu-se de pământ cu o viteză din ce în ce mai mare.

Cu o bufnitură surdă, oribilă, corpul s-a izbit de pământ, lăţindu-se pe iarbă, aproape de mijlocul poienii; iar când englezul a avut, în cele din urmă, curajul să privească din nou spre acel loc, a răsuflat uşurat, deoarece masa informă care zăcea pe iarba plină de sânge era acoperită cu o piele neagră. Usanga şi-a primit răsplata.

Aeroplanul a făcut câteva viraje deasupra poienii. Negrii, care la început, au încremenit la moartea conducătorului lor, au fost cuprinşi după aceea de o furie nebună şi de o hotărâre nestrămutată să se răzbune.

Tarzan şi fata i-au văzut din aeroplan strângându-se grămadă la un loc, în jurul corpului celui căzut.

I-au mai văzut pe negri, făcându-le semne disperate cu pumnul şi învârtind armele ameninţător pe deasupra capetelor, în timp ce treceau peste poiană.

Tarzan s-a aşezat în scaunul din spatele pilotului.

Apucându-se bine de structura aeroplanului, s-a întins până a ajuns cu capul lângă cel al Berthei Kircher. Apoi a încercat să îi dea câteva instrucţiuni despre ceea ce

dorea să facă ea. Dar, pentru aceasta, trebuia să strige acoperind zgomotul elicei şi al motorului.

Când fata a perceput cuvintele lui, s-a făcut albă ca varul, dar a strâns buzele puternic, iar ochii îi străluceau de focul unei hotărâri puternice.

A coborât aeroplanul până la aproximativ un metru de pământ, tocmai în partea opusă a poienii unde stăteau semenii lui Usanga; apoi a pornit cu toată viteza asupra lor.

Atât de repede i-a ajuns aeroplanul. Încât nu au mai avut timp să scape când şi-au dat seama de primejdie.

Atingând pământul, maşina a izbit printre crengi, secerându-i ca o adevărată morişcă de distrugere.

După ce s-a oprit la marginea pădurii, Tarzan a sărit imediat din aeroplan, alergând spre tânărul locotenent.

Dar între timp a privit spre locul unde au fost războinicii mai înainte pregătiţi să se apere la nevoie. Aici nu a mai văzut pe nimeni care să îi opună forţă, negri zăcând morţi sau răniţi, împrăştiaţi în toate părţile, pe iarba verde a poienii.

Până când să îl dezlege Tarzan pe ofiţer, fata a venit lângă ei şi prima ei preocupare a fost să îi mulţumească lui Tarzan. Acesta a oprit-o cu un gest.

— Te-ai salvat singură, a insistat el. Dacă nu ştiai să pilotezi aeroplanul, nu aş fi putut nici eu să te ajut. Acum, a adăugat el după câteva clipe, aveţi cu ce să vă întoarceţi acasă. Este încă devreme. Puteţi să parcurgeţi cu uşurinţă întreaga distanţă în câteva ore, dacă aveţi combustibil suficient.

Şi zicând acestea, l-a privit întrebător pe aviator. Smith-Oldwick a dat afirmativ din cap.

— Am suficient, a zis el.

— Atunci plecaţi numaidecât, a replicat Tarzan. Nici unul din voi doi nu-şi are locul în junglă, a sfârşit el, fluturându-i pe buze un zâmbet uşor.

Fata şi englezul au zâmbit şi ei.

— Într-adevăr, a recunoscut englezul, jungla nu este pentru noi; dar nici pentru oricare alt alb. De ce nu vrei să vii cu noi în lumea civilizată?

— Mai bine rămân aici în junglă, a răspuns Tarzan. Aviatorul şi-a înfipt călcâiul în pământ, răsucindu-l în groapa care a făcut-o, apoi a bolborisit ceva, care era evident că îi era jenă să spună.

— Dacă este vorba de existenţă dragă prietene, începu el, eu... ă... bani..., ştii tu.

Tarzan a început să râdă.

— Nu, nu este vorba despre asta. Ştiu ce vrei să spui. Eu, însă, am fost născut în junglă şi aici mi-am trăit viaţa toată, aşa că vreau să mor tot în mijlocul ei. Nu vreau să locuiesc şi nici să mor în altă parte.

Fata şi tânărul au clătinat din cap descurajaţi. Le era imposibil să-l înţeleagă.

— Mai bine plecaţi, a reluat Tarzan; cu cât o veţi face mai repede, cu atât veţi ajunge mai curând acasă.

Au pornit atunci spre aeroplan. Smith-Oldvick a strâns mâna lui Tarzan şi s-a aşezat pe scaunul pilotului.

— Adio! a zis fata. Întinzându-i mâna lui Tarzan. Dar, înainte să plec, nu vrei să îmi spui că nu mă mai urăşti?

Faţa lui Tarzan s-a întunecat; a evitat răspunsul, aju-nând-o să se ridice în scaunul din spatele aviatorului.

O expresie de tristeţe nerostită s-a răspândit pe figura Berthei Kircher.

Dar motorul a pornit şi după o jumătate de minut cei doi tineri erau în drum spre răsărit.

În centrul poienii a rămas Tarzan, privindu-i cum se îndepărtau.

— Îmi pare rău că este nemţoaică şi mai ales spioană, deoarece este foarte greu să o poţi urî.

CAPITOLUL XIV

Leul cu coama neagră

Numa, leul era flămând. A venit din pustiu şi a nimerit în ţinutul acela abundent, dar, deşi era tânăr şi puternic, ierbivorele au reuşit până acum să scape de ghearele lui cumplite ori de câte ori a crezut el că o va ucide pe una dintre ele.

Numa era foarte flămând şi foarte furios. Nu a mâncat nimic de două zile şi acum vâna în cele mai rele toane.

Azi nu mai făcea ca altădată, nu mai răcnea să ştie toată lumea despre prezenţa lui în apropiere. Acum mergea tăcut, călcând uşor, aşa încât nici crengile uscate nu mai trozneau sub labele sale şi se furişa urmărindu-şi subtil prada.

Prin junglă adia un vânt uşor care a adus până la nările carnivorului mirosul lăsat în urma lui de un cerb, sporindu-i senzaţia de foame, astfel încât simţea dureri crâncene în stomac.

Cu toate acestea, nu s-a lăsat pradă dorinţei de a încerca un atac prematur, după cum a mai făcut când i-a scăpat de sub nas carnea delicioasă a lui Pacco, zebra.

Mărindu-şi în mică măsură paşii, a mers înainte pe cărarea întortocheată pe care o urma, până când la o cotitură a ei, pe după trunchiul unui copac mare, a zărit un cerb tânăr mergând încet înaintea lui.

A măsurat din ochi distanţa. Ochii lui străluceau acum ca două globuri de foc galben aşezate în faţa lui zbârcită de rânjetul colţilor săi fioroşi.

Da, de data asta era sigur: prada nu îi va mai scăpa.

Va scoate mai întâi un răcnet îngrozitor, care va paraliza biata fiinţă din faţa lui şi pe urmă o va ataca fulgerător.

Coada lui elastică, ondulând încet moţul de la vârf, a pleznit deodată, dreaptă ca o lumânare.

Acesta era semnalul de atac, iar corzile sale vocale erau încordate pentru răcnetul strident când, ca şi cum ar fi fulgerat din senin, Sita, pantera, a sărit pe neaşteptate în cărare, exact între cerb şi Numa.

Atacul Sitei a fost cât se poate de stângaci, pentru că de la prima troznitură a crengilor de la marginea cărării printre care a trecut corpul în săritura sa, cerbul a aruncat o singură privire speriată înapoi şi a dispărut într-o clipă.

Răcnetul, a cărui scop a fost paralizia cerbului, a izbucnit îngrozitor din gâtul adânc al marii pisici: un răcnet de furie împotriva Sitei, care a intervenit şi l-a frustrat de prada lui sigură; iar atacul împotriva lui Bara a fost pornit în direcţia panterei.

Dar şi aici Numa a fost condamant să sufere o dezamăgire, căci de la primele note ale răcnetului său Sita, ştiind foarte bine în care parte se afla puterea, a sărit numaidecât într-un copac din apropiere.

La vreo jumătate de oră după această întâmplare atât de nefastă pentru Numa, el, tot atât de furios ca şi în primele momente ale dezamăgirii sale, a simţit pe neaşteptate un miros de om.

Până aici regele junglei a detestat şi a dispreţuit carnea fiinţei omeneşti. Acest fel de carne era bun numai pentru bătrânii fără dinţi şi neputincioşi, care nu mai puteau vâna ierbivorele repezi de picior.

Cei tineri, însă, îndemânatici şi puternici, nu se puteau mulţumi decât cu carne de Bara, cerbul, de Horta, mistreţul, sau de Pacco, zebra, cea mai plăcută dintre toate, dar şi cel mai greu de vânat.

Dar Numa era flămând..., mai flămând decât a fost vreodată în tot timpul celor cinci ani pe care îi avea.

Ei, şi? Chiar dacă era fiară tânără, puternică, iscusită şi feroce, în faţa foamei, marele nivelator, rămânea tot bătrân, fără dinţi şi neputincios. Stomacul lui striga îndurerat.

Zebră, cerb sau om, nu mai avea acum nici o importanţă, atâta timp cât era carne din care ar ţâşni sângele cald. Până şi Dango, hiena, mâncătoarea de stârvuri şi excremente, carnea s-ar fi părut în acele momente gustoasă şi delicioasă.

Marele leu cunoştea foarte bine obiceiurile omului cât şi slăbiciunea lui, cu toate că, până acum, nu a mai fost nevoie să îl vâneze pentru hrană.

Ştia că Gomanganii, pe care îi dispreţuia atât de mult, erau cei mai încetinei, cei mai nesimţitori şi cei mai neputincioşi dintre toate fiinţele din junglă

Pentru a îl vâna pe om nu era necesar nici de isteţime şi nici de mişcări subtile, nici de alte eforturi din partea lui Numa.

Furia de care era cuprins acum s-a transformat într-o pasiune care îl consuma tot atât de mult ca şi foamea de care suferea. Astfel, îndată ce nările l-au avertizat de trecerea recentă a omului, şi-a aplecat în jos capul, a scos un răcnet puternic şi a pornit în viteză pe urmele prăzii, fără a se mai gândi la zgomotul care îl făcea.

Majestuos şi teribil, cu o indiferenţă totală faţă de tot ce îl înconjura, regele animalelor păşea repede în jurul unei cărări bătătorite..., deoarece l-a părăsit până şi acea precauţie naturală inerentă tuturor creaturilor din pustietate.

Şi de ce anume să se teamă el, stăpânul pădurilor? Şi la ce i-ar fi servit prudenţa, când nu vâna nimic altceva decât om? Astfel, un alt Numa mai circumspect decât acesta, ar fi descoperit imediat primejdia care îl aştepta. Dar, fiind prea sigur, nu a simţit-o numai după ce, în zgomotul trozniturilor de crengi şi a pământului care cădea, s-a trezit precipitat într-o groapă, isteţ plănuită, pe care sătenii lui Numabo au săpat-o, special în acest scop, exact în mijlocul cărării.

Tarzan s-a oprit în mijlocul poienii, urmărind aeroplanul care se micşora treptat, până când s-a redus la proporţiile unei jucării.

Din pieptul său puternic a ieşit un suspin de uşurare când l-a văzut ridicându-se şi pornind spre răsărit cu aviatorul englez la volan şi cu Bertha Kircher în scaunul din spatele pilotului.

Se simţea eliberat, pentru că de săptămâni întregi a simţit povara răspunderii care îi stătea pe umeri pentru existenţa lor în acele ţinuturi sălbatice, ţinuturi în care ei erau neputincioşi, ameninţaţi să cadă ca pradă uşoară, carnivorelor sălbatice ori cruzimilor negrilor din împrejurimi.

Tarzan iubea libertatea..., o libertate nestânjenită. De aceea, acum, când nici unul din cei doi nu mai erau în grija lui, a pornit din nou în călătoria pe care a întrerupt-o, spre coasta de apus şi cabana răposatului său tată, rămasă de atâta vreme goală.

Aşadar, cum stătea el acolo şi privea punctuleţul care se pierdea în zare, la răsărit, un alt oftat i-a umplut pieptul, dar de data aceasta nu mai era un oftat de uşurare ci era mai curând rezulatul unei senzaţii pe care nu s-a aşteptat să o mai simtă vreodată şi existenţa căreia nu i-ar fi plăcut să o admită nici măcar el însuşi.

Nu, nu era cu putinţă ca el, născut şi crescut în junglă şi care a renunţat pentru totdeauna la orice asociaţie cu oamenii, numai ca să se înapoieze la animalele sale iubite din sălbăticiile africane, să mai simtă ceva asemănător unui regret în urma plecării celor doi cu aeroplanul, sau să se fi simţit câtuşi de puţin singur, acum, după ce ei au plecat.

A ţinut, într-adevăr, foarte mult la locotenetul englez Smith-Oldwick, dar pe fată a urât-o. A cunoscut-o ca spioană germană, cu toate că nu a avut inima să o ucidă, după cum a jurat să facă cu toţi nemţii.

Această slăbiciune o atribuia faptului că ea era femeie, deşi a fost destul de tulburat de inconsecvenţa

atitudinilor sale faţă de ea: ura care i-a purtat-o şi ajutorul care i l-a acordat ea de atâtea ori la nevoie.

Iritat, a scuturat puternic din cap şi s-a răsucit deodată, în călcâie, pornind spre apus ca şi cum întorcând spatele aeroplanului care dispărea ar fi putut alunga din memorie şi gândul la pasagerii acestuia.

La marginea cărării s-a oprit; un copac uriaş s-a ridicat năprasnic în faţa sa. Atunci, ca şi cum ar fi fost pus în mişcare de impulsul unei forţe subite şi irezistibile, a sărit în crengile copacului şi s-a căţărat din creangă în creangă, cu o agilitate de maimuţă, până în vârful copacului, care ar fi putut să îi susţină greutatea.

Aici, legănându-se uşor pe una dintre ramurile care se clătinau, a privit spre orizontul de la răsărit, încercând să desluşească punctuleţul care ar fi fost aeroplanul englez şi care îi ducea cu el pe ultimii din rasa lui. Se aştepta totuşi să îi revadă vreodată.

În sfârşit, ochii lui ageri au descoperit departe, spre răsărit, maşina care zbura la o înălţime considerabilă.

Dar, nu au trecut decât câteva clipe de când o privea cum se îndepărtează în zborul ei aproape orizontal când, spre marea lui groază, a văzut-o îndreptându-se brusc în jos, spre pământ.

Căderea i s-a părut că va fi nesfârşită; dar numai în felul acesta şi-a putut da seama cât de mare trebuie să fi fost altitudinea atinsă de aeroplan, înainte de a începe să cadă.

Cu o clipă înainte să dispară acesta din ochii lui, viteza atinsă în cădere părea că s-a micşorat, deodată; dar tot cădea, repede şi destul de înclinat, când a dispărut, în cele din urmă, în spatele unor dealuri îndepărtate.

Tarzan a mai rămas în copac aproape un minut, timp în care a localizat mintal râpele din depărtare pe care el credea că ar fi în vecinătatea aeroplanului căzut.

S-a gândit un moment la atitudinea pe care ar fi trebuit să o ia. A ajuns, în cele din urmă la concluzia că

trebuie să plece numaidecât în direcţia aceea. Simţul datoriei şi-a spus din nou cuvântul, în momentul când acesta a realizat că cei doi amici ai săi sunt, cu siguranţă, în pericol. Astfel, şi-a neglijat din nou propriile proiecte.

După calculele pe care şi le făcea în privinţa locului unde s-ar afla acum aeroplanul, se temea ca maşina să nu fi căzut printre văile prăpăstioase şi aproape de ne trecut ale ţinutului arid, dincolo de localitatea fertilă de care era despărţit prin munţii de la răsărit de el.

Această localitate a mai străbătut-o o dată şi ştia din propria lui experienţă că alt om, mai puţin rezistent, nu ar putea scăpa cu viaţă de acolo, dacă se găsea cumva la vreo distanţă mai mare de marginea pustiului.

Şi-a reamintit repede, ca şi cum ar fi fost acolo, de oasele albe ale războinicului mort de mult timp, în fundătura acelei râpe adânci.

A revăzut, în imaginaţie, casca de aramă şi armura de oţel ruginită, precum şi sabia lungă şi dreaptă din teaca ei, muscheta: mărturii mute ale trupului puternic şi spiritul războinicului care cu toate că a fost înarmat în mare măsură a pătruns totuşi, până în centrul sălbăticiei şi bătrânei Africi.

Dar, în acelaşi timp, l-a mai văzut acolo şi pe tânărul englez atât de delicat, alături de o fată şi mai delicată, amândoi aruncaţi în capcana nemiloasă din care uriaşul din vechime nu a fost în stare să scape; aruncaţi acolo probabil răniţi, dacă nu chiar morţi.

Ultima variantă era mai posibilă dintre toate, dar mai exista o şansă, într-un procent de unu la mie, ca ei să fi aterizat fără să se fi rănit fatal.

A pornit, deci, cu această speranţă atât de mică în suflet, să facă un drum pe care îl ştia că va fi unul dintre cele mai grele, plin de primejdii.

A reuşit să meargă numai vreo doi kilometri, când urechile lui agere au înregistrat zgomotul unor paşi rapizi în faţa lui, pe cărare.

Zgomotul, înteţindu-se din ce în ce mai mult, i-a indicat cu precizie că, oricine ar fi fost acela se apropia în viteză spre el.

Dar nu a trecut mult până când simţurile sale să îl convingă că paşii pe care îi auzea erau ai lui Bara, cerbul, paşi făcuţi în fugă.

În firea lui Tarzan, erau amestecate apucăturile omeneşti cu acelea ale fiarelor.

O experienţă îndelungată l-a învăţat că acela care loveşte bine şi călăreşte repede, poate să-şi amâne temporar cele mai urgente treburi, pentru a profita de ocazia de a ucide un animal din carnea căruia să mănânce. Aceasta era o trăsătură specifică fiarelor.

Transformarea sa dintr-un nobil englez, pătruns de motivele cele mai umane, într-o fiară din junglă, pregătită să sară asupra prăzii, a fost instantanee.

Graba cu care Bara venea pe cărare şi groaza care l-a stăpânit, când a scăpat din ghearele lui Numa şi ale lui Sita, excludeau orice posibilitate de a-l simţi şi pe cel de al treilea inamic, care era tot atât de formidabil ca şi pe ceilalţi doi.

Cerbul a ajuns acum în dreptul lui Tarzan; un corp brun şi mlădios a sărit fulgerător din verdeaţa tufişului care l-a ascuns, două braţe puternice s-au încleştat de gâtul neted şi alunecos al animalului, iar în carnea moale a pulpei din faţă s-au înfipt adânc dinţi puternici.

Amândouă fiarele s-au rostogolit până aproape de cărare, iar după aceea Tarzan s-a ridicat şi punând un picior pe corpul cerbului ucis, a lansat strigătul de victorie al antropoidului.

Dar, ca un răspuns la provocarea lui, a ajuns la urechile lui, răcnetul bubuitor al unui leu exagerat de furios, dar în care el a crezut că distinge o notă de mirare şi de spaimă.

În pieptul animalelor sălbatice din junglă, ca în pieptul semenilor din rasa omenească, simţul curiozităţii este bine dezvoltat.

Natural, nici lui Tarzan nu îi putea lipsi acest cusur. Nota aceea ciudată din răcnetul inamicului său ereditar a stârnit în el dorinţa de a cerceta lucrurile mai de aproape.

Aruncând, deci, pe umăr cadavrul lui Bara, a pornit printre crengile de jos ale copacilor în direcţia din care a auzit strigătul, tocmai cărarea ce o urmase iniţial.

Cu cât se micşora distanţa, răcnetele leului se înteţeau tot mai puternic, ceea ce arăta că se apropie de un leu înfuriat.

După puţin timp, în locul unde un copac gigantic îşi întindea crengile peste cărarea pe care mii de cornute şi de feline au săpat-o ca pe o brazdă adâncă de plug, probabil în veacuri, Tarzan a văzut groapa pentru lei a negrilor.

Sărind zadarnic în sus pentru obţinerea libertăţii pierdute, se afla un leu, aşa cum el însuşi nu a mai avut prilej să vadă până atunci.

De jos, din groapă, îl privea cu ochi sticloşi, o fiară dintre cele mai măreţe, puternică şi tânără, având o coamă neagră, enormă şi cu o blană cu mult mai închisă decât a altor lei şi care, în adâcul gropii, părea aproape neagră: era un leu negru!

Tarzan, iniţial tentat să-şi bată joc de duşmanul său aflat în captivitate, a rămas uimit, admirând sincer frumuseţea acestei fiare.

Ce făptură splendidă! Ce mici şi neânsemnaţi păreau leii obişnuiţi din pădure faţă de acesta!

Iată aici, într-adevăr, unul care merita să fie supranumit regele animalelor!

De la prima vedere a acestei pisici enorme, s-a convins că nu a auzit nici o notă de spaimă în primul răcnet al leului. Trebuie să fi fost, fără îndoială, o notă de surpriză; corzile vocale ale acestui gât puternic nefiind influenţate niciodată de senzaţia spaimei.

Odată cu admiraţia a simţit milă sinceră faţă de acest animal care se afla într-o situaţie tristă, o fiară enormă

care acum era atât de neputincioasă din cauza mârşavelor intenţii ale Gomaganilor.

Oricât de duşman i-ar fi fost Numa, tot îl preţuia mai mult decât pe negrii care i-au întins cursa; Tarzan avea destui amici buni şi credincioşi printre triburile africane, erau însă şi altele cu un temperament atât de josnic, cu obiceiuri atât de bestiale încât le ura din toate puterile... iar unele foloseau ca hrană şi carnea de om, de pildă, negrii din satul lui Numabo.

Pentru un moment, leul a aruncat priviri feroce spre omul de pe creanga copacului de deasupra lui.

Ochii galbeni-verzui au privit fără să clipească în ochii limpezi şi luminoşi ai lui Tarzan, dar, când nările lui sensibile au prins mirosul de carne proaspătă de cerb şi a văzut bucata mare de carne de pe umărul brun al omului, din adâncul cavernos al gâtului său sălbatic, a ieşit din nou un scâncet uşor.

Un zâmbet a fluturat pe buzele lui Tarzan. Tot atât de limpede, ca şi cum i-ar fi vorbit o voce omenească, leul i-a spus:

— Mi-e foame; mai mult chiar: sunt mort de foame! Şi, de aceea Tarzan, privind leul din groapă, a zâmbit ciudat, luând în acelaşi timp cerbul de pe umeri şi punându-l pe o creangă lângă el.

După aceea, luând din teacă lungul cuţit de vânătoare, care odinioară a fost al tatălui său, a tăiat de la încheietura şoldului întregul picior din spate al cerbului, a şters apoi cuţitul de sânge pe pielea lui Bara şi l-a vârât din nou în teacă.

Numa a început să saliveze privind carnea care îl ispitea şi a scâncit din nou. Atunci Tarzan, cu zâmbetul pe buze, a dus carnea la gură, înfingându-şi dinţii adânc în ea.

Leul a scâncit pentru a treia oară: un scâncet prelung şi rugător, la auzul căruia Tarzan a dat dezgustat din cap şi luând în mâini restul cărnii de cerb, a aruncat-o fiarei flămânzite.

— Babă! a murmurat el. Tarzan a ajuns slab ca o babă. În curând va vărsa lacrimi pentru că l-a ucis pe Bara ca să se hrănească. Uite, nu îl poate vedea pe Numa, duşmanul lui, rămânând flămând. Şi de ce? Pentru că inima lui Tarzan s-a înmuiat ca ceara de când a fost în contact cu fiinţele slabe din lumea civilizată.

Dar, cu toată dojana pe care şi-a adresat-o, Tarzan nu a încetat să zâmbească. Şi nici nu îi părea rău că a cedat unui impuls al sentimentului uman.

Sfâşiind în dinţi porţia de carne, nu pierdea nici un amănunt din scena care se desfăşura în groapa leului.

A observat mai întâi aviditatea cu care Numa devora bucata de carne, apoi a notat cu mare admiraţie calităţile fine ale fiarei precum şi isteţimea cu care a fost construită groapa.

Gropile obişnuite de prins lei, acelea pe care le cunoştea Tarzan, aveau ţăruşi ţintuiţi în aşa mod încât vârfurile lor ascuţite să fie îndreptate în sus şi în care leul, căzând, să se înfigă ca în nişte suliţe. Această groapă, însă, era cu totul altfel construită.

Aici ţăruşii erau înfipţi la intervale de cincisprezece-douăzeci de centimentri unul de celălalt, însă în jurul gropii, astfel încât vârfurile lor ascuţite erau înclinate în jos.

În acest fel, leul cădea în cursă fără să se rănească, dar fără să mai aibă posibilitatea de a ieşi, pentru că, ori de câte ori ar fi încercat să facă asta se lovea cu capul de vârfurile ascuţite ale ţăruşilor.

Era evident că, în cazul acesta, scopul negrilor a fost să îl prindă pe Numa viu.

Dar, pentru că tribul acesta nu avea nici un contact cu oamenii albi, motivul lor pentru aceasta se datora, fără nici o îndoială, dorinţei de a tortura fiara până la moarte, ca să poată petrece în faţa ultimelor ei momente de agonie.

După ce a hrănit leul, Tarzan s-a gândit că fapta sa rămâne zadarnică, dacă va lăsa animalul acolo, la discreţia negrilor.

De asemenea, i-a mai trecut prin minte că mai multă plăcere ar simţi el dacă le-ar juca negrilor o farsă, decât dacă l-ar lăsa pe Numa în voia soartei.

Dar cum să îl elibereze?

Scoţînd doi ţăruşi de pe marginea gropii, s-ar fi făcut destul loc pentru ca leul să poată sări cu uşurinţă afară.

Totuşi, Tarzan nu putea să fie sigur că Numa nu va sări afară, îndată ce el îi va deschide drumul spre libertate, înainte ca el, Tarzan, să reuşească să se urce într-un copac din apropiere?

Indiferent de faptul că nu îi era frică de lei, aşa cum ne-ar fi nouă, de exemplu, totuşi era pătruns de acea circumspecţie naturală care este atât de necesară făpturilor din junglă, dacă vor să trăiască mai mult.

Bineînţeles, că la nevoie, putea să lupte cu Numa, dar nu era atât de naiv, încât să creadă că putea învinge un leu în floarea vârstei într-o luptă mortală, altfel decât din întâmplare sau folosindu-se de isteţimea minţii sale.

Dar să se expună fără rost la o moarte probabilă era un lucru pe care îl considera tot atât de ruşinos, ca şi cum ar fi fugit de o primejdie, când trebuia să o înfrunte; totuşi, dacă îşi punea în gând să facă ceva, găsea întotdeauna şi mijlocul de a îl realiza.

Acum era absolut hotărât să îl elibereze pe Numa şi o dată ce s-a hotărât, trebuia să o facă chiar dacă risca să se expună unei primejdii.

Ştia, de asemenea că leul va fi preocupat un timp cu hrana care a primit-o, dar tocmai pentru aceasta va resimţi şi mai mult orice amestec din afară.

Prin urmare, Tarzan trebuia să lucreze repede şi cu foarte multă atenţie.

Coborând din copac lângă marginea gropii, a început să examineze ţăruşii şi a rămas surprins că în tot acest

timp, Numa nu a manifestat nici un semn de furie la apropierea sa.

Numai o singură dată a aruncat o privire cercetătoare spre el, dar după un moment şi-a întors din nou atenţia spre carnea lui Bara.

Tarzan a încercat rezistenţa ţăruşilor cu greutatea corpului său. După aceea a încercat să-i smulgă din pământ, cu toată forţa muşchilor săi. Ţăruşii erau bine înţepeniţi.

Dar şi Tarzan a observat că, dacă i-ar mişca de mai multe ori când la dreapta, când la stânga, ar reuşi după un timp să îi scoată din ioc.

Odată cu acest gând l-a străfulgerat şi o altă idee: un plan prin care să îl poată elibera pe Numa şi fără riscul de a se expune primejdiei.

A început imediat să sape cu cuţitul deasupra unui ţăruş, în dreptul locului unde acesta a fost înfipt.

Pământul nu era tare şi se scobea aproape cu uşurinţă, aşa că nu a trecut mult până ce toată partea îngropată a unui ţăruş să fie expusă vederii.

Lăsând nescobit numai atât cât era necesar ca ţăruşul să se menţină drept şi să nu cadă în groapă, a început să lucreze la al doilea şi după ce a treminat cu aceasta, a trecut la al treilea.

Terminând această parte a lucrării, a luat funia de pe umerii săi şi a prins bine cei trei ţăruşi în ochiul funiei.

Apoi s-a urcat repede în copac, a prins de capătul liber al funiei, s-a proptit bine în trunchiul copacului şi a început să tragă încet, în sus.

Ţăruşii au început şi ei să se ridice încet de unde erau înfipţi, dar, odată cu această mişcare, s-au stârnit şi bănuielile lui Numa, care a început să mârâie.

Ce mai era şi asta? Vreo nouă încălcare a drepturilor şi libertăţii sale?

Era foarte nedumerit şi având, ca toţi leii, un temperament violent, s-a aprins.

Atâta timp cât Tarmangani a stat pe marginea gropii şi l-a privit, puţin îi păsa de aceasta, neaşteptându-se la nici un rău de la cel care l-a hrănit cu câteva momente înainte.

Dar acum se petrecea cu totul altceva, aşa că şi bănuielile fiarei erau trezite şi mârâia ameninţător.

Privind, însă, în continuare mişcarea ţăruşilor, a văzut că ele se ridică până ajung într-o poziţie verticală, apoi se răstoarnă cu vârfurile peste cap pe pământul de deasupra şi dispar cu totul.

Leul era învăluit de eventualităţile oferite de această situaţie şi probabil că a înţeles chiar faptul că, acelaşi omul care l-a hrănit, îi deschidea acum, cu voinţă, un drum de ieşire.

Prinzând, deci, între fălci resturile de carne, a sărit cu uşurinţă din groapa făcută de negri, iar Tarzan l-a văzut dispărând în tufişurile junglei.

Acum Tarzan s-a gândit să-şi urmeze călătoria în care pornise cu scopul de a îi ajuta pe englez şi pe fata care îl însoţea.

Pe suprafaţa pământului şi printre crengile care se legănau, urma lăsată în trecere fie de om, fie de vreo altă fiară, era pentru Tarzan o carte deschisă; dar, oricât de acute i-ar fi fost simţurile, erau cu totul insuficiente, faţă de drumul fără nici o urmă a aeroplanului.

În ce măsură se putea el servi de ochi, urechi şi miros, în urmărirea unui obiect a cărui cale era pe deasupra, prin aerul veşnic mişcător şi la mii de urme înălţime?

Numai de simţul direcţiei mai putea să depindă acum Tarzan, în căutarea aeroplanului căzut.

Nu putea nici chiar să judece exact la ce distanţă se găsea el şi ştia că, din momentul când acesta a dispărut după dealuri, ar fi putut să zboare cine ştie ce distanţă, virând chiar din drum, înainte de a se prăbuşi la pământ.

Dacă cei din aeroplan au fost ucişi sau răniţi grav, Tarzan ar fi putut să caute zadarnic multă vreme prin apropierea lor până să reuşească să îi găsească.

Nu avea decât un singur lucru de făcut, acela de a merge până la un punct cât mai apropiat de locul unde credea el că a aterizat aeroplanul, iar după aceea să caute, ocolind terenuri mari, din ce în ce mai largi, până va descoperi urmele mirosului lor.

A procedat întocmai după cum a calculat. Înainte de a ieşi din valea aceea, a ucis câteva animale, a ales bucăţile bune şi le-a luat cu el, lăsând în urmă oasele nefolositoare.

Vegetaţia puternică a junglei se sfârşea jos, la poalele urcuşului de apus al munţilor, rărindu-se tot mai mult şi devenind din ce în ce mai sărăcăcioasă, cu cât se apropia de culme, dincolo de care începea pustiul, cu câteva tufe pipernicite şi puţină iarbă arsă de soare, care a mai rezistat pe la margini, capriciilor unei existenţe aproape fără apă.

Ajuns la muchia dealurilor, a cercetat cu privirea sa ageră întregul întins al terenului arid care se desfăşura înaintea sa.

Chiar de la distanta aceea, se putea distinge linia şerpuitoare a cursului acelor văi râpoase care întretăiau pustiul la intervale destul de dese: acele prăpăstii îngrozitoare unde a fost atât de aproape şi-a pierdut viaţa, ca pedeapsă pentru îndrăzneala de a fi încercat să invadeze sanctitatea vechii lor singurătăţi

Două zile în şir a căutat zadarnic vreo urmă oarecare a maşini sau a celor care au fost în ea, având grijă, în acest timp, să ascundă câte puţin din proviziile sale în mai multe locuri, însemnând ascunzătorile cu mormane de pietre.

De asemenea, a mai străbătut şi prima vale adâncă, făcând, totodată, un ocol mare după ea.

Din când în când se oprea, strigând numele acelora pe care îi căuta, ascultând după aceea vreun răspuns, dar nu se alegea decât cu tăcerea: o tăcere sinistră pe care strigătele sale o accentuau şi mai mult în cea de-a doua zi. aproape de înserat, a ajuns la neuitata prăpastie

în care zăceau oasele vechiului aventurier, şi unde, pentru prima dată, Ska, vulturul, l-a descoperit şi l-a urmărit. Apariţia acestei păsări prevestitoare de rău, l-a ambiţionat şi mai mult şi întorcând faţa în sus spre Ska, i-a strigat cu voce batjocoritoare:

— Zadarnic vii de data asta, Ska, pentru că Tarzan este acum cu adevărat Tarzan. L-ai mai urmărit tu şi altădată, când era numai umbra de el şi tot ai pierdut partida. Nu îţi mai pierde timpul acum, pentru că Tarzan este plin de viaţă şi putere.

Dar Ska, vulturul, nu a încetat să îi dea târcoale, în zbor, aşa că Tarzan, cu toate aprecierile sale, a simţit trecându-i prin corp un fior de îngnjorare.

Şi tot atunci, parcă i-ar fi şoptit cineva în ureche, îi venea să repete întruna, în gând, două cuvinte: “Ştie Ska! Ştie Ska! Ştie Ska!”, până când, furios, a luat o piatră de jos şi a azvârlit-o cu putere în pasărea aceea, a cărei prezenţă îl provoca peste măsură.

A început după aceea să coboare în fundătura văii lângă care se găsea. Întâmplarea l-a dus tocmai pe acolo pe unde a urcat malul acela cu câteva săptămâni înainte şi a văzut jos, aşa cum l-a lăsat şi cum probabil a stat timp de secole întregi, scheletul aventurierului din vechime.

Aşa cum stătea şi privea rămăşiţele acelea triste ale unui alt om puternic care a sucombat în faţa forţelor crude ale pustietăţii, a tresărit, deodată, la detunătura unei arme, al cărui sunet venea din adâncul prăpastiei, la sud de el, desfăşurându-se în lungul malurilor înalte ale răpei.

CAPITOLUL XV

Urme misterioase de picioare

În timp ce aeroplanul condus de Smith-Oldwick s-a ridicat deasupra codrului sălbatic, unde Bertha Kircher a fost de atâtea ori aproape să îşi piardă viaţa, înaintând acum cu viteză spre răsărit, fata a simţit, deodată, o contracţie neaşteptată a muşchilor gâtului. Înghiţea în sec.

I se părea cât se poate de ciudat să mai simtă vreun regret după acele primejdii urâte pe care le-a lăsat în urmă şi totuşi, vedea bine că aşa era, pentru că pe lângă primejdiile care au ameninţat-o, mai lăsa ceva în urma ei: o figură unică, figură care a intrat în viaţa ei şi pentru care simţea o atracţie pe care nu o înţelegea...

În faţa ei, pe scaunul pilotului, şedea un ofiţer englez, un cavaler în adevăratul sens al cuvântului, despre care ştia că o iubeşte şi totuşi, îndrăznea, în compania lui să mai simtă regretul că a părăsit locurile umblate de o “fiară sălbatică”!

În ceea ce îl privea pe locotenent se poate spune că acesta era stăpânit de fericire.

Acum, intrat din nou în posesia iubitei sale aeronave, zbura în viteză, la datorie, acolo unde se aflau camarazii lui; pe lângă acest fapt o mai avea alături de el şi pe femeia pe care o iubea.

Însă ceea ce făcea să i se micşoreze cu mult plăcerea, era acuzaţia pe care Tarzan a adus-o fetei.

Acela a afirmat că este nemţoiacă şi pe lângă acest fapt şi spioană. Astfel, deşi se afla în culmea fericirii, ofiţerul englez cobora uneori în adâncul disperării, când se gândea la ceea ce inevitabil ar urma, dacă învinuirile lui Tarzan s-ar dovedi întemeiate.

Sufletul lui era acum sfâşiat între sentimentul dragostei şi cel al onoarei.

El nu ar fi putut sub nici o formă să o predea pe femeia pe care o iubea unei soarte care, cu siguranţă o aştepta, dacă, într-adevăr, era inamică şi spioană.

În altă ordine de idei însă, îi era tot atât de imposibil, ca englez şi ofiţer în acelaşi timp, să îi ofere ajutor sau protecţie.

Deci, bietul tânăr a trebuit să se mulţumească cu dezminţiri mintale repetate în privinţa vinovăţiei fetei.

A încercat să se convingă singur că Tarzan s-a înşelat, iar, când îşi imagina pe ecranul amintirilor figura fetei din scaunul din spatele lui, devenea şi mai convins că trăsăturile ei atât de dulci şi fine, ochii aceia clari şi oneşti nu puteau aparţine uneia din poporul acela pe care aproape întrega omenire îl ura în timpul războiului mondial.

În acest fel înaintau amândoi spre răsărit, fiecare învăluit de propriile gânduri.

Vedeau acum sub ei, pe pământ, vegetaţia bogată a junglei făcând loc unei vegetaţii mai sărace de pe coasta dealurilor, iar înaintea lor întinzându-se o mare suprafaţă de teren pustiu, sfâşiat la intervale de văi râpoase, înguste şi adânci, pe unde, în vremuri îndepărtate şi uitate, trebuie să fi curs râuri care au pierit de mult.

Nu mult după ce au trecut şi peste culmea lanţului de munţi care formau hotarul între ţinutul pustiu şi cel fertil, Ska, vulturul, zburând la o înălţime feerică, a zărit altă pasăre, necunoscută, ciudată şi de proporţii uriaşe, încălcând domeniul său aerian.

Fie că împins chiar de intenţia de a începe o luptă cu îndrăzneţul străin, fie că numai sub impulsul curiozităţii, Ska s-a ridicat deodată, ca să întâmpine aeroplanul.

Fără îndoială, însă, a greşit când a calculat viteza păsării de oţel... dar, oricum, l-a atins vârful aripii elicei şi simultan cu aceasta, s-au întâmplat mai multe evenimente.

Corpul fără viaţă al lui Ska, sfâşiat şi sângerând, a căzut ca plumbul la pământ; o aşchie ruptă din elice, a

zburat înapoi, izbind pilotul în frunte; aeroplanul s-a cutremurat şi s-a clătinat; în timp ce locotenentul Smith-Oldwick rămânea într-o stare de nesimţire momentană, aeronava a pornit cu vârful în jos, spre pământ.

Numai o clipă a rămas pilotul în nesimţire, acea clipă suficientă pentru pierirea lor.

Când şi-a revenit şi a realizat primejdia, a mai observat că motorul s-a oprit.

Aeroplanul a atins în căderea lui o viteză vertiginoasă, iar pământul era atât de aproape, încât locotenetul nu mai putea să spere că va putea să mai controleze zborul aeroplanului, astfel încât să aterizeze în condiţii normale.

Jos, se afla o spintecătură adâncă, în platou; era o trecătoare îngustă cu o fundătură nivelată şi totodată, acoperită cu nisip.

În acel moment atât de scurt, în care el trebuia să ia o decizie; planul cel mai sigur părea a fi încercarea de aterizare în fundătura văii, ceea ce a şi făcut, dar nu fără să aducă destule avarii aeroplanului, iar lui şi domnişoarei Bertha Kircher o zdruncinare dintre cele mai zguduitoare.

Din fericire, nici unul dintre ei nu a fost rănit, dar situaţia lor părea cu adevărat lipsită de speranţe.

Se mai năştea întrebarea dacă el ar fi putut repara aeroplanul şi să îşi continue călătoria; dar tot atât de dificilă părea şi abilitatea lor de a porni de jos până la coastă sau de a se înapoia în ţinutul de unde abia plecaseră.

Englezul era convins de imposibilitatea traversării cu piciorul pustiul spre răsărit, din cauza foamei şi a setei de care vor suferi. În acelaşi timp şi reântoarcerea la locul de unde au plecat le oferea destule primejdii din partea animalelor carnivore şi a negrilor sălbatici.

După oprirea atât de neaşteptată şi cu un rezultat atât de dezastruos al aeroplanului. Smith-Oldwick s-a întors să observe efectele accidentului asupra fetei.

Era palidă ca ceara, dar cu un zâmbet pe buze. Au rămas, aşadar, privindu-se în tăcere, câteva secunde în şir.

— Iată şi sfârşitul, nu? a întrebat fata.

Englezul a dat din cap, ca şi cum ar fi dorit să îi contrazică părerea, dar a răspuns:

— Este sfârşitul... primei etape, în orice caz.

— Nu cred că îţi va fi cu putinţă să execuţi aici toate reparaţiile necesare, a zis fata cu îndoială.

— Nu le-aş putea face, a răspuns el, dacă ar fi prea complicate. Totuşi aş putea să îl repar în unele locuri. Mai întâi, însă, trebuie să îi fac o examinare amănunţită. Să sperăm că nu este nimic grav, pentru că mai avem un drum lung până acasă.

— Fără aeroplan, nu vom ajunge departe, a zis fata cu o voce care trăda disperarea. Lipsiţi de orice fel de armă, ar fi o minune, dacă am putea parcurge măcar o parte din distanţă.

— Dar nu suntem chiar atât de neajutoraţi. Uite, mai am un revolver pe care canaliile de negri nu l-au găsit.

Zicând acestea a ridicat capacul unei cutii din care a scos la iveală un automatic.

Bertha Kircher s-a lăsat pe spate şi a început să râdă zgomotos; era un râs silit, aproape isteric.

— Puşca aia de şoc! a exclamat ea. Dar ce poţi să faci cu ea decât, doar să înfurii şi mai rău fiara pe care, doar din întâmplare, s-ar putea să o răneşti?

Smith-Oldwick o privea aproape încremenit.

— Totuşi, este o armă, a obiectat el. Aceasta nu o poţi nega, precum nici faptul că pot cu siguranţă să ucid un om cu ea.

— Dacă se întâmplă să îl nimereşti, da, a zis fata, sau dacă jucăria nu se înfundă. Crede-mă că nu prea am încredere în automatice. Le-am întrebuinţat şi eu.

— Da, desigur, a început cu ironie locotenentul, ne-ar trebui poate un tun, căci cine ştie dacă nu va năvăli peste noi vreo cireada de elefanţi.

Fata a înţeles că l-a supărat şi i-a părut rău, pentru că îşi dădea seama că el şi-ar risca viaţa pentru a o apăra şi totodată, realiza că nu era vina lui că era înarmat atât de prost.

De asemenea, nu încăpea nici o îndoială că şi el era convins de inutilitatea armei şi că, dacă i-a arătat-o, a făcut-o numai în speranţa că îi va alunga senzaţia de teamă.

— Iartă-mă, a articulat ea cu o voce blândă Nu am vrut să fiu răutăcioasă, dar accidentul acesta a pus capăt la toate. Am impresia că am îndurat atât cât mi-a fost posibil. Cu toate că nu am ezitat să îmi sacrific viaţa servindu-mi patria, nu mi-am închipuit vreodată ca agonia morţii mele să tărăgănească atât de mult, deoarece îmi dau seama că mor latent de câteva săptămâni.

— Nu te înţelg, a exclamat el. Ce vrei să zici cu asta? Vrei să insinuezi că eşti muribundă? Eu văd că nu ai nimic.

— Nu aşa, a răspuns ea. Nu asta am vrut să spun. Ceea ce am intenţionat să scot în evidenţă este faptul că, din momentul în care sergentul negru împreună cu renegaţii lui soldaţi m-au prins şi m-au adus cu ei în interior, mi s-a semnat condamnarea la moarte.

Uneori mi s-a părut, continuă ea, că mi s-a acordat o amânare. Alteori speram să fiu pe calea de a primi iertarea completă, dar nu totdeauna, am simţit, în adâncul inimii mele, că nu voi trăi atât cât să mai văd lumea civilizată.

Mi-am făcut datoria faţă de ţară şi cu toate că nu a fost prea mult, pot pleca mulţumită că am făcut tot posibilul pentru ceea ce am crezut eu că e mai bine. Tot ce mai pot spera acum, tot ce mai cer, este o îndeplinire cât mai rapidă a sentinţei mele la moarte.

Nu vreau, a mărturisit ea în continuare cu dezgust, să mai rămân în viaţă şi să am de întâmpinat şi de suferit orori şi îngrijorări. Până şi tortura corporală ar fi mai

preferabilă decât suferinţele sufleteşti prin care am trecut.

Apoi Bertha Kircher, a făcut o pauză şi a continuat privindu-l fix în ochi:

— Nu mă îndoiesc că mă consideri ca pe o femeie energică, dar pot să îţi spun că teroarea mea a fost nemărginită. La strigătele şi urletele carnivorelor în timpul nopţii, mă cuprinde o spaimă atât de concretă, încât simt că mă doare. Simt ghearele lor ascuţite înfipte adânc în carnea mea şi cruzii lor colţi sfărmându-mi oasele..., simt atât de real aceasta, de parcă aş îndura cu adevărat grozăviile unei asemenea morţi. Nu ştiu, însă, dacă mă înţelegi: bărbaţii au o mentalitate atât de diferită de a noastră.

— Da, zise el, cred că te înţeleg şi tocmai pentru că te înţeleg, pot să apreciez, mai mult decât îţi poţi închipui, eroismul de care ai dat dovadă, îndurând toate prin care ai trecut. Acolo unde nu este frică, nu poate exista şi curaj. Un copil inconştient ar intra fix în cuşca unui leu, dar este nevoie de unul dintre cei mai curajoşi dintre oamnei ca să îl salveze.

— Mulţumesc,a zis ea, dar te asigur că nu sunt deloc curajoasă şi-acum îmi este grozav de ruşine că nu m-am gândit şi la sentimentele tale. Voi încerca să mă înbărbătez din nou şi să sperăm împreună că totul se va termina cu bine. Aş putea chiar să te ajut, dacă vrei să îmi spui ceea ce trebuie să fac.

— Prima dată, zise el, trebuie să descoperim cât de mari sunt avariile şi abia pe urmă să vedem ce ar trebui făcut ca să le reparăm.

După două zile în şir, Smith-Oldwick s-a ocupat neâncetat de aeroplan, ciocănind câte puţin în unele locuri... două zile în şir, cu toate că şi-a dat seama de la început, că avariile sunt imposibil de reparat.

În cele din urmă i-a comunicat fetei concluzia sa.

— Am ştiut, a răspuns ea, dar am crezut că simt la fel ca tine; că oricât de zadarnice ar putea fi eforturile

noastre aici, ar fi cu mult mai periculos să tindem la întoarcerea în jungla pe care abia am părăsit-o, sau să pornim spre coasta de răsărit.

Ştiu, după cum ştii şi tu, a continuat ea cu convingere, că nu putem ajunge pe jos până la calea ferată Tanga. Vom muri de foame şi de sete, înainte să parcurgem o jumătate din distanţă, iar, dacă ne întoarcem în junglă, presupunând că vom ajunge acolo printr-o minune, am avea de întâmpinat o soartă identică, deşi sub altă formă.

— Atunci să stăm aici şi să aşteptăm moartea, fără a mai uza inutil energia pentru atingerea unui scop pe care îl ştim zadarnic, nu e adevărat? a întrebat el.

— Nu, răspunse fata. Niciodată nu mi-aş pierde speranţa în felul acesta. Am vrut să specific că ar fi cu totul nefolositoare orice încercare de a ajunge la vreunul dintre locurile despre care vorbim, aşa că ar trebui să mergem în cu totul altă direcţie.

Undeva, în această sălbăticie, trebuie să existe apă şi dacă cumva este, singura noastră perspectivă de a o găsi ar fi să pornim în josul acestei prăpăstii, urmându-i cursul. Deocamdată avem destulă apă şi mâncare ca să ne ajungă vreo două zile cu economie; iar în intervalul acesta se poate întâmpla să dăm peste un izvor, ba chiar să ajungem în locurile fertile din partea de sud.

Cînd m-a dus Usanga până la satul lui Numabo, povestea fata, a luat-o pe un drum pe la sud, pe unde se găsea destulă apă şi vânat din belşug. Numai după ce ne-am apropiat bine de tot, au început să se vadă lei şi alte carnivore în număr mai mare. De aceea putem spera că, dacă ajungem cu bine în ţinuturile fertile de la sud, vom fi în stare să ajungem de acolo şi la coastă.

Englezul a dat din cap cu îndoială.

— În orice caz, putem încerca, a zis cu optimism. Nici mie nu îmi convine să rămân aici şi să aştept moartea stăpânit de indiferenţă.

În timp ce vorbea, Smith-Oldwick stătea rezemat de aeroplan, privind cu tristeţe în jos, la picioarele sale; iar fata privea lung spre sud, în josul văii, în direcţia singurei lor speranţe.

— Uite! a şoptit ea deodată, atingându-i braţul cu degetele.

Aviatorul a ridicat repede ochii şi a privit în direcţia în care erau îndreptate privirile ei şi a văzut... capul enorm al unui leu mare, care îi privea de după o scobitură a stâncii, lângă prima cotitură a văii.

— Pfui! a exclamat el, aceşti ticăloşi se găsesc pretutindeni.

— Ei nu prea se îndepărtează de apă, nu-i aşa? a întrebat fata cu o oarecare speranţă.

— Cred că nu, a răspuns ofiţerul. Leul nu are o forţă de îndurare prea mare, după câte ştiu eu.

— Atunci este un prevestitor al speranţei, a exclamat fata aproape cu bucurie.

Smith-Oldwick a început să râdă cu cinism:

— Drăguţ prevestitor al speranţei!

Surprinsă fata şi-a îndreptat privirea spre el, rostind:

— Nu spune prostii. Puţin îmi pasă dacă râzi chiar. Pe mine mă umple de speranţă.

— Sentimentul acesta probabil că este mutual, a răspuns locotenentul, căci fără îndoială că imaginea noastră îl umple şi pe el cu speranţe.

Leul satisfăcut, după câte se observa, în privinţa naturii fiinţelor pe care le privea, a pornit încet în direcţia lor.

— Vino să ne urcăm în avion, a zis locotenentul, ajutând-o pe fată să urce în aeroplan.

— Aici nu ne poate ajunge.

— Ba da. Cred că va reuşi să ajungă.

— Ai un mare talent în încurajări! a remarcat ofiţeul.

— Se poate, dar nu pe mine însămi.

Zicând acestea, Smith-Oldwick a scos revolverul din buzunar.

— În numele cerului, a strigat fata, nu trage în el cu aşa ceva.

— Nici nu mă gândesc să trag în el, dar aş putea reuşi să îl determin să se sperie şi să fugă, dacă va încerca să vină până aici sus la noi. Nu ai văzut niciodată cum lucrează un dresor cu leii? Are cu el o jucărie de armă cu cartuşe oarbe. Cu ajutorul ei şi cu un simplu scaun de bucătărie, supune voinţei sale pe cele mai feroce dintre fiare.

— Bine, dar tu nu ai aici, după cum ai precizat, un simplu scaun de bucătărie.

— Este adevărat că nu am, a răspuns el: dar aceasta este vina guvernului care întotdeauna încurcă lucrurile. Eu am susţinut mult timp ideea că aeroplanele trebuie să fie echipate şi cu câte un scaun de bucătărie, a rostit el încercând să pară cât mai serios.

Bertha Kircher a început să râdă. Era un râs firesc, sonor şi fără cea mai mică urmă de isterie, ca şi cum s-ar fi aflat la un “five o'cloak tea” şi asculta o poveste cu mult haz.

Numa înainta mereu spre ei.

Atitudinea lui exprima mai mult curiozitatea decât duşmănia: iar, când a ajuns lângă aeronavă, s-a oprit liniştit şi îi privea de jos.

— Ce fiinţă măreaţă! a exclamat englezul.

— N-am văzut niciodată un animal mai frumos decât acesta, a răspuns fata. Şi nici lei cu o blană atât de închisă la culoare, a adăugat ea. Priveşte! Este aproape neagră!

Sunetul vocilor lor părea că nu l-a impresionat pe leu, pentru că imediat faţa lui plină de cute adânci s-a brăzdat de rânjetul colţilor şi buzele îi tremurau într-un mârâit prelung de furie.

Aproape simultan cu această schimbare a feţei sale, s-a şi pregătit să sară, dar Smith-Olwick a descărcat imediat revolverul în pământ, în faţa leului.

Acest zgomot neaşteptat a avut asupra leului un efect de nervozitate care l-a determinat să scoată un răcnet îngrozitor, sărind simultan cu gândul de a-l distruge pe cel care a provocat sunetul care i-a zgâriat sistemul auditiv.

În clipa aceea, însă, locotenentul Smith-Oldwick a sărit cu îndemânare din scaunul de la volan tocmai de partea cealaltă a aeroplanului, strigând fetei să imite mişcarea lui.

Fata, realizând imprudenţa care ar fi făcut-o dacă sărea jos la pământ, a ales singura soluţie care i-a mai rămas, adică să urce sus de tot, deasupra aeroplanului.

Numa, neobişnuit cu construcţia aeroplanului, construcţia ciudată a unei maşini de zburat, punând stăpânire pe scaunul de la volan, a rămas pe loc, privind-o ţintă pe fată cum urca acolo unde nu mai putea să o ajungă, temporar cel puţin, fără să încerce să o oprească.

Odată cu stăpânirea aeroplanului chiar şi furia parcă l-a mai părăsit, aşa încât a rămas pe loc, fără să îl urmărească pe locotenent.

Fata, simţindu-se într-o siguranţă relativă în punctul unde se afla, s-a târât până la marginea din exterior a aripii, strigând bărbatului de jos să se urce şi el, cât mai repede posibil, la capătul celălalt al părţii de sus a aeroplanului.

Tocmai asupra acestei scene au căzut şi privirile lui Tarzan când a observat, după o cotitură, aeroplanul, după atenţia care i-a atras-o detunătura revolverului.

Fata era atât de atentă la eforturile ofiţerului de a ajunge sus, iar acesta era atât de preocupat cu urcarea, încât nici unul nu a observat apropierea fără zgomot a lui Tarzan.

Tot Numa a fost primul care a simţit apropierea unei alte persoane.

Indignarea care i-a pricinuit-o această nouă întrerupere şi-a manifestat-o numaidecât, întorcând spre

el faţa lui plină de cute de furie şi scoţând o serie de mârâituri fioroase de prevenire.

Incidentul a atras atenţia celor doi de pe aeroplan. Abia în acel moment l-au observat şi ei pe noul sosit; fata a scăpat un “Slavă Domnului!” călduros, deşi nu îi venea să creadă că într-adevăr a sosit sălbaticul a cărui prezentă însemna totdeauna siguranţă şi a cărui sosire era atât de providenţială şi la timpul potrivit.

Dar, aproape imediat, amândoi au fost cuprinşi de groază, văzându-l pe Numa sărind de pe volan şi pornind spre Tarzan.

Acesta, ţinând în mână suliţa, pregătit pentru orice împrejurare, venea cu hotărâre în întâmpinarea carnivorului, pe care l-a recunoscut, fiind leul din groapa negrilor lui Numabo.

A ştiut, de asemenea, din felul cum se apropia, un fapt pe care nici Bertha Kircher şi nici Smith-Oldwick nu puteau să îl ştie: atitudinea leului era era mai mult un gest de curiozitate, decât efectul unor sentimente războinice.

Se întreba deci, dacă în capul acela mare, ar mai fi putut exista vreo urmă de recunoştinţă pentru bunătatea pe care i-a arătat-o cu puţin timp în urmă.

El nu se îndoia câtuşi de puţin că Numa l-a recunoscut, cunoscându-şi prea bine semenii din junglă. Deşi acesta uita, adeseori, unele impresii mai repede decât omul, existau alte senzaţii care rămân întipărite în memoria lor ani întregi.

De exemplu, se putea întâmpla ca mirosul cuiva, bine simţit o dată de vreo fiară, să nu fie uitat toată viaţa ei scurtă, dacă a fost simţit în împrejurări neobişnuite.

De aceea Tarzan era pe deplin convins că simţul olfactiv al lui Numa i-a reamintit acestuia de toate împre-jurările în care l-a cunoscut prima dată.

Intuiţia şi aventurile sunt trăsături inerente rasei anglo-saxone. Astfel, în clipa aceasta, nu mai era Tarzan al maimuţelor, ci mai curând John Clayton, lord de

Greystoke. A zâmbit, intuind până unde merge recunoştinţa lui Numa.

Smith-Oldwick şi fata au văzut amândouă fiarele apropiindu-se din ce în ce mai mult una spre cealaltă. Primul a înjurat printre dinţi, pipăind nervos arma inutilă din buzunarul său.

Fata şi-a apăsat palmele deschise pe obraji, aplecându-se înainte şi privind cu ochii sticloşi şi încremenită de groază.

Deşi avea cea mai mare încredere în curajul acestei fiinţe dumnezeieşti care îndrăznea cu atâta putere să îl întâmpine pe regele animalelor, nu avea nici o concepţie falsă despre ceea ce trebuia cu siguranţă să se întâmple când acestea se vor încaieră.

A avut prilejul să îl vadă pe Tarzan în luptă cu Sita, pantera. De atunci şi-a dat seama că, oricât de puternic ar fi fost acest om, numai datorită agilităţii şi inteligenţei sale, precum şi norocului, s-ar fi putut egala într-o oarecare măsură cu adversarii săi sălbatici. De asemenea, ştia foarte bine că dintre cei trei factori în favoarea sa, norocul era totuşi acela care juca rolul cel mai important.

L-a văzut acum atât pe om cât şi pe leu oprindu-se în aceeaşi clipă, la un metru distanţă unul de altul. A mai văzut coada fiarei zbătându-se nervos dintr-o parte în alta… auzind, în acelaşi timp, mârâiturile adânci huruind din pieptul lui puternic, dar nu putea să tălmăcească exact nici mişcările cozii, nici notele mârâiturilor.

Pentru ea toate acestea nu arătau decât o furie bestială, în timp ce pentru Tarzan, gesturile leului erau conciliatorii şi de asigurare până la extrem.

Dar fata l-a văzut pe Numa pornind deodată înainte, până când nasul lui s-a apropiat de piciorul gol al omului; atunci, a închis ochii, acoperindu-i cu palmele.

A aşteptat un timp, care i s-a părut o eternitate, să audă zgomotul îngrozitor al ciocnirii, care considera că trebuie să urmeze, dar tot ce a auzit a fost explozia unui

oftat de uşurare scos de Smith-Oldwick şi vocea acestuia, pe jumătate isterică exclamând:

— Extraordinar! De necrezut!

A îndrăznit şi ea să îşi ridice privirea, dar ce a văzut?

Leul îşi freca părosul lui cap de şoldul lui Tarzan, pe când acesta, cu mâna liberă înfiptă adânc în coama cea neagră, îl mângâia pe Numa.

Se întâmplă adeseori ca între animalele de specii deosebite să se nască prietenii inexplicabile, dar cu mult mai rar se întâmplă aceasta între om şi carnivorele sălbatice, datorită unui sentiment de teamă cumplită al celui dintâi de pisicile mari ale junglei.

Dar, după cum au văzut, în cazul de faţă, prietenia începută... atât de neaşteptat între Tarzan şi leul negru, nu este, la urma urmei, atât de inexplicabilă.

În timp ce Tarzan se apropia de aeroplan, Numa mergea alături de el, iar, când acesta s-a oprit şi a privit în sus spre fată, s-a oprit şi Numa odată cu el.

— Am pierdut orice speranţă că o să pot să vă mai găsesc, dar cred că am făcut-o exact la timp.

— Dar de unde ai ştiu că ni s-a întâmplat ceva? a întrebat tânărul ofiţer.

— Am văzut aeroplanul căzând. M-am urcat într-un copac mare de la marginea poienii şi priveam cum vă îndepărtaţi. V-aş fi găsit mai repede, dar nu aveam nici un indiciu decât direcţia generală. Observ că aţi planat pe o distanţă destul de mare spre sud, după ce aţi dispărut din ochii mei pe după dealuri. Eu v-am căutat cu mult spre nord şi eram pregătit să mă întorc, dacă nu auzeam detunătura de revolver. Dar... maşina nu se mai poate repara?

— Nu. Nu mai este nici o speranţă.

— Atunci care sunt planurile voastre? Ce intenţionaţi să faceţi?

Tarzan a adresat aceste întrebări fetei.

— Dorim să ajungem până la coastă, a răspuns ea, dar acum pare că este cu neputinţă.

— Tot aşa aş fi crezut şi eu acum un sfert de oră, a zis Tarzan. Însă faptul că Numa este aici mă încredinţează că trebuie să fie apă pe undeva, nu tocmai departe de aici. Pe leul acesta îl cunosc. L-am găsit acum două zile într-o groapă-capcană făcută de negri şi l-am eliberat de acolo. Aşadar, ca să poată ajunge până aici, trebuie să fi venit pe vreun drum necunoscut mie... eu, cel puţin, din clipa în care am trecut dealurile şi am ieşit din ţinutul fertil, nu am dat peste nici o cărare de animale, precum nici de urma vreuneia din ele. Din ce direcţie a venit asupra voastră?

— Dinspre sud, a răspuns fata. Şi noi am crezut că trebuie să fie apă în acea direcţie.

— Să mergem să vedem, a propus Tarzan.

— Dar cum rămâne cu leul? a întrebat Smith-Oldwick.

— Rămâne şi aceasta de văzut, a răspuns Tarzan, dar până nu coborâţi de acolo, nu avem cum să ştim.

Ofiţerul englez a ridicat din umeri. Fata şi-a întors privirea spre el, să observe efectul cuvintelor lui Tarzan.

Englezul a devenit deodată alb ca varul, însă, fără să spună o singură vorbă şi cu un zâmbet pe buze, a alunecat jos pe marginea aripii aeroplanului, la vreo doi metri în spatele lui Tarzan.

Bertha Kircher ştia bine că englezului îi este frică, dar nu putea fi dojenit pentru asta. În acelaşi timp însă, îi admira curajul remarcabil pe care l-a arătat, expunându-se unei primejdii destul de reale pentru el.

Numa, stând lângă Tarzan, a ridicat uşor capul şi l-a fixat cu privirile sale pe englez; apoi a scos un mârâit surd şi l-a privit pe Tarzan. Acesta, a început să vorbească leului în limba maimuţelor antropoide.

Atât fetei, cât şi lui Smith-Oldwick, li se părea extra-ordinar de straniu să audă ieşind de pe buze omeneşti acele mârâituri guturale; dar, indiferent dacă Numa le înţelegea sau nu, păreau că au efectul dorit asupra lui, deoarece a încetat să mai mârâie, iar când Tarzan s-a

îndreptat spre Smith-Oldwick, Numa l-a însoţit fără însă să încerce să îi facă vreun rău ofiţerului.

— Ce ai spus? a întrebat fata.

Tarzan a răspuns zâmbind:

— I-am spus cine sunt; Tarzan al maimuţelor, mare vânător, ucigător de fiare şi că voi sunteţi prietenii mei.

— Extraordinar! a murmurat locotenetul.

— De ce? I-am vorbit în limba Manganilor, cu toate că nu am fost niciodată sigur că o mai înţeleg şi alte animale. Manu însă, maimuţa aceea mică, vorbeşte o limbă aproape identică cu aceasta, iar despre Tantor, elefantul, sunt sigur că pricepe tot ce îi spun.

Noi, cei din junglă, a continuat Tarzan relatarea, suntem nişte fiinţe tare lăudăroase. În vorbire, în atitudine şi în fiecare amănunt cât de mic în comportarea noastră trebuie să îi impresionăm pe alţii asupra puterii şi ferocităţii noastre. De aceea mârâim noi în faţa duşmanilor, spunându-le atunci, să aibă grijă că ne vom repezi la ei şi îi vom sfâşia în bucăţi. Probabil că Numa nu înţelege cuvintele pe care le întrebuinţez, dar cred că tonul şi purtarea mea lasă asupra lui impresia pe care vreau să o aibă şi cuvintele.

Şi acum, a zis el adresându-i-se fetei, coboară de acolo să te recomand.

Fetei i-a trebuit mult curaj să coboare la îndemâna ghearelor şi colţilor ascuţiţi ai fiarei nedomesticite încă.

Totuşi, a făcut-o şi pe asta, dar leul nu a făcut mai mult decât să rânjească puţin colţii, fără a mârâi mâcar, când a venit să se aşeze lângă Tarzan.

— Cred, a început Tarzan, că sunteţi în deplină siguranţă atâta timp cât sunt şi eu de faţă. Cel mai bun lucru este să îl ignoraţi cu desăvârşie. Nu îi faceţi avansuri; dar feriţi-vă de a îi arăta cel mai mic semn de frică şi pe cât vă este posibil, încercaţi să mă ţineţi întotdeauna între el şi voi. Sunt sigur că nu va trece mult până va pleca şi se prea poate să nu-l mai vedem vreodată.

La ideea emisă de Tarzan, Smith-Oldwick a luat din aeroplan proviziile de apă şi carne pe care le mai aveau acolo şi după ce au împărţit sarcina între ei trei, au pornit spre sud.

Numa nu i-a mai urmat, ci a stat pe loc privind cum aceştia se îndepărtează, până când au dispărut din ochii lui pe după o cotitură a văii.

Tarzan a continuat drumul după urmele lăsate de Numa, cu intenţia de a îl călăuzi spre sud, convins că urmele îi vor conduce spre apă.

Pe nisipul de pe fundul văii, urmele se distingeau foarte bine şi erau, deci, uşor de urmărit.

La început nu se vedeau decât cele proaspete lăsate de Numa, dar mai târziu în timpul zilei, Tarzan a descoperit altele şi mai vechi, ale altor lei; iar la un moment dat, când nu mai era mult până să se însereze, s-a oprit brusc şi evident surprins.

Amicii lui îl priveau întrebător şi ca un răspuns la întrebarea lor mută, le-a indicat un petec de pământ, exact în faţa lui

— Uitaţi-vă aici! a exclamat el.

La început, nici Smith Oldvick, nici fata nu au văzut altceva decât o adevărată încâlceală de imprimări de labe moi pe nisip, dar după puţin timp fata a descoperit şi ea ceea ce a văzut Tarzan, scoţând o exclamaţie uşoară de surpriză.

— Urme de picior de om, a strigat ea. Tarzan a confirmat printr-o înclinare a capului.

— Dar nu au degete deloc, a remarcat ea.

— Au fost încălţate cu un tip de sandale moi de tot, a explicat Tarzan.

— Atunci trebuie să fie un sat indigen undeva prin apropiere, şi-a spus părerea locotenentul.

— Da, dar nu este locuit de acest fel de indigeni pe care ne-am aşteptat să îi întâlnim prin părţile acestea ale Africii; aceştia umblă neâncălţaţi, excluzându-i pe câţiva dezertori, din trupele locale germane, cum ar fi de

exemplu oamenii lui Usanga, dar care poartă ghete cu talpa groasă.

Nu ştiu, a continuat el, ce puteţi să observaţi şi voi, dar pentru mine este cert că piciorul din sandala care a lăsat urme nu a fost picior de om negru. Dacă examinaţi cu atenţie aceste urme, veţi vedea că imprimarea atât a călcâiului, cât şi a podului tălpii sunt bine marcate chiar prin sandală... însă în urma lăsată de piciorul negrului, greutatea corpului cade mult mai aproape de centru decât acestea.

— Atunci, crezi tu că urmele sunt făcute de un alb?

— Aşa se vede. a răspuns Tarzan.

Şi deodată, spre marea surpriză a fetei şi a locotenentului, s-a lăsat pe burtă şi a mirosit urmele, folosindu-se din nou de simţurile infailibile ale fiarelor.

A cercetat toate amănuntele cu ajutorul nărilor sale, atât de simţitoare, o suprafaţă de câţiva metri pătraţi, ca să descopere identitatea acelora care au făcut urmele pe nisip.

În cel din urmă, s-a ridicat din nou în picioare.

— Aceste urme, a declarat el, nu sunt făcute de Gomangani, dar nici nu seamănă cu acelea pe care le-ar face un alb. Trei oameni au umblat pe aici: toţi trei erau bărbaţi, dar nu ştiu cărei rase pot să aparţină.

Au pornit, aşadar, înainte, fără ca în natura văii să se observe vreo schimbare aparentă, decât o adâncire din ce în ce mai mare, pe măsură ce ei înaintau spre sud; de la un timp abia se mai zăreau muchiile de sus ale malurilor prăpăstioase.

În diferite locuri, probabil roase de căderea apelor în timpul unor veacuri uitate de mult, se vedea câte o peşteră scobită în stânca malului, uneori mai jos, alteori destul de sus de fundătura văii.

Ajungând în apropierea unei asemenea cavităţi, care apărea ca o tavernă mare, cu tavanul boltit şi cu pardoseala acoperită cu nisip fin, moale şi fiind aproape

de nivelul pământului. Tarzan le-a făcut un semn cu mâna.

— Aici ne vom instala tabăra pentru noaptea asta, a zis el.

S-au aşezat la gura peşterii şi au cinat din puţinul pe care îl aveau ei. După ce au terminat, Tarzan a condus-o pe Bertha în peşteră.

— Tu vei dormi înăuntru, a zis el. Locotenentul şi cu mine vom dormi la intrare.

CAPITOLUL XVI

Atacul nocturn

Când fata a dorit, după vreo două minute, să le spună “bună seara”, i s-a părul că zăreşte o umbră mişcându-se în întunericul de dincolo de ei şi, în aceaşi clipă, s-a convins că a auzit zgomotul unei mişcări subtile în direcţia aceea.

— Ce este asta? a şoptit ea. Acolo, în întuneric este ceva care se mişcă.

— Da, a răspuns Tarzan. Este un leu. Este de mai mult timp acolo. Nu l-aţi simţit până acum?

— Ah, a exclamat fala cu un suspin de uşurare, trebuie să fie leul nostru, desigur!

— Nu, nu este leul nostru, a zis Tarzan. Este altul care a ieşit la vânătoare.

— Ne pândeşte pe noi? a întrebat ca.

— Negreşit, răspunse Tarzan. Smith-Oldwick şi-a pipăit revolverul de la şold. Tarzan a văzut mişcarea involuntară a acestuia şi a dat iritat din cap.

— Lasă jucăria aceea, locotenente, acolo unde este. Ofiţerul a râs nervos.

— Fără să vreau, te pun în siguranţă, a zis el. Nu ştii? Instinctul de conservare inerent, etc. etc.

— Care ar deveni instinctul distrugerii noastre, a replicat Tarzan. Aveţi vreo idee, a continuat el, că ne urmăresc acum trei lei ieşiţi cu toţii la vânătoare? Dacă am avea aici un foc bun sau dacă ar fi lună, i-am putea vedea foarte bine. Se poate întâmpla să nu treacă mult şi să ne atace, dar tot atât de bine s-ar putea să plece şi să ne lase în pace.

Dacă ţii mult să ne atace, s-a adresat Tarzan locotenentului, trage cu revolverul şi nimereşte-l pe unul dintre ei.

— Dar dacă ne atacă, a întrebat fata, nu mai avem nici un mjloc de scăpare?

— Dacă ne atacă, a zis Tarzan, desigur că va trebui să ne luptăm cu ei.

— Ce şanse am avea noi trei contra lor? a întrebat fata cu un ton descurajat.

Tarzan a ridicat din umeri şi a răspuns:

— De murit, tot trebuie să murim cândva. Probabil că ţie ti se pare ceva teribil o astfel de moarte; dar Tarzan s-a aşteptat întotdeauna să moară cam în felul acesta. Puţini dintre noi mor de bătrâneţe în junglă, aşa că nu îmi pasă dacă voi muri într-o luptă cu fiarele în mijlocul cărora am trăit. Odată şi odată mă va răpune ori Numa, ori Sita, ori vreun războinic negru, ori aceştia, ori alţii probabil. Ce deosebire este cum mori: iar dacă ne ajunge moartea astă seară sau la anul, ori în zece ani de acum înainte, nu este acelaşi lucru odată ce s-a sfârşit cu noi?

Fata s-a cutremurat.

— Da, a răspuns ea cu o voce în care nu mai exista nici un strop de speranţă, este acelaşi lucru odată ce s-a terminat cu noi.

După aceea a intrat în peşteră şi s-a întins pe nisip, iar Smith-Oldwick a rămas jos la intrare, rezemat cu spatele de stâncă. Tarzan şedea şi el în partea opusă a intrării.

— Pot să fumez? a întrebat ofiţerul. Am păstrat câteva ţigări şi dacă nu i-ar atrage pe ticăloşii aceia, aş vrea să

mai trag un fum înainte să mă duc. Fumezi? l-a întrebat pe Tarzan, oferindu-i o ţigară.

— Nu, mulţumesc, a răspuns acesta; dar tu poţi să fumezi. Nici unui animal sălbatic nu îi place fumul de tutun, aşa că nici pe leii care ne pândesc nu îi va determina să se apropie mai mult

Englezul şi-a aprins ţigara şi a început să tragă încet din ea. I-a oferit şi fetei una, dar a fost refuzat, aşa că acum şedeau toţi trei în tăcere.

După o vreme oarecare, interval în care liniştea nopţii nu era întreruptă decât rar de foşnetul labelor pe nisipul moale al văii, Smith-Oldwick a rupt tăcerea.

— Am impresia că sunt nişte lei neobişnuit de tăcuţi, a constatat el.

— Nicidecum, a răspuns Tarzan. Leul care umblă răcnind prin junglă nu face asta ca să atragă prada. De obicei, sunt foarte liniştiţi când urmăresc vânatul.

— Aş vrea să urle, a zis ofiţerul. Să facă orice, chiar să ne atace. Mă enervează cumplit să ştiu că sunt acolo şi că îi văd, din când în când, mişcându-se în umbră. Tot ce sper este să nu ne atace toţi trei deodată.

— Toţi trei? Sunt şapte lei acolo acum, a specificat Tarzan.

— Dumnezeule! a exclamat Smith-Oldwick.

— Nu putem să facem un foc mare şi să îi speriem în felul acesta? a întrebat fata.

— Nu ştiu dacă ne-ar folosi la ceva, a zis Tarzan. Am impresia că leii aceştia se deosebesc, totuşi, de leii pe care îi cunoaştem noi. Mă refer la docilitatea aparentă, în prezenţa omului, a leului care a fost astăzi cu noi. Acum este şi un om cu ei.

— Imposibil! a exclamat englezul. L-ar sfâşia numaidecât în bucăţi.

— Ce te face să crezi că este şi un om cu ei? a întrebat fata.

Tarzan a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Mi-e teamă că nu mă veţi înţelege, a replicat el. Este foarte greu de înţeles ceva care este mai presus de propriile noastre puteri.

— Ce vrei să insinuezi?

— Uite, a zis Tarzan: dacă te-ai fi născut, de exemplu, fără ochi nu ai putea să înţelegi impresiile pe care ochii altora le transmit creierului lor..., deci, fiindcă amândoi v-aţi născut aproape cu totul lipsiţi de simţul mirosului, mă tem că nu veţi pricepe cum pot eu să ştiu că se află acolo şi un om.

— Vrei să spui că simţi şi deosebeşti mirosul de om? a articulat fata nedumerită.

Tarzan a răspuns cu înclinarea capului în semn afirmativ.

— Şi tot aşa ştii şi numărul leilor de acolo? a întrebat englezul la fel de uimit ca şi fata.

— Desigur, pentru că nu există doi lei care să semene sau care să aibă acelaşi miros.

Tânărul englez a dat şi el din cap cu aceeaşi nedumerire.

— Ai dreptate, a zis el, nu pot să înţeleg.

— Altceva, a reluat Tarzan. Mă îndoiesc mult că leii şi omul au venit cu scopul special de a ne ataca, deoarece nimic nu i-a împiedicat să o facă deja demult, dacă ar fi dorit. Am o teorie, dar este cu totul incredibilă.

— Şi anume? s-a grăbit fata să întrebe.

— Cred că au venit să ne împiedice să mergem într-un loc unde ei nu vor să mergem. Cu alte cuvinte, suntem acum numai sub supravegherea lor şi este cu putinţă că, atâta timp cât nu mergem acolo unde ei nu ne vor să nu ne facă nimic.

— Dar cum putem noi să ştim unde nu doresc ei să mergem? a întrebat surprins Smith-Oldwick.

— Nu avem cum să ştim, dar se poate prea bine ca tocmai locul pe care îl căutăm noi să fie acela pe care ei ne împiedică să îl traversăm.

— Adică apa, nu-i aşa?

— Da, a răspuns Tarzan.

După aceea, nu au mai vorbit un timp şi nu se mai auzea, decât rareori câte o mişcare din partea fiarelor ascunse în întuneric.

Trebuie să fi trecut mai mult de o oră, când Tarzan s-a trezit liniştit şi a tras din teacă lungul cuţit de vânătoare.

Smith-Oldwick a adormit, rezemat cu spatele de zidul stâncos de la intrarea peşterii; iar fata, epuizată de agitaţia şi de oboseala din timpul zilei, a căzut într-un somn adânc.

Nu a trecut nici o clipă după ce Tarzan s-a ridicat şi atât englezul cât şi fata au fost treziţi de un cor de răcnete tunătoare şi de zgomotul unei mulţimi de paşi grăbiţi.

Tarzan stătea în faţa intrării în cavernă, ţinând cuţitul în mână şi aşteptând atacul. Nu se aştepta la o acţiune ca aceea la care au apelat acum aceia care îi pândiseră din timpul serii precedente.

A ştiut, cu toate acestea, că numărul oamenilor de acolo a crescut; iar, dacă s-a ridicat în picioare a fost numai pentru că ştia că atât oamenii cât şi leii înaintau cu prudenţă spre el şi amicii lui.

Ar fi fost cu mult mai inteligent dacă ar fi încercat să fugă, pentru că ştia că în faţa numărului duşmanului, el însuşi ar fi fost neputincios... totuşi, a rămas pe loc, cu toate că se îndoia că ar fi putut preciza de ce o făcea.

Fetei care dormea în cavernă nu îi datora nimic, nici din punct de vedere al obligaţiei, nici în ce priveşte amiciţia...

Totuşi, exista o forţă pe care, în momentul acela, nu putea să o explice prea bine. Era o forţă care îl ţinea pe loc şi îl împingea la un sacrificiu pe care acesta îl considera zadarnic.

Marele Tarmangani nu a avut nici măcar satisfacţia de a da o singură lovitură în apărarea sa. O adevărată avalanşă de fiare sălbatice s-au rostogolit peste el,

trântindu-l la pământ. În cădere, s-a atins cu capul de marginea stâncii şi lovitura l-a ameţit.

Când şi-a revenit, era deja ziuă. Mintea lui abia începea să se trezească şi prima impresie vagă care l-a stăpânit a fost o amestecătură de zgomote sălbatice. Latent, aceste zgomote au început să ia forma unor mârâituri puternice de lei...; puţin câte puţin. Tarzan şi-a amintit ce s-a întâmplat până în momentul când lovitura l-a făcut să cadă în nesimţire.

Nările sale erau pline de mirosul puternic al lui Numa, iar una din pulpele sale cărnoase simţea că atinge blana unui animal.

Tarzan a deschis ochii încet. Cum era lungit pe o parte, a privit în jos în lungul corpului său şi a văzut deasupra lui, aproape călare, un leu mare, care mârâia furios la ceva ce Tarzan nu putea să vadă.

Odată ce a fost stăpân pe toate simţurile sale, nasul l-a avertizat că fiara care stătea deasupra lui era Numa pe care l-a eliberat din groapa negrilor.

Încurajat de aceasta, a vorbit leului, făcând în acelaşi timp o mişcare care marca încercarea de a se ridica. Imediat, Numa a păşit la o parte, eliberându-i mişcările.

În timp ce Tarzan se ridica de jos, a observat că se afla tot în locul unde căzuse, în faţa peşterii unde a dormit fata. A mai înţeles că Numa, în spatele căruia se ridica malul înalt de piatră al prăpastiei, l-a apărat până atunci de alţi doi lei, care păşeau într-o parte şi în alta, la o mică distanţă de presupusa lor victimă.

Atunci Tarzan a privit în interiorul peşterii. Nici fata şi nici englezul nu mai erau acolo A realizat cu regret că toate sacrificiile şi eforturile sale au fost zadarnice, fără nici un efect.

Scuturând supărat din cap, i-a privit din nou pe cei doi lei, care continuau să păşească dintr-o parte în alta, la câţiva metri de el.

Numa îl privea întrebător, frecându-şi nasul de şoldul lui: apoi a început să mârâie, rânjindu-şi colţii spre ceilalţi doi lei.

— Eu cred, i-a zis Tarzan lui Numa, că, dacă ne vom uni forţele, vom putea înfrunta aceste fiare.

A vorbit într-o limbă pe care desigur că Numa nu o înţelegea; totuşi, accentul lui Tarzan trebuie să fi reprezentat un semn de asigurare, deoarece leul a scos un sunet ciudat, în urma căruia a început să păşească nerăbdător, învârtindu-se în paralel cu adversarii săi.

— Haide! i-a zis Tarzan deodată.

Prinzând cu o mână coama leului, au înaintat alături spre ceilalţi doi lei, care s-au retras până când s-au despărţit, unul trecând la stânga, celălalt la dreapta.

Tarzan a trecut printre ei împreună cu Numa. dar atât el cât şi marele leu, cu coama neagră nu a încetat o clipă să privească atent fiara care se afla pe partea fiecăruia. Au aşteptat câteva clipe în această poziţie, până când, exact ca la un semnal convenit din timp, adversarii au sărit asupra lor şi dintr-o parte şi din alta.

Tarzan a întâmpinat atacul adversarului său după sistemul de luptă folosit în toate ciocnirile cu Site şi Numa.

Încercarea de a întâmpina întreaga forţă a izbiturii unui leu când atacă, nu ar fi fost pentru el altceva decât o încercare de sinucidere. Astfel, el a recurs la mijlocul de agilitate şi isteţime pentru că, oricât de energice erau aceste pisici mari, tot mai repezi erau mişcările lui Tarzan.

Numa, cu ghearele scoase şi cu colţii rânjiţi, a sărit exact spre pieptul gol al lui Tarzan. Acesta, ridicând braţul stâng, aşa cum ar proceda un boxeur ca să evite o lovitură, a izbit în sus pe sub braţul stâng din faţă al leului, repezindu-se tot atunci cu umărul sub corpul fiarei, înfingând adânc cuţitul între coastele ei.

Leul a scos un urlet înfiorător de durere şi s-a răsucit din nou, devenind o personificare a furiei bestiale. Acum,

într-adevăr că îl va ucide pe acest îndrăzneţ care credea că se poate opune regelui animalelor.

Dar, când s-a răsucit din nou, presupusa lui victimă s-a răsucit şi ea odată cu el, cu degetele puternic încleştate în coama leului, în timp ce lama tăioasă s-a înfipt din nou adânc sub umărul stâng al fiarei.

Atunci Numa a înnebunit de durere, ură şi furie, dar în aceeaşi clipă Tarzan i-a sărit în spate.

De mai multe ori, Tarzan şi-a încleştat cu uşurinţă picioarele pe sub stomacul unui leu, agăţându-se de lunga lui coamă şi împungându-l cu cuţitul până ce vârful acestuia îi ajungea la inimă.

În acele momente, totul i se părea atât de simplu, iar acum simţea o mare dezamăgire că nu a reuşit să execute mişcările la fel de corect şi cu aceeaşi precizie. În situaţia actuală era împiedicat de mişcările repezi ale leului, care, în ciuda lui Tarzan, îl zvârlea şi într-o parte şi în alta. Astfel era inevitabil să ajungă sub ghearele ascuţite ale fiarei.

Făcând un ultim efort, s-a aruncat într-o parte din spinarea leului, încercând ca prin agilitatea lui, să poată evita fiara turbată măcar o fracţiune de secundă, timp care i-ar permite să se ridice în picioare şi să întâmpine din nou animalul, cu mai multe şanse.

Dar, de data aceasta Numa a fost mult mai dinamic decât el. Tarzan reuşind să se ridice doar pe jumătate, când una dintre enormele labe ale leului l-a izbit peste ureche, trântindu-l la pământ.

În clipa căderii sale, a văzut o dungă neagră sfâşiind aerul deasupra sa şi alt leu încăierându-se cu adversarul lui.

Rostogolindu-se la o parte de sub cei doi combatanţi, s-a ridicat în picioare, deşi era încă pe jumătate ameţit, clătinându-se în urma loviturii puternice pe care a primit-o.

În spatele lui a văzut, întins fără viaţă, un leu sfâşiat şi sângerând pe nisip, iar în faţa lui, Numa, leul pe care

Tarzan l-a salvat din groapa leilor, îl stâşia plin de energie pe cel de-al doilea leu.

Numa, leul pe care Tarzan îl considera un adevărat prieten acum, era cu mult mai puternic şi mai feroce decât bestia cu care se lupta. Fiarele au făcut mai întâi câteva figuri de atac şi de apărare una spre alta, iar, după o clipă, cel mai mare a reuşit să îşi înfigă colţii în gâtul celuilalt şi să îl scuture cum o pisică ar scutura un şoarece... Când adversarul său muribund a încercat, cu un ultim efort, să alunece pe sub el şi să îi strângă labele din faţă pentru a putea să sfâşie de sus până jos burta adversarului învingător, leul cu coama neagră a fost mai dinamic şi după o clipă, lupta a luat sfârşit.

Când Numa s-a ridicat şi de pe a doua victimă şi s-a scuturat. Tarzan nu s-a putut abţine să nu admire proporţiile minunate şi simetria acestei fiare. Şi leii care i-au atacat erau specimene splendide. În blana lor, Tarzan a observat o nuanţă uşoară de negru, care era, de altfel, o trăsătură distinctivă a leului eliberat din capacană. Coamele lor erau doar cu o idee mai negre, dar restul corpului era cărămiziu deschis, aproape galben.

Tarzan era convins că aparţineau unei specii diferite de cele întâlnite de el până atunci. Probabil că erau rezulatul unei încrucişări a leilor obişnuiţi de pădure pe care îi ştia şi el, cu o rasă al cărei tip ar fi putut foarte bine să fie reprezentat de Numa, amicul său.

Acum, când prima primejdie a trecut, singurul gând care l-a străfulgerat a fost să îi găsească pe camarazii lui, fata şi locotenentul pentru a afla ce li s-a întâmplat.

S-a simţit deodată deosebit de flămând şi în timp ce căuta de jur-împrejur, pe terenul nisipos al văii, să găsească printre miile de urme de acolo şi pe cele ale camarazilor săi, i-a ieşit de pe buze, involuntar, scâncetul de foame al unei fiare sălbatice.

Numa, care stătea şi îl privea de la câţiva paşi distanţă, a reacţionat instantaneu când a auzit sunetul, a

aruncat o privire lungă lui Tarzan, apoi a răspuns cu acelaşi scâncet de foame şi a pornit în viteză spre sud oprindu-se, din când în când, să se convingă că Tarzan îl urmează.

Acesta a înţeles că fiara îl conducea acolo unde se găsea hrană, fapt pentru care a urmat-o cu încredere. În acelaşi timp, ochii lui ageri şi nările lui sensibile căutau neâncetat semne care să îi indice direcţia în care au mers fata şi ofiţerul englez.

Nu a trecut mult timp şi a putut să distingă, printre numeroasele urme de leu, pe acelea făcute de picioare de om încălţate cu sandale, precum şi mirosul membrelor acelei rase ciudate care, în seara precedentă, a fost împreună cu leii.

Iar, dintre toate acesea, la început uşor de tot, a distins şi mirosul fetei şi puţin după aceea, pe ale locotenentului Smith-Oldwick. La câteva minute după această descoperire, urmele de lei şi de oameni s-au împuţinat, pe când ale fetei şi ale englezului deveneau tot mai pronunţate.

Amândoi au mers alături unul de celălalt, fiind înconjuraţi de lei şi oameni din toate părţile. Tarzan era nedumerit asupra posibilităţilor sugerate de urmele oamenilor şi ale fiarelor..., dar, în limitele oricăreia dintre experienţele sale anterioare, nu reuşea sub nici o formă să-şi explice satisfăcător ceea ce i se indica prin urmele pe care le-a descoperit.

A observat în forma acestei văi prăpăstioase ceva deosebit. Ea îşi urma drumul ei sucit printre malurile înalte, stâncoase.

În unele locuri se lărgea, iar în altele se strâmta foarte mult, dar se adâncea mereu, cu cât înaintau mai mult spre sud. La un moment dat fundătura văii a început să coboare abrupt. Prin unele locuri se vedeau urmele din trecut ale unor torente de munte şi ale unor căderi de apă. Drumul se îngreuna, dar se distingea bine în ciuda

vechimii evidente, în unele locuri se observau semne ale îmbunătăţirilor aduse de mâini omenşti.

Tarzan şi Numa au mers în ritmul acesta nu prea mult când, la o cotitură a trecătorii, Tarzan a văzut o vale tăiată adânc în stânca vie a cojii pământului, cu munţi înalţi care se ridicau în partea de sud. Cât de departe se întindea spre apus şi spre răsărit nu putea să vadă; însă după toate aparentele, nu putea să fie mai lată de cinci şase-kilometri de la nord la sud.

Faptul că era o vale suficient de umedă era indicat de bogăţia de vegetaţie care acoperea ca un covor verde, fundătura acestei văi de la marginea stâncilor nordice până la munţii din sud.

De la marginea stâncii de unde Tarzan privea în vale, pornea o scară săpată în stâncă, scară care ducea până jos la poalele acesteia. A coborât împreună cu leul în valea care începea chiar de acolo să fie împădurită cu copaci mari.

În faţa lui, drumul început în stâncă mergea şerpuind prin pădure, înaintând spre centrul văii. Printre crengile copacilor se auzeau ţipetele seci ale unor păsări cu pene strălucitoare, în timp ce nenumăratele maimuţe din cele mici vociferau deasupra lui.

Pădurea părea plină de viaţă şi totuşi, Tarzan a fost cuprins deodată de un sentiment insuportabil, o senzaţie pe care niciodată nu a simtit-o până atunci în jungla pe care o cunoştea şi o iubea.

Simţea că în tot ce se găseşte în jurul lui, există o lipsă de realităţi... chiar în valea aceea, ascunsă şi uitată în mijlocul unei întinderi vaste de teren arid şi pustiu.

Până şi păsările şi maimuţele, care semănau din multe puncte de vedere cu cele cunoscute de el, nu erau identice cu nici una dintre speciile acelea. Chiar şi plantele aveau curiozităţile lor.

Era ca şi cum ar fi fost transportat pe neaşteptate într-o altă lume şi simţea o nelinişte ciudată, care putea

fi considerată, fară prea multă şovăială ca presimţirea unei mari primejdii.

A văzut mulţi copaci în jurul său, încărcaţi cu fructe, iar Manu, maimuţa cea mică, mâncând unele din ele. Fiindu-i foame, a sărit pe crengile de jos ale unui copac şi în zgomotul şi mârâitul maimuţelor, a început să mănânce din fructele acelea din care le-a văzut pe ele mâncând cu mare grijă.

După ce şi-a astâmpărat foamea într-o oarecare măsură, a privit în jurul său după Numa cel pe care l-a ajutat la nevoie, dar nu l-a mai văzut. După un timp s-a convins că acesta a dispărut.

CAPITOLUL XVII

Oraşul cu ziduri înalte

Coborând din nou la pământ. Tarzan a regăsit cu mare uşurinţă urma fetei şi a celor care au prins-o. A urmărit aceste semne pe un drum destul de bine bătătorit.

Nu a trecut mult timp şi a ajuns la un pârâiaş, cu apa căruia şi-a potolit setea, iar după aceea a observat că drumul continua în direcţia pârâului care curgea spre sud-vest.

În unele locuri erau şi alte drumuri mai înguste care se încrucişau cu primul, dar pe toate erau nenumărate urme şi mirosul puternic al pisicilor mari, ale lui Numa leul, şi ale Sitei, leopardul.

Tarzan a observat, după un timp că, în afară de câteva aimale mici din familia rozătoarelor, nu exista în toată valea aceea fertilă nici un alt fel de animal sălbatic Nu se vedea nici o urmă de Bara, cerbul, Horta, mistreţul sau de Gorgo, bivolul sălbatic sau de Buto, Tantor şi Duro Era însă Histac, şarpele. Tarzan a văzut prin copacii aceia

mai mulţi şerpi decât a văzut el vreodată, iar, la un moment dat, lângă un lac cu papură, a simţit şi mirosul lui Gimla, crocodilul Tarzan nu avea nici un chef să mănânce astfel de vietăţi.

El dorea carne şi cum nu putea să găsească, şi-a întors atenţia spre păsările care zburau deasupra lui, prin copaci.

Cei care i-au atacat în noaptea precedentă nu l-au dezarmat. Fie din cauza întunericului, fie al atacului grăbit al leilor, oamenii care au însoţit fiarele l-au scăpat din vedere, sau probabil l-au considerat mort. Dar oricare ar fi fost cauza, cert rămâne faptul că el îşi avea armele intacte, atât suliţa cât şi cuţitul de vânătoare, precum şi arcul cu săgeţi şi funia de iarbă.

Punând o săgeată în arc, a aşteptat ocazia să tragă într-una dintre păsările mari, iar când aceasta s-a ivit, a tras şi a nimerit ţinta cu repeziciunea lui obişnuită.

Când pasărea cu pene strălucitoare a căzut fâlfâind la pământ, toate celelalte păsări, precum şi micile maimuţe de acolo au izbucnit într-un cor teribil de văicăreli şi de ţipete de protest. Întreaga pădure a devenit, deodată, ecoul nesfârşit al ţipetelor, vaietelor şi plânsetelor lor.

Tarzan nu ar fi fost deloc surprins, dacă vreuna dintre ele ar fi ţipat în momentul când zburau, îngrozite de moartea subită a uneia dintre ele: dar ca toată vietatea din acea pădure să se pornească, deodată, pe un protest atât de înfricoşător, era un fapt care îl umplea de dezgust.

S-a întors supărat şi a privit un moment păsările şi maimuţele, cuprins de o poftă nebună să îşi manifeste neplăcerea, dându-le totodată şi un răspuns gestului lor pe care îl considera ca o directă provocare. Astfel, pădurea aceea a răsunat de la un capăt la altul de răcnetul asurzitor de victorie şi provocare al marilor antropoizi din Africa.

Efectul acestui sunet asupra creaturilor din copaci a fost instantaneu. Dacă puţin timp mai înainte, tot aerul

vibra de zgomotul asurzitor al vocilor lor, acum domnea o tăcere profundă şi după câteva clipe Tarzan a rămas singur cu pasărea pe care a vânat-o.

Tăcerea care a urmat atât de repede tumultului de mai înainte, i-a insuflat o senzaţie sinistră, care a avut efectul să îl supere şi mai mult. A ridicat pasărea de unde a căzut; a scos săgeata şi a înfipt-o din nou în tolbă. După aceea a tras cuţitul din teacă şi a început să o jupoaie, aşa cum se afla, cu pene cu tot.

A început să mânănce supărat şi mârâind, ca şi cum ar fi fost ameninţat cu adevărat de vreun duşman din apropiere. Dar o mare parte dintre mârâiturile proveneau de la faptul că Tarzan nu prea avea apetit la carnea de pasăre.

Totuşi era mai bine decât nimic, deoarece, după cum îl avertizau simţurile sale, nu prea se afla în împrejurimi carnea care îi plăcea lui cel mai mult.

Ah! Cum ar fi muşcat el dintr-o bucată de carne suculentă de Pacco, zebra sau dintr-un muşchi de Gorgo, bivolul sălbatic. Numai gândindu-se la ele, îi creştea sentimentul de indignare împotriva acestei păduri seci în care nu se găseau vânaturi delicioase.

Nu a reuşit însă să mănânce decât o bucată din vânatul său când, deodată, a simţit o mişcare într-un tufiş nu tocmai departe de el, în direcţia în care bătea vântul. Iar după câteva clipe l-a învăluit un miros de Numa din partea diametral opusă aceleia de unde a simţit mişcarea.

Tot atunci a auzit şi din partea dreaptă şi din stânga un zgomot de paşi moi pe verdeaţă şi foşnetul unor corpuri mari în trecerea prin tufişuri.

A început să zâmbească.

— Atât de prost mă consideră ei, s-a întrebat el, încât să cad victima unor vânători atât de neândemânatici?

Zgomotul şi mirosul îi arătau că leii veneau încet, din toate părţile, asupra lui... Avea senzaţia că se afla în centrul unui cerc de fiare care se restrângea necontenit.

Simţea clar că ei erau atât de siguri de prada lor, încât nu făceau nici o încercare să îşi mascheze apropierea, deoarece el a auzit destul de bine troznetul crengilor uscate sub labele lor şi sunetul produs de frecarea corpurilor lor de vegetaţia deasă prin care treceau spre el.

Se mira care ar fi fost cauza sosirii lor... Se întreba ce îi aducea acolo pe toţi, aşa, deodată.

I se părea că nu ar fi deloc logic să creadă că au venit în urma strigătelor maimuţelor şi ţipetelor păsărilor şi totuşi, dacă nu era aşa, coincidenţa era însă destul de ciudată.

Judecata lui sănătoasă îi spunea că moartea unei singure păsări din această pădure, unde păsările sunt într-un număr atât de mare, nu ar fi putut avea atâta importanţă, încât să producă acest efect. Cu toate acestea, chiar ajutat de judecata şi experienţa sa din trecut, era deosebit de nedumerit.

Stătea acum în dreptul cărării, aşteptând sosirea leilor şi întrebându-se care va fi tactica lor ofensivă, dacă, într-adevăr, aveau de gând să atace.

După puţin timp, un leu cu coamă neagră a apărut pe cărarea din faţa lui... Când l-a zărit, leul s-a oprit. Era identic cu aceia care l-au atacat cu o seară înainte, ceva mai mari şi mai închişi la culoare decât leii obişnuiţi, dar nici atât de mari şi nici atât de negri ca leul său pe care l-a eliberat din groapa-capcană.

Nu a trecut mult şi a distins conturul altor lei în tufişurile de pe dealuri: mai mulţi erau printre copacii din apropiere. Fiecare, în momentul în care i se încrucişau privirile cu ale lui Tarzan, rămânea pe loc, privindu-l în tăcere.

Tarzan îi privea şi el, întrebându-se cât timp va mai trece până când îl vor ataca şi în timp ce calcula acest fapt, continua să mănânce, deşi era cu fiecare simţ încordat.

Unul câte unul, leii s-au aşezat pe jos, cu faţa întoarsă spre el şi cu ochii aţintiţi asupra lui. Nici nu au mârâit, nici nu au răcnit... au format liniştiţi şi în mod paşnic un cerc în jurul lui Tarzan şi aşteptau.

Toate aceste gesturi erau atât de stranii! Nu se potriveau deloc cu ceea ce era obişnuit Tarzan să vadă încât aproape îl aduceau într-o stare de nervi; aşa că, îndată ce şi-a terminat masa, a început să le adreseze cuvinte de batjocură şi de insultă, când unuia, când altuia, după obiceiul pe care l-a adoptat de la maimuţele din copilăria sa.

— Dango, le zicea el, mâncători de stârvuri!

După aceea îi compara cât mai defavorabil cu Histah, cea mai urâcioasă şi mai respingătoare creatură din junglă.

În cele din urmă, a luat praf în pumni, bulgăraşi de pământ şi crengi de jos şi a aruncat în ei. Dar atunci şi leii au început să mârâie, rânjindu-şi colţii, dar nici unul nu s-a mişcat din loc.

— Laşilor! încerca Tarzan să îi provoace. Numa cu inimă de Bara!

Apoi a început să le spună cine este el şi după obiceiul poporului din junglă, să îşi laude proiectele, dar leii stăteau nepăsători, privindu-l fix, lăsând impresia că ar fi nişte statui reci.

Trebuie să fi trecut o jumătate de oră după sosirea lor, când a auzit de la distanţă, pe cărare, un zgomot de paşi apropiindu-se. Erau paşii unei fiinţe care mergea pe două picioare şi chiar dacă nu simţea nici un miros era sigur că se apropia un om.

Şi nici nu a avut mult de aşteptat până când presupunerea lui să prindă viaţă deoarece, pe cărare a apărut un om exact prin locul pe unde a venit primul leu.

Era de o statură puternică, cu tenul ca pielea tăbăcită... aşa ca un pergament îngălbenit de vremuri. Părul, negru ca şi cărbunele, nu prea lung, care creştea aproape oblic pe pielea capului. Ochii parcă îi avea

undeva în fundul capului, iar irisul negru era atât de contractat, încât se vedea mai mult albul ochilor.

Faţa îi era netedă, excluzând câteva fire rare, rătăcite parcă, pe barba şi pe buza de sus. Avea însă un nas acvilin şi fin, dar părul de pe frunte creştea atât de jos, încât îţi lăsa impresia unui tip brutal şi josnic. Buza de sus era bine făcută, însă cea de jos era cărnoasă, cu tendinţa de a atârna peste bărbie.

În general, figura lui îţi făcea impresia unei fete care înainte ar fi avut trăsături regulate şi frumoase, acum schimbată cu totul de violenţe fizice sau gânduri şi apucături josnice. Braţele lui erau lungi, deşi nu anormale, iar picioarele îi erau scurte şi drepte.

Era îmbrăcat cu pantaloni strâmţi şi cu o tunică largă, croită dintr-un material ţesut, fără mâneci, care îi ajungeau până mai jos de şolduri, iar picioarele îi erau încălţate cu sandale cu talpa moale, ale căror şireturi erau petrecute peste pulpă şi gleznă, până aproape de genunchi.

În mâna stângă ducea o suliţă scurtă cu un format ciudat, iar la şold îi atârna o armă. Când privirile lui Tarzan s-au oprit pe acea armă, a rămas atât de uimit încât abia putea să creadă în ceea ce vedea: era o sabie grea, într-o teacă de piele.

El a observat imediat indiferenţa totală cu care acest om s-a apropiat de lei, precum şi aceeaşi indiferenţă a acestora faţă de el. Individul s-a oprit la un moment dat, măsurându-l pe Tarzan din cap până în picioare, apoi a trecut înainte printre lei, atingându-se de ei în trecere.

S-a oprit la cinci-şase metri de Tarzan, adresându-i-se într-un jargon atât de străin încât marele Tarmangani nu a înţeles nici o silabă.

Gesturile individului indicau că s-a referit de mai multe ori la leii din jurul lor; o dată a atins suliţa cu degetul arătător şi de două ori s-a bătut cu palma peste sabia de la şold.

În timp ce vorbea, Tarzan îl studia cu mare atenţie, ajungând la rezultatul că o idee a pus stăpânire pe el, idee de a cărei temeinicie s-a şi convins după câteva clipe: că omul care îi vorbea era ceea ce ar fi putut fi descris cu epitetul de “maniac raţional”.

Odată cu acest gând, Tarzan a început să zâmbească, atât de paradoxală i se părea această presupunere.

Şi totuşi, după un studiu mai apropiat al trăsăturilor aceluia, al ţinutei sale şi al conturului capului, era imposibil să nu te convingi că este nebun... în timp ce accentul vocii sale, precum şi gesturile păreau a fi acelea ale unui muritor în toate minţile şi inteligent.

În sfârşit, după puţin timp, individul şi-a terminat discursul şi se părea că aşteaptă răspunsul lui Tarzan. Acesta îi vorbi la rândul lui, mai întâi în limba antropoizilor, dar văzând că vorbele lui nu au nici un efect asupra aceluia care îl asculta, încercând pe rând diferitele dialecte locale, dar cu acelaşi rezulatat zadarnic. După aceea, au urmat limbile europene cunoscute de Tarzan, dar nici pe acestea fiinţa ciudată nu le înţelegea.

Dar în timpul acesta, Tarzan a început să-şi piardă răbdarea. A stat suficient timp în locul acela şi deoarece nu a depins niciodată de discursuri pentru îndeplinirea planurilor sale, a ridicat suliţa şi a început ameninţarea spre celălalt.

Era clar că limbajul războiului era cunoscut de amândoi căci şi străinul acela şi-a ridicat imediat suliţa, dar în acelaşi timp au izbucnit de pe buzele sale un sunet uşor, care a declanşat mişcările leilor, care până acum au stat liniştiţi.

O salvă de răcnete puternice a răsunat în tăcerea mortală a pădurii şi tot în clipa aceea, leii au sărit în picioare, apropiindu-se în viteză de vânatul lor. Individul care le-a dat semnalul, a păşit înapoi, cu dinţii dezveliţi de un rânjet care nu avea nici un pic de veselie în el.

Abia atunci a avut şi Tarzan ocazia să vadă că dinţii canini ai individului erau neobişnuit de lungi şi foarte ascuţiţi. Nu a fost însă decât o remarcă în treacăt, în clipa când a sărit de la pământ şi atât spre consternarea leilor, cât şi a stăpânului lor, a dispărut în frunzişul de sus al crengilor copacilor uriaşi. În timp ce se îndepărta, a răcnit spre ei:

— Eu sunt Tarzan, luptător şi mare vânător! Nu este nimeni în junglă mai puternic şi mai isteţ decât Tarzan!

La o mică distanţă de locul unde a fost înconjurat de lei, a ajuns din nou pe cărare, unde încerca să găsească din nou urma lui Smith-Oldwick şi a fetei. A găsit-o, într-adevăr, după câteva clipe şi a mers după ea de-a lungul cărării, până când, deodată, cărarea a ieşit din pădure, cotind pe un loc deschis.

Ajuns aici, Tarzan a rămas încremenit la imaginea turlelor, cupolelor şi minaretelor unei cetăţi cu ziduri foarte înalte.

În faţa lui, în zidul cel mai apropiat, a văzut o poartă boltită, la care ducea un drum îngust dar bine bătătorit şi care se desprindea din acela pe care l-a urmat el până atunci.

În spaţiul deschis dintre pădure şi zidurile oraşului, se întindeau straturile unei grădini, iar în faţa lui, chiar la picioarele sale, printr-un şanţ făcut de mâni de om, curgea un pârâu.

Plantele din grădină erau aşezate în rânduri simetrice şi spaţioase şi după toate aparenţele, li s-a dat cea mai mare atenţie în ce priveşte cultivarea lor.

De la canalul principal de lângă el, porneau o mulţime de jgheaburi, prin care se strecurau dâre subţiri de apă, irigând terenul. La o oarecare distanţă, spre dreapta, se putea vedea un număr de oameni lucrând printre brazde.

Zidul oraşului, măsurat din priviri, indica, de la distanţa aceea, că ar fi de vreo zece metri înălţime, iar tencuiala din exterior era bine întreţinută, neobservându-se decât mici crăpături.

Dincolo de zid, se ridicau cupolele câtorva construcţii, pe când o mulţime de turnuleţe colorau fondul priveliştii. Cea mai mare cupolă din centru, părea a fi fost aurită, iar altele erau roşii, albastre sau galbene.

Ahitectura zidului era de o simplicitate fără seamăn. Era de o culoare deschisă, aproape ca varul, ca şi când ar fi fost tencuit şi vopsit. La baza lui era un rând de tufişuri bine întreţinute, iar la o oarecare distantă, spre marginea de răsărit, era acoperit până sus de plante agăţătoare puternice.

În timp ce stătea în umbra copacului de la marginea cărării, ochii lui ageri înregistrau fiecare amănunt al tabloului care se desfăşura în fata lui. Tot atunci a auzit apropiindu-se cineva din urmă şi mirosul l-a avertizat că este acelaşi om şi aceiaşi lei de care a reuşit să scape cu puţin timp înainte.

Urcându-se în copaci a mers o distantă mică spre apus, apoi găsind un loc comod, de unde putea să privească drumul care ducea în oraş, a aşteptat sosirea acelora în mâna cărora ar fi putut să cadă victimă.

Nu a trecut mult şi a apărut: acel om atât de ciudat, urmat de o turmă mare de lei ca nişte câini după stăpânul lor.

Ajuns în fata porţii, omul a bătut în ea cu coada suliţei, iar când poarta s-a deschis ca un răspuns al semnalului din exterior, acesta a intrat împreună cu fiarele.

Tarzan nu a putut să vadă decât numai în treacăt ceea ce se petrecea dincolo de porţile deschise ale oraşului mai înainte ca acestea să se fi închis din nou, dar suficient ca să se convingă că şi alte fiinţe omeneşti trăiesc acolo.

Ştia acum că, tot pe poarta aceea, au fost duşi în cetate fata şi englezul, camarazii lui, în căutarea cărora a pornit.

Ce soartă îi aştepta acolo sau dacă au întâmpinat-o deja, nu putea să bănuiască, precum nici locul precis în care au fost închişi în acel oraş de nepătruns.

De un lucru era, însă, sigur: nu le-ar fi fost de nici un ajutor, atâta timp cât el era în spatele zidului. Trebuia negreşit să intre mai întâi în cetate, fiind convins că, odată aflat în interiorul oraşului, simţurile lui ascuţite îl vor ajuta să depisteze locul unde se găsesc aceia pe care îi căuta.

Soarele, aproape de asfinţit, făcea ca umbrele zidului oraşului să se întindă peste grădini, iar cei care lucrau acolo au început să îşi strângă uneltele, pentru a reintra în cetate.

În acelaşi timp au sosit şi alţi lucrători de pe alte din partea de răsărit a cetăţii.

Primul care a sosit s-a oprit la capătul de sus al şanţului unde, prin ajutorul unui mecanism simplu, a coborât porţile canalului, întrerupând în acest fel, apa care curgea pe jgheaburile dintre brazdele grădinii.

În urma lui veneau alţi oameni, purtând pe umeri vegetale proaspete, în coşuri împletite. Tarzan nu a observat la început că ar fi putut să fie atât de mulţi oameni care să lucreze pământul, aşa că, această activitate domestică la care nu s-a aşteptat, l-a lăsat perplex.

Şi atunci, pentru a avea o imagine mai bună, s-a urcat în vârful unui copac dintre cei mai înalţi de acolo, de unde a putut să vadă peste zidul cel mai apropiat.

Din acest punct de observaţie, a văzut că oraşul este lung şi îngust şi că, deşi zidurile exterioare formează un dreptunghi perfect, străzile din interior sunt întortocheate. În centrul oraşului, se zărea o clădire albă, joasă. În jurul căreia s-au construit alte clădiri mai înalte şi aici, în întunericul care se lăsa destul de repede, Tarzan a avut impresia că a văzut, între două clădiri, luciul unei ape; dar nu putea să fie sigur de la distanţa aceea.

În conformitate cu experienţa sa legată de civilizaţie, era înclinat să creadă că acest arc central nu era decât piaţa în jurul căreia erau grupate clădirile cele mai mari. A ajuns la concluzia că acolo era cel mai indicat să îşi caute camarazii.

Soarele a apus. Întunericul a cuprins tot oraşul. Luminile artificiale care au început să apară la mai multe dintre ferestrele clădirilor nu avantajau deloc imaginea vizuală a lui Tarzan.

A observat că acoperişurile celor mai multe dintre clădiri sunt orizontale, cu puţine exepţii, pe care el le-a considerat a fi clădirile publice, mai pretenţioase, într-un fel, decât celelalte.

Se întreba cum s-a făcut că există un asemenea oraş în această parte uitată şi neexplorată a Africii; dar era mai presus de concepţia lui.

Mai bine decât oricine altul, îşi dădea seama într-o oarecare măsură despre misterele marelui continent negru: întinderi enorme de terenuri, încă neatinse de piciorul omului civilizat.

Şi cu toate acestea, abia îi venea să creadă că un oraş de o asemenea mărime şi după toate aparenţele atât de bine construit, ar fi putut dăinui un timp îndelungat, după cum bine se vedea, fără să comunice deloc cu lumea civilizată.

Tarzan nu îşi putea imagina cum a fost cu putinţă ca generaţie după generaţie să se fi născut acolo şi să fi murit acolo, fără să încerce să lămurească misterele lumii din exteriorul lumii care mărginea mica lor vale.

Şi totuşi, iat-o înaintea ochilor săi, în mijlocul unui pustiu de nepătruns: o cetate înconjurată de terenuri muncite de poporul care locuia între zidurile sale.

Odată cu sosirea nopţii, au început să se audă din junglă urletele pisiscilor mari, ale lui Sobor, amestecate cu acelea ale Sitei, precum şi răcnetele tunătoare ale lui Numa, care făceau să răsune pădurea de la un capăt la altul şi să se cutremure pământul, în timp ce din

interiorul oraşului răspundeau alte urlete şi răcnete de lei.

Tarzan a născocit un plan foarte simplu pentru a intra în oraş şi acum, după ce s-a înnoptat, s-a străduit să îl pună în aplicare.

Succesul lui atârna foarte mult de consistenţa tare a viţelor plantelor agăţătoare care acopereau cu totul suprafaţa zidului dinspre răsărit.

A pornit în direcţia aceea, pe când în urma lui, în pădure, răcnetele fiarelor creşteau în volum şi în intensitate.

Între zidul oraşului şi marginea pădurii, se intercala o distanţă de vreo cinci sute de metri; jumătate de kilometru de teren cultivat, fără măcar un singur copac.

Tarzan realiza foarte bine limita până unde i se putea întinde îndrăzneala, ştiind că ar fi însemnat o moarte sigură dacă ar fi fost ajuns cumva, în acest spaţiu deschis, de unul dintre leii negri şi mari din această pădure. Acum era ferm convins că Numa, leul pe care el l-a eliberat din “prizonierat”, făcea parte din aceeaşi rasă cu cei care se aflau în acel oraş.

Totul depindea, prin urmare, numai şi numai de iste-ţimea şi de energia lui, precum şi de norocul ca viţele acelor plante să fie destul de tari pentru a îl suporta.

Mergea acum prin partea de mijloc a copacilor pe unde drumul era întotdeauna mai uşor, până când a ajuns la un loc drept, în faţa porţiunii de zid acoperită cu plantele agăţătoare. Acolo, a aşteptat concentrându-şi auzul şi mirosul până când s-ar fi putut asigura că nu există prin apropiere nici un leu sau cel puţin nici unul care să îl fi urmărit.

Îndată ce s-a convins pe deplin că Numa nu este prin apropiere, nici în junglă şi nici în spaţiul deschis până la zid, a sărit uşor la pământ, pornind cât a putut mai repede şi fără nici un zgomot să traverseze distanţa până la zid.

Luna, care a răsărit între timp, a apărut acum pe deasupra stâncilor de la răsărit, luminând cu razele ei argintii spaţiul deschis de grădină, de la zid, în jos, spre pădure. Scotea în relief, pentru privirile curioase îndreptate întâmplător în acea direcţie, silueta înaltă a lui Tarzan în timpul cât traversa grădina.

Astfel, bineânţeles că tot din întâmplare, a fost zărit de un leu mare, care vâna la marginea pădurii, tocmai când a ajuns la jumătatea drumului. În urechile sale a izbucnit pe neaşteptate un sunet ameninţător.

Nu era însă răcnetul unui leu flămând ci al unui leu înfuriat şi privind în direcţia de unde venea sunetul a văzut o fiară enormă apărând din umbra pădurii şi venind spre el.

Cu toată lumina slabă a lunii şi distanţa la care se afla, a văzut că leul este de dimensiuni enorme; într-adevăr, era încă unul dintre acei monştri cu coamă neagră, identică cu cea a leului pe care l-a salvat.

În primul moment a fost tentat să rămână pe loc şi să se înfrunte cu leul, dar şi-a amintit de fiinţele fără ajutor, închise între zidurile cetăţii şi fără o clipă de ezitare s-a întors şi a fugit. Tot atunci a pornit şi Numa la atac.

Numa, leul, poate să alerge foarte repede distante scurte, dar îi lipseşte rezistenta. Distanţa unui atac obişnuit o poate parcurge cu o viteză care o întrece pe a oricărei vietăţi din lume. În schimb, Tarzan era apt să alerge pe distante lungi, nu însă cu viteza lui Numa, când acesta ataca.

Întrebarea era deci, dacă îl putea evita pe Numa câteva secunde şi în caz afirmativ, dacă Numa mai avea destulă putere de a îl urmări, chiar mai încet, restul distanţei până la zid.

Probabil că niciodată nu s-a mai întâmplat, până atunci, să însceneze o întrecere mai emoţionantă decât aceasta, care se făcea numai sub privirile lunii şi ale stelelor.

Singuri şi în cea mai mare tăcere, ambele fiare alergau pe terenul luminat de lună.

Numa câştiga din distanţă cu o viteză de necrezut, dar la fiecare pas, Tarzan se apropia şi mai mult de zidul salvator.

La un moment dat, a privit în spate. Numa era atât de aproape de el încât părea inevitabil să îl trântească la pământ odată cu săritura următoare: era atât de aproape încât Tarzan şi-a scos cuţitul din fugă pentru ca, în ultimele momente ale sale, să se achite cu curaj de datoria pe care o avea.

Numa, însă, ajuns la limita vitezei şi a forţei de rezistenţă, a început să rămână în urmă câte puţin, fără însă să renunţe la urmărire. Abia acum îşi dădea seama Tarzan cât de mult depindea de rezistenţa viţelor pe care nu le-a încercat încă.

Dacă la început această întrecere a fost supravegheată doar de Goro şi de alţi aştri, nu a mai fost acelaşi lucru şi la sfârşitul cursei, deoarece dintr-un zimţ al zidului mai priveau şi alţi doi ochi, vârâţi în fundul capului.

Tarzan era la numai zece metri de Numa când a ajuns la zid. Acum nu mai avea timp să stea să aleagă viţele cele mai solide pe care s-ar putea urca fără grijă.

Soarta lui atârna de o întâmplare şi dându-şi seama de aceasta, a pornit ca o pisică, escaladând zidul printre viţe, căutând cu mâinile ceva care l-ar putea susţine. Jos, sub el, Numa sărea şi el în sus după prada pe care a urmărit-o atâta timp şi cu atâta înflăcărare.

CAPITOLUL XVIII

Printre nebuni

Când leii s-au năpustit asupra apărătorilor ei, Bertha Kircher s-a ghemuit într-un colţ al peşterii, paralizată de spaima prin care a trecut pe neaşteptate, după încordarea teribilă a nervilor săi din ultimele zile.

A auzit printre strigătele leilor şi voci omeneşti, iar după puţină vreme, cu toată confuzia şi învălmăşeala, a simţit lângă ea o fiinţă omenească, iar după aceea două mâini care au smucit-o.

În întunericul care domnea în peşteră, nu putea să distingă nimic, nici măcar un fapt care să îi arate că englezul şi Tarzan sunt cumva pe acolo sau dacă sunt în viaţă.

Omul care a prins-o o apăra de lei, gonindu-i de lângă ea cu ajutorul suliţei sale, cu a cărei coadă îi bătea întruna.

După un timp, individul a târât-o afară din peşteră şi a început să strige, i s-a părut ei că sunt ordine şi instrucţiuni pentru lei.

Afară, în lumina slabă de pe nisipul din fundătura văii, obiectele au început să se distingă mai bine şi atunci a văzut acolo mai mulţi oameni. Iar doi dintre ei duceau un al treilea, pe care l-a recunoscut imediat. Era ofiţerul englez, Smith-Oldwick.

Un timp oarecare, leii făceau eforturi teribile să ajungă până la cei doi captivi, dar oamenii au reuşit să îi gonească înainte de a face vreun rău.

Păreau neânfricaţi faţă de aceste fiare enorme care mârâiau, scrâşneau şi săreau în jurul lor, fiind în stare să le coordoneze bestiilor toate mişcările.

Au pornit la drum, pe albia râului care a curs odată pe acolo, iar, când în zare, a început să apară lumina slabă care precede răsăritul soarelui, s-au oprit un moment pe

muchia unui mal înclinat. În lumina slabă a dimineţii fata a avut impresia că se află pe marginea unui abis fără fund. După ce s-a mai luminat, iar cei care au prins-o au pornit din nou, a observat că se coboară spre o pădure întinsă şi deasă.

Când au ajuns sub copacii ale căror crengi se împreunau deasupra, întunericul a devenit tot atât de mare ca şi în timpul unei nopţi dintre cele mai stranii, un întuneric care, abia după ce a răsărit soarele, a început să dispară latent făcându-se destulă lumină ca să poată vedea că toţi mergeau pe un drum bătătorit prin inima pădurii.

Terenul era neobişnuit de uscat pentru o pădure africană, iar tufişurile care creşteau pe dedesubt, deşi erau destul de înfrunzite, erau cu mult mai rare decât acelea pe care le-a văzut ea prin alte păduri din Africa.

Era ca şi cum pădurea şi tufişurile au crescut într-un ţinut fără apă şi nici nu exista acolo mirosul de mucegai al vegetaţiei intrată în putrefacţie, sau miliardele de insecte mari care se reproduc şi trăiesc în părţile umede.

În timp ce ei înaintau, soarele s-a ridicat pe cer în toată splendoarea lui. Acum se auzea zgomotul vieţii arboreale de junglă: ciripitul păsărilor, precum şi notele discordante ale unui număr infinit de maimuţe care săreau necontenit din creangă în creangă, printre păsări cu pene strălucitoare.

Bertha Kircher i-a observat pe cei care o conduceau, aruncând priviri îngrijorate spre păsări. A mai văzut, de asemenea, că de câteva ori le-au vorbit chiar.

Apoi s-a întâmplat ceva; a fost un incident ce a lăsat asupra ei o impresie adâncă. În faţa ei mergea un individ de statură herculeană, care, totuşi, a căzut în genunchi şi şi-a acoperit faţa cu mâinile, aplecându-se până a atins pământul cu fruntea, numai pentru că un papagal de culori strălucitoare s-a abătut din zbor spre el.

O parte dintre camarazii lui l-au privit şi au început să râdă nervos. După un timp, individul din genunchi s-a

uitat în sus şi realizând că pasărea nu mai este, s-a ridicat şi a pornit din nou alături de ceilalţi.

Cu prilejul acestei opriri scurte, Smith-Oldwick a fost adus lângă fată. A fost atacat în mare parte de un leu, dar acum considera că este capabil să meargă singur, cu toate că simţea o slăbiciune în corp, în urma unei mari pierderi de sânge precum şi a emoţiilor suferite.

— Vezi în ce hal m-au adus? a zis el cu un zâmbet silit, arătându-şi starea sângerândă în care se afla.

— Teribil, a zis fata. Sper că nu suferi prea mult.

— Nu atât cât mă aşteptam; dar mă simt foarte slăbit. Dar ce fel de oameni mai sunt şi aceştia?

— Nu ştiu, a răspuns fata. Este ceva neânchipuit de oribil în toată înfăţişarea lor.

Englezul l-a privit scrutător pe unul dintre paznicii lui: apoi, s-a întors spre fată şi a întrebat-o:

— Ai vizitat vreodată un balamuc?

Bertha l-a privit ca şi cum ar fi înţeles fără dificultate: în privirile ei se remarca o expresie de groază.

— Asta este! a strigat ea.

— Au toate semnele caracteristice, a zis el. Albul ochilor atât de pronunţat; părul care le creşte drept pe cap şi în jos pe frunte; până şi gesturile şi ţinuta lor aparţin unor maniaci.

Fata s-a cutremurat din cap până în picioare.

— Încă ceva ciudat, a continuat locotenentul: frica lor de papagali şi lipsa de orice teamă faţă de lei.

— Da, a continuat fata. Cred că ai observat că nici păsărilor nu le este frică de ei... lasă chiar impresia că i-ar dispreţui. Ai vreo idee despre limba pe care o vorbesc?

— Nu. Am încercat să o ghicesc, dar nu seamănă cu nici unul dintre puţinele dialecte locale pe care le cunosc eu.

— Nu sună deloc ca o limbă locală, a zis fata. Dar pare a fi ceva cunoscut din limba lor. Ştii, din când în când am impresia că sunt pe aproape de a înţelege ce spun sau

că le-am mai auzit undeva limba înainte, dar nu pot să precizez sub nici o formă.

— Mă îndoiesc că ai auzit vorbindu-se limba lor vreodată, a răspuns englezul. Cred că oamenii aceştia trăiesc de veacuri întregi în această vale uitată şi chiar dacă s-ar fi reţinut intactă limba strămoşească, ceea ce mă îndoiesc, trebuie să fie vreo limbă care nu mai există azi nicăieri pe faţa pământului.

Ajungând într-un loc unde drumul lor trecea peste un râuleţ, oamenii s-au oprit să bea apă, adăpându-se şi leii în acelaşi timp.

Au făcut un semn şi prizonierilor să bea apă; dar în timp ce Bertha Kircher şi Smith-Oldwick, lungiţi pe pământ, beau din apa cristalină şi rece a pârâiaşului s-a auzit, deodată, o serie de răcnete tunătoare ale unui leu, undeva în apropierea lor.

Imediat leii, care erau cu ei, au răspuns printr-un cor de alte răcnete fioroase păşind neliniştiţi, cu ochii aţintiţi ori spre locul de unde s-a auzit primul răcnet, ori spre stăpânii lor, pe lângă care s-au retras.

Oamenii şi-au tras pe jumătate săbiile din teacă, arme care au stârnit curiozitatea lui Smith-Oldwick tot atât de mult ca şi a lui Tarzan. Necunoscuţii şi-au pregătit în acelaşi timp şi suliţele de atac.

Vocea puternică a noului sosit a avut un efect cu totul invers asupra acestor oameni care nu se temeau de leii de care erau însoţiţi, deşi păreau cu mult mai îngroziţi decât fiarele de lângă ei.

Cu toate acestea nici unul nu arăta nici cel mai mic impuls spre fugă; dimpotrivă, au înaintat cu toţii în direcţia răcnetelor ameninţătoare unde, în scurt timp, a apărut un leu negru de proporţii uriaşe.

Lui Smith-Oldwick şi fetei i s-a părut că era leul pe care l-a întâlnit lângă aeroplan şi de care au fost salvaţi. Nu era, însă, Numa din groapă, deşi semăna foarte mult cu acela.

Fiara cu coama neagră s-a oprit exact în mijlocul drumului, lovind din coadă şi mârâind ameninţător spre grupul de oameni care se apropiau de el.

Ei au început să îşi împingă propriile lor fiare, care mârâiau fără curaj şi ezitau să atace. Noul sosit însă, pierzându-şi răbdarea şi ferm convins de atotputernicia lui, a ridicat ţeapăn lunga lui coadă şi s-a repezit la ei.

Câţiva, în poziţia unor apărători, au făcut o încercare timidă ca să împiedice trecerea lui, dar puteau tot atât de bine să se expună în faţa unui tren expres, deoarece fiara aceea enormă i-a izbit într-o parte, sărind cu precizie asupra unuia dintre oameni.

Zece suliţe au fost aruncate în el şi zece săbii ascuţite ca briciul au strălucit, trase din teacă, în razele soarelui... dar toate au fost încercări zadarnice în faţa gestului năprasnic al fiarei care i-a atacat.

Este adevărat că două suliţe s-au înfipt în corpul lui, dar aceasta nu a făcut decât să îl înfurie şi mai tare. Scoţând sunete demonice, a sărit asupra nenorocitului pe care l-a fixat ca pradă.

Abia s-a oprit o clipă din atacul lui, smulgând victima de umăr, apoi s-a întors la dreapta, a sărit în desişul care mărginea drumul şi a dispărut, ducându-şi prada cu el.

Atât de repede s-a petrecut totul, încât linia de formaţie a întregului grup aproape că nu s-a schimbat deloc. Nu au avut nici măcar prilejul să fugă, chiar dacă s-ar fi gândit cumva la o astfel de încercare; iar acum, după ce leul a plecat cu prada lui, nici un om nu a pornit în urmărirea lui. Nu s-au oprit decât să cheme vreo doi-trei lei dintre cei care s-au împrăştiat, după care şi-au reluat drumul.

— Parcă ar fi o întâmplare obişnuită, dacă judecăm după efectul care l-a avut asupra lor, a remarcat Smith-Oldwick.

— Da, a răspuns fata. Nu par a fi nici surprinşi, nici deconcertaţi şi după toate aparenţele, sunt siguri că leul,

odată ce şi-a recăpătat ce dorea, nu le-ar mai pricinui necazuri din acel moment.

— Am crezut, a zis englezul, că leii din ţinuturile Wamabilor sunt cele mai feroce fiare, dar văd că nu sunt decât nişte motani, în comparaţie cu leii negri din această zonă. Ai văzut vreodată ceva mai interesant decât atacul la care am asistat acum câteva clipe?

Un timp oarecare, mergând alături unul de altul, gândurile lor s-au concentrat asupra acestei întâmplări când, la o cotitură, tocmai când ieşeau din pădure, s-au trezit în faţa unui oraş cu ziduri înalte şi a unui teren deschis şi cultivat.

Nici unul nu şi-a putut stăpâni o exclamaţie de surpiză:

— Oh, dar zidul acesta este o adevărată operă de artă! a început englezul.

— Priveşte cupolele şi turlele de dincolo de zid, în oraş! a strigat şi fata. Cu siguranţă că sunt oameni civilizaţi acolo. Poate că a fost norocul nostru să cădem în mâinile lor.

Smith-Oldwick a ridicat neâncrezător din umeri.

— Să sperăm că aşa este, cu toate că nu putem să avem prea multă încredere în oamenii care se înţeleg atât de bine cu leii şi se tem de papagali. Trebuie să fie ceva inexplicabil în existenţa lor.

Grupul de oameni şi de lei şi-a continuat drumul, traversând terenurile, până au ajuns la o poartă boltită, care s-a deschis la semnalul; o bătaie în poartă cu mânerul suliţei.

Dincolo de aceasta, apărea o altă poartă îngustă, care părea o continuare a drumului care se continua dincolo de zid.

Atât de o parte cât şi de alta a străzii erau clădiri, marea majoritate cu două etaje, etajul de sus aliniat cu strada, pe când cel de jos era îngropat cu vreo doi metri; iar o serie de coloane simple şi bolte sprijineau partea

din faţă a etajului de sus, formând o arcadă şi de-o parte şi de alta a acestei străzi înguste şi sucite.

Drumul din mijlocul străzii era nepavat, dar podeaua arcadei era din pietre de diferite mărimi şi forme, aşezate una lângă alta, fiind fixate cu mare atenţie.

Această podea părea că aparţine unui trecut îndepărtat deoarece, prin mijlocul ei se vedea o mare depresiune, ca şi cum piatra ar fi fost tocită de paşii a milioane de picioare care au trecut pe acolo de-a lungul vremii, din momentul în care a fost construită.

La această oră matinală, era foarte puţină lume pe stradă, dar toţi aparţineau aceleiaşi rase ca şi cei care i-au prins pe cei doi captivi. La început, nu au văzut decât bărbaţi, dar, înaintând mai mult în oraş, au întâlnit şi câţiva copii goi, care se jucau în drum.

Mulţi dintre cei pe lângă care au trecut au manifestat o mare surpriză faţă de prizonieri şi împinşi de curiozitate, au solicitat lămuriri celor care îi însoţeau. De asemenea, erau şi mulţi trecători lipsiţi de urme de interes în privinţa prezenţei celor doi străini.

— Aş vrea să pot înţelege afurisita lor limbă, a exclamat Smith-Oldwick.

— Şi eu, a zis fata; pentru că aş dori să întreb ce intenţii au cu noi.

— Ar fi interesant. M-am întrebat şi cu acest lucru.

— Nu îmi place deloc cum le sunt piliţi dinţii canini, a remarcat fata. Asta îmi aminteşte de unii canibali, pe care am avut prilejul să îi văd.

— Nu cumva crezi că sunt canibali? Crezi că ar fi posibil ca oamenii albi să fie canibali?

— Dar oamenii aceştia sunt albi?

— Dar nici negri nu sunt. Pielea lor, deşi pare galbenă, nu seamănă cu cea de chinez. Şi pe lângă acest fapt, nu au nici trăsăturile caracteristice celor din rasa chinezilor.

Dialogul lor a fost întrerupt, în momentul acesta, de apariţia unei femei; prima pe care au avut până atunci ocazia să o vadă în oraş.

Semăna cu bărbaţii din toate punctele de vedere, numai că era mai mică de statură şi corpul îl avea cu mult mai proporţionat decât al lor. Figura ei era şi mai respingătoare decât a bărbaţilor. Forma ciudată a ochilor, a buzei care atârna în jos, a colţilor ascuţiţi, erau mai accentuate. Părul lor era mai lung şi mai tare decât al bărbaţilor şi astfel, atârnând pe spate, lăsa impresia unei încâlcituri de sârmă. Şuviţele de pe frunte şi de la tâmple era împletite.

Îmbrăcămintea ei consta dintr-o singură bucată de material. Părea un batic lung, dintr-o ţesătură subţire, înfăşurat strâns în jurul corpului, începând de sub braţe, lăsându-i pieptul gol şi terminându-se puţin mai sus de glezne, unde era prins cu un obiect pentru a nu se desface.

Nu purta nici un fel de bijuterii. Numai îmbrăcămintea şi boneta de pe cap erau împodobite cu bucăţele mici de metal strălucitor care semăna într-un fel cu aurul.

Braţele ei goale erau delicate. Atât mâinile cât şi picioarele erau bine proporţionate şi simetrice.

Când i-a văzut pe cei care îi conduceau pe captivi, femeia, s-a apropiat şi a făcut câţiva paşi alături de ei, punându-le probabil mai multe întrebări. Ei însă nu i-au dat nici o atenţie, aşa că după puţin timp, femeia s-a îndepărtat; totuşi, prizonierii au avut ocazia cea mai bună să o observe de la o distanţă foarte mică.

— Corpul unei zâne, cu figura unei imbecile, a remarcat Smith-Oldwick.

Strada urmată de ei era întretăiată la intervale neregulate de alte străzi tot atât de sucite ca şi cea pe care erau conduşi.

Casele aproape că nu se deosebeau între ele în privinţa arhitecturii, dar existau semnele unor tentative de realizare a distincţiei cu ajutorul ornamentelor.

Prin ferestrele şi uşile deschise se putea observa că zidurile caselor erau foarte groase şi că toate deschizăturile erau foarte mici: era limpede că prima

grijă a acelora care le-au construit a fost aceea să se apere de o căldură extremă, dându-şi foarte bine seama cât de necesar era valea îngropată adânc în pustiul african.

Din când în când, puteau să zărească undeva mai departe în drumul lor, clădiri mai mari, iar când au ajuns aproape de ele au văzut că se aflau, după toate aparenţele, într-o secţiune din cartierul comercial al oraşului.

Erau o mulţime de ateliere şi magazine amestecate printre casele de locuit, iar deasupra uşilor atârnau firme pictate cu slove care aminteau foarte mult originea greacă. Dar, atât fata, cât şi englezul erau ferm convinşi că acestea nu erau greceşti.

Pe Smith-Oldwick au început să îl doară rănile şi se simţea foarte slăbit. Din când în când se clătina aproape să cadă, aşa că fata, văzându-i starea deplorabilă, i-a oferit braţul ca sprijin.

— Nu, nu! a exclamat el; ai trecut şi tu prin destule griji şi emoţii ca să mai duci acum şi o altă greutate.

Dar cu toate eforturile lui eroice de a ţine pasul cu paznicii lui, rămânea, uneori, în urmă. La un moment dat, au manifestat şi aceştia, pentru prima dată, o oarecare dispoziţie de a îl brutaliza.

În stânga lui mergea un individ înalt şi puternic. De câteva ori acesta l-a prins de braţ şi l-a sprijinit, împingându-l înainte destul de delicat. Însă, când rănitul a rămas încă o dată şi încă o dată în urmă, individul din stânga a izbucnit deodată şi fără nici o provocare aparentă, într-o adevărată furie de turbat.

Sărind asupra englezului, a început să îl trateze cu pumni şi trântindu-l la pământ, l-a prins de gât cu mâna stângă în timp ce cu drepta a tras repede din teacă lunga şi ascuţita sa sabie.

Scoţând ţipete îngrozitoare, învârtea sabia deasupra capului, pregătit să străpungă victima. Ceilalţi semeni s-au oprit, privind nepăsători scena îngrozitoare din faţa

lor. Păreau că îl aşteaptă pe unul dintre ei care s-a oprit să îşi lege cureaua de la sandale şi pe urmă să pornească din nou.

Dar dacă paznicii erau indiferenţi de soarta rănitului nu tot aşa era şi cazul Berthei Kircher.

Deşi ochii holbaţi ai nebunului, figura lui strâmbă, rânjită şi ţipatele lui înspăimântătoare au umplut-o de groază, atacul brutal şi laş asupra unui om rănit a deşteptat în sufletul ei spiritul de ocrotire al celor slabi, care este inerent tuturor femeilor.

Astfel, uitând de toată lumea, concentrându-se asupra faptului că în faţa ei era ucis, cu brutalitate, un om slab care nu se poate apăra, a pierdut orice prudenţă şi repezindu-se în ajutorul locotenentului, a prins cu amândouă mâinile sabia ridicată a dementului care urla deasupra englezului întins la pământ.

S-a agăţat de paznic cu disperare, folosindu-şi toată forţa şi greutatea ei, iar rezultatul a fost că nebunul şi-a pierdut echilibrul şi s-a rostogolit pe spate, în praful de pe stradă.

În eforturile făcute să scape şi să nu cadă, a trebuit să lase sabia din mână, dar fata a ridicat-o.

Stând dreaptă lângă bietul englez întins în mijlocul drumului şi ţinând sabia cu putere în mână, Berta Kircher îi privea cu ochi scânteietori pe indivizii care i-au adus aici.

Era o imagine impresionantă. Nici hainele ei zdrenţuite şi murdare, nici părul ei ciufulit, nu micşorau cu nimic înfăţişarea ei eroică.

Dementul pe care ea l-a trântit la pământ s-a ridicat imediat în picioare, dar, odată cu această mişcare, s-a schimbat şi întreaga sa atitudine. Din furia diabolică de la început, a trecut acum la un râs isteric, convulsiv. Totuşi, fata nu putea să realizeze care dintre cele două stări era mai primejdioasă.

Semenii lui priveau cu figurile rânjite, pe când acela pe care fata l-a dezarmat sărea în sus şi în jos, în hohote de râs.

Dacă Bertha Kircher ar mai fi avut nevoie şi de alte dovezi ca să se asigure că se aflau în mâinile unor oameni cu mintea dezordonată, faptele actuale ale acestuia ar fi fost suficiente ca să o convingă definitiv.

Acea furie neaşteptată lipsită de motiv, urmată imediat de un râs sec şi deplasat, nu făcea decât să scoată şi mai mult în relief caracteristicile idioţeniei de pe figura acelui individ.

Dându-şi seama cât de neputincioasă ar fi fost ea în cazul în care aceşti oameni ar fi dorit să o răpună, a simţit un dezgust puternic faţă de întreaga situaţie şi într-un moment de disperare, a azvârlit sabia din mână, la picioarele nebunului, care râdea, iar ea a îngenunchiat lângă englez.

— Cât de admirabilă ai fost! a zis el. Dar nu trebuia să faci asta. Nu încerca să îi contrariezi. Eu cred că sunt nebuni şi ştii ce se spune: nebunului să îi faci întotdeauna pe plac.

— Nu aş fi putut să văd că te omoară, a zis fata. Ochii englezului au strălucit de o lumină vie şi întinzând mâna fetei, îi strânse degetele în ale sale.

— Deci tot îţi pasă de mine? Nu s-ar putea, oare, să mă iubeşti? a întrebat el.

Fata a dat din cap cu tristeţe, dar fără să îşi retragă mâna dintr-a lui.

— Te rog! a zis ea încet. Îmi pare rău..., îmi eşti foarte simpatic, dar până la iubire...

Strălucirea vie din ochii rănitului s-a stins, iar degetele sale au slăbit strânsoarea în care ţinuse mâna fetei.

— Te rog să mă ierţi, a murmurat el. Aveam intenţia să aştept până ieşim din acesta încurcătură şi să te ştiu în siguranţă printre semenii tăi. Probabil că emoţia sau slăbiciunea mea, ori faptul că te-am văzut luându-mi apărarea cu atâta curaj m-au determinat să nu rezist

impulsului. În orice caz, acum nu mai are nici o importanţă, e adevărat?

— Cum? Ce vrei să zici? a întrebat ea precipitat. Tânărul a ridicat uşor din umeri şi a zâmbit cu tristeţe.

— Nu cred să mai scap în viaţă din oraşul acesta. Nu ţi-aş spune-o, dacă nu aş bănui că îţi dai seama de acest fapt tot atât de bine ca şi mine. Leul m-a sfâşiat destul de rău, iar individului acesta nu i-a lipsit mult să îmi grăbească sfârşitul. Dacă ne aflam printre oameni civilizaţi poate că mai aveam speranţe; dar ce ajutor putem avea de la aceste fiinţe groaznice, chiar dacă s-ar comporta cu noi prieteneşte?

Bertha Kircher ştia că el spune adevărul deşi nu putea să se convingă pe ea însăşi că Smith-Oldwick va muri. Îi plăcea foarte mult de el. Cel mai mare regret al ei era că nu îl iubea...; ştia bine aceasta pentru că şi-a cercetat foarte atent inima cu un timp în urmă.

Pe de altă parte, i se părea normal ca orice fată să se îndrăgostească de locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick. Ofiţer englez, cavaler, vlăstar a unei familii vechi şi nobile, el însuşi cu destulă avere, tânăr, frumos şi simpatic. Ce ar mai fi putut să ceară o fată mai mult pe lume, decât să fie iubită de un astfel de om?

Dar oare ea, Bertha Kircher, nu era sigură că poseda întreaga dragoste a lui Smith-Oldwick?

Suspina la acest gând; apoi, punându-şi impulsiv mâna pe fruntea lui, i-a şoptit:

— Nu îţi pierde speranţa, dragul meu. Străduieşte-te să trăieşti, cel puţin pentru mine şi îţi promit că voi încerca să te iubesc şi eu.

Efectul vorbelor ei a fost instantaneu; a fost ca şi cum i-ar fi injectat în vine, o nouă doză de viaţă. Figura lui s-a luminat ca prin farmec şi folosindu-şi forţele de care bănuia că mai dispune, s-a ridicat încet în picioare, clătinându-se. Fata l-a ajutat, sprijinându-l de braţ.

Uitaseră ce era în jurul lor. Privindu-i însă pe aceia în mâinile cărora căzuseră, au constatat că erau stăpâniţi

de indiferenţa lor obişnuită şi stupidă; iar la un gest al unuia au pornit din nou, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

În Bertha Kircher s-a petrecut, deodată o reacţie subită din exaltarea momentană pricinuită de făgăduiala făcută englezului.

Ştia că a vorbit mai mult pentru el decât pentru ea, dar acum, după ce faptul a fost împlinit, îşi dădea seama, ca şi cu o clipă-două înainte de a fi vorbit, că nu îl va iubi niciodată aşa cum îşi dorea el.

Dar, în definitiv, ce i-a promis? Nimic altceva decât că va încerca să îl iubească şi ea.

— Şi acum? s-a întrebat ea.

Vedea bine că nu puteau să îşi facă prea mari speranţe în legătură cu înapoierea lor în lumea civilizată.

Chiar dacă se întâmpla ca oamenii aceştia să îi trateze cu bunăvoinţă şi ar fi de acord cu plecarea lor de acolo, cum puteau să mai găsească drumul înapoi până la coastă?

Cine putea să îi mai conducă acum, când Tarzan era mort? Ea era convinsă de lucrul acesta, pentru că l-a văzut inert, la intrarea în peşteră, atunci când a fost scoasă cu forţa de nebunii care umblau cu leii după ei.

Atât de mult însemna pierderea lui pentru ei încât, de când au fost prinşi, aproape nu au vorbit deloc despre Tarzan.

Şi-au spus unul altuia, ce ştiau despre el din clipele atacului final până la capturarea lor şi s-au convins că se potriveau perfect.

Mai mult: Smith-Oldwick a văzut doi lei sărind deodată asupra lui Tarzan şi trântindu-l la pământ. După aceea, cu tot întunericul care domnea, a fost capabil să vadă că nu s-a mai mişcat din locul de unde a căzut sub atacul fiarelor.

De aceea, cu toate că şi altă dată, în timpul ultimelor săptămâni, Bertha Kircher a crezut că situaţia ei este

aproape deznădăjduită, de data asta însă era gata să admită că şi pentru ea s-a stins orice spreranţă.

Străzile începeau să fie din ce în ce mai populate de locuitorii acestui oraş straniu.

Uneori, câte un trecător le acorda atenţie. Alteori, şi aceasta în marea majoritate a cazurilor, treceau cu toţii înainte, cu privirile în gol, inconştienţi de ceea ce era în jurul lor, lipsindu-i pe prizonieri de orice atenţie.

La un moment dat, au auzit câteva ţipete disperate într-o stradă de alături. Privind în direcţia aceea au văzut un om cuprins de aceeaşi furie nebună ca şi individul care îl atacase pe englez cu puţin timp înainte.

Această creatură îşi manifesta starea dementă asupra unui copil pe care îl lovea şi îl muşca întruna, oprindu-se adeseori numai atâta timp cât îi trebuia ca să emită răcnetele lui scârboase.

În cele din urmă, nebunul a ridicat deasupra capului corpul în nesimţire al copilului şi l-a izbit cu toată puterea de piatra trotuarului; apoi, urlând în disperare, s-a răsucit şi a fugit pe strada întortocheată, pierzându-se în spaţiu.

Acest atac nemilos nu a rămas fără martori. Două femei şi mai mulţi bărbaţi, au privit în permanenţă scena de groază care li se înfăţişa. Europenii se aflau la o distanţă prea mare de prizonieri, pentru ca ei să poată să desluşească dacă expresiile de pe feţele lor arătau milă sau furie. În orice caz, nici unul dintre cei de faţă nu a sărit în ajutorul copilului.

Câţiva paşi mai încolo, o femeie urâtă de tot s-a atârnat, aproape să cadă, peste pervazul unei ferestre de la etajul al doilea al unei case. Râdea, vocifera şi se strâmba la toţi trecătorii de pe stradă.

Alţi trecători îşi continuau drumul, mergând, după toate aparenţele, la treburile lor, tot atât de serioşi şi liniştiţi ca locuitorii oricărui oraş civilizat.

— Dumnezeule, a murmurat Smith-Oldwick, ce loc îngrozitor!

Fata s-a întors deodată spre el, spunând cu voce grăbită:

— Mai ai revolverul?

— Da, a răspuns el. L-am ascuns în cămaşă. Nu m-au căutat şi era prea întuneric ca să vadă dacă aveam sau nu vreo armă. De aceea l-am şi ascuns, cu speranţa că va trece neobservat.

Bertha s-a apropiat de el prinzându-l de mână.

— Păstrează ultimul glonţ pentru mine, te rog! Smith-Oldwick a privit-o fix şi a început să clipească des. O umezeală neobişnuită, i-a apărut pe sub pleoape.

El, era convins că situaţia lor este disperată, dar până acum avusese impresia că îl privea numai pe el, că nu ar fi fost posibil ca cineva să facă vreun rău acestei fete atrăgătoare.

Ea trebuia să fie nimicită: răpusă chiar de el însuşi. Era prea îngrozitor! De necrezut, de neânchipuit! Dacă până acum nu a fost cuprins de o îngrijorare prea mare. de data aceasta a rămas tulburat până în adâncul sufletului.

— Nu cred că voi putea să o fac, Bertha. a zis el.

— Nici chiar să mă scapi de o soartă mai cumplită? a întrebat fata.

Tânărul englez a dat din cap descurajat.

— Niciodată nu aş fi în stare.

Strada pe care mergeau s-a terminat într-o piaţă largă, iar în faţa lor se întindea un lac mare şi frumos, pe a cărui suprafaţă liniştită se oglindea albastrul limpede al cerului.

Aici s-a schimbat aspectul general a ceea ce îi înconjura. Clădirile erau mult mai înalte şi cu mult mai pretenţioase ca desen şi ornament. Chiar trotuarul străzilor era făcut din mozaic, cu un desen barbar, dar ameţitor de frumos.

În ornamentarea clădirilor, predomina un ansamblu de culori şi în unele părţi, o poleială de aur. În toate decorurile s-au întrebuinţat, sub diferite combinaţii,

forma convenţională a papagalului, a leului şi a maimuţei, dar acestea din urmă cu mult mai puţin.

Gardienii i-au condus o oarecare distanţă pe marginea lacului, apoi au trecut pe sub o poartă boltită intrând într-una din clădirile din piaţă.

Aici, chiar la intrare, se deschidea o cameră largă, mobilată cu bănci şi cu mese masive, majoritatea sculptate cu formele inevitabilului papagal, cu chipuri de lei şi de maimuţe. Imaginea perfectă a papagalului predomina şi aici, ca şi în exteriorul clădirii.

La o masă şedea un bărbat. Prizonierii au observat că acesta nu se deosebeşte prin nimic de bărbaţii care i-au condus până acolo.

Aceştia s-au oprit, însă, în faţa lui, iar unul a început să îi vorbească, ca şi cum i-ar fi făcut un raport oral referitor la ceea ce s-a petrecut.

Prizonierii nu aveau cum să ştie dacă se aflau în faţa unui judecător sau a unui demnitar civil ori militar...; evident însă, că era o persoană cu autoritate, deoarece, după ce a ascultat ceea ce i s-a comunicat, interval în care îi privea încruntat pe prizonieri, a făcut o încercare zadarnică, pentru a dialoga cu ei. Apoi a dat câteva ordine scurte celui care a făcut raportul.

Imediat doi oameni s-au apropiat de Bertha Kircher făcându-i semn să-i însoţească. Englezul porni după ea, dar a fost oprit de gardian.

Fata s-a oprit atunci pe loc şi privindu-l pe omul de la masă, a început să gesticuleze, încercând să-i explice acestuia că doreşte ca partenerul ei să rămână împreună cu ea. Individul a dat însă negativ din cap, făcând paznicilor un semn poruncitor să o ducă.

Englezul a încercat din nou s-o urmeze, dar şi de data aceasta a fost oprit. Era prea slab ca să opună rezistenţă.

S-a gândit atunci la revolverul ascuns în sân, dar tot în clipa aceea şi-a dat seama şi de ineficienta încercării de a căuta să învingă un oraş întreg numai cu cele două-trei rânduri de cartuşe pe care le avea.

Până acum, înlăturând atacul asupra lui, nu a avut nici un motiv să creadă că vor fi trataţi cuviincios de aceşti străini. De acea s-a gândit că ar fi mult mai indicat să nu fie în controverse cu ei, până când nu se convingea că intenţiile lor sunt cu adevărat pline de venin.

Privea îndurerat în urma fetei. În clipa când urma să dispară din ochii lui, ea s-a întors spre el, făcându-i un semn de adio cu mâna.

— Mult noroc, prietene! a strigat ea.

Leii, intraţi în clădire odată cu oamenii, au fost alungaţi din acea încăpere, în timp ce prizonierii erau examinaţi de omul de la masă.

Tot spre uşa ce se deschidea în spatele mesei, pe unde ieşiseră leii, a fost condus şi Smith-Oldwick de doi indivizi; trecând într-un coridor lung din care, dintr-o parte şi din alta, se deschideau mai multe uşi ducând, probabil, în alte apartamente ale clădirii.

În capătul coridorului se zărea un grilaj puternic, dincolo de care părea a fi o curte deschisă. Prizonierul fu condus în această curte; iar, după ce a intrat acolo, cu cei doi paznici, se afla într-un spaţiu liber, dar mărginit de zidurile interioare ale clădirii.

Era un fel de grădină, în care au crescut mulţi copaci şi câteva tufişuri înflorite. Sub câţiva copaci erau bănci de piatră, iar lângă zidul dinspre sud era altă bancă.

Ceea ce i-a atras, cu deosebire şi imediat, atenţia a fost faptul că leii care au contribuit la prinderea lor şi care i-au însoţit tot drumul până în oraş stăteau întinşi pe pământ sau se plimbau dintr-o parte în alta.

Gardienii s-au oprit chiar lângă poartă. După aceea au schimbat câteva cuvinte între ei şi s-au retras repede în coridor, închizând poarta în urma lor.

Englezul a rămas îngrozit, realizând situaţia îngrozitoare în care se afla. S-a repezit şi a zguduit porţile coridorului. Acestea fiind bine închise, au rezistat eforturilor sale. Apoi a strigat după paznicii care se îndepărtau.

Singurul răspuns pe care l-a avut a fost râsul ascuţit şi idiot al celor doi nebuni, care se îndepărtau fără să privească măcar o singură dată spre victima lor.

CAPITOLUL XIX

Povestea reginei

În acest timp Bertha Kircher era condusă de cealaltă parte a pieţei şi unde se găsea cea mai mare clădire. Acest edificiu acoperea aproape întreaga întindere a uneia dintre laturile pieţei. Era înaltă de vreo patru etaje şi până la intrarea ei principală se deschidea o scară largă, cu trepte de piatră. La piciorul acestei scări, de o parte şi de alta. păzeau doi lei enormi din piatră, iar sus, în dreapta şi în stânga intrării, două piedestale înalte cât uşa susţineau reproduceri din piatră ale papagalilor.

Când fata s-a apropiat de acestea, a observat că partea de sus a coloanelor este cioplită în forma unei calote omeneşti pe care erau cocoţaţi papagalii.

Deasupra uşii boltite, precum şi pe zidurile clădirii erau chipurile altor papagali, lei şi maimuţe. Unele erau sculptate în basorelief, altele desenate în mozaic, în timp ce o altă parte părea numai pictată pe suprafaţa zidului.

Coloritul acestora din urmă părea şters de trecerea anilor. Ca impresie generală, era o privelişte frumoasă şi plăcută. Lucrările în mozaic şi sculpturile erau executate cu fineţe, dând dovadă de o înaltă îndemânare artistică. Această clădire, spre deosebire de cea în care a fost condusă prima dată Berta Kircher, avea intrarea închisă de două uşi groase.

În scobiturile formate de coloanele care susţineau capetele bolţii uşii, precum şi în diferite alte locuri de pe scara cea largă de piatră, stăteau alene mai bine de douăzeci de oameni înarmaţi, ale căror tunici erau de un

galben aprins, iar pe piept şi pe spate, aveau brodat câte un papagal.

În timp ce fata şi paznicii urcau scara, unul dintre aceşti soldaţi cu tunică galbenă a ieşit înainte, oprindu-i sus pe ultima treaptă.

Au schimbat câteva cuvinte şi fata a observat că acela care i-a oprit, precum şi ceilalţi colegi ai lui pe care putea să îi vadă, păreau inferiori acelora care i-au prins.

Părul lor aspru şi ţepos creştea atât de jos pe frunţile lor, încât, în unele cazuri, aproape ajungea până la sprâncene. De asemenea şi irisul ochilor le era mai mic, lăsând să se vadă şi mai bine albul ochilor.

După o scurtă discuţie, soldatul care avea paza porţii, s-a întors şi a izbit cu mânerul suliţei în poartă, chemând câţiva colegi să execute ordinul.

La câteva clipe după bătaia în poartă, cele două părţi ale uşii au început să se mişte încet din balamale, deschizându-se spre interior; când s-au despărţit de tot, fata a văzut forţa ce manipula această poartă masivă: de fiecare parte a uşii se aflau şase negri.

În momentul când au intrat, locul celor doi paznici a fost ocupat de şase soldaţi cu tunici galbene, care au condus-o înăuntru pe poarta pe care negrii, trăgând de nişte lanţuri mari şi grele, au închis-o încet. În acest interval de timp, fata a observat cu groază că sărmanii robi erau legaţi în lanţuri de gât şi de uşă.

În faţa ei se deschidea un coridor spaţios, în centrul căruia era un mic bazin cu apă limpede.

Aici se repetau din nou, atât pe podea cât şi pe pereţi, în desene şi combinaţii noi, imaginile papagalilor, leilor şi maimuţelor, iar multe dintre ele păreau din aur pur.

Zidurile coridorului constau într-o serie de bolţi deschise, prin care se putea vedea, şi de o parte şi de alta, alte apartamente imense. Coridorul nu era mobilat cu absolut nici un obiect, însă camerele conţineau mese şi bănci.

Fata a văzut că o parte dintre pereţii acestor încăperi erau acoperiţi cu draperii dintr-o ţesătură colorată, iar pe podea erau aşternute covoare groase cu desene barbare, precum şi piei de lei şi de leoparzi bine întreţinute.

Prima cameră din dreapta intrării era plină de soldaţi îmbrăcaţi în tunici galbene ca şi noii ei paznici, iar pe pereţi atârnau numeroase săbii şi suliţe.

La celălalt capăt al coridorului era o scară joasă cu câteva trepte de piatră care duceau în altă încăpere închisă. Garda ei a fost oprită din nou. Un paznic de la uşă, după ce a primit raportul unuia dintre cei care o însoţeau, a intrat pe uşă, lăsându-i pe toţi să aştepte afară.

A trecut însă mai bine de cincisprezece minute până la întoarcerea lui, după ce garda a fost schimbată din nou şi fata a fost condusă în camera de dincolo de uşă.

După aceea, a trecut prin alte trei camere şi alte trei uşi masive, iar, la fiecare uşă, garda care o conducea era schimbată.

În cele din urmă, a fost introdusă într-o cameră, relativ mică faţă de celelalte, în care de la un capăt la altul se plimba, cu mâinile la spate, un bărbat într-o tunică stacojie, cu câte un papagal mare brodat cu fir şi în fată şi în spate. Acest om mai avea un fel de pălărie ornamentală, deasupra căreia era înfipt un papagal împăiat.

Pereţii acetei odăi erau cu totul acoperiţi de draperii brodate cu sute şi mii de papagali de aur, iar pe tavan, atât de des pe cât era posibil, erau pictaţi papagalii în culorile cele mai vii, cu aripile întinse în zbor.

Bărbatul din odaie era mai înalt decât toţi cei pe care i-a văzut ea în oraş. Pielea lui era zbârcită ca şi pergamentul, zbârcită de bătrâneţe şi era cu mult mai gras decât toţi ceilalţi.

Braţele, pe care le purta goale, erau dovada unei forţe aproape supraomeneşti. Expresia figurii sale denota o

imbecilitate completă şi era cea mai scârboasă creatură pe care a întâlnit-o Bertha până atunci, în toată viaţa ei.

Câteva minute în şir, după ce fata a fost adusă înaintea lui, individul lăsa impresia că nu ştie nimic despre prezenţa ei acolo şi continua să păşească dintr-o parte în alta a camerei.

Deodată, fără cel mai mic avertisment şi când tocmai era în partea cealaltă a camerei, s-a răsucit pe călcâie şi s-a repezit la ea ca un nebun în apogeul crizei.

Fata a reacţionat involuntar, făcând un pas înapoi şi întinzând palma deschisă, ca şi cum ar fi intenţionat să păstreze distantă... însă de fiecare parte a ei era câte un soldat, care au prins-o de mâini şi au ţinut-o pe loc.

Individul cu tunica stacojie, cu toate că s-a repezit cu violenţă spre ea, s-a oprit la câţiva paşi, fără să o atingă.

A privit fix, cu ochii holbaţi, faţa ei, după care a izbucnit într-un râs isteric.

Râsul acesta fără motiv a răsunat în încăpere mai mult decât ar fi fost firesc, apoi a încetat subit, iar individul a început din nou să îşi examineze atent prizoniera.

I-a pipăit părul, pielea, ţesătura hainelor şi după aceea, cu ajutorul semnelor, a făcut-o să înţeleagă că trebuie să îşi deschidă gura. De acest fapt s-a interesat mai mult decât de toate celelalte amănunte şi a atras atenţia unui paznic asupra conformaţiei caninilor fetei, arătând în acelaşi timp colţii lui ascuţiţi, pentru a îi oferi prizonierei posibilitatea de a-i vedea.

Şi-a reluat mişcarea dintr-o parte în alta a camerei, cufundat în gânduri. A trecut o eternitate parcă, până când individul a început să dea primele semne că şi-a amintit de prezenţa fetei, dar şi atunci a făcut-o doar pentru a da un ordin scurt gardienilor, care au condus-o pe fată afară din încăpere.

După aceea, i-au îndrumat paşii printr-o serie de coridoare şi apartamente, până la o scară îngustă de piatră, care ducea la un etaj mai sus oprindu-se, în cele din

urmă, în faţa unei uşi mici, unde stătea un negru gol, înarmat cu o suliţă.

La un cuvânt al unui gardian, negrul a deschis uşa şi au intrat cu toţii într-un apartament cu tavanul scund şi ale cărui ferestre au atras atenţia fetei cu gratiile lor groase de fier.

Era mobilată identic cu celelealte văzute în alte părţi ale clădirii: aceleaşi mese şi bănci sculptate, aceleaşi covoare pe podea, aceleaşi decoruri pe pereţi, dar erau, din toate punctele de vedere, mai simple decât toate câte le-a văzut la etajul de jos.

Într-un colţ al camerei era un fotoliu înalt peste care era întins un covor la fel cu acela de pe podea cu diferenţa că era dintr-o ţesătură mai uşoară. În acel fotoliu şedea o femeie.

Când privirile Berthei Kircher s-au oprit asupra femeii din încăpere aproape că a ţipat de uimire, realizând că se află în faţa unei fiinţe cu mult mai aproape de rasa ei decât oricare alta din acest oraş blestemat.

Cea care o privea părea că asupra ei vârsta îşi spunea cuvântul. Ochii ei erau de un albastru spălăcit de vremuri şi adânciţi într-o faţă zbârcită, fără dinţi. Aceşti ochi erau, însă, ai unei fiinţe inteligente şi cu mintea întreagă, iar faţa, chiar plină de riduri, evidenţia rasa căreia îi aparţinea. Era o femeie albă.

Când privirile li s-au intersectat, femeia a încercat să o întâmpine...; mersul îi era atât de slăbit şi de nesigur, încât a avut nevoie să se sprijine într-un baston pe care îl ţinea cu ambele mâini.

Un paznic a adresat câteva cuvinte bătrânei, după care soldaţii au ieşit din apartament. Fata s-a oprit aproape de uşă, aşteptând în tăcere ce urma să se mai întâmple cu ea.

Bătrâna a traversat încet camera şi s-a oprit în faţa ei, ridicându-şi ochii ei slabi şi şterşi, pentru a putea să privească mai bine figura tânără şi plină de viaţă a străinei.

După aceea, a cercetat-o cu privirea, din cap până în picioare. Apoi privirile i s-au oprit din nou pe figura fetei. La rândul ei, Bertha Kircher o studia tot atât de subtil pe micuţa bătrână din faţa ei.

Aceasta din urmă a rupt tăcerea şi a început să vorbească cu o voce subţire, şovăitoare, nesigură, ca şi cum ar fi întrebuinţat cuvinte pe care nu le cunoştea bine şi s-ar fi exprimat într-o limbă străină.

— Eşti din lumea din exterior? a întrebat ea în engleză, îndură-se Domnul să cunoşti această limbă!

— Engleza? a întrebat fata surprinsă. Da, desigur, cunosc această limbă.

— Slavă Domnului! a strigat neputincioasa bătrână. Eu nu credeam că voi mai reuşi să o vorbesc, astfel încât să mă poată înţelege cineva. De şaizeci de ani nu vorbesc decât limbajul lor afurisit. De şaizeci de ani nu am mai auzit nici un cuvânt în limba maternă. Sărmană fiinţă! Sărmană fiinţă! mormăia bătrâna. Ce soartă blestemată te-a aruncat în mâinile lor?

— Eşti englezoaică! a întrebat Berta Kircher. Am înţeles eu bine oare că eşti englezoaică şi că te afli aici de şaizeci de ani?

Bătrâna a înclinat capul în semn afirmativ.

— De şaizeci de ani nu am mai ieşit din acest palat. Dar vino, să stăm în fotoliu. Sunt foarte bătrână şi slabă şi nu pot să stau mult în picioare.

Şi luând-o pe bătrână de mână, fata a sprijinit-o până în partea opusă a camerei, unde a aşezat-o binişor în fotoliu, aşezându-se lângă ea.

— Sărmană copilă! Sărmană copilă! a început să o compătimească bătrâna. Era cu mult mai bine să fi murit, decât să te laşi adusă aici. Dar ce vorbesc? Eu însămi am vrut, de multe ori să îmi pun capăt zilelor, dar am sperat întotdeauna că va veni cineva să mă salveze. Nu a venit nimeni. Spune-mi te rog şi mie, cum s-a întâmplat că ai căzut în mâinile lor?

Fata a povestit cât mai sumar punctele principale ale prinderii ei de către fiinţele oribile care locuiau în acel oraş.

— Deci este şi un bărbat aici în oraş cu tine? a întrebat bătrâna.

— Da, a zis fata, dar nu mai ştiu unde este şi nu cunosc nici care sunt intenţiile lor faţă de mine.

— Nu este cu putinţă nici să ni le închipuim măcar, a răspuns bătrâna. Nici ei nu-şi cunosc gândurile de la un moment la altul, dar poţi să fii sigură că nu-ţi vei mai vedea prietenul niciodată.

— Văd că pe d-ta nu te-au ucis şi după cum spui, te-au ţinut captivă aici timp de şaizeci de ani.

— Aşa este, a răspuns colaboratoarea sa, nu m-au omorât, şi nici pe tine nu te vor omorî, cu toate că numai Dumnezeu ştie cât te vei ruga de ei să te omoare şi o vei face până nu trece multă vreme de existenţă în acest loc.

— Dar cine sunt ei? a întrebat Bertha Kircher, ce fel de popor sunt? Văd că nu seamănă deloc cu nici unul dintre popoarele pe care le-am cunoscut eu. Şi te rog spune-mi şi mie cum ai ajuns aici?

— E mult de atunci, a început bătrâna, legănându-se în scaun. A trecut atâta vreme! Oh, Doamne, câtă vreme a mai trecut de atunci!

Apoi, după o tăcere profundă care îi marca durerea, bătrâna a început să îşi depene povestea.

— Nu eram mai mare de douăzeci de ani. Gândeşte-te şi tu, copilă, la acest lucru şi apoi priveşte-mă. Nu am oglindă doar apa din baia mea şi nu pot să văd cum arăt, dar am degetele cu care pot să îmi pipăi faţa bătrână şi zbârcită, ochii din fundul capului şi buzele care îmi stau întinse peste gingii fără dinţi. Sunt bătrână şi încovoiată, urâtă, dar am fost şi eu tânără, iar ei spuneau că sunt frumoasă. Fără să mint şi fără să fiu ipocrită, renunţ puţin la modestie şi îţi mărturisesc că am fost,

într-adevăr, frumoasă; oglinda pe care o aveam, înainte de a sosi aici, îmi spunea asta destul de limpede.

Tata, a fost misionar în interior, pentru convertirea negrilor. Într-o zi, a sosit un grup de arabi, vânzători de sclavi. Au luat cu ei oameni şi femei din micul sat indigen de acolo, m-au luat şi pe mine.

Arabii, a continuat bătrâna, nu prea cunoşteau această parte a ţării aşa că au fost nevoiţi să recurgă la călăuzirea care le-o puteau oferi prizonierii luaţi din satul nostru. Mie mi-au spus că nu au fost niciodată atât de departe de sud şi că au auzit că există un ţinut bogat în sclavi şi în fildeş, undeva mai la apus de noi. Intenţionau să ne ducă mai întâi acolo şi apoi să se îndrepte spre nord, unde eu trebuia să fiu vândută unui sultan negru, pentru harem.

De multe ori discutau despre preţul pe care doreau să îl primească la vânzarea mea. Dar, pentru ca acest preţ să nu se micşoreze, mă păzeau bine unul de altul, aşa că această călătorie a fost pentru mine foarte puţin obositoare. Mi se dădea hrana cea mai bună pe care o aveau şi nimeni nu se atingea de mine.

Bătrâna a scos un oftat, retrăind momentele cu mare intensitate, apoi a continuat:

— Dar, după un timp, după ce am ajuns la hotarele ţinuturilor cunoscute de oamenii din satul nostru, am intrat într-un pustiu întins, arid şi părăsit. Atunci arabii şi-au dat seama că suntem pierduţi. Cu toate acestea şi-au continuat drumul spre apus, traversând trecători oribile şi mergând peste un teren care ardea sub razele nemiloase ale soarelui.

Sărmanii robi au fost siliţi să ducă tot echipamentul şi materialul furat al arabilor şi aşa, încărcaţi cum erau cu sarcini grele, aproape nemâncaţi şi fără nici un strop de apă, au început în curând să moară ca muştele.

Nu eram de multă vreme în pustiu, când arabii s-au văzut nevoiţi să înceapă să ucidă caii pentru hrana zilnică, iar când au ajuns la prima vale râpoasă peste

care ar fi fost cu neputinţă de transportat animale, au fost ucişi şi restul cailor, iar carnea acestora a mărit povara sărmanilor negri. Au mai mers în felul acesta încă două zile. Numărul negrilor s-a înpuţinat considerabil, iar arabii au început şi ei să cedeze în faţa foamei, a setei şi a căldurii insuportabile din pustiu.

Atât cât se putea vedea cu ochiul liber în urma noastră, în direcţia ţinuturilor de unde veneam, drumul pe care l-am parcurs ieşea în evidenţă, fiind marcat de vulturii care se învârteau în zbor, pe deasupra corpurilor celor care zăceau lipsiţi de viaţă.

Fildeşul a fost abandonat, bucată cu bucată, pe măsură ce negrii se sfârşeau; iar lungul drum al morţii era presărat cu echipamentele de tabără ale unui grup, care la început a avut un efectiv de peste o sută de oameni, precum şi de hamaşamentele cailor.

O expresie de dezgust şi de tristeţe profundă se putea citi clar pe faţa femeii care povestea fetei tragedia vieţii sale; apoi a continuat, privind în gol:

— Din unele motive, şeful arab mi-a acordat favorurile sale până în ultimul moment, probabil în ideea că, dintre toate tezaurele sale, eu eram singura care puteam fi transportată mai uşor, fiind tânără şi voinică. După ce caii au fost ucişi eu am fost nevoită să merg pe jos, pas la pas cu cei mai buni oameni. Ştii că noi, englezii, suntem obişnuiţi de mici cu drumurile pe jos, în timp ce arabii nu mai merg pe jos de la vârsta când devin apţi ca să încalece un cal.

Nu pot să specific exact cât timp am mai mers aşa, dar, în cele din urmă, cu puterile aproape sleite, am ajuns, câţi am mai supravieţuit, până în fundătura unei văi. Era exclus să putem urca malul opus, aşa că am pornit pe nisipul care trebuie să fi format odată albia unui râu antic, până când am ajuns la un punct de unde puteam să vedem o vale verde, frumoasă, în care eram siguri că trebuie să găsim atât apă, cât şi vânat din belşug.

Dar în acele momente am mai rămas doar doi: eu şi şeful arabilor. Cred că nu e nevoie să-ţi mai spun ce fel de vale era aceea, deoarece cred că şi tu ai găsit-o tot ca şi mine. Am fost atât de repede prinşi încât, la început, mi s-a părut că ne aşteptau. Mai târziu am aflat că, de fapt, exact aşa a fost: ne-au aşteptat cum v-au aşteptat şi pe voi.

Cred că ai văzut în timp ce treceai prin pădure, maimuţele şi papagalii de acolo; iar, după ce ai intrat în palat, poate că ai observat cât de mult sunt întrebuinţate chipurile acestor animale în decorurile lor. Acasă eram destul de obişnuiţi cu papagalii vorbitori, care repetau cuvintele învăţate, dar papagalii de aici vorbesc aceeaşi limbă cu locuitorii acestui oraş.

Se spune că maimuţele vorbesc papagalilor, care zboară în oraş, comunicând locuitorilor cele transmise de maimuţe. Cu toate că pare ceva de necrezut, am aflat că este adevărat, deoarece am trăit aici cu ei, timp de şaizeci de ani, în palatul regelui.

M-au adus şi pe mine aşa cum te-au adus pe tine, direct la palat. Şeful arab a fost dus în alte părţi. Nicodată nu am putut să aflu ce s-a întâmplat cu el. Pe atunci, domnea Ago al XXV-lea. De la el încoace am văzut destui regi. El era un om teribil; dar, de altfel, toţi sunt teribili.

— Dar ce au? a întrebat fata.

— Sunt o rasă de smintiţi, a răspuns bătrâna. Nu ai observat acest fapt? Există, printre ei meseriaşi excelenţi, precum şi buni agricultori. De asemenea, aşa cum îi vezi, există ordine şi o oarecare legalitate. Adoră toate păsările, dar papagalul este zeitatea lor principală. Aici, în palat, este unul pe care îl ţin într-un apartament dintre cele mai frumoase. El este Dumnezeul tuturor Dumnezeilor celorlalţi. Este o pasăre foarte bătrână. Dacă ceea ce Ago mi-a spus este adevărat, atunci papagalul acesta trebuie să aibă vreo trei sute de ani. Ritualurile lor religioase sunt extrem de revoltătoare şi

cred că practicarea acestora, secol după secol, a adus această rasă de oameni în starea de imbecilitate în care se află acum.

Şi cu toate acestea, după cum am mai spus, nu le lipsesc unele calităţi care să compenseze defectele lor. Legendele spun că strămoşii lor au găsit aici numai vale goală şi pustie.

Eu însămi ştiu că pe aici plouă foarte rar; totuşi, ai văzut la marginea cetăţii o pădure mare şi o vegetaţie bogată, care se continuă şi în interiorul zidurilor. Acest miracol a fost realizat de strămoşii lor, care au utilizat izvoarele naturale pe care le-au dezvoltat şi le-au îmbunătăţit în aşa fel, încât întreaga vale primeşte un grad potrivit de umezeală, tot timpul.

Ago mi-a spus că, în trecutul îndepărtat, pădurea a fost irigată prin schimbarea cursului râurilor care aduceau apa de izvor în oraş, dar după ce rădăcinile copacilor au pătruns destul de mult în pământ ca să numai aibă nevoie de umezeală artificială, s-a schimbat din nou cursul râului şi s-au plantat alţi copaci. În acest fel, a crescut până în ziua de azi, pădurea care acoperă întreaga vale, în afară de spaţiul deschis în care se află oraşul. Nu pot să ştiu dacă este adevărat sau nu. Poate că pădurea a fost acolo de când e lumea, dar ceea ce ţi-am spus este una dintre legendele lor, sprijinită de faptul că pe aici plouă rar şi insuficient ca să se poată menţine vegetaţia existentă acum.

Ei sunt nişte oameni foarte ciudaţi din multe puncte de vedere, a continuat bătrâna să îşi expună impresiile. Aceasta, nu numai din cauza divinităţilor în care cred sau a riturilor religioase, ci şi prin faptul că se ocupă de creşterea leilor aşa cum alţi oameni cresc vite. Ai văzut, probabil, în ce scopuri îi folosesc, dar în majoritatea cazurilor ei îi cresc pentru a-şi asigura hrana.

Îmi închipui că la început mâncau carne de leu, ca o parte a ceremoniei lor religioase, dar, după mai multe generaţii, aceasta a devenit alimentul lor favorit, aşa că

acum nu mai mănâncă aproape nimic altceva decât carne de leu.

Desigur, ar prefera să moară, decât să mănâce carne de pasăre. Dar nici carne de maimuţă nu folosesc. Animalele ierbivore le cresc numai pentru laptele lor, iar pieile şi carnea o dau leilor să o mănânce.

În partea de sud a oraşului sunt grajdurile şi păşunile unde se cresc ierbivorele. Porcii, cerbii şi căprioarele sunt păstrate special pentru lei, iar caprele le ţin pentru laptele pe care îl beau locuitorii din oraş.

— Şi ai trăit d-ta atât de mult timp, a întrebat fata cu uimire, fără să mai vezi vreodată pe cineva din lumea civilizată?

Bătrâna a dat afirmativ din cap.

— Ai trăit aici şaizeci de ani, a continuat Berta Kircher, şi nu ţi-au făcut nici cel mai mic rău?

— Nu am spus că nu mi-au făcut nici un rău, a răspuns bătrâna. Am spus că nu m-au omorât, asta este tot.

— Iartă-mă că te întreb, dar atunci care a fost situaţia ta printre ei? Poate nu îţi face plăcere să îmi spui, dar aş vrea să ştiu pentru că, oricare ar fi fost situaţia ta, cu siguranţă că a mea va fi la fel.

— Da, a răspuns bătrâna, nu se va deosebi de a mea, dacă te vor putea feri de femei.

— Şi pentru ce adică?

— Mi nu mi s-a dat voie în aceşti şaizeci de ani să mă apropii de vreo femeie de-a lor. Ele m-ar omorî şi acum, dacă ar putea să ajungă până la mine; într-adevăr, bărbaţii inspiră foarte multă spaimă; numai bunul Dumnezeu ştie cât sunt de îngrozitori. Dar să te ferească cerul de femei!

— Te înţeleg eu oare bine? a întrebat fata. Vrei să zici că bărbaţii nu îmi vor face nimic?

— Ago al XXV-lea m-a făcut regina lui, a răspuns bătrâna, cu toate că a mai avut alte regine şi nu toate erau fiinţe omeneşti. El a fost ucis abia zece ani mai

târziu, după ce am fost adusă aici. Urmaşul lui m-a luat şi el de regină şi de atunci totul a continuat la fel. Eu sunt acum cea mai bătrână regină.

Crede-mă, a continuat bătrâna, că foarte puţine dintre femeile de aici trăiesc până la bătrâneţe. Nu numai că sunt expuse asasinării, dar, datorită mentalităţii lor anormale, sunt prada unor perioade de deprimare în timpul cărora cele mai multe se sinucid.

Bătrâna a întors capul şi a arătat spre ferestrele zăbrelite ale încăperii.

— Vezi camera aceasta, cu eunucul din afară? Oriunde vei vedea unul, să ştii că sunt femei acolo, pentru că, excluzând cazurile excepţionale, sunt toată viaţa captive. Ele sunt considerate elemente primejdioase şi de aceea, sunt cu mult mai violente decât bărbaţii.

După aceste explicaţii ale bătrânei, amândouă au rămas tăcute câteva clipe. După aceea, Bertha s-a adresat din nou bătrânei:

— Şi nu există nici un mijloc de scăpare?

Bătrâna a arătat din nou spre zăbrele, apoi spre uşă şi a spus:

— Acolo este un eunuc înarmat. Chiar dacă ai trece de el cum ai ajunge în stradă? Şi chiar dacă printr-o minune, ai ajunge şi în stradă cum vei putea să străbaţi oraşul până la zidul din exterior? Dacă şi acest lucru îl vei putea realiza ajungând până la porţile oraşului şi apoi, printr-o altă minune, să poţi ieşi din oraş, poţi oare să speri că vei putea străbate pădurea, unde mişună leii cei negri care se hrănesc cu oameni?

Nu, a rostit femeia, răspunzând la propriile ei întrebări. Nu există nici un mijloc de scăpare, pentru că, dacă cineva ar reuşi să scape din palat, din oraş şi din pădure, nu ar face decât să se ciocnească de un alt fel de moarte în pustiul îngrozitor de dincolo de pădure.

De şaizeci de ani, de când sunt aici, a continuat bătrâna cu durere, tu eşti prima care ai nimerit în

această cetate îngropată în pustiu. De o mie de ani nici un un locuitor de aici nu a părăsit oraşul. Nici în legendele lor nu se pomeneşte de nimeni că ar fi venit pe aici înaintea mea. cu excepţia unui singur războinic de statură uriaşă, a cărui poveste a fost transmisă până în zilele de azi din tată în fiu. Eu cred că, după descrierea care i se face, trebuie să fi fost un spaniol, un om uriaş, îmbrăcat cu zale de oţel, care a reuşit să treacă prin pădure până la porţile oraşului, apărându-se cu sabia de cei ieşiţi pentru a-l prinde şi a-l aduce aici.

Apoi, după ce s-a hrănit cu vegetale din grădină, fructe din copacii pădurii şi a băut apă din izvoarele de pe vale, a pornit înapoi, a trecut prin pădure şi a ajuns la intrarea trecătorii din margine. Cu toate că a scăpat de cei din oraş şi de primejdiile pădurii, nu a scăpat de deşert. Legenda ne spune că regele, temându-se să nu aducă ajutoare şi să atace cetatea, a trimis în căutarea lui un grup mare de războinici.

L-au căutat fără să-l găsească trei săptămâni întregi, deoarece au mers într-o direcţie greşită. În cele din urmă, au găsit trupul său curăţat până la oase de vulturi, la o zi depărtare de aici, în trecătoare prăpăstioasă prin care şi eu şi tu am trecut. Nu ştiu, însă, a încheiat bătrâna, dacă este adevărat, dar aşa sună legenda lor.

— Da, este adevărat, a zis fata. Sunt sigură că este adevărat, pentru că am văzut cu ochii mei scheletul şi armura ruginită a acelui uriaş.

La acest punct al convorbirii lor, uşa s-a deschis fără multă ceremonie şi a intrat un negru care aducea două vase mari în care erau alte câteva mici. După ce le-a aşezat pe una dintre mese, în apropierea celor două femei, a întors spatele şi a ieşit fără să spună nici un cuvânt.

Un miros delicios de mâncare gătită i-a amintit fetei cât de puternică era senzaţia de foame, iar când bătrâna a invitat-o, s-a apropitat de masă şi a examinat mâncarea.

Vasele mari, care le conţineau pe cele mai mici, erau din pământ, iar cele mici din aur pur. Spre marea ei surpriză, fata a găsit, aşezate lângă vasele mai mici, câte o furculiţă şi o lingură care, deşi aveau o formă originală, le putea folosi tot atât de bine ca şi pe oricare altele văzute în lumea civilizată. Dinţii furculiţelor păreau de fier sau de oţel, dar mânerul şi lingurile erau din acelaşi material cu vasele mici.

Într-un vas se afla un fel de tocană de carne şi vegetale, într-unul fructe proaspete şi altul era plin cu lapte dulce. Cel de-al patrulea conţinea un amestec care părea a fi marmeladă.

Atât de flămândă era fata, încât nici nu a mai aşteptat să vină şi bătrâna la masă; a început să mănânce, putând să jure că în viaţa ei nu a mai savurat o mâncare atât de gustoasă.

Bătrâna s-a apropiat încet de masă şi s-a aşezat pe o bancă din faţa fetei. În timp ce îşi aranja vasul în faţă, s-a oprit un moment, timp în care o privea pe fată cu ce poftă mânca, apoi a zâmbit, spunându-i:

— Foamea este un mare bucătar!

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat fata.

— Nu aş putea să spun că acum câteva săptămâni ţi-ar fi fost greaţă să mănânci aşa ceva: carne de pisică.

— Pisică! a exclamat fata.

— Da, a zis bătrâna, în definitiv care este diferenţa? Şi leul tot pisică este.

— Adică acum eu mănânc carne de leu?

— Desigur. Dar, după cum o prepară ei, este foarte gustoasă. Cu timpul, vei ajunge să-ţi placă foarte mult.

Bertha Kircher a zâmbit, într-un fel, cu îndoială.

— Nu aş putea să mă pronunţ, pentru că este tot atât de gustos. Leii aceştia sunt bine îngrijiţi şi hrăniţi cu multă atenţie; iar carnea lor este preparată cu multă pricepere, aşa că, în ceea ce priveşte gustul, ar putea fi orice, numai leu nu.

Iată, deci, cum s-a întâmplat ca Bertha Kircher, care nu mâncase de aproape douăzeci şi patru de ore, a avut prilejul să se sature cu fructe străine, carne de leu şi lapte de capră.

Abia au terminat de mâncat, când uşa s-a deschis din nou şi a intrat un soldat cu tunica galbenă, i-a adresat bătrânei câteva cuvinte, după care a ieşit.

— Regele, îi explică fetei, a dat ordin să fii aranjată şi dusă înaintea lui. Vei locui în aceleaşi apartamente cu mine. Ştie că nu eşti la fel cu celelalte femei ale lui. El nu ar fi îndrăznit să te plaseze la nici una dintre ele.

Herog al XVI-lea are uneori şi momente lucide. Probabil, i-ai fost prezentată într-unul din aceste momente. Ca şi toţi ceilalaţi crede că, din tot oraşul, numai el este cu mintea întreagă. Cu toate acestea, am avut impresia de nenumărate ori că atât regele, cât şi diverşii bărbaţi cu care am venit în contact, mă consideră pe mine mai puţin nebună decât ceilalţi. Însă, crede-mă, nici eu nu-mi dau seama cum s-a întâmplat să rămân în depline facultăţi mintale.

— Dar ce înseamnă “aranjată”? a întrebat Bertha. Parcă aşa ai menţionat: că regele a ordonat să fiu aranjată şi dusă înaintea lui.

— Vei face o baie şi ţi se va da o rochie identică cu cea pe care o port eu.

— Nu există nici un mod de scăpare? Nici un mijloc prin care să mă sinucid? a întrebat fata precipitat.

Bătrâna a luat furculiţa de pe masă şi i-a arătat-o.

— Iată singurul mijloc, a zis ea, dar după cum vezi, dinţii sunt prea scurţi şi aproape fără vârf.

La aceste cuvinte fata s-a cutremurat, dar bărâna i-a pus uşor mâna pe umăr, zicându-i:

— Se poate întâmpla să te privească numai şi să te trimită după aceea înapoi. Aşa a făcut Ago al XXV-lea când i-am fost eu prezentată. Văzând că nu ne putem înţelege, a dat ordin să învăţ limba lor şi pe urmă m-a dat uitării şi m-a neglijat cu desăvârşire, mai mult de un

an de zile. Câteodată nu îl văd pe rege luni întregi. Odată, a domnit unul cinci ani fără ca eu să îl fi văzut măcar o singură dată. Totdeauna există o speranţă. Chiar eu, care sunt de atâta amar de vreme aici, între zidurile acestea, tot mai sper, cu toate că nimeni nu cunoaşte mai bine decât mine zădărnicia speranţelor mele.

A condus-o apoi pe Bertha într-o cameră alăturată, în mijlocul căreia se afla un bazin de apă. Fata s-a îmbăiat, iar apoi i s-a adus una dintre rochiile pe care le purtau localnicele, rochie ajustată pe corpul ei. Materialul din care era confecţionată era atât de moale, încât accentua şi mai mult rotunjimile plăcute ale formelor ei de fecioară.

— Gata, a zis bătrâna, bătând-o uşor pe spate; acum eşti cu adevărat regină.

Fata şi-a privit pieptul ei gol şi restul corpului ei numai pe jumătate acoperit şi a trecut-o un fior de groază.

— Au de gând să mă ducă în halul acestea în faţa bărbaţilor?

Bătrâna i-a adresat din nou un zâmbet încurajator.

— Nu este nimic, a rostit ea. Te vei obişnui cum m-am obişnuit şi eu, deşi eu am fost crescută într-o casă de preot unde era considerată o crimă când o femeie îşi expunea vederii chiar şi glezna. În sfârşit, lucrul care te înspăimântă acum că nu are nici o importanţă, faţă de ceea ce ai să vezi şi faţă de ceea ce ţi se va impune să faci.

Fata a început să se plimbe în sus şi în jos prin camere, în aşteptarea notificării finale, pentru a se prezenta regelui.

Timpul trecea cu o încetineală de neânchipuit, având impresia că trec ore întregi, când, de fapt, nu erau decât minute.

Totuşi, a trebuit să aştepte până s-a întunecat, iar în palat s-au aprins lămpi cu ulei, un fel de sfeşnice mari.

Atunci au apărut doi trimişi regali cu ordinul că Herog cere să i se prezinte fata, împreună cu bătrâna, căreia aceştia îi spuneau Xanila.

Fata a simţit o uşurare sufletească la ideea că o va avea lângă ea pe noua ei prietenă, oricât de neputincioasă era ca să îi dea vreun ajutor la nevoie.

Trimişii regelui le-au condus pe amândouă într-un mic apartament, la un etaj mai jos. Xanila a explicat fetei că este una dintre anticamerele sălii principale a tronului, unde regele obişnuia să ţină consilii cu întregul personal oficial al palatului.

Câţiva soldaţi îmbrăcaţi în tunici galbene şedeau pe bănci, în diverse părţi ale încăperii. Cei mai mulţi dintre ei stăteau cu privirile aţintite în pământ, iar atitudinea lor era cea a unor oameni abătuţi. La intrarea celor două femei, câţiva le-au privit cu indiferenţă; majoritatea nici nu le-au dat atenţie.

În timp ce ele aşteptau în anticameră a intrat acolo, dintr-un alt apartament, un tânăr îmbrăcat într-o uniformă identică cu a celorlalţi, cu diferenţa că avea pe cap o bandă lată de aur, în faţa căreia se ridica drept, de pe fruntea lui, o singură pană de papagal. În clipa când a apărut în cameră, toţi ceilalţi soldaţi s-au ridicat în picioare.

— Acesta este Metac, unul din fiii regelui, a şoptit Xanila fetei.

În timp ce prinţul traveresa camera spre sala de audienţă, s-a întâmplat ca privirile lui să cadă asupra Berthei. S-a oprit înmărmurit pe loc, rămânând aşa mai mult de un minut, privind-o fără a vorbi.

Fata, jenată de privirea lui îndrăzneaţă, precum şi de îmbrăcămintea ei atât de sumară, s-a înroşit, şi-a aplecat ochii şi a întors capul.

Metac a început dintr-o dată să tremure din cap până în picioare; apoi, pe neaşteptate, scoţând doar un ţipăt răguşit de emoţie, s-a repezit şi a smucit-o pe fată în braţele sale.

Îmediat după acest moment, s-a stârnit o învălmăşeală cumplită.

Cei doi trimişi regali, aceia în grija cărora ea era încredinţată pentru a fi dusă regelui, au început să strige şi să sară în jurul prinţului, dând din mâini şi gesticulând violent, ca şi cum ar fi dorit să îl determine să elibereze fata, dar nu au îndrăznit să se atingă de o fiinţă regală.

Ceilalţi gardieni, ca şi cum ar fi suferit de aceeaşi nebunie ca şi prinţul lor, s-au repezit cu săbiile trase, pregătiţi, probabil, să-i dea ajutor la nevoie.

Fata s-a zbătut să scape din îmbrăţişarea dezgustătoare a smintitului; el, însă, o ţinea cu braţul stâng de mijloc, cu uşurinţa cu care ar fi ţinut o păpuşă. În acelaşi timp, şi-a tras sabia din teacă, izbind cu furie în cei care se aflau mai aproape.

Unul dintre trimişii regali a fost primul care a simţit vârful ascuţit al săbiei lui Metac. Dintr-o singură lovitură, sabia a trecut prin gâtul victimei, până jos spre mijlocul pieptului, aproape despicându-l în două.

Rănitul, lansând un ţipăt mai puternic decât toate răcnetele gardienilor din sala tronului, s-a prăbuşit la pământ; făcând un efort să se ridice, a căzut din nou, murind într-o baltă de sânge.

Metac a început să se retragă spre uşa opusă aceleia pe care intrase. Când au văzut sângele, doi gardieni au dat drumul săbiilor şi într-un acces de nebunie au sărit unul la altul, cu unghiile şi cu colţii. Câţiva s-au repezit să împiedice fuga prinţului, timp în care alţii au sărit în apărarea lui.

Într-un colţ al încăperii, un alt râdea cu hohote privind scena din faţa lui, iar, tocmai când Metac a reuşit să iasă pe uşă cu fata în braţe, Bertha a avut impresia că vede un soldat îngenunchiat, întinzându-şi colţii în cadavrul trimisului regelui.

În aceste orgii de nebunie, Xanila a stat mereu în preajma fetei, dar când să iasă şi ea pe uşă împreună cu

cel care o ducea pe Bertha, Metac s-a repezit să o taie cu sabia.

Din fericire a izbit în pragul de sus al uşii şi Xanila, condusă de experienţa ei tristă în asemenea împrejurări, a fugit în jos, pe coridor, atât de repede pe cât o puteau duce bietele ei picioare bătrâne.

Metac, ajuns afară din anticamera tronului şi închizând uşa, şi-a pus sabia în teacă, a ridicat în braţe fata şi a pornit cu ea într-o direcţie opusă aceleia pe care a pornit Xanila.

CAPITOLUL XX

Reapariţia lui Tarzan

În seara când se petreceau toate acestea în cetatea nebunilor, cu puţin timp înainte de înnoptat, un aviator, aproape sfârşit de oboseală, a intrat, salutând, la comandamentul colonelului Capell, regimentul al doilea de Rhodesia.

— Thompson, a început superiorul său, spune te rog ce rezultat ai avut? Toţi ceilalţi s-au înapoiat şi nu au văzut nici o urmă a aeroplanului lui Smith-Oldwick. Am intenţia să încetez toate cerecetările, în cazul în care tu nu ai fost cumva mai plin de noroc.

— Am fost, a răspuns ofiţerul. Am găsit aeroplanul.

— Nu mai spune! a exclamat colonelul Capell. Unde era? Ce semne ai descoperit despre Oldwick?

— L-am găsit în cel mai afurisit loc care ar putea exista: undeva mai departe de interior. O vale îngustă, adâncă şi prăpăstioasă. Am văzut aeroplanul, dar nu am putut să ajung la el. Un leu mare şi agitat se tot învârtea pe acolo. A aterizat pe muchia prăpastiei. Intenţionam să cobor în prăpastie să examinez maşina, dar leul nu se

îndepărta sub nici o formă, aşa că, după o oră de aşteptare, am venit înapoi să raportez.

— Nu a fost posibil oare ca Oldwick să fi fost mâncat de leu?

— Nu cred,a răspuns locotenetul Thompson, pentru că nu era nici un indiciu că leul s-ar fi hrănit prin apropierea aeroplanului. Eu, după ce am văzut că nu este nimic acolo, am pornit în recunoaştere în jurul văii.

La câţiva kilometri mai la sud, a continuat locotenentul, am ajuns la o vale întinsă şi împădurită, în centrul căreia este o adevărată cetate cu străzi, cu clădiri, o piaţă centrală cu un lac în mijloc. Clădirile cetăţii sunt destul de mari, au cupole şi turle impunătoare. Vă rog foarte mult, domnule, să nu credeţi cumva că sunt nebun!

Ofiţerul l-a privit cu milă pe inferiorul său.

— Eşti enervat şi obosit, Thompson, a spus el. Încearcă să dormi puţin. Da, desigur, de atâtea ore de când eşti în cercetare, nervii trebuie să îţi fie foarte agitaţi.

Tânărul ofiţer a clătinat din cap contrariat şi puţin iritat.

— Pardon, domnule colonel, a ripostat el. Eu nu spun decât adevărul. Nu mă înşel deloc. Am ocolit de câteva ori oraşul. Este posibil ca Oldwick să fie acolo..., sau poate a fost prins de locuitorii acelui oraş.

— Erau şi oameni în oraşul acela?

— Da, i-am văzut pe străzi.

— Cavaleria ar putea ajunge până acolo, ce crezi?

— Imposibil pentru cavalerie, a răspuns Thompson, întregul ţinut este întretăiat de văi adânci. Chiar pentru infanterie ar fi foarte greu de ajuns până acolo, deoarece este vorba de un drum de două zile de mers pe jos şi nu există apă deloc.

În momentul acela, s-a oprit în faţa clădirii comandamentului regimentului al doilea de Rhodesia, un mare automobil Wauxhall, iar din el a coborât generalul

Smuth, care a intrat în cabinetul colonelului Capell. Acesta s-a ridicat în picioare salutându-şi superiorul.

— Tocmai treceam pe aici, a zis generalul şi m-am gândit să mă opresc puţin. Dar, apropo: cum merg cercetările în privinţa lui Smith-Oldwick? Ştiam că şi locotenentul Thompson a fost detaşat cu căutarea lui, nu?

— Da, a răspuns colonelul şi este cel din urmă care s-a întors după ce a găsit aeroplanul locotenentului.

După aceea a repetat generalului tot ceea ce i-a raportat Thompson.

Generalul s-a aşezat la masa colonelului Capell făcându-i un semn să se aşeze şi el; apoi, amândoi ofiţerii, lămuriţi de aviator, au însemnat pe hartă, cât mai exact, locul unde s-ar fi aflat cetatea despre care Thompson a raportat că a descoperit-o.

— Este un ţinut foarte greu de străbătut, a remarcat Smuth, dar nu putem să lăsăm nici o piatră nerăsturnată în căutarea sărmanului băiat, până nu vom epuiza orice resursă din cele pe care le avem. Vom trimite, aşadar, o forţă nu tocmai mare, ci una mai mică, având posibilitatea de a reuşi acolo unde una mare nu ar avea loc să acţioneze. O companie sau cel mult două, ar fi tocmai ce ne trebuie, d-le colonel, însoţite de autocamioane pentru transportul hranei şi apei.

Pune-i pe toţi, continuă hotărât generalul, sub comanda unui ofiţer bun, care să înfiinţeze o bază spre apus, acolo unde pot să ajungă autocamioanele. Poţi să laşi acolo o companie, iar pe cealaltă o trimiţi în faţă.

Eu cred că îţi poţi instala baza de operaţii cam la o zi distanţă de oraşul acela şi atunci oamenii pe care îi trimiţi în faţă nu au cum să sufere de lipsă de apă deoarece, odată ajunşi în valea unde se află oraşul, trebuie să fie apă acolo.

Trimite şi vreo două aeroplane în recunoaştere, îşi încheie generalul planul, care să facă şi serviciul de infor-

maţie. Astfel, baza va fi tot timpul în legătură cu oamenii ceilalţi. Când pot să fie toate pregătite?

— Putem să încărcăm în această seară autocamioanele şi să pornească după miezul nopţii, a răspuns Capell.

— Bun, a aprobat generalul. Ţine-mă şi pe mine la curent cu tot ce se întâmplă.

Şi, zicând acestea, a răspuns salutului celorlalţi şi a plecat de la comandament.

Când Tarzan a sărit să se agate de viţele plantelor care au crescut pe zidul cetăţii, şi-a dat seama că leul era atât de aproape de el, încât viaţa lui nu atârna decât de rezistenţa viţelor de care s-a agăţat.

Spre imensa lui uşurare, tulpina pe care a pus mâna era tot atât de groasă, cât putea el să prindă cu degetele, iar, fibrele ei s-au înţepenit atât de bine în zid, încât cu toată greutatea lui aproape că nu s-au mişcat din loc...

Numa, alunecând în jos după săritura care a făcut-o să îl smulgă, a scos un răcnet de dezamăgire. Tarzan s-a urcat repede şi cu îndemânare sus, pe creasta zidului.

La un metru şi ceva mai jos de el se afla acoperişul orizontal al clădirii de lângă zid, iar când a sărit pe acoperişul acela, a trebuit să fie cu spatele la zid aşa că nu a avut cum să îl vadă pe omul ascuns în meterezul zidului din spatele său.

Dar, dacă nu a putut să-l vadă, nu a trecut mult timp până când a fost ferm convins că nu era singur acolo. A realizat, abia când a atins acoperişul cu picioarele şi când un corp greu a sărit asupra lui din spate. A simţit braţe puternice prinzându-l de mijloc.

Luat prin surprindere, într-o poziţie atât de puţin avantajoasă pentru el, s-a simţit în acel moment cu totul neputincios.

Se părea că fiinţa care l-a stăpânit avea un plan bine schiţat în capul ei, deoarece înainta spre marginea

acoperişului, aşa că Tarzan a presimţit imediat că urma să fie aruncat jos pe trotuarul străzii... ceea ce nu era, de altfel, decât un mijloc din cele mai eficace pentru a te elibera de un intrus.

Era sigur că din căzătura aceea va rămâne ori mort pe loc, ori destul de anchilozat, încât să nu mai poată să opună nici o imfimă de rezistenţă atunci când urma să fie ucis.

Dar, chiar în aceste împrejurări, Tarzan nu avea intenţia să îl lase pe adversarul lui să îşi ducă planul la îndeplinire...

Mâinile şi picioarele lui erau libere, dar nu putea să se folosească de ele cu un rezulat satisfăcător. Singura lui speranţă era ca advesarul lui să-şi piardă echilibrul. În acest scop s-a lăsat cu toată greutatea asupra aceluia care l-a prins, apoi s-a legănat cu putere.

Rezultatul a fost satisfăcător. Corpul mare al lui Tarzan a pornit violent în afară, determinându-l şi pe celălalt să vină după el. Tarzan a fost eliberat în momentul în care adversarul său a încercat să evite căderea.

Acesta, ager ca o pisică, abia a atins acoperişul şi în aceeaşi clipă s-a ridicat în picioare în faţa inamicului său: un om aproape tot atât de robust ca el, înarmat cu o sabie pe care a tras-o din teacă.

Lui Tarzan nici prin gând nu i-a trecut să-l lase pe adversar să se folosească de o armă atât de periculoasă. Din acest motiv s-a aplecat rapid spre picioarele celuilalt.

Această mişcare, îndemânatic realizată, a avut un efect deosebit. Adversarul lui Tarzan a fost trântit cu forţă de acoperişul casei.

Înainte să cadă, Tarzan i-a înfipt o mână în gât, iar cu cealaltă l-a prins de încheietura mâinii în care ţinea sabia. Până acum individul s-a luptat în tăcere, însă, din clipa în care degetele lui Tarzan i-au atins beregata, a scos un ţipăt pătrunzător: unul singur, deoarece degetele de oţel ale lui Tarzan i-au stins orice altă încercare de a

striga. Individul s-a zbătut să scape din braţele în care a fost încătuşat..., dar mişcarea a avut efectul pe care l-ar fi avut, dacă ar fi încercat să scape din ghearele şi fălcile lui Numa, leul.

Treptat, energia i-a slăbit, ochii i-au ieşit din orbite, dându-se îngrozitor peste cap; iar, din gura plină de spume, a ieşit o limbă umflată.

După ce a văzut că adversarul său nu mai mişcă, Tarzan s-a ridicat şi punând un picior peste trupul celui ucis, a intenţionat să scoată obişnuitul răcnet de victorie al antropoizilor; dar s-a oprit, ştiind că această acţiune cerea cea mai mare prudenţă. Astfel, gândul acesta i-a închis buzele.

Mergând până la marginea acoperişului acelei case, a privit în lungul străzii atât de întortocheate din faţa lui. La oarecare intervale, în intersecţia străzilor, erau aprinse lumini, flăcări slabe, care fâlfâiau dintr-un fel de opaiţe speciale cu ulei, aşezate într-o scobitură a zidului, la o înălţime puţin mai mare decât a unui om.

Mai în toată lungimea lor, străzile sucite ale oraşului zăceau într-un întuneric deplin chiar în vecinătatea opaiţelor, flăcările acestora erau departe de a da o lumină strălucitoare, în spaţiul restrâns cât putea să-l vadă de acolo, a observat că pe străzile oraşului încă mai umblau oameni.

Pentru a putea continua căutarea tânărului ofiţer şi a fetei,ar fi trebuit să meargă prin oraş liber şi neâmpiedicat de nimeni şi cât mai mult timp. Ştia,însă,că nu ar fi reuşit să treacă pe lângă una dintre luminile străzilor, aşa cum era, gol şi cu o înfăţişare cu totul alta decât a locuitorilor din oraş, fără a fi observat timp. În timp ce aceste gânduri îi treceau prin minte şi alcătuia un plan de acţiune cu probabilităţi de îndeplinire, privirile i-au căzut pe cadavrul din apropierea lui, realizând avantajele utilizării hainelor adversarului său.

Nu i-au trebuit decât câteva clipe să îmbrace echipamentul cadavrului: pantaloni, tunică galbenă cu blazoane în formă de papagali şi sandalele.

În jurul talei şi-a înfăşurat centura cu care era legată sabia; pe sub tunică, însă, şi-a păstrat cuţitul de vânătoare al tatălui său. Nici la celelalte arme nu putea să renunţe cu uşurinţă, dar, în speranţa că le va regăsi, le-a dus la marginea zidului şi le-a aruncat în frunzişul de la baza exterioară a acestuia.

Cu toate acestea, în ultimul moment, a fost aproape cu neputinţă să se despartă de funia pe care întotdeauna a folosit-o cu succes.

A găsit, în cele din urmă, un mijloc prin care putea să păstreze funia, încolăcind-o peste mijloc, ca un brâu, dar pe sub tunică, în aşa fel încât să nu fie observată decât la o lumină destul de puternică.

În sfârşit, transformat satisfăcător, a început să caute un loc pe unde să coboare în stradă.

Nu i-ar fi fost dificil să sară de pe acoperiş, dar se temea ca nu cumva să atragă, în felul acesta, atenţia vreunui trecător şi să fie descoperit.

Acoperişurile clădirilor difereau în înălţime, dar, cum majoritatea lor erau mai mult drepte, a reuşit să înainteze cu uşurinţă peste case, până când a zărit câteva figuri omeneşti, la o mică distanţă în faţa lui, aplecate peste marginea acoperişului în contemplarea străzii.

A observat că aproape în toate acoperişurile existau intrări deschise, care precis duceau în apartamentele de jos.

Văzând că acum drumul îi este întretăiat de cei din faţa lui, s-a hotărât să descopere o ieşire în stradă trecând prin interiorul clădirii.

Apropiindu-se de una dintre aceste uşi, s-a aplecat cu capul în interiorul uneia dintre ele şi a ascultat cu atenţie, să audă dacă există cumva vreo mişcare acolo.

Nici urechile şi nici nasul nu au simţit cea mai mică dovadă că în apropiere s-ar afla fiinţe omeneşti.
Fără să mai stea la îndoială s-a strecurat prin deschizătură şi împiedicându-se de treapta unei scări, a profitat de ea imediat pentru a coborî până la podeaua încăperii.
Aici, totul era cufundat în întuneric şi a fost nevoie de câteva clipe până când ochii lui s-au obişnuit cu interiorul.
Totuşi, întunericul era oarecum micşorat de lumina unui sfeşnic îndepărtat, a cărui flacără intermitentă fâlfâia printre ferestre înguste.
În sfârşit, convins că acolo nu era nimeni, a căutat scara care ducea la etajul de jos. A găsit-o, după puţin timp, într-un coridor îngust şi întunecos; era un rând de scări de piatră care duceau direct în stradă.
A avut norocul să ajungă în felul acesta până sub arcadele din exterior fără să se ciocnească de unul dintre cei care locuiau în casă.
Când a ajuns în stradă, a ştiut exact direcţia în care trebuia să meargă, pentru că i-a urmărit pe cei doi europeni până la intrarea de la porţile oraşului, singurul loc, evident, pe unde a fost posibil să fie duşi în cetate.
Posedând simţul orientării în spaţiu destul de dezvoltat, a localizat cu multă precizie unde ar putea să găsească urmele acelora pe care îi căuta.
Primul pas pe care trebuia să îl facă era să depisteze o stradă pe care ar fi putut merge în direcţia porţilor oraşului.
Realizând că singura speranţă de izbândă atârna de îndrăzneala acţiunii sale, a pornit hotărât, fără nici o încercare de a se ascunde, decât aceea de a rămâne în umbra arcadei clădirilor.
Astfel, era convins că nu va atrage atenţia nimănui, într-adevăr, puţinii care au trecut pe lângă el nu l-au remarcat.

Când a ajuns la prima intersecţie de străzi, a văzut mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi cu tunici galbene, identice cu aceea pe care el o purta.

Veneau spre el; Tarzan a calculat atunci că, dacă şi-ar continua drumul, ar risca să se întânească cu ei exact la intersecţia celor două străzi, în plina lumină a sfeşnicului mare din apropiere.

Primul său gând a fost să înainteze cu curaj. Amintindu-şi de prizoniera fără speranţă din mâinile lor, s-a gândit că ar fi mult mai indicat să întrebuinţeze un plan de acţiune mai puţin primejdios decât cel iniţial.

Astfel, când bărbaţii s-au apropiat de el, a pus un genunchi la pământ, prefăcându-se că îşi leagă curelele de la sandale.

Aceştia au trecut pe lângă el fără să-i acorde vreo atenţie. Tarzan şi-a continuat liniştit drumul.

Strada pe care mergea Tarzan acum era atât de cotită, încât lumina de la colţuri nu mai ajuta la nimic, iar el a fost nevoit, de multe ori, să pipăie drumul pe sub arcadă.

La un moment dat, strada a început să devină mai puţin dreaptă, iar sub lumina unui sfeşnic de la intersecţia străzii, a văzut venind încet, prin mijlocul drumului, în direcţia sa unul din leii din oraş.

0 femeie şi un copil au trecut prin faţa leului, fără să îl evite, dar nici leul nu le-a dat importanţă.

Tarzan a zâmbit şi a trecut numaidecât de partea cealaltă a străzii. Dacă ar fi rămas de partea străzii pe unde mergea carnivorul, acesta i-ar fi simţit negreşit mirosul.

Tarzan cunoştea destul de bine jungla, ca să fie sigur că înfăţişarea schimbată pe care i-o ofereau hainele soldatului pe care l-a ucis putea să înşele ochiul omului, dar nu şi nările sensibile ale unei fiare, care ar fi ştiut imediat că are în faţă o fiinţă neobişnuită pentru oraşul respectiv. Numa a trecut pe lângă el aruncându-i doar o privire trecătoare.

A parcurs în acest timp o distanţă destul de mare şi după părerea lui, a ajuns aproape de locul unde se afla strada care ducea la porţile oraşului.

Atunci, la o intersecţie de drumuri a simţit, pe neaşteptate, mirosul vag şi delicat al fetei. L-a deosebit dintr-un adevărat labirint de mirosuri de oameni şi animale, iar, după câteva clipe, a simţit şi urma lui Smith-Oldwick.

Pentru a ajunge la acest rezultat, a trebuit ca o mare parte din drum să meargă cu capul aplecat, la fiecare intersecţie.

Înaintând în lungul străzii pe care, în cursul zilei, au fost conduşi cei doi prizonieri, Tarzan a observat schimbarea aspectului oraşului cu cât se apropia mai mult de cartierul comercial, ocupat de ateliere şi de magazine..

Aici numărul sfeşnicelor erau amplasate nu numai la intersecţiile străzilor, ci şi între aceste spaţii. De asemenea, era şi mai multă lume

Magazinele erau deschise şi bine luminate. Leii, în număr mult mai mare, mişunau liberi pe toate străzile. Tarzan a constatat pentru prima dată semnele de demenţă ale acestui popor.

La un moment dat, a fost aproape răsturnat de un om care alerga dezbrăcat pe stradă, strigând din răsputeri. După aceea era să cadă împiedicându-se de o femeie care mergea prin umbra arcadei, târându-se pe pământ. La început, aceasta i-a lăsat impresia că ea căuta ceva pe jos şi s-a oprit un moment să o privească.

Atunci a observat că nu căuta nimic, ci era pur şi simplu un mod de plimbare. Mai departe, a văzut doi inşi bătându-se pe marginea unui acoperiş.

La un moment dat, unul a reuşit să-l îmbrâncească pe celălalt, prăbuşindu-l în drum, unde a rămas în nesimţire, învingătorul a privit în jos, apoi a scos un strigăt pătrunzător şi a sărit după celălalt cu capul în jos.

Un leu a ieşit din umbra unei arcade apropiindu-se de corpurile fără viaţă şi pline de sânge din mijlocul drumului.

Tarzan era curios să vadă ce efect va avea mirosul sângelui asupra fiarei, dar a fost surprins când a observat că animalul s-a mulţumit să adulmece mirosul cadavrelor însângerate, apoi să se aşeze lângă ele.

Abia s-a îndepărtat puţin de leu, când a observat un om care cobora cu mare greutate de pe acoperişul unei clădiri. Curiozitatea lui Tarzan a fost imediat declanşată.

CAPITOLUL XXI

Salonul nebunei

Când Smith-Oldwick şi-a dat seama că a rămas singur şi lipsit de orice apărare, într-o curte în care mişunau leii, slăbit de oboseală şi de pierderea mare de sânge, a fost cuprins de o groază aproape isterică.

Agăţându-se pentru sprijin de una dintre gratiile porţii, nici nu îndrăznea să-şi întoarcă privirea spre fiarele din spatele lui.

După puţin timp a simţit că i se înmoaie genunchii. I se părea că în capul lui există ceva care se învârte repede, provocându-i o ameţeală atât de cumplită; o pânză neagră i s-a şternut în faţa ochilor şi a căzut grămadă lângă gratiile porţilor.

După ce a trecut printr-o stare de semiconştienţă, a avut impresia că este întins pe un pat, într-o încăpere luminoasă şi veselă.

A văzut în apropierea lui o fereastră deschisă, prin care se simţea adierea unui vânt de vară, bătând dintr-o livadă plină de soare.

— Doamne, a zis bietul ofiţer, prin ce vis îngrozitor am mai trecut!

Atunci a simţit o mână care îl mâgâia; era o mână moale şi delicată, care îndulcea amintirile sale tulburate. A rămas astfel în linişte şi mulţumire câteva minute care ar fi dorit să nu aibă sfârşit.

A deschis ochii, privind exact în ochii unui leu enorm care îi lingea obrajii ofiliţi de necazuri. În cele din urmă locotenentul a realizat că tabloul contemplat nu fusese decât un vis.

Atunci a izbucnit din ochii lui un torent de lacrimi. A stat un timp nemişcat, prefăcându-se că e mort. Sunt unele momente şi unele locuri în care este mai preferabilă moartea.

Astfel şi englezul, că ar fi mult mai bine să moară, decât să rămână în această situaţie îngrozitoare, pericolul de a înnebuni, sub încordarea nervoasă în care se afla. S-a ridicat de jos, încet, sprijinindu-se de gratiile porţii.

La prima lui mişcare, leul a mârâit, iar, când ofiţerul s-a ridicat în picioare, leul s-a îndepărtat cu indiferenţă.

Atunci a îndrăznit şi englezul să întoarcă ochii şi să privească în jurul lui. A observat că la umbra copacilor se odihneau câţiva lei, iar doi se plimbau în interiorul curţii.

Faţă de aceştia din urmă locotenentul a simţit o senzaţie puternică de teamă, dar când şi ei au trecut cu indiferenţă pe lângă el, inima a început să îi bată din nou.

Cu toate acestea, nu îndrăznea să facă nici o mişcare de lângă gratii. A început să examineze închisoarea în care se afla.

A observat după o vreme, că crengile unui copac de lângă zidul din faţa lui se întindeau până aproape de o fereastră deschisă.

Dacă i-ar fi rămas suficiente foţe să ajungă lângă copac, nu ar fi fost prea dificil să urce în el şi să evadeze de acolo. Dar, pentru a ajunge la copac, trebuia să traverseze integral lungimea curţii; iar lângă trunchiul copacului pe care trebuia să urce dormeau doi lei.

Aviatorul englez a privit cu durere singura cale de evadare. În cele din a pornit hotărât spre centru, sfidând împrejurările periculoase în care se afla.

Unul dintre leii care nu dormeau a pornit şi el în aceaşi clipă, oprindu-se în faţa ofiţerului. Acesta mergea ferm, împins de singura lui şansă, ignorând prezenţa fiarei.

Leul a păşit atunci alături de el, mirosindu-l şi începând să mârâie şi să-şi rânjească colţii.

Smith-Oldwick a scos revolverul.

— Dacă se decide să sară asupra mea, şi-a zis el, nu văd ce deosebire va fi dacă îl voi înfuria sau nu cu gloanţele mele. Mai mult decât să mă ucidă nu va putea face în orice caz, aşa că...

A văzut însă că leul, odată cu mişcarea pe care a făcut-o pentru a scoate revolverul, şi-a schimbat atitudinea pe neaşteptate şi cu toate că mai mârâia încă, a sărit la o parte, s-a îndepărtat şi s-a ghemuit lângă zidul din stânga.

Englezul a ajuns în cele din urmă lângă copac, dar între el şi succesul gestului său era întins un leu mare, care dormea.

Deasupra era o creangă la care ar fi putut ajunge cu uşurinţă în alte condiţii, dar slăbit din cauza rănilor nu mai era sigur că va putea să facă aceasta.

Exista o singură şansă: creanga cea mai joasă creştea din copac tocmai la înălţimea unui om. Pentru a ajunge însă până acolo, trebuia neapărat să treacă pe lângă corpul leului.

Răsuflând adânc, a pus un picior între cele două labe ale leului din faţa lui; apoi l-a ridicat uşor şi pe celălalt ca să îl pună în cealaltă parte a fiarei.

— Ce ar fi, se gândea Smith-Oldwick, dacă s-ar trezi ticălosul acesta tocmai acum?

Gândindu-se la acest moment care ar putea să îi fie fatal, i-a trecut un fior prin tot corpul, însă nu a ezitat,

continuându-şi mişcările. S-a văzut, în sfârşit, dincolo de leul care continua să doarmă.

Smith-Oldwick era atât de marcat de greutăţile prin care a trecut, totuşi a simţit că situaţia i-a insuflat o energie şi o agilitate supremă.

Viaţa lui depindea acum de reuşita eforturilor sale...; astfel, s-a aruncat repede pe crengile copacilor şi s-a căţărat până unde a considerat că leii nu îl vor putea ajunge.

Mişcările şi zgomotul printre crengile copacului a trezit leii. Ei au ridicat capetele privindu-l pentru o clipă. Apoi s-au întins, adormind din nou.

Englezul a reuşit să facă totul cu atâta uşurinţă, încât a început să se întrebe dacă fusese în primejdie reală. Dar el se simţea cu adevărat eliberat de o povară, abia acum când leii nu îl mai puteau opri.

La câţiva paşi în faţa lui era o fereastră deschisă. Fiind chiar la acelaşi nivel, putea să privească în interior. Fereastra deschidea imaginea unei camere care, după toate aparenţele, era neocupată.

Smith-Oldwick a înaintat pe creangă, până a ajuns în dreptul ferestrei, de unde nu îi era greu să se prindă de pervaz şi să sară în interiorul camerei.

Ajunsese într-un apartament destul de spaţios, a cărui podea era acoperită cu covoare, iar puţina mobilă de acolo era identică cu cea văzută în camera de la etajul de jos, în care el şi Bertha Kircher fuseseră conduşi pentru prima dată de la intrarea lor în cetate.

La un capăt al încăperii era o despărţitura care părea un dormitor despărţit prin draperii atât de grele şi groase încât ascundea cu desăvârşire ceea ce se afla în interior.

Peretele din partea opusă ferestrei avea o uşă închisă, care, după toate aparenţele, constituia singura posibilitate de ieşire de acolo.

A obervat că lumina care venea din exterior începea să se micşoreze, semn că noaptea se apropia. A stat câteva clipe la îndoială pentru a se decide dacă era mai

bine să aştepte până se va înopta sau să pornească imediat în căutarea unei ieşiri.

În sfârşit, s-a hotărât că nu ar fi rău dacă ar încerca să vadă ce este dincolo de camera aceea pentru a fi mai în siguranţă după ce se va înnopta.

Urmărind acest scop, a pornit să traverseze încăperea spre uşa din faţă, dar abia a reuşit să facă vreo trei paşi, când draperiile dormitorului s-au desfăcut şi a apărut în faţa sa o femeie.

Era tânără şi avea forme admirabile; fâşia lungă de stofă înfăşurată în jurul corpului, de la piept în jos, scotea în relief până şi cel mai mic amănunt al liniilor ei simetrice; dar avea figura unei imbecile.

Când a văzut-o, locotenentul s-a oprit pe loc aşteptându-se ca prezenţa lui acolo să o determine să strige după ajutor.

Lucrurile s-au petrecut însă altfel. Femeia a venit spre el zâmbind şi când a ajuns lângă el, i-a întins mâna fină şi delicată, pipăind mâneca bluzei sale.

Apoi, continuând să zâmbească, l-a examinat integral, observând cu mirare fiecare amănunt al îmbrăcăminţii sale.

După puţin, i s-a adresat cu o voce dulce, constantă, o voce în contrast cu cele mai izbitoare trăsături ale ei. Vocea şi trupul de copilă armonizau perfect, lăsând impresia că aparţin una alteia, în timp ce capul şi faţa păreau ale unei alte fiinţe.

Smith-Oldwick nu putea să înţeleagă nici un cuvânt din ceea ce zicea ea. Totuşi, i-a răspuns în limba lui bine pronunţată, ceea ce, evident, a avut asupra ei un efect satisfăcător.

El i-a ghicit intenţiile; ea l-a înlănţuit cu amândouă braţele de gât şi l-a sărutat în completă uitare de sine.

Englezul a încercat să se elibereze de dezmierdările ei atât de surprinzătoare. Ea, însă, s-a agăţat şi mai tare de el.

Atunci, amintindu-şi că întotdeauna trebuie să intri în voia nebunului şi gândindu-se că ea ar putea să îl ajute să evadeze, ofiţerul a închis ochii răspunzând îmbrăţişărilor.

Tocmai în momentul acela s-a deschis brusc uşa şi a intrat un bărbat. Smith Oldwick a deschis ochii şi cu toate că a încercat să se desprindă de fată, a ştiut că noul sosit a remarcat situaţia lor compromiţătoare.

Fata, întoarsă fiind cu spatele spre uşă, nu avea cum să vadă imediat prezenţa unei alte persoane; dar, când şi-a întors capul, o singură privire aruncată de faţa schimonosită de furie a omului a fost suficientă ca ea să scoată un ţipăt de spaimă şi să fugă, ascunzându-se într-un salon.

Englezul, încurcat, a rămas pe loc. A înţeles cât de zadarnică ar fi fost orice încercare de a da explicaţii, remarcând atitudinea ameninţătoare a acelui om, în care l-a recunoscut pe funcţionarul înalt de care fusese primit la intrarea în oraş.

Muşchii feţei individului, livid de furie nebună şi probabil, de gelozie, tresăreau violent pe sub piele accentuând şi mai mult expresia de maniac pe care o avea de obicei.

În primele clipe părea paralizat de furie; apoi a scos un ţipăt ascuţit, care a sfârşit într-un sunet prelung şi de neânchipuit. În acelaşi timp, a tras sabia încovoiată şi a sărit asupra englezului.

Pentru Smith-Oldwick părea că nu mai există nici cea mai mică speranţă de scăpare de arma ascuţită din mâinile nebunului.

Fiind capabil să prevadă moartea rapidă şi teribilă care îl aştepta, a apelat la singurul mijloc pe care îl mai avea; a scos revolverul şi a tras exact în pieptul omului aflat la numai la trei paşi de el.

Acesta, fără să scoată măcar un geamăt, a căzut pe podea, fiind ucis instantaneu de cartuşul care l-a străpuns.

Au trecut câteva secunde, în timpul cărora a domnit o tăcere totală în apartament.

Englezul, stând drept lângă corpul inert întins pe jos, păzea uşa cu arma, pregătit în orice moment să audă zgomotul paşilor care sigur vor alerga imediat pentru a cerceta cauza detunăturii.

De jos, însă, nu s-a auzit nici un zgomot care să indice că cineva de acolo ar fi auzit. După puţin timp, atenţia i-a fost atrasă de uşa de la salon, printre draperiile cărora a apărut din nou figura femeii.

Ochii ei erau dilataţi, iar falca inferioară lăsată în jos, într-o expresie de uimire şi de respect, în acelaşi timp.

Privirile ei erau aţintite spre corpul întins la podea, iar după câteva clipe a intrat pe furiş în cameră şi s-a apropiat de cadavru în vârful picioarelor.

Atitudinea ei lăsa impresia că în fiecare moment urma să fugă, iar când a ajuns aproape de cadavru, s-a oprit şi l-a privit pe Smith-Oldwick, punându-i întrebări pe care evident că acesta nu le înţelegea

După aceea a venit lângă corpul celui ucis, a îngenunchiat lângă el şi a început să-l pipăie peste tot.

După un timp, a început să scuture puternic de umeri corpul şi folosind o forţă nebănuită în formele ei delicate şi copilăreşti, a întors capul cadavrului pe partea cealaltă, cu faţa în sus.

Dacă până atunci a mai avut vreo îndoială că se afla în faţa unui mort, acum i-a fost suficientă o singură privire spre trăsăturile urâte ale cadavrului de lângă ea ca să se convingă de acest lucru.

În momentul în care a priceput totul, a izbucnit de pe buzele ei un hohot de râs isteric, în timp ce cu mâinile ei delicate pălmuia neâncetat corpul inert.

Era o privelişte dezgustătoare, o privelişte atât de oribilă încât englezul şi-a spus că asemenea tablouri nu se pot vedea decât într-o casă de nebuni sau în oraşul acela îngrozitor.

În mijlocul acestei bucurii nebune pricinuite de moartea acelui bărbat, femeia s-a oprit brusc din atacurile ei zadarnice asupra corpului neânsufleţit şi sărind în picioare, a alergat spre uşă; a încuiat-o cu un zăvor mare de lemn, înlăturând în felul acesta orice amestec din exterior.

După aceea a revenit la mijlocul odăii, unde s-a oprit, începând să vorbească englezului cu repeziciune, făcând din când în când gesturi spre corpul celui ucis.

Văzând, probabil, că el nu o înţelege, s-a înfuriat şi s-a repezit ca o isterică spre pilotul englez, ca şi cum ar fi avut intenţia să îl bată.

Acesta a făcut repede trei paşi înapoi, întinzând revolverul spre pieptul ei. Însă, aşa nebună cum era, nu a ajuns totuşi cu nebunia până acolo, încât să nu facă legătura între arma aceea, detunătura şi moartea bărbatului în a cărui casă locuia; toanele de ucigaşă care au apucat-o atât de subit, au părăsit-o tot atât de repede când a văzut arma îndreptată spre ea.

Pe figura ei a apărut acelaşi zâmbet imbecil care nu spunea, de fapt, nimic; iar tonul aspru din vocea ei a dispărut, făcând loc accentelor moi cu care i s-a adresat la început.

Acum a încercat prin semne să îl facă să înţeleagă ce dorea de la el. Făcându-i semn să o urmeze, a mers până la draperii şi îndepărtându-le, a lăsat să se vadă dormitorul. Dar acesta era mai mult decât un dormitor; era o cameră destul de spaţioasă, încărcată cu covoare, cu draperii şi fotolii moi cu perne multe... un adevărat salon regal.

Femeia a arătat după aceea spre cadavrul de pe podeaua camerei alăturate; apoi, ridicând pătura de pe fotoliu, s-a lăsat în genunchi, lângă deschizătura de sub aceasta. Indicându-i-se cu degetul spaţiul acela, englezul a înţeles destul de bine că femeia dorea să ascundă acolo cadavrul celui ucis.

Dar, dacă el tot mai avea o urmă de îndoială, fata a încercat să i-o împrăştie, prinzându-l de mânecă şi trăgându-l spre corpul care zăcea pe podea.

Ridicându-l apoi amândoi, l-au transportat repede în salonul acela, unde cu greutate au reuşit să îl împingă sub fotoliu. Englezul a fost din nou impresionat de brutalitatea femeii.

În centrul camerei rămăsese covorul plin de sânge. Nebuna s-a dus repede şi l-a luat de acolo, aşezându-l peste o mobilă oarecare, astfel încât pata nu se mai vedea deloc.

Apoi a aranjat celelalte covoare şi a mai adus unul din salon; a refăcut ordinea, astfel încât nu se mai cunoştea nimic din tragedia desfăşurată în încăperea aceea

După ce a aranjat toate acestea şi a tras înapoi pătura de pe fotoliu ca să ascundă cu totul grozăvia de acolo, şi-a aruncat din nou braţele în jurul gâtului englezului, trăgându-l uşor pe pernele moi ale divanului de deasupra mortului.

Conştient de grozăvia situaţiei, dezgustat şi plin de oroare, cu simţul decenţei ultragiat până la extrem, locotenentul Smith-Oldwick era stăpânit, însă, de instinctul conservării de sine.

Se credea îndreptăţit pe deplin să îşi răscumpere viaţa cu aproape orice preţ, dar era şi o limită peste care firea lui atât de fină nu îi îngăduia să treacă.

S-a întâmplat ca tocmai în acele momente să se audă mai multe ciocănituri puternice în uşa celeilalte încăperi.

Sărind din fotoliu, fata l-a prins pe englez de braţ trăgându-l după ea până la zidul din capătul salonului. Acolo a îndepărtat draperia, scoţînd la iveală o mică încăpere, în care l-a împins pe englez, lăsând apoi draperia la loc.

Locotenentul englez a auzit-o trăgând zăvorul şi apoi vocea unui om amestecată cu cea a fetei.

Tonurile celor doi păreau fireşti, era ca şi cum ar fi asculat un dialog într-o limbă străină.

Dar, după experienţa urâtă pe care din ziua aceea, ştia că nu se putea aştepta la altceva decât, din clipă în clipă, la o nouă izbucnire de nebunie a celor doi de dincolo de draperiile care îi mascau prezenţa.

După zgomotul pe care îl auzea, a considerat că fata şi noul sosit au intrat în salon.

Atunci, împins de dorinţa de a afla ce fel de om era acela cu care, probabil, se va înfrunta, a desfăcut puţin draperia după care era ascuns şi privind dincolo de ea, i-a văzut pe amândoi şezând îmbrăţişaţi pe divan, fata având acelaşi zâmbet lipsit de expresie cu care îl întâmpinase şi pe el.

După câteva clipe, englezul a constatat că putea să aranjeze cutele draperiilor în aşa fel, încât să poată să vadă tot ce se petrece în salon fără a fi observat şi fără a declanşa primejdia unei descoperiri.

A văzut-o pe fată într-un moment de mare dăruire a sărutărilor pe care le acorda noului sosit, care era un bărbat cu mult mai tânăr decât cel ucis de englez.

După puţin timp însă, fata s-a desfăcut din îmbrăţişările iubitului ei, ca şi cum şi-ar fi adus aminte brusc de ceva.

Fruntea i s-a încreţit în semn de adâncă întristare; apoi, tresărind puternic, a aruncat o privire spre cămăruţa în care stătea ascuns englezul.

În aceeaşi clipă a început să şoptească ceva partenerului ei ca şi cum i-ar fi comunicat un secret în grabă, arătând uneori spre direcţia cămăruţei înclinând capul şi de câteva ori făcând un gest straniu cu mâna şi cu degetul arărător, gest pe care Smith-Oldwick nu l-a putut interpreta decât drept o încercare de a descrie revolverul şi întrebuinţarea lui.

Era clar că ea îl trăda şi fără să mai piardă vremea, englezul a început să facă o examinare rapidă a locului unde era ascuns.

În salon, bărbatul şi femeia au continuat să şoptească; apoi, el s-a ridicat încet, trăgându-şi cu mare atenţie sabia din teacă.

După aceea, s-a apropiat în vârful picioarelor de draperii, iar fata a venit alături de el până acolo.

Acum nu mai vorbeau; fata nu mai făcea nici cel mai mic zgomot când a păşit în faţa draperiilor şi indicând cu mâna un loc cam la înălţimea pieptului unui om.

După aceea s-a dat la o parte, lăsând loc liber bărbatului.

Acesta ridicându-şi sabia într-o poziţie orizontală, a repezit-o deodată înainte cu toată puterea de care era capabil, înfingând-o în draperii şi în firida pe care o ascundeau ele.

Bertha Kircher, văzând că se zbate zadarnic şi înţelegând că ar face mai bine să-şi păstreze forţele pentru alt prilej mai important în eliberarea sa, a încetat orice efort pentru a se desface din braţele prinţului Metac care fugea cu ea prin coridoarele slab luminate ale palatului.

Prinţul a trecut cu fata printr-o mulţime de camere şi de coridoare. Fata ştia foarte bine că, deşi răpitorul ei era fiul regelui era şi el expus pedepsei pentru fapta sa: ghicea aceasta din dorinţa lui de a se îndepărta cât mai mult de locul de unde a comis fapta.

Fata a mai înţeles, în acelaşi timp, că pedeapsa care îl aştepta pe prinţ, când va fi prins, era îngrozitoare şi rapid aplicată; altfel nu se puteau explica privirile speriate pe care le arunca în spatele lui şi faptul că privea cu bănuială spre fiecare colţ pe lângă care trecea.

După drumul parcurs, fata avea impresia că a mai trecut de câteva ori prin acele locuri, deşi şi-a pierdut cu totul noţiunea direcţiei.

Nu ştia că şi prinţul era tot atât de dezorientat ca şi ea şi că nu făcea altceva decât să alerge zăpăcit şi fără rost, din cameră în cameră, sperând să găsească din întâmplare un refugiu oarecare.

Cu toate acestea nu era de mirare că acest vlăstar al unor nebuni să întâmpine greutăţi în orientarea sa prin labirintul acela de încăperi desenat de nebuni pentru un rege, poate, mai nebun decât ei.

Un coridor era gradat şi ducea aproape imperceptibil într-o altă direcţie, altul se ramifica în două şi pe urmă se încrucişa cu el însuşi.

Prin unele locuri podeaua se înălţa treptat până la nivelul unui alt etaj, ca să se ajungă apoi într-o scară în formă de spirală care cobora la acelaşi etaj iniţial.

Metac nu ar fi putut să spună la ce etaj se afla sau în care parte a palatului.

Deodată însă, s-a oprit în faţa unei uşi închise, iar, după o clipă de ezitare a deschis-o, păşind într-o cameră mare, bine luminată şi plină de războinici înarmaţi.

La un capăt al acest încăperi, şedea regele pe un tron mare; lângă acesta, spre marea ei surpriză, fata a văzut că pe un alt tron era aşezată o leoaică enormă.

Acest amănunt i-a amintit de cuvintele Xanilei care, în timp ce le-a ascultat nu au impresionat-o prea mult: “Dar, a mai avut şi alte regine şi nu toate au fost fiinţe omeneşti”.

În momentul când l-a văzut pe prinţ şi pe fată, regele s-a ridicat de pe tron şi a pornit să traverseze camera cuprins de o violenţă neânfrântă care a făcut să dispară şi cea mai mică urmă de demnitate regească din înfăţişarea lui.

Metac, abia apucase să deschidă cu atâta imprudenţă uşa acestui stup de albine că, dându-şi imediat seama de primejdie, a întors spatele şi a fugit într-o nouă direcţie.

De data aceasta erau mai mulţi de o sută de oameni înarmaţi care alergau după el, râzând, ţipând şi poate chiar blestemând, cine poate şti.

Prinţul s-a sucit într-o parte, s-a sucit în alta, reuşind să rămână tot înaintea lor câteva minute.

La un moment dat, după ce a alergat de-a lungul unui coridor care înclina de la etajul de sus până la cele de

jos, a pătruns, subit, într-o încăpere subterană, luminată de un număr mare de făclii. În centrul acestei încăperi se afla un bazin cu apă, aparent, destul de adânc.

Urmăritorii prinţului au intrat în acea cameră exact la timp pentru a reuşi să îl vadă pe prinţul Metac sărind şi dispărând în adâncimea apei ducând fata cu el.

Dar, cu toate că ei au aşteptat agitaţi câteva minute la marginea bazinului, nici Metac şi nici fata nu au mai apărut la suprafaţă.

Când Smith-Oldwick s-a întors să cerceteze terenul unde era ascuns, a avut norocul ca, pipăind peretele din spate, să vină în contact cu o uşă de lemn şi să depisteze un zăvor, identic celui cu care nebuna încuiase uşa din faţă.

L-a tras cu mare grijă, fără zgomot, şi apoi a împins uşor uşa care, din fericire, se deschidea în exterior. A păşit după aceea înainte, străduindu-se să se obişnuiască cu întunericul, închizând uşa în urma lui.

Pipăind în jurul lui, a descoperit că se află într-un coridor îngust, pe care a înaintat cu cea mai mare atenţie o distanţă de câţiva metri, când s-a împiedicat pe neaşteptate de un obiect care părea o scară aşezată în drumul lui.

Ca să se asigure, a pipăit peste tot şi a constatat că, într-adevăr, avea înaintea lui o scară, dincolo de care era un zid cu care se sfârşea coridorul.

Nu putea să înainteze fiindcă baza scării era pe podeaua pe care stătea el. Nu îi convenea nici ideea de a se înapoia; astfel a urcat scara, ţinându-şi revolverul pregătit în buzunarul drept al bluzei.

Nu a reuşit, însă, să urce decât trei-patru trepte, când s-a izbit cu capul, destul de puternic, de o suprafaţă tare.

Pipăind cu o mână peste capul lui, a descoperit că acest obstacol era capacul unei deschizături în tavan. Cu puţin efort, a reuşit să-l ridice puţin şi a văzut, prin crăpătură, cerul limpede şi înstelat al nopţii africane

Bietul englez a scos un suspin lung de uşurare, fără să fie mai puţin prudent, a împins încet capacul într-o parte, pentru a-şi putea ridica ochii puţin mai sus de nivelul acoperişului.

O privire aruncată la repezeală l-a convins că nu este nimeni în acea zonă şi nici mai încolo. Nu exista nici o piedică.

S-a ridicat repede prin dechizătură şi a aşezat capacul la loc, după care s-a oprit, încercând să se orienteze în spaţiu.

Acoperişul pe care stătea era mărginit spre sud de o clădire cu mult mai înaltă, care se ridica cu încă două etaje.

Spre apus, putea să vadă luminile fălfâitoare ale sfeşnicelor unei străzi îndreptându-se spre acel loc.

Ajungând la marginea acoperişului, a privit pentru prima dată activităţile de noapte ale acestui oraş de nebuni. A văzut o mulţime de oameni, femei şi copii precum şi o mulţime de lei, ajungând la concluzia că numai leii erau cu mintea întreagă.

Cu ajutorul stelelor, şi-a stabilit cu uşurinţă punctele cardinale şi, reânprospătându-şi în memorie drumul pe care l-a parcurs prin oraş, trecerea prin prima clădire şi ieşirea de acum, a realizat că strada spre care privea era cea pe care Bertha şi el au fost conduşi ca prizonieri cu câteva ore în urmă.

Dacă ar putea să coboare în stradă, se gândea el, ar putea să ajungă, prin umbra arcadelor, până la poarta cetăţii.

La ideea de a căuta fata pentru a o salva, a renunţat de mult timp ca la un lucru zadarnic, fiind ferm convins că singur şi numai cu puţinele cartuşe care i-au mai rămas nu ar fi putut face nimic în faţa acestui oraş plin de soldaţi înarmaţi.

Se îndoia chiar dacă va putea trece valea, unde mişunau leii. Era covins că, dacă va ajunge printr-o

minune oarecare în pustiul de dincolo de pădure, nu va mai fi posibil să iasă vreodată de acolo.

Cu toate aceste gânduri, era mistuit de o singură dorinţă: să lase cât mai în urma lui această cetate îngrozitoare de smintiţi.

A observat că spre nord acoperişurile zidurilor vecine sunt la acelaşi nivel, până la o nouă intersecţie a străzii. Jos lumina un sfeşnic, iar el ştia că, pentru a coborî neobservat în stradă, trebuia să găsească un loc cât mai întunecos.

A pornit, deci, pe marginea acoperişului pentru a găsi locul potrivit unei coborâri subtile.

De câte ori încerca să alunece de pe acoperiş pe coloana arcadei, auzea paşi apropiindu-se în direcţia aceea, până când a ajuns la convingerea că trebuie să aştepte până va dormi întregul oraş.

În cele din urmă, a sosit un moment pe care l-a considerat oportun şi a început să coboare, foarte calm în aparenţă, în timp ce inima îi bătea zvâcnind în piept cu putere.

Când, în sfârşit, a ajuns jos sub arcadă, s-a felicitat de reuşita încercărilor; dar, în acelaşi timp, a auzit un zgomot uşor în spatele lui; întorcându-şi capul, a văzut un soldat înalt cu tunică galbenă privindu-l cu mare atenţie.

CAPITOLUL XXII

Vocea din zid

Numa, leul, a mârâit zadarnic, mânios şi dezamăgit când a alunecat înapoi la pământ în săritura zadarnică pe care a făcut-o să-l prindă pe Tarzan.

S-a încordat pentru a doua săritură după prada pe care o simţea scăpându-i din gheare. Dar, în momentul

acela, nările sale au simţit ceva deosebit în mirosul urmei lăsată de prada spre care a aspirat.

Mirosind terenul pe care Tarzan abia l-a atins, mârâitul lui Numa s-a schimbat într-un scâncet uşor: a recunoscut mirosul omului care l-a salvat din groapa negrilor.

Ce gânduri treceau oare prin capul lui masiv? Nimeni nu ar fi putut să o spună.

Acum leul nu mai era stăpânit de nici o urmă de furie; a pornit maiestuos spre răsărit, pe lângă zidul oraşului.

La marginea de răsărit a oraşului, a luat-o spre sud, continuându-şi drumul pe lângă zidul acesta, de partea căruia se aflau grajdurile şi coteţele în care erau îngrăşate animalele ierbivore pentru hrana leilor domesticiţi din oraş.

Leii din pădurea învecinată se hrăneau cu aceeaşi imparţialitate şi cu carnea ierbivorelor şi cu cea de om. Ca şi Numa din groapă, făceau ieşiri ocazionale până dincolo de deşert, în valea fertilă a Wamabilor.

Dar de obicei se hrăneau din cirezile oraşului nebunilor. Uneori, chiar supuşii mai lipsiţi de noroc din acest oraş cădeau pradă leilor înfometaţi.

Numa, pe care Tarzan l-a eliberat din groapă, făcea, din anumite puncte de vedere, excepţii de la regula generală după care se orientau semenii săi din junglă.

Aceasta se datora faptului că el a fost prins, încă de când era doar un pui şi dus în oraş, unde a fost păstrat pentru perpetuarea speciei, evadând când aproape avea doi ani.

Nebunii din oraş au încercat să-l înveţe că nu trebuie să mănânce carne de om şi au reuşit până la un punct; Numa nu ar fi atacat oameni, decât în furiile cele mai mari, sau numai când ar fi fost împins de o foame cumplită, cum s-a întâmplat atunci când a căzut în groapa-capcană.

Grajdurile animalelor maniacilor din oraş erau apărate de un zid exterior format din stâlpi înfipţi în pământ, unul lângă altul, legaţi între ei, cu bucăţi groase de lemn.

Din loc în loc, în acest gard atât de solid erau porţi şi portiţe prin care ieşeau vitele în timpul zilei la păşunat. De acest moment profitau şi leii pentru a se hrăni, deoarece foarte rar se întâmpla să intre vreunul noaptea prin grajduri.

Numa, însă, când a simţit mirosul binefăcătorului său, a fost din nou cuprins de dorinţa de a intra în cetate. Împins de această idee, s-a furişat încet pe lângă partea din exteriorul gardului încercând cu laba fiecare poartă şi portiţă, până când a găsit una care nu părea a fi bine închisă.

Aplecându-şi capul lui mare şi puternic, a început să împingă poarta cu toată greutatea corpului său enorm şi forţa de care erau capabili muşchii săi neântrecuţi; de fapt, nu a făcut decât o singură forţare a porţii, una extrem de puternică. Iar după aceea a intrat în grajd.

Aici era o turmă de capre care, simţind prezenţa carnivorului, au început să se agite fugind dintr-o parte în alta, lipindu-se de zid. Atunci Numa s-a îndreptat spre uşa din zidul cetăţii, pe unde obişnuia să intre păstorul în ţarc.

Pentru a ajunge la portiţa aceea, trebuia să treacă exact prin turma care s-a îngrămădit speriată la zid. De aceea, ropotul de copite al caprelor s-a auzit încă o dată, ele fugind în partea cealaltă, iar Numa a venit numaidecât la portiţă.

Evenimentul care a urmat lăsa impresia că a fost planificat cu iscusinţă; uşa s-a deschis ivindu-se capul păstorului.

Imediat după aceea, dintr-o parte s-a ridicat o labă cu care a dat o lovitură atât de puternică, încât aproape a despărţit capul de trup; păstorul a murit aproape în clipa în care a intrat cu capul pe poartă. După aceea Numa a trecut dincolo de zidul cetăţii, pe străzile slab luminate.

Primul gând al lui Smith-Oldwick a fost să împuşte omul în tunică galbenă care l-a oprit din drum, iar după aceea să fugă din vale pe strada ce ducea spre porţile oraşului.

Dacă dorea să facă aceasta, era pentru că a fi oprit din drum de un locuitor al acelui oraş era acelaşi lucru cu reintrarea în prizonierat. Mai ales că nici un locuitor al acestui oraş bizar nu putea să recunoască în el decât un străin.

Ar fi fost simplu să-l împuşte, trăgând direct din buzunarul în care avea revolverul pregătit, fără a mai pierde vremea să îl scoată de acolo.

Pentru realizarea acestui gând fulgerător, a dus mâna la buzunarul bluzei. Dar a simţit puterea unei mâini de fier la încheietura mâinii sale, şoptindu-i-se în limbajul cunoscut:

— Stai, locotenente! Sunt eu, Tarzan!

Senzaţia de fericire simţită în secunda aceea, după atâta încordare nervoasă, l-a slăbit atât de mult, încât a fost nevoit să se prindă de braţul lui Tarzan pentru a evita căderea, iar când şi-a regăsit vocea, nu a putut să rostească mai mult decât:

— Tu? Tu? Am crezut că eşti mort!

— Nu încă, a răspuns Tarzan. Văd că nici tu nu ai intrat pe drumul acesta. Dar cu fata ce s-a întâmplat?

— Nu am mai văzut-o de când ne-au adus aici, a zis englezul. Am fost duşi amândoi într-o clădire din faţa pieţei unde ne-au separat. Pe ea nu am mai văzut-o de atunci.

— Tu cum ai scăpat? a întrebat Tarzan, plin de curiozitate.

— Deşi am fost înconjurat de lei, am reuşit să fug, deoarece aceştia nu prea mi-au acordat mare atenţie. Apoi, după ce am ieşit de acolo, a trebuit să înfrunt un individ şi apoi am fost ascuns de o femeie într-o crăpătură a zidului.

Mai târziu, a continuat englezul să povestească aventura prin care a trecut, nebuna m-a trădat unui alt ticălos care venise la ea, dar am înţeles repede mişcarea şi am fugit la timp, ieşind sus pe acoperiş, unde am stat destul de mult timp până am găsit momentul să cobor în linişte fără să risc să fiu observat. Asta este tot ce ştiu şi nu am nici cea mai mică idee unde ar putea fi Bertha.

— Unde te duceai acum? a întrebat Tarzan. Smith-Oldwick a ezitat o clipă până să îi răspundă.

— Nereuşind să fac nimic singur aici, intenţionam să ajung la armata engleză de unde să aduc ajutoare.

— Nu ai fi putut s-o faci, a replicat Tarzan, deoarece, chiar dacă ai fi izbutit să treci teafăr pădurea, nu se putea să străbaţi pustiul fără hrană şi fără apă.

— Atunci ce se poate face? a întrebat descurajat englezul.

— Să vedem dacă putem să o găsim pe fată, a răspuns Tarzan.

După aceea, ca şi cum ar fi uitat complet că şi englezul se află acolo, a început să argumenteze ca să se convingă pe el însuşi:

— Chiar dacă este nemţoiacă şi mai presus şi spioană, mai întâi de toate este femeie şi nu pot să o las aici.

— Dar cum vei proceda să o găseşti? a întrebat aviatorul.

— Am fost în stare să nu-i pierd urma până aici şi nu mă înşel dacă susţin că o voi putea urmări în continuare.

— Eu nu te voi putea însoţi în hainele acestea. Ar fi ca şi cum amândoi ne-am expune direct primejdiei, a murmurat cu regret, Smith-Oldwick.

— Atunci să îţi găsim şi ţie haine ca ale mele, a propus Tarzan, ca şi cum acesta ar fi fost unul dintre cele mai simple lucruri.

— Cum? a întrebat englezul.

— Vrei să ştii? Mergi pe acoperişul casei de lângă zid, pe unde am intrat eu şi întreabă-l pe mortul de acolo de unde am eu aceste haine.

Smith-Oldwick l-a privit fix pe cel din faţa lui.

— Am găsit, a zis el. Eu ştiu unde se găseşte un individ care nu mai are nevoie de haine. Dacă putem să urcăm înapoi pe acoperiş, cred că îl voi găsi cu uşurinţă şi să îi iau hainele fără ca acesta să opună rezistenţă. Nu mai este nimeni acolo, doar o fată şi un tânăr pe care îl putem surprinde şi învinge cu uşurinţă.

— De unde ştii?

— Cum să nu ştiu? Ţi-am spus că am fost nevoit să înfrunt un bărbat pe care l-am ucis destul de simplu, a răspuns încântat ofiţerul.

— Aha! Am înţeles, a exclamat Tarzan. Eu cred că este un mijloc mult mai indicat decât să ne încurcăm cu unul dintre aceştia de pe stradă, unde am putea fi întrerupţi în orice moment.

— Bine, dar cum ajungem acolo pe acoperiş?

— Tot aşa cum ai reuşit şi să cobori. Acoperişul acesta nu este înalt, iar la capătul fiecărei coloane există o margine îngustă care poate servi ca sprijin. Am observat aceasta în timp ce coborai de acolo. Alte clădiri nu ar fi fost atât de uşor de urcat.

Smith-Oldwick a privit în sus spre streaşină acoperişului remarcând:

— Nu este prea înalt, dar mă tem că nu voi putea să urc până acolo. Am să încerc, însă mă simt foarte slăbit deoarece am fost destul de rău sfâşiat de un leu. Pe lângă acest fapt nu am mâncat nimic de ieri dimineaţă.

Tarzan a rămas un timp pe gânduri, apoi a hotărât:

— Trebuie să mergi cu mine. Nu pot să te las aici. Singura soluţie de scăpare o ai prin mine, iar eu nu pot să plec până nu o găsesc pe fată.

— Şi eu vreau să merg cu tine, a răspuns ofiţerul. Nu prea prezint o mare garanţie, dar oricum, doi oameni înseamnă mai mult decât unul singur.

— Foarte bine. Atunci să mergem. Haide, atunci! a spus Tarzan.

Ofiţerul, fără să bănuiască intenţiile camaradului său, s-a simţit brusc prins de mijloc şi aruncat pe umărul lui.

— Ţine-te bine! a şoptit el.

Imediat a început, cu o energie uimitoare, să urce ca o maimuţă până sus pe acoperiş.

Atât de repede şi de uşor a fost efectuată mişcarea, încât englezul nici nu a avut timp să-şi dea seama bine de ceea ce s-a întâmplat, când Tarzan l-a depus în deplină siguranţă pe acoprişul de pe care s-a străduit nu cu mult timp în urmă să coboare.

— Gata! a zis Tarzan. Acum condu-mă la locul unde mi-ai promis.

Smith-Oldwick nu a întâmpinat greutăţi în descoperirea deschizăturii exacte din acoperişul, prin care a ieşit el. A ridicat capacul, Tarzan s-a aplecat cu capul în jos, mirosind şi ascultând.

— Haide, a zis el după un moment de cercetare.

A coborât jos în coridor, urmat de englez şi amândoi au înaintat prin întuneric spre uşa din zidul din spatele crăpăturii în zid în care englezul a fost ascuns de fată.

Au găsit uşa deschisă, iar când au îndepărtat-o, Tarzan a văzut o rază de lumină pătrunzând prin draperiile care separau salonul nebunei de crăpătura aceea.

Privind cu un ochi prin deschizătură, a văzut-o pe nebună şezând împreună cu un bărbat mai tânăr, faţă în faţă, la o masă pe care erau aşezate mai multe feluri de mâncare.

Amândoi erau serviţi de un negru uriaş pe care Tarzan îl privea cu mare atenţie.

Familiarizat cum era cu particularităţile unui mare număr de triburi africane ce locuiau pe o întindere considerabilă din continentul negru, Tammangani considera că putea să spună cu precizie din ce parte a Africii era acest rob şi de asemenea, ce dialect foloseau ei în ţinuturile lor.

Evident că s-ar fi putut întâmpla ca acest negru să fi fost prins din copilărie şi din cauza lipsei întrebuinţării limbii sale natale în timpul unui lung şir de ani, să o fi uitat cu desăvârşire.

Nu este mai puţin adevărat nici faptul că, în toată viaţa sa, Tarzan a constatat că întâmplarea a avut rolul ei important.

De aceea, Tărzan a aşteptat cu răbdare până când negrul s-a aplecat deasupra măsuţei care se afla lângă nişa unde stăteau ascunşi cei doi.

Din poziţia aceea, negrul a auzit o voce din zid, şoptindu-i în limba propriului popor:

— Dacă vrei să te întorci cât mai curând în ţara Wamabilor nu spune nimic şi fă aşa cum îţi voi spune eu!

Negrul a privit speriat spre draperiile de lângă el.

Tarzan a remarcat cum acesta a fost scuturat ca de un curent electric şi în primul moment s-a temut ca nu cumva, stăpânit de groază, negrul să trădeze prezenţa lui acolo.

— Nu te speria, a continuat el. Suntem prietenii tăi.

În sfârşit, negrul a vorbit tot în şoaptă, dar atât de încet, încât Tarzan abia a putut să perceapă mesajul:

— Ce poate să facă bietul Otobu pentru zeul care vorbeşte cu el prin ziduri de piatră?

— Uite cum este, a răspuns Tarzan încurajat. Suntem doi oameni şi vom apărea în această odaie. Ajută-ne să-i impiedicăm pe femeia aceea şi bărbatul de lângă ea să ne scape, pentru a nu putea să alerge să-i alarmeze pe alţii pentru ajutor.

— Voi făcea asta, a răspuns negrul mai puţin emoţionat. De strigătele lor să nu vă fie teamă, pentru că prin aceste ziduri sunetul nu poată să pătrundă şi chiar dacă s-ar auzi până afară, tot nu s-ar întâmpla nimic, deoarece satul lor este plin de strigăte. Nimeni nu le va da atenţie. Eu voi face tot ce îmi spuneţi.

Tarzan l-a văzut apropiindu-se şi punând mâncarea pe masa celor pe care îi servea.

După aceea s-a aşezat în spatele bărbatului, ridicându-şi privirile spre locul din perete de unde a venit vocea ca şi cum ar fi dorit să spună:

— Stăpâne, eu sunt pregătit!

Fără să mai întârzie, Tarzan a dat la o parte draperiile şi a păşit în odaie.

În clipa aceea, tânărul s-a ridicat de la masă, dar a fost imediat smucit de la spate de negrul care i-a servit.

Nebuna, a cărei spate era întors spre Tarzan şi colegul său, nu a avut cum să observe de la început sosirea lor; dar a văzut atacul robului asupra iubitului ei şi scoţând un strigăt puternic a sărit în ajutorul lui. Tarzan însă, s-a repezit la ea apucând-o de braţ şi oprind-o mai înainte ca ea să se poată amesteca în acţiunea lui Otobu.

La început, când şi-a întors privirea pentru prima dată spre Tarzan, figura ei a reflectat o ură aprigă, dar, aproape instantaneu, expresia feţei i s-a schimbat într-un zâmbet languros.

A început să îl pipăie uşor pe noul sosit, dar în acelaşi moment l-a remarcat şi pe Smith-Oldwick. Pe figura ei nu a apărut nici cea mai mică urmă de uimire sau furie.

Cu siguranţă că sărmana nebună nu cunoştea decât două stări, trecând de la una la alta exagerat de repede.

— Fii atent la ea până îl dezarmez eu pe ăsta, a zis Tarzan englezului.

Apoi, trecând lângă nebunul pe care Otobu îl ţinea de frâu, Tarzan îl lipsi de sabie.

— Spune-le, dacă cumva ştii limba lor, că nu le vom face nici un rău, dacă ei ne lasă să plecăm nestânjeniţi.

Negrul îl privea pe Tarzan cu ochii dilataţi şi nu putea să priceapă cum este posibil să apară un zeu într-o formă atât de materială, cu vocea unui Buana alb şi îmbrăcat în uniforma unui războinic din acest oraş din care era absolut sigur că nu făcea parte.

Totuşi, având încredere în vocea care i-a oferit libertatea, a urmat indicaţiile lui Tarzan.

— Vor să ştie ce doreşti, a zis Otobu, după ce a vorbit puţin cu fata şi cu iubitul ei.

— Spune-le că mai întâi vrem mâncare, iar după aceea, vom lua ceva care ştim că se găseşte în această încăpere. Otobu, ia de acolo, de lângă zid, suliţa acestui om; iar tu, locotenente, ia sabia.

Apoi, s-a adresat din nou lui Otobu:

— Eu îl voi păzi până vei merge să iei ceea ce se află sub fotoliul de acolo de lângă perete.

Otobu, disciplinat să asculte, a făcut întocmai cum i s-a impus, urmat atât de privirile fetei, cât şi de ale amicului ei.

Când acesta a ridicat pătura de pe fotoliu şi a scos cadavrul omului ucis de Smith-Oldwick, tânărul nebun a scos un strigăt puternic şi a încercat să alerge spre corpul acela inert.

Tarzan a reuşit să îl împiedice, apucându-l puternic de braţ. Atunci, nebunul a sărit asupra lui cu dinţii şi cu unghiile.

A fost destul de dificil până a reuşit să îi înmoaie forţele... iar în timpul acesta, Otobu încerca să dezbrace cadavrul.

Tarzan a încercat să afle de ce s-a emoţionat nebunul.

— Pot să spun eu, Buana, a răspuns Otobu. Mortul este tatăl lui.

— Dar fetei ce îi tot spune?

— O întreabă dacă ştia ceva despre cadavrul tatălui. Ea îl asigură că nu a ştiut nimic până acum.

Tarzan a repetat englezului dialogul şi acesta a spus zâmbind:

— Dacă ar fi văzut-o el cum înlătura orice urmă a crimei şi cum aranja păturile de pe fotoliu să nu se mai vadă corpul după ce am ajutat-o să îl ducă până acolo, nu ar mai avea nici o îndoială dacă ea ştie ceva sau nu.

Vezi covorul de acolo de pe banca din colţ? Este aranjat de mâinile ei astfel încât să nu se vadă urme de

sânge pe el... într-un fel, nu sunt tocmai atât de nebuni după cum par a fi.

Negrul a dezbrăcat corpul inert, iar Smith-Oldwick a început să îmbrace hainele mortului cât putea mai repede.

— Acum, a zis Tarzan, să mâncăm şi noi ceva. Nu se pot face lucruri mari cu stomacul gol.

În timp ce mâncau, Tarzan a încercat să lege o convorbire cu cei doi maniaci, prin intermediul lui Otobu.

A aflat în felul acesta că se află în palatul mortului de lângă ei. Acesta avea o slujbă înaltă de stat, aparţinând unei clase dominante, dar nu erau membri ai curţii regale.

Când Tarzan l-a întrebat despre Bertha Kircher, tânărul a răspuns că a fost dusă la palatul regelui; când a fost întrebat care a fost motivul, a răspuns:

— Pentru rege, desigur.

În tot timpul convorbirii, atât bărbatul, cât şi fata păreau destul de raţionali, punând chiar câteva întrebări despre originea ţării de unde proveneau musafirii lor nepoftiţi.

De asemenea erau foarte surprinşi când aflau că dincolo de oraşul lor este un pustiu fără apă, pustiul fiind limitat pe o întindere relativ mică faţă de restul globului pământesc.

Când Otobu l-a întrebat pe nebun, în urma propunerii lui Tarzan, dacă cunoştea interiorul palatului regal, aceala a răspuns afirmativ, adăugând că este bun prieten cu prinţul Metac, unul din fii regelui, că vizitează adeseori palatul, după cum şi Metac vine de multe ori în palatul tatălui său.

În timpul mesei, Tarzan se străduia să alcătuiască un plan prin care să se poată folosi de ceea ce ştia acest tânăr pentru a intra în palatul regal; dar nu a putut să ajungă la nimic consistent care s-a fi putut îndeplini mai uşor.

În acelaşi timp, gândurile sale au fost întrerupte de ciocănituri puternice în uşa încăperii.

Timp de câteva secunde, nici unul nu a vorbit, dar după aceea nebunul a ridicat vocea, începând să strige ceva celor din exteriorul încăperii.

Imediat, Otobu a sărit în spatele lui încercând să îi înăbuşe cuvintele, punându-i mâna pe gură.

— Ce spune? a întrebat Tarzan.

— Le spune celorlalţi să spargă uşa şi să-l elibereze, căci doi străini care au intrat aici şi i-au făcut pe amândoi prizonieri.

— Spune-i repede, a zis Tarzan, că, dacă nu încetează, îl ucid.

Otobu a făcut după cum i s-a spus, iar nebunul a încetat să mai strige, dar se strâmba întruna, fără să scoată nici un sunet.

Tarzan a străbătut salonul şi a intrat în odaia din faţă pentru a vedea efectul asaltului.

Smith-Oldwick l-a urmat câţiva paşi, lăsându-l pe Otobu să păzească prizonierii.

Tarzan a văzut numaidecât că uşa nu va rezista multă vreme loviturilor puternice ce le dădeau cei de afară.

— Aş fi dorit să mă folosesc de individul acesta, i-a zis el lui Smith-Oldwick, dar mă tem că va trebui să ieşim de aici tot pe unde am venit. Nu putem face nimic, dacă aşteptăm să ne luptăm cu aceştia, după ce vor intra în cameră.

După zgomotul pe care îl fac, trebuie să fie cel puţin vreo zece-doisprezece. Haide, a zis el, treci înainte şi te vom urma.

Dar când s-au înapoiat în salon, priveliştea care le-a întâmpinat privirile a fost cu totul alta decât cea căreia i-au întors spatele cu câteva momente înainte.

Negrul zăcea întins pe podea, după toate aparenţele lipsit de viaţă, iar cei doi prizonieri ai lor dispăruseră cu desăvârşire.

CAPITOLUL XXIII

Fuga din ţara nebunilor

În timp ce Metak o ducea pe Bertha spre marginea bazinului, ea nu avea cum să îşi închipuie nimic despre intenţiile lui.

A ghicit adevărul, cu toată grozăvia lui, îndată ce l-a văzut că se apropie de bazin fără a încetini din alergarea sa.

În momentul când nebunul a sărit în apă cu capul în jos, fata a închis ochii repetând în gând o rugăciune scurtă, în convingerea că el nu a sărit în apă cu alt scop decât cu acela de a se îneca amândoi.

În ciuda acetui fapt, atât de puternică este prima lege a naturii, instinctul conservării speciei, încât chiar în faţa morţii sigure, fapt de care era mai mult decât convinsă, totuşi s-a menţinut cu tenacitate în viaţă.

Astfel, tot zbătându-se să se elibereze de braţele puternice ale nebunului, şi-a reţinut răsuflarea, încercând să întârzie în felul acesta momentul când apa i-a năvălit în plămâni. A rămas stăpână pe situaţie, cu toate emoţiile prin care a trecut în ultimul timp.

Prinţul a înotat spre capătul bazinului după care s-a ridicat la suprafaţă. Fata, simţind că este din nou cu capul la suprafaţa apei, a deshis ochii şi a văzut că se află într-un coridor slab luminat prin deschizături zăbrelite în tavan: un coridor cu multe cotituri, plin cu apă de la un perete la altul.

Acum el înota cu mişcări uşoare şi puternice în lungul acestui canal, ţinând în acelaşi timp şi obrazul ei la suprafaţa apei. A înotat în felul acest vreo zece minute fără să se oprească, când fata l-a auzit vorbind.

Bertha însă, nu înţelegea nimic din cuvintele care îi erau adresate; el a realizat aceasta şi a schimbat într-un

fel modul în care o ţinea, astfel încât mâna să ajungă la nasul şi gura ei.

Fata a avut o idee vagă despre ceea ce dorea el să îi transmită, aşa că a făcut cum a crezut că este mai bine inhalând în plămâni o cantitate cât mai mare de aer. În aceeaşi clipă, nebunul s-a scufundat din nou, trăgând-o şi pe ea după el, apoi a înotat din nou vreo opt-zece metri pe sub apă.

Cum au ieşit din nou la suprafaţă, Bertha a observat că se afla într-un lac mare, artificial, şi că deasupra lor străluceau stelele.

De asemenea, de o parte şi de alta a lacului, se înălţau clădirile înalte cu cupole şi turle al căror contur se vedea pe fondul albastru al cerului luminat de stele.

Metac a înotat spre partea de nord a lacului, unde, cu ajutorul unei scări aflate acolo, au ieşit la mal. Era destulă lume în jur, prin piaţă, dar nimeni nu a dat vreo atenţie acestor două fiinţe ude până la piele.

În timp ce prinţul nebun traversa drumul cu paşi repezi, Bertha Kircher mergea alături de el, închipuindu-şi intenţiile lui faţă de ea.

Vedea că nu este nici un mijloc de scăpare, aşa că mergea înainte, docilă, sperând, împotriva tuturor aşteptărilor, că se va ivi vreo ocazie prielnică de a îşi recăpăta libertatea şi viaţa.

Metac a condus-o spre o clădire în care, după ce au intrat, ea a recunoscut imediat că este aceeaşi clădire în care a fost condusă împreună cu locotenentul Smith-Oldwick, prima dată când au fost aduşi în cetate.

Acum nu se mai afla nimeni în spatele mesei mari, dar în cameră erau vreo doisprezece războinici în uniforma acelui palat: tunica albă cu un leu roşu în spate şi în faţă.

Când Metac a intrat acolo, oamenii l-au recunoscut şi s-au ridicat în picioare. Apoi, răspunzând la o întrebare a lui au indicat cu mâna o uşă mare, boltită, din capătul camerei.

Metac a condus fata în direcţia aceea dar, după un moment, ca şi cum ar fi fost cuprins de o bănuială neaşteptată, i s-a ivit în ochi o privire vicleană şi întorcându-se spre soldaţi, a dat un ordin în urma căruia toţi au ieşit din încăpere pe uşa aceea împreună cu el şi fata, apoi urcând pe o scară care începea undeva mai încolo de uşă.

Scara, împreună cu coridorul de sus erau luminate de câteva sfeşnice care ajutau să se vadă o serie de uşi în peretele din faţă. Soldaţii l-au condus pe prinţ în faţa uneia dintre aceste uşi.

Bertha Kircher i-a văzut bătând în uşă şi o voce, care abia se auzea, a răspuns la semnalul lor.

Efectul pe care l-a avut vocea asupra oamenilor din jurul ei a fost ca al unui curent electric.

Au fost cuprinşi instantaneu de o mare agitaţie şi ca răspuns la ordinele prinţului au început să izbească cu putere în uşă şi să se arunce cu umerii în ea încercând, alternativ, să cioplească cu săbiile unde se afla zăvorul uşii.

Fata privea încremenită, întrebându-se care ar fi putut să fie motivul acestei porniri agitate a paznicilor ei.

A observat uşa care se deschidea câte puţin la fiecare asalt, dar ceea ce nu a văzut, a fost tocmai imaginea celor doi, singurii din lume care ar fi putut să o salveze şi care, cu o clipă înainte ca uşa să cadă sfărâmată, s-au strecurat după draperiile salonului în crăpătura din zid, dispărând în coridorul întunecos din spatele acesteia.

După ce au spart uşa, soldaţii au intrat în apartament, urmaţi fiind de prinţul Metac. O furie nebună l-a cuprins imediat ce a constatat că încăperile sunt goale.

Nu existau decât cadavrul proprietarului palatului şi corpul nemişcat al robului negru, Otobu; aceştia zăceau întinşi pe podeaua salonului.

Prinţul a alergat la toate ferestrele privind afară, dar pentru că imaginea din apartament ducea în grădina împrejmuită a leilor, de unde prinţul era sigur că nu

aveau cale de ieşire, nedumerirea lui a crescut şi mai mult.

A cercetat după aceea încăperea din faţa salonului, dar, pentru că nu a descoperit crăpătura din zid care se afla după draperii, nu a putut să găsească nici un indiciu despre persoanele care, după cum credea el, au ocupat interiorul camerei cu câteva momente înainte.

Prinţul, cu nestatornicia nebuniei, a obosit în curând să cerceteze şi întorcându-se către soldaţii care i-au întovărăşit până acum, le-a făcut semn să plece.

Aceştia au părăsit apartamentul, iar Metac şi-a întors atenţia spre fată; s-a apropiat de ea cu faţa deformată de un rânjet scârbos, toate elementele figurii contractându-se de trăsături spasmodice.

Fata, care stătea în picioare la intrarea în salon a păşit în spate, îngrozită. Apoi, pas cu pas, a continuat să se retragă, în timp ce nebunul, aplecat de mijloc, păşea într-un mod straniu spre ea, cu ghearele pregătite, anticipând momentul când va sări asupra ei.

Fata a trecut peste corpul negrului şi a simţit că atinge cu piciorul din dreapta un obstacol. Privind în jos a văzut suliţa cu care Otobu a încercat să îi păzească pe cei doi nebuni.

Cu o mişcare fulgerătoare, fata s-a aplecat şi a smucit de jos arma, îndreptând-o cu vârful spre pieptul nebunului.

Efectul pe care l-a avut această mişcare asupra prinţului a fost electric.

A renunţat la poziţia stupidă de până atunci şi izbucnind într-un hohot de râs prelug şi zguduitor, a tras sabia şi a început să danseze dintr-o parte în alta, în faţa fetei.

Cu toate acestea, în orice direcţie se îndrepta, găsea vârful suliţei îndreptat spre pieptul lui.

Fata a observat că în accentul strigătelor acestui disperat se producea treptat o schimbare reflectată în schimbarea expresiei de pe figura lui dezgustătoare.

Râsul lui isteric se transforma treptat în răcnete de furie, în timp ce zâmbetul lui prostesc era înlocuit de un rânjet fioros care descoperea un rând de colţi lungi şi ascuţiţi.

Făcea mişcări fantastice: când alerga spre vârful suliţei, de unde făcea o săritură înapoi, când făcea paşi repezi la dreapta şi la stânga, încercând să treacă pe după vârful armei din faţa lui.

În tot acest timp izbea în suliţă cu sabia atât de violent, încât fetei îi era deosebit de dificil să se menţină în gardă.

A fost nevoită să-şi facă loc, retrăgându-se cu un pas, până a ajuns să stea exact lângă fotoliul din salon.

Atunci, Metac, cu o mişcare neânchipuit de rapidă, s-a aplecat şi luând de jos un scăunel, l-a aruncat din toată puterea în capul fetei.

Fata a ridicat suliţa să se apere, dar mişcarea ei fu lipsită de succes, deoarece forţa izbiturii monstrului din faţa ei a trântit-o pe spate, peste fotoliu; instantaneu, Matec a năvălit asupra ei.

Tarzan şi Smith-Oldwick nu au rămas să vadă în ce direcţie au mers celelalte două persoane care au fost cu ei în cameră.

Atâta timp cât nu mai erau acolo, amicilor noştri le era indiferent dacă nu se mai întorceau acolo.

Singura dorinţă care îl stăpânea cum pe Tarzan era să ajungă din nou şi cât mai repede în stradă unde, aşa cum erau ei îmbrăcaţi, spera că vor avea destulă putere să-şi continue în deplină siguranţă cercetările în privinţa fetei, chiar în palatul regal.

Englezul mergea pe coridor înaintea lui Tarzan, iar, când au ajuns la scara de la capătul lui, s-a urcat până la tavan ca să ridice capacul deschizăturii.

S-a străduit un moment-două. apoi s-a întors spre Tarzan zicând:

— Am pus noi capacul la loc când am intrat aici? Eu nu îmi amintesc să o fi făcut.

— L-am lăsat deschis, a răspuns Tarzan.

— Aşa am crezut şi eu, dar acum este închis. Nu pot să îl mişc din loc. Poate vei reuşi tu.

Forţa uriaşă nu i-a folosit lui Tarzan decât să rupă treapta pe care şi-a pus piciorul să se sprijine, fiind aproape să cadă. S-a odihnit un moment înainte de a face o nouă încercare.

Cum stătea însă cu capul aproape de capacul deschizăturii, a auzit vocile mai multor persoane de pe acoperiş.

A coborât de pe scară şi i-a comunicat englezului ce a auzit.

— Mai bine să căutăm altă ieşire.

Au pornit amândoi spre salonul de unde au venit.

Tarzan era acum în fată şi deschizând uşa din crăpătura zidului a tresărit puternic. În momentul când a auzit vocea femeii care spunea cu un ton îngrozit:

— Oh, Doamne, ai milă!

Vocea venea de lângă draperii. Acum nu mai avea timp de cercetări prudente. Tarzan nu a avut nici măcar atâta răbdare să înlăture normal draperiile.

Dintr-o singură mişcare a mâinii sale puternice, le-a smucit cu totul din loc şi a sărit din zid, exact în mijlocul salonului.

La zgomotul provocat de intrarea subită, nebunul a ridicat privirile şi văzând la început numai un om în uniforma soldaţilor tatălui său, i-a strigat imediat un ordin.

La a doua privire a observat, însă, figura noului sosit.

A sărit în picioare de pe corpul victimei sale şi uitând de sabia lăsată jos, lângă fotoliu, în momentul când s-a năpustit asupra fetei, s-a repezit şi a încercat să-şi încolăcească adeversarul cu mâinile, în intenţia de a-i înfige în beregată dinţii ascuţiţi.

Metac, fiul regelui Herog, nu era deloc o stârpitură. Dimpotrivă. Puternic de la natură, forţele i s-au mărit odată cu atacul de nebunie acută, în ghearele căruia a căzut.

Era un adversar de care chiar şi Tarzan s-ar fi temut, mai ales că la avantajul pe care i-l dădea nebunia s-a adăugat faptul că Tarzan, făcând un pas înapoi, s-a împiedicat de cadavrul celui ucis de Oldwick şi a căzut pe spate, cu Metac pe pieptul său.

Cu viteza unei pisici, nebunul a încercat să îşi înfigă colţii în gâtul lui Tarzan, dar şi acesta, cu o mişcare fulgerătoare, s-a răsucit într-o parte. Astfel, dinţii lui Metac nu s-au înfipt decât în umăr.

Se ţinea cu putere, încercând să-şi prindă adversarul de gât cu amândouă mâinile; Tarzan a presimţit că va fi învins, deoarece a strigat englezului să ia fata cu el şi să găsească repede o ieşire de acolo.

Englezul a privit-o întrebător pe Bertha Kircher care s-a ridicat de pe fotoliu, tremurând din toate încheieturile.

Fata a citit întrebarea din ochii englezului.

O flacără vie a apărut însă în privirile ei şi stăpânindu-şi tremurul corpului, s-a ridicat dreaptă ca o tulpină de brad.

— Nu se poate! a strigat ea. Dacă el moare aici, voi muri şi eu alături de el. Mergi singur, dacă vrei. Tu nu poţi să faci nimic aici. Eu... nu pot să plec.

Tarzan a reuşit în acest timp să se ridice în picioare, dar nebunul se ţinea strâns agăţat de el. Fata s-a adresat englezului:

— Revolverul! a strigat el. De ce nu îl împuşti? Ofiţerul a scos arma din buzunar şi s-a apropiat de cei doi antagonişti. dar ei au început să se învârtă rapid dintr-o parte în alta. În felul acesta englezul nu găsea ocazia să tragă, fără riscul de a îl nimeri pe Tarzan.

În acelaşi timp, se învârtea şi Bertha pe lângă ei, înarmată cu sabia ascuţită, dar nici ea nu putea să

găsească un moment prielnic pentru a lovi cu efectul dorit.

Lupta era îngozitoare. Amândoi adversarii erau când jos pe podea, când în picioare.

În cele din urmă, Tarzan a reuşit să-l prindă pe nebun de gât, fapt pe care acesta a încercat tot timpul să îl împiedice.

Pe măsură ce degetele de oţel ale lui Tarmangani se strângeau ca o menghină puternică, ochii nebunului ieşeau din orbite, faţa lui devenea lividă şi fălcile i s-au deschis, dând drumul umărului lui Tarzan.

Acesta, într-un acces subit de dezgust şi de furie, a ridicat corpul prinţului peste capul lui şi apoi, din toată puterea braţelor sale, l-a târât pe toată lungimea camerei şi l-a aruncat pe fereastră, tocmai în curtea leilor, unde a căzut producând un zgomot ciudat.

Când şi-a întors din nou privirile spre camarazii săi, a văzut-o pe fată cu sabia în mână. Faţa ei avea o expresie pe pe care Tarzan nu i-a mai văzut-o niciodată până atunci.

Ochii ei erau larg deschişi şi plini de lacrimi, care nu curgeau, pe când buzele ei sensibile tremurau, ca şi cum ea ar fi fost pe cale de a ceda unei emoţii stăpânite.

— Dacă vreţi să ieşim de aici, a zis el, nu avem nici o clipă de pierdut. În sfârşit suntem împreună şi nu avem nimic de câştigat, dacă mai rămânem aici pe gânduri. Întrebarea este cum putem să o facem în deplină siguranţă.

Perechea pe care am scăpat-o din mână a plecat fără îndoială, pe ieşirea de pe acoperiş închizând capacul, astfel încât noi nu mai putem ieşi.

Deci fuga ne este imposibilă pe acolo. Dar, a adăugat el adresându-i-se fetei, cum se prezintă lucrurile jos? Tu ai venit pe acolo şi trebuie să ştii.

— Jos, la scară, explica ea, este o cameră plină de oameni înarmaţi. Nu cred că putem să trecem pe acolo.

În momentul acela, Otobu s-a ridicat pe şolduri.

— Deci tot nu ai murit! a exclamat Tarzan. Spune repede: eşti rănit rău?

Negrul s-a ridicat în picioare, şi-a mişcat braţele şi apoi, s-a pipăit la cap.

— Otobu simte că nu e rănit rău, Buana, a răspuns negrul. Numai că are o mare durere la cap.

— Bun. Vrei să te întorci în ţara Wamabilor?

— Da, Buana!

— Condu-ne atunci afară din oraş, pe drumul cel mai sigur.

— Nu există un drum sigur, a răspuns negrul. Chiar dacă vom ajunge la porţi, va trebui să avem acolo o luptă. Din clădirea asta pot să vă scot într-o clădire lăturalnică fără riscul de a ne observa cineva.

După aceea va fi cum ne va ajuta întâmplarea! A continuat Otobu. Fiind îmbrăcaţi ca nebunii din oraş poate că o să trecem pe străzi fără să atragem atenţia. La poartă va fi cu totul altfel, deoarece nimeni nu are voie să părăsească oraşul noaptea.

— Foarte bine, a răspuns Tarzan. La drum!

Otobu i-a scos de acolo pe uşa sfărâmată de soldaţi şi după câţiva paşi prin coridor, au intrat cu toţii într-un apartament la dreapta.

L-au traversat şi pe acesta şi au trecut într-o sală lungă şi îngustă. Apoi din cameră în cameră şi din coridor în coridor coborând un rând de scări, au ajuns, în sfârşit, în faţa unei uşi care ieşea exact în stradă, în spatele palatului.

Doi bărbaţi, o femeie şi un rob negru nu era chiar o apariţie stranie pe străzile oraşului pentru a stârni curiozitatea cuiva.

Când au trecut pe lângă luminile unei străzi europenii au avut grijă să aleagă momentul când nu erau trecători prin apropiere.

Pe sub arcade, însă, era aproape întuneric şi primejdia de a fi descoperiţi era destul de mică.

Cam trei sferturi din distanţă au străbătut-o fără să întâmpine nici o împotrivire, iar la un moment dat au auzit în urma lor, din partea centrală, un vuiet mare.

— Ce înseamnă asta? l-a întrebat Tarzan pe Otobu, văzându-l că începe să tremure din toate încheieturile.

— Stăpâne, a răspuns el, au descoperit ceea ce s-a întâmplat în palatul lui Veza, primarul oraşului. Desigur că fiul lui şi fata cu care a fugit au chemat soldaţi în ajutor şi cred că au descoperit cadavrul primarului.

— Nu mă miră, a zis Tarzan. Poate l-au descoperit şi pe acela pe care l-am aruncat pe fereastră.

Bertha Kircher, care înţelegea destul de bine dialectul negrului ca să le poată urmări convorbirea, l-a întrebat pe Tarzan dacă ştie că omul pe care l-a aruncat pe fereastră era fiul regelui.

Tarzan a început să râdă.

— Desigur că nu aveam de unde să ştiu, a zis el. Acest fapt fireşte, va complica situaţia... bineânţeles, dacă îl vor găsi.

Deodată, mai presus de zgomotul din urma lor, s-a auzit sunetul strident al unei trompete. Otobu a început să grăbească pasul.

— Grăbiţi-vă, stăpâne! a strigat el; este cu mult mai rău decât am crezut la început.

— Şi ce anume?

— Nu ştiu pentru care motiv fac aceasta, dar au sunat alarma pentru armata regală şi pentru leii regelui. Mă tem, Buana, că nu vom reuşi să fugim. Nu înţeleg de ce ar suna această alarmă pentru noi.

Era adevărat că Otobu nu avea de unde să ştie, dar Tarzan îşi închipuia că ei trebuie să fi găsit cadavrul fiului regelui.

După un timp, sunetul trompetei s-a auzit din nou, clar şi răsunător, în aerul nopţii.

— Mai cheamă şi alţi lei? a întrebat Tarzan.

— Acum cheamă papagalii, a răspuns Otobu.

Au mers după aceea repede şi fără zgomot, câteva minute, când atenţia le-a fost atrasă pe neaşteptate de fâlfâitul unor aripi de pasăre.

Privind în sus, au văzut un papagal mare învârtindu-se peste capetele lor.

— Iată şi papagalii, Otobu, a zis Tarzan batjocoritor. Nu cumva vor să ne omoare cu papagalii?

Negrul a gemut prelung de groază, văzând pasărea pornind ca o săgeată înaintea lor, în direcţia porţii.

— Stăpâne! a stigat el. Acum suntem cu adevărat pierduţi. Pasărea care ne-a văzut, a zburat spre poartă pentru a anunţa corpul de gardă.

— Haide, Otobu, ce tot vorbeşti? a exclamat Tarzan iritat. Ai stat oare atât de mult printre aceşti lunatici încât ai înnebunit şi tu?

— Nu sunt nebun, stăpâne, a răspuns Otobu. Aceste păsări teribile sunt ca şi nişte fiinţe omeneşti lipsite de inimă şi suflet. Vorbesc limba poporului din acest oraş şi dacă sunt în număr suficient, ne-ar putea ataca, chiar ucide. Sunt adevăraţi demoni!

— Mai este mult până la poartă? a întrebat Tarzan.

— Aproape că am ajuns, a răspuns negrul. Ieşirea se află la cotitura care se vede la dreapta, numai la câţiva paşi. Dar pasărea a ajuns înaintea noastră şi i-a anunţat pe gardieni.

Aprecierile lui Otobu au fost justificate aproape imediat, deoarece s-au auzit voci dinspre poartă.

În acelaşi timp, auzeau în urma lor ţipete şi răcnete de lei: dovezi că urmăritorii se apropiau.

Înainte de a ajunge la cotitură, în stânga lor se ivea o străduţă; când au trecut prin dreptul ei, din umbră, a apărut un leu mare şi puternic.

Otobu s-a oprit pe loc lipindu-se de Tarzan.

— Priveşte, stăpâne, aproape a scâncit negrul, un leu mare ca şi cei negri care se află în junglă!

Tarzan a scos sabia pe care o avea şi a rostit:

— Înapoi nu mai putem să mergem. Acum, fie lei, fie papagali sau oameni, este acelaşi lucru. Înainte!

Şi zicând aceasta, a pornit fără şovăire spre poartă. Adierea de vânt care se simţea pe străzile oraşului venea de la Tarzan spre leu.

Când a ajuns la numai câţiva metri de carnivor, Tarzan, în loc să audă răcnetul obişnuit premergător atacului, a auzit din gâtul fiarei un scâncet uşor, prelung.

El a simţit prin toţi porii săi o uşurare cum de mult nu a mai avut prilejul să simtă.

— Nu vă fie teamă, a zis el. Leul acesta nu ne va face nici un rău. Este un vechi prieten de-al meu.

Numa a înaintat până la Tarzan, apoi a pornit alături de el, însoţindu-l.

Ajungând la cotitura din dreapta, au văzut şi porţile oraşului, unde, sub lumina câtorva sfeşnice, se afla un grup de cel puţin douăzeci de indivizi, pregătiţi să îi atace în timp ce, în partea cealaltă, din spate, se auzeau foarte aproape răcnetele leilor, strigătele nebunilor şi ţipetele papagalilor care au ajuns să se învârtă peste capetele lor.

Tarzan i-a oprit pe toţi, apoi s-a adresat aviatorului:

— Ce muniţii mai ai?

— Şapte cartuşe în revolver şi vreo douăsprezece în buzunar, a răspuns englezul.

— Mă voi arunca asupra lor, a zis Tarzan… Tu, Oldwick, stai la stânga mea, căci noi doi vom fi în faţă. Tu, Otobu, stai lângă femeie, înţelegi? Lui Numa cred că nu este nevoie să îi mai spun ce să facă.

Într-adevăr, leul şi-a rânjit colţii puternici, mârâind cu ferocitate spre paznicii porţilor, care păreau acum foarte nervoşi în faţa fiarei, de care le era frică mai mult decât de orice.

— După ce pornim, trage un foc. Poate că se vor speria: dar după aceea să nu mai tragi, decât atunci când va fi nevoie. Gata? Înainte! a preluat Tarzan comanda, pornind în viteză spre poartă.

Aproape în acelaşi moment, Smith-Oldwick a descărcat un foc şi unul dintre soldaţii în tunică galbenă a scos un ţipăt şi s-a prăbuşit la pământ.

Mai mult de un minut, colegii celui împuşcat au manifestat semne de panică, dar unul, care părea să fie comandantul lor, a reuşit să îi îmbărbăteze.

— Acum, a zis Tarzan, cu toţii împreună!

Cu aceste cuvinte a pornit în fugă spre poartă. În acelaşi moment, leul a simţit, probabil, scopul lui Tarmangani şi a sărit şi el să atace garda de la poartă.

Paznicii, încremeniţi din cauza detunăturii armei necunoscute, au rupt acum rândurile în faţa asaltului furios al fiarei.

Zadarnic a încercat ofiţerul să îi stăpânească cu o serie de comenzi repezi, deoarece, chiar faţă de furia lor nebună, soldaţii s-au supus primei legi a naturii, care, accentuată de spaima obişnuită în faţa monştrilor cu coama neagră, îi făcea să se împrăştie în drepata şi în stânga, încercând să se elibereze.

Numa a cotit la dreapta, izbind cu ghearele lui îngozitoare, intrând în grupul mic de oameni îngroziţi, care încercau să scape... şi tot atunci Tarzan şi Smith-Oldwick s-au încăierat cu ceilalaţi.

În primul moment, adversarul cel mai puternic a fost ofiţerul paznicilor.

L-a înfruntat pe Tarzan, mânuindu-şi sabia încovoiată cum numai un maestru de arme ar fi putut să o facă. În timp ce adversarul lui, deşi înarmat la fel, era cât se poate de neîndemânatic cu arma străină pe care o avea în mână.

Smith-Oldwick ar fi vrut să tragă, dar se temea să nu îl nimerească pe Tarzan.

Deodată, aproape că a înlemnit de spaimă, văzând sabia zburând din mâna lui Tarzan, care a rămas astfel dezarmat.

Acesta, cu un ţipăt strident de satisfacţie, a ridicat sabia pentru lovitura de gratie, care ar fi încheiat cariera de pământ a lui Tarzan.

Spre uimirea amândurora, atât a lui Tarzan cât şi a englezului, nebunul s-a înţepenit deodată, arma i-a căzut din degetele fără nervi, şi-a dat ochii peste cap şi a făcut spume la gură.

Apoi, străduind-se să respire greu, ca şi cum cineva îl strângea de gât, s-a prăbuşit la picioarele lui Tarzan. Acesta s-a aplecat, a luat sabia mortului, apoi şi-a întors faţa spre Smith-Oldwick, zâmbind.

— Este un epileptic, a zis englezul. Cred că cei mai mulţi dintre ei sunt la fel. În orice caz, văd că boala lor are şi punctele ei bune; un om normal te-ar fi ucis.

Ceilalaţi paznici ai porţii păreau cu totul demoralizaţi de pierderea şefului lor.

S-au îngrămădit de cealalată parte a străzii, în stânga porţii, ţipând şi strigând de li se rupeau plămânii şi privind în direcţia din care se auzeau zgomotele sosirii ajutoarelor.

Mai erau şase paznici, care au rămas cu spatele lipit de poartă lăsând impresia că sunt răstigniţi acolo, învârtind frenetic săbiile care luceau în lumina sfeşnicelor, iar pe feţele lor ca pergamentul se putea citi bine atât groaza cât şi furia, cu toate strâmbăturile lor de maniaci.

Numa a urmărit doi războinici pe o srăduţă care mergea în paralel cu zidul. Tarzan s-a adresat lui Smith-Oldwick:

— Acum este momentul să foloseşti revolverul. Îi vom ataca pe cei de la poartă. Trebuie să ieşim imediat.

Îndată ce englezul a început să tragă. Tarzan s-a repezit asupra paznicilor, ca şi cum nu ar fi ştiut că nu îşi poate măsura puterile cu nici unul dintre ei, în mânuirea săbiei.

Doi nebuni au căzut la primele focuri ale englezului, apoi al treilea glonţ a mers în gol.

Atunci, cei patru supravieţuitori s-au împărţit în două grupe, doi sărind asupra lui Tarzan, doi asupra englezului.

Cu intenţia de a ajunge piept la piept cu unul din adversari, Tarzan s-a repezit în aşa fel, încât acesta să nu se mai poată folosi de sabie.

Aviatorul l-a ucis pe adversar, cu un glonţ trimis exact în piept, dar când a tras şi în celălalt, cocoşul revolverului a izbit zadarnic în gol.

Cartuşele din armă s-au epuizat, iar nebunul a ridicat sabia ascuţită ca briciul peste capul englezului.

Tarzan a ridicat sabia numai odată şi atunci pentru a opri lovitura teribilă care îl ameninţa. Apoi şi-a smucit adversarul, mai înainte ca acesta să poată sări în spate, după ce a dat lovitura.

Apucându-l de gât şi de picioare, l-a ridicat şi s-a întors repede, tocmai când celălalt adversar cu sabia ridicată, s-a apropiat să îi dea o lovitură subtilă pe la spate.

Mişcarea lui Tarzan a fost atât de energică şi atât de potrivită, încât aproape că a tăiat în două pieptul războinicului din braţele sale, care nu reuşi decât să scoată un singur ţipăt.

După aceea Tarzan a azvârlit cadavrul în faţa ultimului său adversar, trântindu-l cu putere la pământ.

Smith-Oldwick, încolţit de aproape şi fără nici un alt mijloc de apărare, a fost lipsit de orice speranţă din clipa în care a văzut că revolverul lui este gol.

Dar în ultimul moment, ca un trăznet viu, a trecut fulgerător pe lângă el o coamă neagră, izbind cu ferocitate în pieptul adversarului.

Nebunul s-a prăbuşit la pământ, cu faţa smulsă dintr-o singură muşcătură a puternicelor fălci ale leului eliberat de Tarzan din groapa negrilor.

În cele câteva secunde care au trecut în desfăşurarea acestor evenimente fulgerătoare, Otobu, ducând-o pe Bertha Kircher de mână, a ajuns la poartă şi a deschis-o.

Atunci, odată cu căderea ultimului gardian dintre cei care s-au mai opus, au ieşit cu toţii din curtea nebunilor, trecând în întunericul de nepătruns al văii împădurite.

În acelaşi moment, au apărut vreo opt lei la colţul străzii de lângă poartă. Văzându-i, Numa, s-a întors şi a atacat.

Un singur moment leii din oraş au încercat să se împotrivească, dar, mai înainte ca Numa să îi fi ajuns, s-au întors şi au fugit în direcţie opusă.

În acest timp, Tarzan şi camarazii lui înaintau repede prin întuneric, spre pădurea de dincolo de grădină.

— Oare ne vor urmări şi în afară de cetate? a întrebat Tarzan.

— Nu în timpul nopţii, a răspuns negrul. Cinci ani de zile am fost rob aici, dar nu am auzit niciodată să se fi întâmplat ca oamenii din acest oraş să iasă noaptea.

Dacă trebuie să meargă undeva în timpul zilei şi nu au timp să se înapoieze decât seara, aşteaptă întotdeauna până se face ziuă, deoarece se tem să treacă noaptea prin pădurea cu lei negri.

În noaptea asta nu ne vor urmări, a continuat negrul, dar mâine o vor face şi ne vor prinde cu siguranţă pe toţi sau pe aceia pe care vor mai rămâne, pentru că cel puţin unul dintre noi va fi tributul pe care îl vom plăti leilor negri pentru că am trecut prin pădurea lor.

În timp ce traversau grădina, Smith-Oldwick şi-a încărcat revolverul. Fata mergea tăcută între Tarzan şi aviator.

Tarzan, fără să îi atenţioneze, s-a oprit deodată şi s-a întors cu faţa spre zidurile cetăţii din care au ieşit.

Făptura lui puternică, în tunica lui Herog era strident conturată în lumina uşoară a stelelor de pe cer.

L-au văzut ridicând capul, iar de pe buzele sale a auzit scâncetul leului când îşi cheamă semenii. Smith-Oldwick a simţit că se cutremură, iar Otobu, rostogolindu-şi albul ochilor, ca pătruns de groază nespusă, a căzut, tremurând, în genunchi.

Numai fata avea un fior plăcut, dar ciudat în acelaşi timp. S-a apropiat de Tarzan şi involuntar i-a atins braţul cu umărul ei reuşind cu greu să nu îşi trădeze impulsul firesc.

Totuşi ştia că, dacă Tarzan ar fi observat mişcarea ei, nu ar fi fost absolut deloc încântat.

De dincolo de poarta rămasă încă deschisă a oraşului nebunilor s-a auzit până la ei strigătul unui leu care a răspuns chemării.

Micul grup al fugarilor a rămas acolo unde se afla şi, după puţin timp, au văzut ivindu-se statura maiestoasă a unui leu negru care a pornit pe cărare spre ei.

Când i-a ajuns, Tarzan şi-a încleştat o mână în coama lui neagră şi au pornit din nou spre pădure.

În spatele lor se ridica un iad de strigăte oribile, urlete de lei amestecate cu ţipetele sparte ale papagalilor şi strigătele nebune ale maniacilor. Iar când au intrat în întunericul junglei, fata s-a lipit din nou de Tarzan.

Deşi el nu ştia ce este frica, totuşi remarca groaza care a cuprins-o pe fată.

Mişcat de un impuls subit de bunătate, a prins-o de mână, încurajând-o să meargă alături de el.

Şi-au continuat în acest fel drumul prin întunericul junglei, urmându-l cu destulă dificultate spre valea prăpăstioasă pe care au venit în cetatea nebunilor.

Leii din pădure puteau foarte uşor să îi atace dacă nu ar fi fost Numa care cu mârâiturile lui puternice să ţină fiarele la distanţă.

De asemenea, de câteva ori au fost nevoiţi să se oprească, pentru a se odihni, Smith-Oldwick fiind mereu pe punctul de a se prăbuşi.

Spre dimineaţă, Tarzan s-a simţit nevoit să îl ducă aproape pe sus, când au ajuns să urce albia înclinată a văii.

La un moment dat, Tarzan l-a întrebat pe Otobu:

— Şi cum se numesc ei între ei, aceşti oameni?

— Se numesc Haihui, iar cetăţii i se spune Haihuia.

CAPITOLUL XXIV

Vin soldaţii...

Au reuşit să intre în trecătoare râpoasă, când soarele a răsărit, luminând adâncul văii.

Erau extrem de obosiţi, în afară de Tarzan, dar au realizat că trebuie să-şi continue drumul cu orice preţ, până vor găsi un loc unde să poată urca dealul prăpăstios al văii până la nivelul platoului de sus.

Tarzan şi Otobu erau convinşi că Haihuii nu-i vor mai urmări dincolo de trecătoare.

Deşi au cercetat cu minuţiozitate fiecare metru pătrat al suprafeţei malurilor şi de o parte şi de alta, a sosit amiaza, iar ei tot nu au găsit vreun drum de ieşire, nici în dreapta şi nici în stânga.

Erau, într-adevăr, locuri pe unde Tarzan, dacă ar fi fost singur, ar fi reuşit să urce până sus, dar nu era nici un loc pe unde ceilalţi ar fi putut spera să ajungă până la platoul de sus.

Nu exista nici măcar un loc pe unde Tarzan, puternic şi agil cum era, să se fi putut încumeta să îi ducă pe fiecare sus, unul câte unul.

În tot timpul acestei jumătăţi de zi, a trebuit să îl ajute pe Smith-Oldwick, sprijinindu-l şi uneori chiar ducându-l pe sus; iar acum, spre marea lui întristare, a văzut că fata începea şi ea să se clatine.

A fost sincer marcat de suferinţa prin care a trecut. Ştia cât de mult trebuie să-i fi ruinat vitalitatea primejdiile şi oboseala ultimelor săptămâni.

Îi observa curajul cu care ea încerca să se menţină pe picioare dar şi cât de des se împiedica şi se clătina, înaintând din greu peste pietrişul şi nisipul albiei trecătorii. Nu s-a putut, însă, stăpâni să nu îi admire tăria, eforturile pe care le făcea ca să poată continua drumul.

Englezul a trebuit şi el să observe starea în care se afla fata, doarece, la un moment dat, s-a oprit brusc şi s-a aşezat pe nisip, articulând cu greu:

— E zadarnic. Nu pot să merg mai departe. Bertha slăbeşte din ce în ce mai mult. Va trebui să mergeţi fără mine.

— Nici într-un caz, s-a grăbit fata să îl întrerupă. Ştii bine că nu putem s-o facem. Am trecut prin atâtea împreună; iar şansele noastre de salvare sunt tot atât de îndepărtate.

Vom rămâne alături, orice s-ar întâmpla. Asta numai în cazul în care, a început ea privindu-l pe Tarzan, tu, care ai făcut atâtea pentru noi fără să ai vreo obligaţie, nu vrei să îţi continui drumul fără noi. Din partea mea, poţi să o faci liniştit. Nu te vom condamna.

Cred că te-ai convins, a continuat ea, aşa cum şi noi ne-am convins, că nu poţi să ne salvezi, deoarece, deşi ai izbutit până acum să ne smulgi din ghearele răpitorilor noştri, ştiu că nici puterea şi nici rezistenţa pe care o posezi nu vor fi suficiente să îl poţi duce în spate nici măcar pe unul dintre noi, până dincolo de pustiul acesta.

Simţind privirile serioase ale fetei, Tarzan a răspuns cu un zâmbet care îl caracteriza.

— Nu eşti moartă, nu? i-a zis el. După cum nu e nici locotenentul, nici Otobu şi nici eu. Cineva nu poate fi decât ori mort, ori în viaţă; iar, până când nu suntem morţi, trebuie să ne gândim cum facem pentru a trăi mai departe.

Dacă ne oprim aici să ne odihnim, nu înseamnă că trebuie să şi murim. Într-adevăr, a continuat Tarzan cu regret, nu pot să vă duc pe amândoi în ţinutul Wamabilor, care este cel mai apropiat loc unde putem spera să găsim apă şi vânat, dar acesta nu este un motiv să ne pierdem speranţa.

Mai bine sau mai rău, am reuşit, totuşi, să ajungem până aici. Să luăm lucrurile aşa cum sunt ele şi să nu devenim brusc atât de sceptici. Acum să ne odihnim,

pentru că, atât tu cât şi locotenentul Smith-Oldwick, aveţi nevoie de odihnă. După ce vă veţi recupera forţele vom continua drumul.

— Dar Haihuii...? a întrebat ea. Nu ne vor urmări până aici?

— Ba da, a zis el, probabil că ne vor urmări. Dar ce motiv avem să ne gândim la acest fapt, până nu îi vedem venind?

— Aş vrea, a mai zis fata, să pot avea şi eu filozofia ta, dar mă tem că mă depăşeşte.

— Tu nu ai fost crescută de fiare şi nici nu ai trăit printre ele în junglă, pentru că atunci ai poseda ca şi mine simţul real al junglei.

În urma acestei discuţii, au mai mers câţiva paşi până au ajuns lângă un colţ de stâncă ieşit în afară, care făcea puţină umbră şi s-au aşezat acolo pe nisipul fierbinte pentru a se odihni.

Numa, după ce a stat întins un timp lângă Tarzan, s-a ridicat şi a pornit în partea de sus a văii, pierzându-se din vedere la prima cotitură.

A trecut mai mult timp de când se odihneau, când Tarzan s-a ridicat deodată şi făcând semn celorlalţi să păstreze tăcerea, şi-a ascuţit auzul.

A rămas aşa nemişcat cu atenţia încordată la zgomotul atât de slab şi de îndepărtat, încât nici unul dintre ceilalţi nu ar fi putut să simtă cea mai mică perturbare a tăcerii profunde care domnea acolo în vale. În cele din urmă, s-a întors spre ei.

— Ce este? a întrebat fata.

— Sosesc, a răspuns el. Sunt încă la o anumită distantă, dar nu prea departe; sandalele oamenilor şi labele moi ale leilor fac foarte puţin zgomot pe nisipul moale.

— Ce să facem acum? Să mergem înainte? a întrebat Smith-Oldwick. Cred că aş putea să rezist o distantă oarecare. Dar tu ce simţi, Bertha?

— Eu? Mă simt mult mai întărită decât înainte. Da, desigur, pot să merg şi eu.

Tarzan ştia că nici unul dintre ei nu spune adevărul şi că nimeni nu poate să se refacă într-un timp atât de scurt dintr-o sfârşeală ca a lor

Cu toate acestea, nu era o altă ieşire. Pe lângă aceasta aveau şi speranţa că poate dincolo de prima cotitură vor găsi un loc pe unde să iasă din vale.

— Otobu, a zis Tarzan, adresându-i-se negrului, tu să îl ajuţi pe locotenent, iar eu o voi duce pe d-ra Bertha.

Cu toate protestele acesteia, ca el să nu îşi consume puţina energie pe care o mai avea, el nu a ascultat-o şi a ridicat-o cu uşurinţă în braţe, apoi a pornit în sus pe albia prăpastiei, urmat de Otobu şi de englez.

Nu au reuşit însă să parcurgă cine ştie ce distantă când şi ceilalaţi au auzit zgomotul făcut de urmăritorii lor, deoarece leii au început să scâncească, ca şi cum ar fi adulmecat mirosul proaspăt al vânatului lor.

— Aş vrea ca Numa al tău să se întoarcă, a zis fata.

— Şi eu aş vrea, a răspuns Tarzan, dar acum va trebui să facem cum vom putea şi fără el. Aş vrea, dacă este cu putinţă, să găsim un loc unde să ne putem baricada împotriva unui atac din toate părţile. Poate atunci vom fi în stare să îi respingem.

Smith-Oldwick îşi foloseşte revolverul cu multă îndemânare, iar, dacă nu sunt prea mulţi oameni, ar putea să ne salveze pe toţi, bineânţeles dacă îl atacă unul câte unul.

De lei nu prea mă tem, a continuat ferm Tarzan. Uneori sunt animale stupide, iar pe aceştia care depind de stăpânii lor, sunt sigur că îi vom putea înfrunta cu uşurinţă, odată ce ne eliberăm de războinici.

— Atunci crezi că mai este vreo speranţă? a întrebat încurajată fata.

— Suntem încă în viaţă, a fost singurul răspuns. După ce a cercetat din priviri, terenul din jurul lor, Tarzan a continuat:

— Uite-l! Tocmai la locul acesta mă gândeam.

În timpul acela, le-a indicat cu mâna un fragment căzut din vârful stâncii care, în căderea lui, s-a îngropat în nisip, la câţiva paşi de baza malului stâncos.

Bolovanul acesta era înalt de vreo trei metri şi mai mult, lăsând între el şi stâncă o deschizătură foarte îngustă.

Şi-au îndreptat paşii spre acel loc şi cum au ajuns, au văzut că spaţiul nu era larg decât de vreo jumătate de metru şi lung de mai bine de trei metri. Era deschis, într-adevăr, la ambele capete. Totuşi, nu mai puteau fi atacaţi acum, din toate părţile deodată.

Abia s-au ascuns acolo, când Tarzan, a auzit un zgomot uşor, în sus pe suprafaţa stâncii, unde a zărit o maimuţă mică pe o ieşitură a stâncii; un maimuţoi urât care i-a privit un minut şi apoi şi a fugit în direcţia de unde se apropiau urmăritorii lor.

Otobu a văzut şi el maimuţa.

— Uite-l! a zis el. Acum se duce să comunice papagalilor unde ne-a văzut, iar papagali vor transmite mai departe mesajul, Haihuilor.

— Îmi este indiferent, a răspuns Tarzan, pentru că oricum ne-ar fi găsit leii. Nu am fi avut cum să ne ascundem de ei.

L-a aşezat pe aviator cu revolverul în partea de nord a retragerii lor şi l-a instruit pe Otobu să stea pregătit cu suliţa, umăr la umăr cu englezul. El se pregătea să păzească intrarea din sud. Fetei i-a spus să se aşeze pe nisip între ei.

— Vei fi mai în siguranţă aşa, în cazul în care se vor folosi de suliţe, i-a spus el.

Minutele, care au trecut după aceea, au fost adevărate eternităţi pentru Bertha Kircher. În cele din urmă, ştiu că au fost găsiţi şi a răsuflat, parcă şi mai uşurată, auzind răcnetele leilor şi strigătele nebunilor.

Aceştia s-au oprit, cercetând din toate părţile locul unde vânatul lor s-a ascuns. Fata le auzea paşii şi spre

nord şi spre sud; apoi, de acolo de unde şedea, a văzut un leu năvălind asupra lui Tarzan.

A mai văzut şi braţul uriaş al acestuia ridicându-se cu sabia încovoiată pe care a luat-o din Haihuia. Acesta a repezit ascuţita armă cu o forţă şi o precizie uimitoare, despicând până la umeri capul leului, în clipa în care fiara s-a ridicat pe labele din spate pentru a se încăiera cu el.

Apoi, a auzit un ropot de paşi spre englez şi după o clipă, detunătura de revolver urmată de un ţipăt şi de zgomotul căderii unui corp.

Era clar că, descurajaţi de efectul negativ al primei încercări, nebunii care au atacat, s-au retras, dar numai pentru scurt timp. Au venit din nou, dar de data asta împotriva lui Tarzan s-a repezit un om, iar un leu s-a năpustit asupra lui Smith-Oldwick.

Otobu a întâmpinat leul cu suliţa din Haihuia. Leul a fost ucis dar nu înainte de a provoca răni îngrozitoare englezului şi negrului. Iar cadavrul celui care l-a înfruntat pe Tarzan zăcea peste cel al leului ucis. Inamicul s-a retras din nou. Pe urmă leii s-au reunit cu oamenii, aşteptând semnalul să atace.

— Acesta este sfârşitul, nu? a întrebat fata.

— Nu este adevărat! a strigat Tarzan. Nu vezi că suntem încă în viată?

Abia i-au ieşit aceste cuvinte de pe buze, când războinicii care au mai rămas au început să arunce cu suliţe, simultan din ambele părţi. Încercând să o apere pe fată, Tarzan a fost lovit de o sabie, trântindu-l la pământ. Acum Otobu a rămas singur în faţa duşmanului.

Englezul a căzut în nesimţire pe nisip, pierzându-şi cunoştinţa. În momentul prăbuşirii i-a căzut revolverul din mână, dar fata l-a luat repede de jos.

Tarzan se străduia să se ridice şi aproape a reuşit, când un războinic i-a sărit în spate, răsturnându-l din nou. În strigăte demonice, a ridicat suliţa ca să o poată înfige cu putere în pieptul omului întins din faţa lui. Însă,

până să dea lovitura fatală, Bertha Kircher a întins pistolul englezului şi a tras exact în faţa nebunului, zburându-i creierii.

Tot în clipa aceea, spre uimirea completă, atât a celor atacaţi, cât şi a Haihuilor, s-a auzit o salvă de împuşcături din partea de sus a văii.

Europenii au auzit comenzile aspre ale unui subofiţer englez, a cărui voce li s-a părut mai dulce decât a unui înger coborât din cer să îi salveze.

Chiar şi Tarzan şi-a pierdut orice speranţă de supravieţuire. Ce dulce era sunetul vocii care răsuna în jurul lor, acoperind parcă toate răcnetele leilor şi ţipetele nebunilor!

Respingând cadavrul care se afla pe el, s-a ridicat în picioare, cu suliţa înfiptă adânc în umăr. S-a ridicat şi fata apropiindu-se de el.

Îngrozitorul conflict s-a sfârşit. O bună parte din lei au scăpat, dar Haihuii au fost ucişi până la cel din urmă.

Când Tarzan şi fata au ajuns în faţa trupei, un soldat şi-a îndreptat arma spre Tarzan. Văzând mişcarea soldatului, fata a realizat că de fapt tunica cu care era îmbrăcat constituia justificarea gestului soldatului şi atunci s-a aşezat repede între ei strigând:

— Nu trageţi, suntem de-ai voştri… nu trage!

— Sus mâinile! a comandat soldatul, adresându-i-se lui Tarzan. Nu risc în faţa unor ticăloşi!

Între timp s-a apropiat şi sergentul englez. Când Tarzan şi fata au explicat în engleză rolul îmbrăcăminţii lor, acesta i-a crezut, remarcând şi el că nu sunt din aceeaşi rasă cu fiinţele care zăceau moarte în jurul lor.

Zece minute mai târziu, a apărut şi corpul principal al expediţiei trimise de colonelul Capell; atunci au spălat şi au legat rănile aviatorului şi ale lui Tarzan, iar după o jumătate de oră erau pe drum spre tabăra rezervelor trupelor expediţionare.

Au stabilit în seara aceea ca a doua zi de dimineaţă, atât Bertha Kircher cât şi locotenentul să fie transportaţi

cu aeroplanul, la comadamentul englez lângă coastă pentru care scop au fost rechiziţionate amândouă avioanele detaşate să acompanieze infanteriştii.

Tarzan şi Otobu au refuzat să primească oferta căpitanului comandant de a se întoarce cu trupele spre răsărit. Tarzan şi-a justificat refuzul motivând că locuinţa lui se află spre apus, ca şi a lui Otobu.

— Voi merge împreună cu Otobu până în ţara Wamabilor, iar de acolo îmi voi continua drumul singur.

— Cum, nu mergeţi cu noi? a întrebat fata.

— Desigur că nu, a răspuns Tarzan. Am intenţia să îmi continui drumul spre coasta de apus unde locuiesc eu.

Fata i-a aruncat o privire plină de rugăminţi.

— Mergi, aşadar, înapoi în jungla aceea teribilă? a întrebat ea. Şi nu te vom mai vedea niciodată?

Tarzan a privit-o un moment lung.

— Niciodată, a zis el.

Şi fără să mai adauge nici măcar un cuvânt, a întors spatele şi s-a îndepărtat.

A doua zi a sosit colonelul Capell în unul dintre aeroplanele care trebuiau să transporte fata şi ofiţerul englez.

Tarzan se afla lângă maşină când a aterizat şi a avut ocazia să îl vadă pe colonel răspunzând la salutul ofiţerului care comanda detaşamentul.

După aceea, s-a întors spre Bertha Kircher, care stătea la câţiva paşi în spatele căpitanului.

El se întreba cum se simte o spioană nemţoaică în situaţia de faţă, mai ales când trebuia să ştie că nu se află nimeni acolo care să îi cunoască adevăratul ei rost.

Dar a rămas încremenit când l-a văzut pe colonel că merge spre ea cu mâna întinsă şi faţa zâmbitoare; apoi cu toate că nu auzea cuvintele, a înţeles prea bine că întâlnirea a fost cât se poate de cordială şi de prietenoasă.

Tarzan s-a îndepărtat încruntat şi mârâind surd. El ştia bine că ţara lui este în război cu Germania. Nu numai

datoria pentru patria strămoşilor, ci şi ura personală pentru duşman îi cerea să trădeze perfidia fetei.

Cu toate acestea a ezitat o clipă şi din cauza acestei şovăiri, a început să mârâie nervos. Nu erau sunete care să exprime ura şi sfidarea lui pentru Bertha Kircher, ci prin ele încerca să-şi alunge slăbiciunea care îl stăpânea.

Pe fată nu a mai văzut-o din momentul în care ea s-a aşezat în aeroplanul care pleca. De la Smith-Oldwick şi-a luat însă rămas bun, primind din nou atât de des repetatele lui mulţumiri.

După aceea a rămas să-l vadă şi pe el străbătând aerul în pasărea cu aripi de oţel, până când a dispărut, devenind un punct la orizontul de răsărit.

Soldaţii erau pregătiţi să pornească înapoi spre coastă. Colonelul Capell, împins de curiozitatea de a studia personal terenul care se întindea de acolo până la marginea pădurii, a hotărât să meargă pe jos împreună cu trupele.

Acum, când totul era pregătit, s-a întors spre Tarzan, zicându-i:

— Aş vrea să vii înapoi cu noi, Greystoke; iar, dacă apelul meu nu are nici un ecou în sufletul tău, poate că va avea acela a lui Smith-Oldwick sau al Berthei. M-au rugat să insist să te întorci în lumea civiliaztă.

— Nu pot, a răspuns Tarzan. Trebuie să îmi continui drumul pe care l-am început. Sunt sigur, de altfel, că atât locotenentul Smith-Oldwick, cât şi Fräulein Bertha Kircher au fost împinşi numai de un sentiment de recunoştinţă când s-au gândit la situaţia mea.

— Fräulein Kircher? a exclamat nedumerit, colonelul Capell.

Apoi, imediat, a început să râdă strident. Tarzan l-a privit pe colonel în tăcere. Mintea lui refuza să creadă că un ofiţer englez poate să vorbească cu atâta indiferenţă despre o spioană nemţoaică, oferindu-i acesteia, în acelaşi timp, libertatea.

— Da, a răspuns el, am ştiut de mult că Bertha Kircher, este spioană germană.

— Doar atât ştii? a întrebat Capell.

— Nu este suficient? a replicat Tarzan.

— Ascultă atunci, a zis Capell. Ea este onorabila Patricia de Canby, unul dintre cei mai importanţi membri ai serviciului de recunoaştere ataşat forţelor din Africa de răsărit. Am luptat în India împreună cu tatăl ei şi o cunosc de când s-a născut.

Priveşte, mi-a dat chiar un pachet cu acte pe care l-a luat de la un ofiţer german şi pe care l-a păstrat la ea tot timpul... cu un singur gând: de a-şi îndeplini datoria.

Nici nu l-am examinat încă, dar, după cum vezi, conţine o hartă, câteva ziare şi raportul lui Hauptmann Fritz Schneider.

— Raportul lui Fritz Schneider? a exlamat Tarzan cu o voce emoţionată. Dă-mi voie să îl văd şi eu, Capell. El este omul care a ucis-o pe lady Greystoke.

Englezul i l-a dat. Tarzan l-a luat şi l-a cercetat răsfoindui foile cu nerăbdare, căutând locul unde neamţul a descris atrocităţile comise la o anumită dată... După ce l-a găsit, a scos o exclamaţie de neâncredere.

— Dumnezeule, e cu putinţă oare? Ascultă!

Şi a citit un pasaj cu o voce care îi trăda emoţia:

I-am făcut o surpriză măgarului de englez. Când se va înapoia acasă, va găsi în salonul soţiei sale, un corp ars, pe care îl va crede al acesteia. De fapt, eu însămi, am substituit corpul unei negrese ars de tot, căreia i-am pus în mână inelele doamnei de Greystoke...; în viaţă ea are mult mai multă valoare pentru înaltul comandament decât moartă.

— Trăieşte!! a strigat Tarzan.

— Salvă Domnului! a exclamat Capell. Acum ce faci?

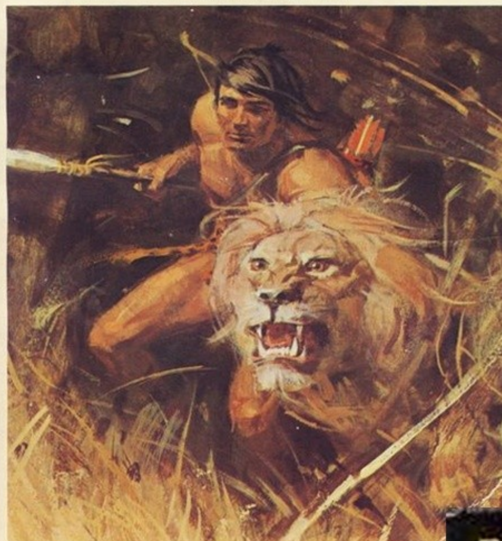
— Nu mai este nici o îndoială că mă voi întoarce cu voi. Ce nedreptate i-am făcut d-rei Canby, dar de unde era să ştiu? I-am spus chiar şi lui Smith-Oldwick, care o iubeşte, că este spioană germană. Nu numai că trebuie

să mă întorc să-mi caut soţia, dar trebuie să îndrept şi imprudenţa pe care am comis-o.

— Nu îţi face probleme de asta, l-a liniştit Capell. Fără îndoială, ea a reuşit să-l convingă că nu este spioană, deoarece, un moment mai înainte de a pleca, azi-dimineaţă, a acceptat cererea în căsătorie a lui Smith-Oldwick.

(Va urma)

Cuprins

7
95¢
TARZAN
THE UNTAMED
EDGAR RICE BURROUGHS
AUTHORIZED EDITION

7
EDGAR RICE BURROUGHS
TARZAN
THE UNTAMED